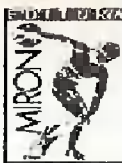

Speranța veșnică a dragostei

Anne Meredith

EDITURA MIRON

Bestseller

Autoare de romane de dragoste, **Rebecca Reynolds** pleacă în Jefferson, Texas, ca să se documenteze pentru cartea despre care jurase că va fi ultima. De ce ar perpetua ea mitul dragostei veșnice când de fapt inima ei fusese atât de crunt zdrobită?

Împotriva voinței, **Rebecca** este captivată de o fermecătoare legendă: era oare adevărat că cea care dormea o noapte în patul lui **Garit**, din fianul **Beringer**, se trezea a doua zi îndrăgostită?

Dar când privește în ochii hipnotici ai lui **Garit Beringer**, ea își dă seama că ceva minunat este pe cale să se întâmple... ceva ce nu și-a imaginat niciodată, nici măcar în cele mai pasionante romane ale ei.

Lei 4500

Anne Meredith
Speranța veșnică a dragostei

Capitolul 1

— Pasiune.

Cuvântul se poticni în gâtul Rebeccăi. Forța acestui singur cuvânt o străfulgeră neașteptat, trezindu-i amintirea a ceea ce însemnase odată pasiunea pentru ea. Sufletul îi era îndurerat.

Marea sală din Dallas, Anatole fusese special pregătită pentru întrunirea oficială. Peste o mie de scriitori priveau răbdători la vorbitoare. Ochii căprui, strălucind acum în nuanțele chihlimbarului, rătăciră peste mulțime. Degetele mici, albe, strânsesă marginea tribunei, iar glasul îi era sugrumat. Doar câteva cuvinte, își zise ea.

— Pasiune, repetă încet Rebecca, forțându-și degetele să se descleșteze. Acesta este motivul pentru care ne aflăm în această săptămână aici. Uitați de vânzări, uitați de tiraje. Amintiți-vă asta. Mâine dimineață când vă veți așeza în fața mașinii de scris sau în fața calculatorului, amintiți-vă un singur lucru. Amintiți-vă acel prim *Te iubesc*. Acea privire încărcată de pasiune aruncată într-o cameră plină de lume. Amintiți-vă de singurul lucru din viață care v-a mistuit, comparativ cu care viața și moartea pălesc. Deoarece aceasta este esența vieții și a morții.

Ochii Rebeccăi se umplură de lacrimi. Dumnezeu, cât timp trecuse de când nu mai plânsese? Darămite de când nu se mai gândise la adevărata semnificație a pasiunii? Oare câte femei de acolo se agățau de fiecare vorbă rostită de ea? Oare câte o credeau?

— Vedeți dumneavoastră, noi nu scriem pe bandă romane de dragoste. Ceea ce facem noi este să provocăm pasiune. Trăim într-o lume care respinge această stare, în vremuri care au uitat-o. Și dacă, numai pentru o clipă, dumneavoastră puteți ajuta o mamă singură, epuizată, deziluzionată, să-și aducă aminte că există încă pasiune... dacă puteți aminti obositei gospodine că pasiunii nu-i trebuie decât o scânteie ca să se aprindă din nou în flacăra, atunci niciun premiu de-al semenilor noștri, niciun loc de pe lista romancierilor de mare succes nu se va ridica la nivelul acestei satisfacții.

Aplauze tumultuoase o răsplătiră pe Rebecca care terminându-și discursul coborî de la tribună. Claudia Zachary, președinta Asociației scriitoarelor americane de romane de dragoste, scutură puternic mâna Rebeccăi, după care revenind pe podium declară deschisă cea de-a șaptesprezecea conferință anuală a scriitoarelor de romane de dragoste.

Linda Matthews o întâmpină pe Rebecca, în spatele cortinei, cu un șervețel.

— Evident a vorbit Janelle MacDonald și nu Rebecca Reynolds.

Rebecca luă șervețelul oferit de cea mai bună prietenă a ei și-și șterse rimelul întins.

— Urăsc fardurile, bombăni ea.

— Ce s-a întâmplat cu tine acolo?

— Nu știu, zise Rebecca, îndepărtându-și de pe față o șuviță lungă, rebelă. Cred că au fost prea multe fraze prostești.

— Adună-te. O veche prietenă de-a noastră se află aici. O mai ții minte pe Katherine Blake?

La auzul numelui, Rebecca își dădu ochii peste cap.

— Dumnezeu, n-am mai văzut-o pe Kathy de când eram la colegiu.

— Acum este doctorița Katherine Blake. Ține o prelegere la un simpozion al Uniunii medicilor. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mai spune Kathy.

— Încă mai vorbește cu acel prost accent cu care voia să o imite pe Hepburn?

— Ssst! șopti Linda. Uite-o. Nu o lăsa să ți se strecoare sub piele. Știi că mereu a fost geloasă pe tine.

Rebecca arboră un zâmbet pe buze în timp ce Katherine se apropia de ele. Trecuseră doisprezece ani de când Katherine își îndreptase pașii spre școala pe care dorise să o absolve și de când ea, Rebecca, pornise să monopolizeze lista succeselor în materie de romane de dragoste sub pseudonimul de Janelle MacDonald.

— Rebecca, zise Katherine, surâzând. Tocmai am cumpărat primul roman de dragoste. Vrei să-mi dai un autograf pe el?

Rebecca luă cartea cu un zâmbet și-și ridică privirea spre Katherine. Cu puțini centimetri sub un metru optzeci, aceasta o depășea în înălțime. Toate femeile o depășeau în înălțime pe Rebecca. Ca de obicei, Katherine păstra aceeași alură gravă și condescendentă.

— Cum îți merge, Katherine?

— Bine. Eram în oraș, ți-am văzut numele în ziar și a trebuit să dau de tine. Sprâncenele ei se încruntară. În urmă cu câțiva ani am auzit că urma să te căsătorești, continuă ea. Văd că îți păstrezi numele de fată. Ești radicală în această privință.

— Am anulat cununia, explică ea pe un ton tăios, ignorând sarcasmul lui Katherine, fiind în același timp enervată de amintirea lui Rick Daniels, bărbatul cu care fusese la un pas de căsătorie.

Rebecca semnă cartea și i-o returnă lui Katherine, evitând să-i dea alte detalii. Katherine nu trebuia să afle că nunta fusese contramandată deoarece ea își surprinsese logodnicul în noaptea dinaintea nunții într-un dormitor cu sora cavalerului de onoare.

— *Furia extazului*, citi Katherine gânditoare. Ce vrea să însemne?

Rebecca zâmbi delicat.

— Pasiune, Katherine. Bănuiesc că ai auzit de așa ceva.

Katherine întoarse cartea și începu să citească tare;

— „Frumoasa și îndărătnica Rheanna Devereaux este în căutarea unui bărbat, a celui care i-a ucis tatăl, a celui care a reușit să scape din blocada Confederației. Când unchiul ei o trimite la căpitanul Rafe Jared după ajutor, el habar nu are că de fapt o trimite în brațele ucigașului tatălui ei...”

Numele de Rafe Jared distrase atenția Rebeccăi. Un erou perfect, puternic, tăcut, expert în dragoste. Un singur detaliu însă o frământa. El n-ar fi purtat numele de Rafe, ci pe cel de Hiram. Nicio piatră funerară din toate cimitirele vechi pe care ie vizitase nu avea înscris numele de Rafe. Probabil pentru că, precum știe orice cititor împătimit al poveștilor de dragoste, eroii nu mor.

Katherine își ridică privirea ironică spre cer.

— Evident, relevantă pentru nevoile femeilor contemporane.

— Katherine, zise Rebecca enervată, femeile din ziua de azi au nevoie de exact același lucru de care aveau nevoie și femeile de acum un secol. Cred că succesul acestei industrii dovedește asta.

— Ți-ai pus urzeala pe cuvântul „heroină”, Rebecca. Se pare că poveștile de dragoste au devenit narcoticul maselor. Nu te simți niciodată cu conștiința încărcată? Femeile au nevoie de încredere în ele însele, nu în basme.

— Nu mi se pare că încrederea în sine și dragostea se exclud una pe cealaltă, ripostă Rebecca.

Katherine zâmbi îngăduitoare.

— Sunt convinsă că nu crezi nimic din toate acestea.

— Doar i-ai auzit discursul, zise Linda.

Katherine încuviință din cap.

— Tocmai acesta este misterul, Rebecca. O clipă am avut senzația că o ascult pe fata de altădată, acum însă mult mai disperată să termine. Îmi amintesc de materialele pe care obișnuiai să le scrii. Puteai face neuronul să gândească de două ori. Ce s-a întâmplat?

Deodată, neînsemnata rivalitate dintre vechile prietene dispăru. Locul acesteia fu luat de reala și îngrozitoare amintire a genului de scriitoare care intenționase Rebecca să devină. De conștientizarea provocatoare a faptului că pasiunea era într-adevăr lucrul care o condusesse de la vârsta când începuse să se dăruiască semenilor. De acea unica dorință înfocată de a face chiar și numai o singură persoană să țină la ceva important. Emblema unui scriitor adevărat. Nicio persoană zdravănă însă n-ar fi numit-o pe Janelle MacDonald o scriitoare adevărată.

Katherine nu-i spunea lucruri pe care ea să nu le fi zis de o sută de ori în ultimii patru ani, de când Rick Daniels îi amintise în modul cel mai crud posibil că trăia în timpuri în care bărbații și femeile nu se mai iubeau ca altădată. De ce oare, se întrebă Rebecca, continua ea să perpetueze fantezia dragostei veșnice, când de fapt nici ea nu mai credea în așa ceva?

— Nu-ți pierde încrederea, Katherine, zise Rebecca încet. Voi scrie ceva ce mintea nu a gândit încă.

— Să nu te grăbești să o declari sărită, zise Linda. Rebecca a devenit o adevărată adversară a bărbaților de când a început să scrie romane de dragoste.

— Nu că i-aș urî, zise Rebecca cu un surâs, recunoscătoare pentru intervenția Lindei. Numai că proiecțiile lor din proză sunt deasupra realității.

Cele trei femei pufniră în râs.

Katherine șovăi.

— Îmi pare rău, Rebecca. Ai un succes răsunător, iar eu am venit aici să fac pe scorpia cu tine. La ce lucrezi acum?

— De fapt, chiar mâine dimineață voi pleca la Jefferson ca să mă documentez pentru noua mea carte.

— În acel orașel din estul Texas-ului? Bunicul meu locuiește în Marshall. Obișnuia să trăncănească mereu despre cum Jefferson-ul ar fi putut să devină ca Dallas-ul dacă locuitorii l-ar fi lăsat la

un moment dat pe un anume individ să construiască șina de cale ferată.

— Pe bunul Jay Gould. Nemilosul afacerist new-yorkez care a blestemat Jefferson-ul pentru refuzul lui, zise Rebecca cu un surâs. „Iarba să-i năpădească străzile, iar liliicii clopotnițele bisericilor.” Am petrecut o groază de vreme încercând să separ adevărul de legendă.

În cele din urmă, Katherine își luă rămas-bun. Rebecca își privi ceasul și scutură din cap.

— Cred că mi-a tras clapa.

— Cine? Tipul cu cărțile vechi? întrebă Linda. Editoarea ta stabilise o întâlnire cu el în această seară, nu-i așa?

Rebecca afirmă înclinând ușor din cap.

— Păcat. A făcut-o pe propria răspundere.

Ochii Lindei se măriră uluiți.

— Dar nu urma să scrie un articol pentru *Time*?

— Jackie mi-a spus că tipul va veni înainte de începerea banchetului, zise Rebecca. Eu n-am de gând să-l aștept toată noaptea. Se va descurca ea cu treaba asta.

Cele două femei își adunară lucrurile și se îndreptară spre ușă. Rebecca păși fără ostentație din spatele cortinei și în drumul ei spre ieșire se opri puțin. Șovăi, nedorind parcă să plece. Ascultând observațiile de final ale Claudiei Zachary, fu învăluită de senzația că era urmărită și atunci întoarse capul.

Bărbatul stătea singur, rezemat indolent de perete, cu mâinile încrucișate la piept. Părul negru îi era conturat de raza de lumină care pătrundea printr-o ușă deschisă, aflată la câțiva pași distanță. Fața însă îi era în umbră. Rebecca se simțea fixată și nu putea să-și întoarcă privirea în altă parte.

Clipiși enervându-se ușor că pe el nu-l tulbura deloc faptul că îl surprinsese uitându-se la ea, dori ca bărbatul să-și întoarcă puțin capul ca să-i poată zări chipul. El însă rămase neclintit, țintuind-o o căldură irațională, o mângâiere inexplicabilă, o dorință de netăgăduit o învăluitură atunci.

Vlăguită de tulburarea din inimă, Rebecca întoarse spatele întregii săli și-și tăcu apariția în holul hotelului. Nu-i pomeni Lindei nimic despre bărbat și împreună cu ea se îndreptă spre recepție unde se și opriră ca să-și ridice eventualele mesaje.

Funcționara se întoarse după câteva minute cu un imens buchet de trandafiri roșii, aranjați într-un coș. În mijlocul acestuia se afla cel mai frumos trandafir galben pe care Rebecca îl văzuse vreodată.

— Nu aveți niciun mesaj telefonic, domnișoară Reynolds, în schimb aceste flori sunt pentru dumneavoastră. Fata puse aranjamentul pe tejghea.

— Dumnezeu, murmură Linda, pe bună dreptate invidioasă. Cineva îți cunoaște gusturile.

— Chiar și unul galben, zise Rebecca cu un surâs, atingând una din petalele perfecte.

— Haide, ce mai aștepti! Uită-te de la cine sunt.

— De la Claudia, sunt sigură, murmură Rebecca, luând biletul dintre flori. Deschise plicul și scoase foita de hârtie.

Scuzați-mă că nu am venit la întâlnirea noastră. Înțeleg că aveți o pasiune pentru trandafirii galbeni. Această neasemuită floare solitară, perfectă, așezată alături de surorile ei obișnuite, îmi amintește de pasiunea care emană din scrierile dumneavoastră.

Editoarea dumneavoastră mi-a spus că în curând veți pleca spre Jefferson. Odată, demult, am avut niște legături foarte dragi acolo. Veți aprecia locul la fel ca mine și poate că este mai bine să-i cunoașteți aventurile înainte de a ne întâlni. S-ar putea ca după aceea să priviți lucrurile altfel. Jackie va ști cum să mă găsească când veți fi gata să stăm de vorbă. Aștept cu nerăbdare să ne vedem, dar departe de mine gândul să vă zoresc. Timpul este de partea noastră.

— Când au ajuns aceste flori? întrebă Rebecca cu un calm aparent.

Recepționera se încruntă.

— Pe la patru, domnișoară Reynolds.

Rebecca rămase perplexă. Mânioasă scăpă printre dinți un șuierat strident.

— Ce ticălos servil, arogant, binevoitor, murmură ea, punând biletul în mâna Lindei. N-a intenționat nicio clipă să vină la întâlnire. Nici măcar nu s-a deranjat să se semneze. Ce știe el despre pasiune? Și cine naiba se crede?

— Un tip care are un contract la *Time*, răspunse Linda cu înțelepciune, zâmbind larg pe măsură ce parcurgea biletul.

— Ce crede el — că nu se ține de cuvânt și pe urmă șterge totul cu niște trandafiri? bombăni Rebecca.

Linda ridică din umeri.

— A spus că-i pare rău.

— Bărbați, mormăi Rebecca, luându-și florile și depărtându-se cu pași legănați.

Linda zâmbi, văzând-o pe Rebecca revendicându-și cu încăpățănare florile disprețuite mai devreme.

Până să ajungă la Mercedes-ul roșu, decapotabil, Rebecca se calmase.

— De ce mă accepti cu toate toanele mele, n-am să știu niciodată, zise ea după care oftă.

— Las-o baltă. Povestește-mi mai mult despre Jefferson, o îndemnă Linda, luându-i din brațe aranjamentul și așezându-l cu grijă jos, în mașină.

— Întotdeauna am vrut să scriu despre acest oraș, recunosc Rebecca. N-am ajuns însă să o fac. Cred că ori se va întâmpla acum ori niciodată.

— Acum ori niciodată?

— Asta este, Linda. De astă dată, nu am de gând să mai ascund adevărul. De acum încolo voi scrie și despre altceva, nu numai despre fermierii care miros a mentă după o săptămână de muncă. S-ar putea chiar să-mi fac eroul să moară de pneumonie.

Linda zâmbi cu ironie.

— Unde o să stai? întotdeauna găsești cele mai deosebite hoteluri.

— Oh, într-un loc unde ți se asigură găzduire și mic dejun, numit hanul *Behringer*. A fost construit în 1840 de un emigrant german. Locul are chiar și o legendă. Se spune că dacă stai o noapte în „Camera lui Garitson”, a doua zi dimineața te trezești îndrăgostită.

— O poveste de dragoste garantată! Nu se poate să nu iasă bine.

Un licăr de speranță străluci în ochii Rebeccăi.

— Am de gând să scriu despre asta. Poate odată cu camera apare și vreun tip.

Capitolul 2

În după-amiaza următoare, puțin după ora trei, Rebecca intra cu mașina în Jefferson. Acesta arăta ca orice alt oraș de provincie texan, în care adolescenții conduceau camionetele pe bulevardul principal. La colțul următor un indicator vechi o direcționa spre *Drumul istoric* și atunci coti apucând-o pe o mică arteră.

La mai puțin de un minut de mers prin oraș, se întâmplă.

Nu exista o explicație logică pentru senzația simțită și nici nu putea să o numească în vreun fel. Nu putea să o compare cu un alt sentiment, căci nu mai avusese niciodată unul asemănător. Presimțirea era o trăire ne semnificativă față de emoțiile complexe, contradictorii care o învăluiră: fericire, bucurie copilărească, tristețe de nedescris.

Nu putea să-și alunge senzația și, pe măsură ce mrejele acesteia o împresurau, fiorii îi puneau stăpânire pe trup. Era imposibil. Ea nu mai pusese niciodată pictorul în acest oraș. Și totuși avea sentimentul că revenea la draga casă a copilăriei. Senzația o copleși până ce aproape o sufocă.

Rebecca încetini viteza. Pulsul îi bătea inexplicabil de repede. Trase mașina la marginea drumului și bâjbâind aprinse farurile de avarie. Nu putea să meargă mai departe.

Câteva clipe respiră adânc, cu ochii închiși, vlăguită de inexplicabila senzație care o învăluise. Disperată, deschise portiera și cu mișcări nesigure coborî din mașină. Gâtul îi era încordat, iar bărbia, exagerat de ridicată, era parcă susținută de degete invizibile.

Pe o pajiște largă se înălța un impozant conac alb. Aștepta acolo, așa cum făcea de peste o sută de ani. Rebecca nu s-ar fi așteptat niciodată să găsească găzduire într-o astfel de construcție. Vizitase conace mai mari și totuși acesta era căminul cel mai ademenitor pe care-l văzuse vreodată. Cămin. Nu avea nevoie de o explicație, dar inscripția metalică din colțul curții îi atrase privirea.

Hanul Behringer, 1840.

Inima i se opri parcă o clipă.

Copleșită de senzația nenaturală care o învăluisese, ea făcu efortul să studieze clădirea cu ochiul cercetătorului. Arhitectură populară în stilul Renașterii grecești, specifică Sudului de dinainte de război, coloane albe păzind grațioase fațada casei, verande identice înconjurând nivelele clădirii. Ferit de soarele nemilos al lunii august de pâlcul mare de stejari bătrâni, conacul era mărturia unei perioade marcată de eleganța unei epoci de aur, demult apusă în ceața trecutului.

Cu mâini tremurânde, Rebecca își luă de pe scaunul din față aparatul de fotografiat și așezându-se în mijlocul străzii începu să facă poze alb-negru.

În fața tehnologiei secolului douăzeci, prezența copleșitoare o părăsi. Surprinsă de o senzație de pustietate, ea acoperi obiectivul aparatului și se întoarse la mașină. O clipă își disprețui imaginația; în același moment însă își dădu seama că acel sentiment de singurătate apăsătoare care o cuprinsese nu fusese rodul închipuirii ei.

Recunoscătoare că-și recăpăta stăpânirea de sine, Rebecca se urcă în mașină și o luă pe aleea cu pietriș care ducea în spatele casei. Luându-și în brațe poșeta și laptop-ul, Rebecca își aminti de motivele vizitei ei. Urcă grăbită cărarea pietruită de pe partea laterală a casei.

În anii ei de documentări, petrecuse nenumărate ore în clădiri care fuseseră restaurate. Casa Behringer, după cum citise ea, fusese bine conservată, familia care o clădise imprimându-i stilul secolului trecut.

Cunoștea suficientă istorie ca să-și dea seama că o singură noapte petrecută în această casă avea să fie o experiență deosebită. Cuprinsă de emoție, ea studie sticla colorată a ușii.

Probabil că dragostea capricioasă îi întorsese ironic spatele, deși ea își dedicase cea mai mare parte din viață romanelor istorice de dragoste. De vreme ce acest volum urma să fie ultimul, era hotărâtă să fie și cel mai bun.

Găsi un plic prins în tocul ușii. Citi biletul scris cu caligrafia unei persoane în vârstă.

Domnișoară Reynolds,

Bun venit la Casa Behringer. Aceasta este cheia dumneavoastră. Veți găsi Camera lui Garitson la capătul de sus

al scărilor. Sper să fie pe placul dumneavoastră. Am să mă întorc repede și am să vă arăt casa. Vă rog, nu vă aventurați să o cercetați singură.

Myra Abigail

Rebecca scutură din cap neplăcut impresionată: o necunoscută îi dădea cheia unui conac vechi de peste o sută cincizeci de ani, plin de rarități. Numai în Jefferson se putea întâmpla așa ceva.

Ușa grea scârțâi când ea o deschise și, târându-și laptop-ul în hol, se desfătă în ecoul care răsuna în imensa clădire. Răsuci cheia în broasca de la intrare și urcă scările la capătul cărora găsi o ușă deschisă.

Legendara Cameră a lui Garitson era mare și un pat lat din lemn de mahon îi invită trupul ostenit. Un ventilator se învârtea în tavan, iar tăcuta masculinitate a încăperii fu o mângâiere instantanee pentru nervii ei încordați.

În colțul din dreapta se afla un cămin. În fața acestuia era întins un modern covor alb. Încăperea era visul unui colecționar de antichități.

Rebecca traversă camera îndreptându-se spre verandă și, pășind afară, inspiră delicata mireasmă dulce a trandafirilor galbeni agățați de spaliere. Florile erau identice cu acelea pe care le plantase în grădina din fața casei ei în stil victorian din Dallas.

Un stejar umbrea complet veranda, precum și ferestrele înalte de aproape trei metri. Își ridică mâinile și după ce își scoase acele și-și lăsă părul lung și negru pe umeri, se întoarse în cameră. Fiecare fereastră era bordată cu sticlă colorată. Buchetele de flori uscate ornau faldurile draperiei grenă.

În dreapta ei se afla un scrin. Se apropie de acesta și-i deschise unul din sertare. Găsi înăuntru o cuvertură, evident foarte veche și foarte prețioasă. În timp ce ținea în mână cuvertura, apăsătoarea senzație că cineva o urmărea, că cineva se afla în apropierea ei, o învălui din nou. Se răsuci, incapabilă să facă altă mișcare, așteptându-se să găsească pe cineva uitându-se la ea. Ceea ce zări, însă fu doar un simplu obiect, care o atrase cu forța unei șoapte ademenitoare. Cuvertura îi scăpă printre degete la picioarele patului.

Înlătură șervetul care acoperea acel obiect și privi uimită la originala mașină de scris Remington. Avea peste o sută de ani.

Ironia faptului că în camera ei se afla o mașinărie de acest gen o înăbuși. Atinse cu nervozitate una din taste. Mașina de scris era bine întreținută, aproape nefolosită.

O idee îi încolți atunci în minte. Poate că avea să-și convingă gazda să o lase să folosească pe timpul șederii mașina de scris.

Gândul romantic o făcu să zâmbească. Mașina avea peste o sută de ani. Până și tastatura trăda acest lucru. Inșă chiar dacă era în stare de funcționare, de unde naiba să facă rost de panglică nouă?

Își aranjă laptop-ul pe masă, îl puse în priză și-l deschise. Ecranul alb o privea batjocoritor, așa cum făcea de două luni. Detesta perspectiva de a scrie un singur adverb siropos.

Chiar îți vine să crezi?

Compunând fraze pedante își începu primele impresii despre han. Ezită o clipă și apoi exprimă în cuvinte faptul cel mai copleșitor care i se întâmplase.

„Există în casă o prezență care nu se poate defini, o prezență ciudată, deosebit de tulburătoare, dar totuși plăcută. Mângâietoare. Parcă cineva s-ar afla în spatele meu și ar privi peste umărul meu la ceea ce scriu...”

Capitolul 3

Rebecca își petrecu trei ore în interiorul muzeului din Jefferson, examinând îndeaproape diferitele obiecte care aparținuseră familiilor influente din oraș. Pretenția primordială a Jefferson-ului la renume o constituia povestea unui intrus, a unui yankeu pe nume Jay Gould.

Odinioară un port măreț și plin de viață, cunoscut sub numele de „Regina râului”, orașul fu condamnat la o moarte timpurie, neașteptată, în perioada anilor 1880 când locuitorii lui îl alungaseră pe bogatul constructor feroviar. Nu aveau nevoie de cale ferată, i se spusese acestuia. El nu știa că era vorba de al doilea mare oraș din Texas? Când Jefferson-ul îl expedie

neelegant pe new-yorkez, acesta jură că avea să vină odată ziua când străzile orașului aveau să fie năpădite de iarbă.

Jefferson-ul nu își recunoscuse soarta grea când Gould îi oferise o altă alternativă și plăti pentru aroganța lui cufundându-se în uitare. Acum, nu-i mai rămăsese nimic altceva decât turismul. Grupuri de oameni dornici să cunoască locuri istorice veneau din tot Sudul ca să viziteze „regina” încă măreață, care fără îndoială își umplea buzunarele cu aceiași arginți pe care turiștii îi cheltuiau pe romanele istorice de dragoste.

Hotărând că un tur al orașului ar fi indicat, Rebecca se îndreptă spre strada Austin. Privi la cărămizile roșii de sub tălpi și se amuză de ceea ce văzu. Mlădițe verzi de buruieni se uitau pe furiș la ea.

Repede, primare, vino să stârpești buruienile.

Aproape de colțul unde aștepta un vagonet tras de cai, un magazin straniu îi atrase atenția. Ferestrele arătau de parcă de zeci de ani nu văzuseră o cârpă de praf, însă în spatele acelor geamuri, ea zări slaba strălucire a sticlei vechi, cizelate, a figurinelor, vaselor și oglinzilor, și ochii îi licăriră plini de speranță. Să-i ceri Rebeccăi Reynolds să treacă pragul unui atât de bine deghizat magazin de antichități era o pură irosire de oxigen.

Un clopot atârnat deasupra ușii îi anunță sosirea. Nasul ei se strâmbă la mirosul din magazinul pustiu. Iz de ulei de lemn și de acreală. Peste acestea, odoruri pătrunzătoare de piele, hârtie și rășină. Încet ea cuprinse cu privirea impresionanta colecție de cristaluri.

Un bătrânel, nu mai înalt decât ea, veni din spatele magazinului, în timp ce Rebecca, trecând pe lângă aranjamentele de sticlărie veche, se îndreptă într-o discretă linie dreaptă spre numeroasele rafturi cu cărți din spate.

— Bună ziua, doamnă, zise el.

— Bună, răspunse ea, aruncându-i încă o privire bărbatului care zăboveva lângă cărți,

Era îmbrăcat cu o cămașă ciudată și cu o pereche de pantaloni, reminiscențe ale perioadei victoriene. În Jefferson o asemenea priveliște era normală. Majoritatea oamenilor din oraș încă mai priveau calea ferată ca pe un capriciu. Părul bătrânului era alb ca

zăpada și atât de bogat, încât dădea senzația că avea frișcă pe cap. Ochii lui albaștri erau ridați spre coadă, iar la cel stâng Rebecca observă o cicatrice. Părea să fie semnul unei căzături din copilărie.

— Căutați ceva anume, doamnă? Glasul lui avea timbrul cel mai limpede pe care îl auzise vreodată; ca trilul unei păsări bizare.

— Oh, nu. Doar mă uit.

Rebecca descoperi curând că ajunsese în rai. Rafturile erau ticsite cu cărți vechi. Toate se aflau în diferite stadii de conservare și erau atât de vechi, că ea nu îndrăznea să creadă că dăduse peste o asemenea comoară din pură întâmplare. Cel mai vechi volum pe care îl găsi data din 1792, iar cel mai nou fusese publicat în 1889. Un roman al lui Mark Twain.

— Vă aflați pentru prima dată aici?

Rebecca încuviință din cap.

— Da. Stau la casa Behringer.

Ochii bărbatului licăriră cunoscători și băjbâind prin buzunar scoase o pereche de ochelari cu ramă de sârmă. Și-i puse atent pe nas și privi pe furiș la rafturile cu cărți.

— Am ceva ce s-ar putea să vă intereseze. M-am uitat prin ea chiar ieri. O carte despre Behringeri. Unde o fi?

— Despre Behringeri? Vai, ar fi nemaipomenit.

Încruntându-se, el examinează amănunțit cărțile.

— Ce ziceți de asta? murmură el. Nu cred că am împrumutat-o cuiva. Și totuși nu mai este.

Entuziasmul Rebeccăi pieri.

— Ce păcat! Cât cereți pe tot stocul?

— Pe ce?

— Pe toate cărțile. Aș dori să le achiziționez.

Bărbatul se sperie, probabil ofensat de oferta primită.

— Vai, nu m-am gândit la așa ceva. Nu sunt de vânzare. Le puteți împrumuta, dacă doriți, dar va trebui să aveți mare grijă de ele.

Rebecca zâmbi.

— Nu sunt de vânzare? Ce păcăleală nostimă!

— Păcăleală? Rămas năucit la auzul cuvântului, bătrânelul scutură din cap. Doamnă, acestea nu sunt de vânzare. Cred că v-aș putea oferi una. Uitați. Luați-o pe aceasta.

Bărbatul îi întinse un volum, iar ea îl deschise. Era o carte de bucate.

— Acum îmi amintesc. Cartea pe care o căutam am dat-o ieri. Domnul Behringer a venit și s-a învârtit pe-aici.

— Domnul Behringer? repetă Rebecca surprinsă. Mai există descendenți în viață ai familiei Behringer?

Bărbatul chicoti, iar ochelarii îi alunecară pe nas.

— Cum să nu? Jacob are două sau trei vapoare care fac încă drumul spre Shreveport. Desigur se vorbește despre distrugerea stăvilărilor de pe Red River, însă astfel Jefferson-ul va avea de suferit. Faptul însă nu pare să mai îngrijoreze pe nimeni.

Un fior rece o străbătu pe Rebecca. Nu mai cunoscuse niciodată un tremur atât de ciudat, însă nici nu mai stătuse vreodată față în față cu un nebun declarat. Deși primul ei impuls fu să arunce cartea în aer și să iasă țipând din magazin, așeză totuși cu nonșalanță cartea pe tejghea.

Bărbatul îi observă stânjeneala.

— Nici n-am reușit să vă văd bine. Se pare că avem de-a face cu o femeie modernă, nu-i așa? A secolului douăzeci, aș spune.

Rebecca înclină din cap afirmativ, în timp ce bătrânelul conștientiza ceea ce era evident.

— Se pare că am trecut iarăși dincolo.

Rebecca împinse cartea spre el, dornică să iasă din magazin și să simtă din nou pământul sub picioare.

— Cred că asta este tot pe ziua de astăzi, însă va trebui să acceptați să vă cumpăr cartea.

— În regulă. Deschizându-și poșeta, ea privi spre bătrâneli. Costă treizeci și cinci de cenți, zise el.

Rebecca se încruntă.

— Valorează treizeci și cinci de dolari.

El îi făcu un semn cu ochiul.

— Cred că sunteți în căutarea unui soț. Sper ca aceste rețete să-și facă efectul.

El nu acceptă un preț mai mare decât cel pe care îl spusese, iar Rebecca îi întinse mărunțișul, încurcată. Ieși năucită din

magazin, simțindu-se vinovată că profitase de nebunul bătrânel. O întunecată tăblie din lemn atârnată peste alee avea înscris: *Firma Henderson, Malcolm Henderson, proprietar.*

Grupul din vagonul pe patru roți era pregătit de plecare, iar ea ocupă locul din spatele ghidului. Acesta etala ostentativ o pălărie de cowboy din pai, uzată, pătată de transpirație, pe care o ridică, înainte de a pune în mișcare vagonetul, ca să-și șteargă sudoarea de pe fața bronzată și arsă de vânt.

Rebecca ascultă comentariile acestuia privind arhitectura.

— Acum ne aflăm în fața vagonului personal și blindat al lui Jay Gould. Individul avea o mulțime de dușmani. Ați auzit cu toții despre blestemul pe care l-a aruncat asupra Jefferson-ului pentru că nu i-a permis să construiască linia ferată. Istoricii susțin că semnătura de la *Excelsior* este un fals, că șina de cale ferată a fost construită în Jefferson cu mult înainte ca Gould să semneze în acel registru. Ei spun că dacă Vrăjitorul din Wall Street ar fi venit vreodată în Jefferson atunci ar fi stat în vagonul lui, nu la *Excelsior*. Nu pot să-mi închipui cum ar fi putut să ajungă cu un vagon de cale ferată în oraș, dacă el venise ca să-i convingă pe locuitori să-l lase să construiască o cale ferată. Tot ce știu este că orașul aproape că s-a evaporat odată ce linia a fost construită.

Rebecca avu strania senzație că-i scăpau anumite amănunte. Fără legătura feroviară, Jefferson-ul ar fi pierit, însă nici după construcția căii ferate orașul nu înflorise.

— După unii, Jefferson-ul este o curiozitate. Era cel mai mare port intern din sud-vest. Un stăvilar natural aflat pe unul din brațele lui Red River, de vreo treisprezece kilometri, asigura adâncimea necesară pentru navigația vapoarelor cu aburi. O mare parte din proprietarii de pământuri s-au plâns că valurile provocate de nave le afectau recoltele. Au ajuns astfel să apeleze la Congres și știți ce se întâmplă atunci când este implicat Congresul. Au făcut rost de nitroglicerină și au aruncat stăvilarul în aer. Toată apa care asigura circulația atâtor vapoare cu aburi spre și dinspre Shreveport s-a vărsat direct în mare. Adevărul este că Jefferson-ul se afla într-o situație grea cu mult înainte ca Jay Gould să sosească și să-l împingă în prăpastie.

De acolo călătoriră în afara orașului vreun kilometru, către cimitirul Oakwood și se îndreptară direct spre partea veche a acestuia.

Se opriră în fața unui mormânt înconjurat de un garduleț negru, din metal, cu multe ornamente, purtând pe una din părțile laterale o tăbliță ștanțată. *Diamond Bessie* scria simplu, cu majuscule. Rebecca deveni și mai curioasă când coborâră din vagonet. Pentru ea, acesta era un nou element din enigma Jefferson-ului.

— Cine era? îl întrebă Rebecca pe ghid.

El scutură din cap și scuipă tutunul în fața porții de fier.

— *Diamond Bessie Moore*. O poveste tristă. Unii spun că era actriță, alții că era o prostituată. Era căsătorită cu un tip pe nume *Abe Rothschild*. Nu avea nici douăzeci și cinci de ani când soțul ei a omorât-o. Cel puțin se crede că a fost soțul ei. *Rothschild* era un băiat bogat din Nord. Din Cincinnati. Tatăl lui avea un atelier de bijuterii. *Bessie* întotdeauna purta acele diamante minunate și cred că *Rothschild* le voia pentru el.

— Dacă tatăl lui era în industria bijuteriilor, ce nevoie mai avea de alte diamante? Nu era normal ca el, soțul, fiul unui bijutier, să fie cel care să-i ofere ei așa ceva? întrebă Rebecca pierzându-și răbdarea să tot asculte legendele siropoase ale Jefferson-ului.

— Cred că nu poți avea niciodată prea multe diamante, zise bărbatul chicotind, după care își continuă povestirea: Cât timp au locuit în Jefferson, au stat la *Brooks House*, care, bineînțeles, astăzi nu mai există. Asta se întâmpla pe la sfârșitul anului 1877. Au plecat împreună la un picnic. *Rothschild* s-a întors singur, spunând că *Bessie* s-a dus să-și viziteze niște prieteni. Două săptămâni mai târziu corpul ei neînsuflețit a fost găsit în zăpadă, zise el îmbufnat. Medicul legist de atunci a spus că era frumoasă ca un înger. Fusese împușcată în cap, iar diamantele îi fuseseră furate.

— În zăpadă?

— Da, doamnă.

— Dar nu ieșiseră la un picnic?

— Vedeți, ninsoarea nu începuse decât cu o zi sau două înainte ca ea să fie descoperită. Ghidul chicoti. Știți cum este vremea în Texas, continuă el. L-au declarat vinovat pe *Rothschild* în

Marshall și l-au condamnat la spânzurătoare. Tatăl lui i-a angajat însă cei mai buni avocați în materie, care bineînțeles au obținut recurs. Celor de aici le-au trebuit ani numai ca să-l aducă pe individ din Cincinnati înapoi în Texas. Înainte să ajungă aici băiatul aproape că și-a zburat creierii. După ce a omorât-o a căzut în patima beției susținând chiar că exista o persoană care îi tot urmărea. Înnebunise de-a binelea.

— Și l-au spânzurat?

— Pe naiba, mormăi el. Când s-a reluat procesul, de astă dată la Jefferson, s-a întâmplat un lucru curios. S-au strecurat douăsprezece mii de dolari în încăperea unde deliberau jurații, o mie pentru fiecare, și niciunul din jurați nu l-a găsit vinovat. El a plecat din oraș cu următorul tren. Nenorociții de jurați din Jefferson l-au lăsat să plece nepedepsit.

Rebecca se depărtă de grup, tulburată de poveste.

— Câțiva ani mai târziu, a apărut acest necunoscut. A întrebat unde era mormântul lui Bessie Moore și a petrecut acolo o după-amiază întreagă plângând ca un copil.

— Era Rothschild? întrebă cineva.

— Nu cunosc răspunsul, domnule. Cred că nu, având în vedere că fața lui în acele vremuri prin părțile acestea era la fel de faimoasă ca aceea a lui Robert E. Lee. În plus Rothschild era orb, își distrusese fața, atunci când a încercat să se sinucidă. Nu pot să spun dacă cineva știe cine era vizitatorul. Îmi închipui că nu putea să fie Rothschild, căci inima lui era mai neagră decât banderola pe care o purta peste ochi. El n-ar fi vărsat nicio lacrimă pentru Bessie. Ghidul făcu o pauză și privi în direcția trenului care trecu huruind.

— Se spune că în fiecare iarnă, în jurul datei la care a fost omorâtă Bessie, un tren se oprește aici în noaptea neagră. Un bărbat coboară din el, plânge la mormântul lui Bessie, lasă niște flori, se urcă înapoi în tren și pleacă mai departe.

— Din trenul care vine din Cincinnati? întrebă un alt turist, făcându-i pe membrii grupului să chicotească.

El aruncă o privire spre șina de cale ferată din apropierea cimitirului și se scărpină în cap.

— După cum se zice că se întâmplă, eu aș spune că trenul vine din Vest. Dinspre Dallas.

Ce romantic, se gândi Rebecca cu amărăciune, să spui o poveste cu suficiente fapte care să stârnească imaginația. Povestea lui Jay Gould, cel puțin, avea un sens. Yankeul milionar făcut țap ispășitor pentru lipsa de perspicacitate a orașului.

Aceasta însă era o simplă crimă neelucidată pe care locuitorii o speculau și se părea că, de-a lungul anilor, oamenii renunțaseră la părțile considerate irelevante, până ce o transformaseră într-un nonsens. În ceea ce o privea pe Rebecca Reynolds, nu putea să existe nimic mai rău decât o legendă gratuită.

O milă amarnică se stârni în ea pentru tânăra fată ucisă de soț și apoi folosită timp de o sută de ani pentru a asigura un profit constant orașului pe care doar îl vizitase și care fără îndoială nu ar fi acceptat-o cât ar fi fost în viață.

— Piatra funerară are înscrisă ca dată a morții 31 decembrie 1876, zise Rebecca privind la pliantul din mână, însă aici scrie că femeia a murit pe 21 ianuarie 1877.

— Piatra funerară însăși este un mister, zise ghidul. A apărut peste noapte, cum de altfel au apărut și florile. 21 ianuarie a fost ziua în care ea și Rothschild au plecat la picnic. Nu știu ce s-a întâmplat în ajunul Anului Nou. Probabil că pentru cineva data a avut o semnificație aparte.

O tristețe tulburătoare începu să o învăluie pe Rebecca. În ultimul secol oamenii nu progresaseră prea mult.

— Se spune că ea aștepta un copil. Vocea gravă a bătrânului deranjă gândurile Rebeccăi.

Tragedia absurdă îi îngreună inima. Ce fel de nenorocit și-ar omorî soția și copilul nenăscut?

— Unii spun că femeia nu era cununată cu Rothschild și că încerca să-l forțeze să se căsătorească cu ea.

O senzație de deznădejde pe care nu o înțelegea o învălui și odată cu aceasta se instaură și apăsarea sufletească pe care începuse să o recunoască. Ba chiar să o întâmpine. Inexplicabil Rebecca se pomeni vărsând lacrimi pentru mama și pruncul ucis în mod brutal.

Rătăci cu vârfurile degetelor de-a lungul metalului rece și negru într-un gest tăcut de rămas-bun și se depărtă de Bessie Moore.

— Aici veți vedea mormântul doamnei Kate Wood, morocănoasa nemțoaică, proprietară a hotelului *Excelsior*. Femeia aceasta nu scotea două sunete care să nu ți se imprime în minte. Aceste mici monumente laterale îi reprezintă pe buldogii pe care obișnuia să-i lase să alerge nebunește prin hotel.

În timp ce grupul asculta veselele anecdote despre cimitir și despre trecutul lui plin de culoare, Rebecca se îndreaptă singură spre mormintele bine îngrijite ale întemeietorilor Jefferson-ului și ale copiilor lor nebotezați.

Privirea îi alunecă pe mormintele familiei Frank. Unul era al soțului, altul al soției, iar opt ale copiilor. Acest cuplu își îngropase toți copiii, presupunând că nu mai exista altul care să fi plecat din Jefferson.

Această realitate cruntă, obișnuită la familiile din Jefferson, fie avute, fie sărace, îi aminti de scopul ei. Femei care supraviețuiseră bărbaților, părinți care supraviețuiseră copiilor. Legea nenaturală a firii o făcu pe Rebecca să tresară. Descrierea acesteia nu avea să fie o sarcină prea plăcută.

Când turul se termină, Rebecca trecu pe la hotelul *Excelsior* și aruncă o privire la vitrina care etala numeroasele semnături faimoase. Ale președinților Hayes și Grant, ale lui John Jacob Astor, Oscar Wilde, John și Drew Barrymore. Rebecca făcu o grimasă gândindu-se că numai o scriitoare de romane de dragoste ar ignora istoricele semnături și ar căuta cu nesaț falsul.

După ce funcționarul îi îndeplini dorința, ea găsi doar o linie subțire schițând o pasăre, urmată de „Gould”. Era datată 2 ianuarie 1882.

— Unii spun că gaița¹ era insemnul lui Gould, explică funcționarul. Alții susțin că el niciodată nu a folosit o pasăre în semnătură și că aceasta nu-i aparține.

Grozav. Aproape douăzeci de ani Rebecca trăise crezând că Jay Gould pecetluse soarta Jefferson-ului și acum afla că semnătura acestuia era un fals.

Gânditoare se întoarse la han, sperând să o găsească acolo pe doamna Abigail. Era obosită, epuizată și pregătită pentru relaxare.

---

¹ Jay – gaiță (engl.)

În bucătărie, găsi în fața bufetului o femeie în vârstă, subțire, care tăia lămâi. Bătrâna se răsuci, ștergându-și mâinile de șorț.

— Rebecca, așteptam cu nerăbdare să te cunosc, zise femeia. Am citit atât de multe despre tine.

Rebecca zâmbi. O admiratoare.

— Mi-ați citit cărțile?

— Oh, desigur. Ești o scriitoare. Ai vizitat orașul?

Rebecca încuviință din cap, gândindu-se la cuvintele rostite de femeie.

— Puțin. Am petrecut mai multă vreme în cimitir, mărturisii ea.

Bătrâna o privi și înclină din cap afirmativ.

— Da. I-ai văzut pe Behringeri?

Rebecca se cutremură la auzul ciudatei formulări și negă scuturând din cap. Doamna Abigail zâmbi delicat.

— Haide să-ți arăt casa. După aceea, dacă vrei, vom bea o limonadă pe verandă.

Rebecca își înghiți nodul din gât, incapabil să rostească vreun cuvânt. Incapabilă să facă altceva decât să o urmeze pe îngrijitoarea hanului.

Senzația îi reveni. Cineva era cu ea. Și era cineva care o iubea foarte mult.

Capitolul 4

Myra Abigail o conduse pe Rebecca prin holul bogat ornamentat cu lemn de nuc, spre salonul din față. Femeia păși înăuntru și când începu să vorbească își împreună mâinile.

— Casa Behringer, după cum deja probabil știi, păstrează mobilierul original. Doamna Abigail vorbea încet, glasul ei trădând intonațiile graiului din Sud. Făcu o pauză ca să îngăduie afirmației să-și ocupe locul convenit în mintea Rebeccăi.

— Totul este original? șopti Rebecca, privind în jur la mobila din încăpere, somptuos decorată în roșu.

— Da. Femeia zâmbi senină și mulțumită. Neamul Behringer, continuă ea, era o familie germană care prețuia tradiția moștenită

și care și-a crescut copiii în spiritul respectului pentru trecut. Fiecare generație care a trăit în casă s-a străduit să păstreze mobilierul. Tot ce există în casă face parte din patrimoniul național și suntem foarte selectivi în privința oaspeților pe care îi primim.

Rebecca intră în salon, pantofii răsunându-i ușor pe parchetul gălbui din lemn de brad, perfect lustruit.

Doamna Abigail traversă camera și se așază în fața unui vitraliu, surâzându-i contemplativ Rebeccăi.

— Șederea la casa Behringer îți va face vizita la Jefferson deosebit de plăcută. Rolul Behringerilor de simbol în Jefferson păstrează un anumit sarcasm. Clubul horticultoarelor este foarte atașat de această casă. Cei din neamul Behringer disprețuiau snobismul societății din oraș. Asta spune multe despre această familie. Jacob Behringer s-a stabilit în Jefferson cu vreo douăzeci de ani înainte de izbucnirea războiului civil, când orașul era doar un simplu punct de frontieră. A venit de tânăr din Germania, plăcându-i sălbăticia și spiritul acestei lumi noi. Neașteptat doamna Abigail se opri, uitându-se la Rebecca întrebător. Sunt însă convinsă că nu te interesează aceste detalii despre un om demult dispărut.

Ochii Rebeccăi se măriră uluiți.

— Mi-ar face mare plăcere să ascult povestea lui.

— Jacob a fost unul dintre primii oameni care a format o companie de vapoare care navigau pe Big Cypress Bayou, făcând legătura între Jefferson și Shreveport. El provenea dintr-o influentă familie din Germania, iar prin afacerile din Jefferson nu a făcut decât să-și sporească averea. În tinerețe a colindat tot Sudul până a întâlnit o tânără nemțoaică care lucra într-o tavernă din New Orleans.

Vocea ei se stinse într-o șoaptă.

— Se spune că printr-o încăierare într-un bar a salvat-o de la o soartă mai crudă decât moartea și că în aceeași noapte s-au și îndrăgostit. Tinerii s-au căsătorit și s-au stabilit în apropiere de locul de ramificare a apelor și doar câțiva ani mai târziu copiii lor s-au născut în casa pe care au construit-o la numai un kilometru de zona unde el și-a lansat la apă primul vapor cu aburi, Maria Elyse, botezat astfel după numele frumoasei lui mirese.

Behringerii au devenit o familie prosperă, dar destul de distantă în cadrul comunității din Jefferson.

Rebecca o opri pe femeie.

— Când a murit ultimul Behringer?

Myra Abigail se îndreptă spre cămin.

— Probabil că și astăzi există descendenți ai acestui neam, care însă nu știu nimic despre moștenirea lor. Fiul s-a urcat în tren într-o bună zi și nu s-a mai întors niciodată. A avut la un moment dat o controversă cu tatăl său, zise doamna Abigail puțin tristă. Jacob Behringer și-a iubit fiul mai mult decât propria lui viață. Un strălucit om de afaceri, Garitson s-a confruntat dur cu tatăl său îndemnându-l să renunțe la navigație și să-și concentreze eforturile spre oricare altă alternativă profitabilă. Jacob l-a refuzat. Se zice că Garitson a plecat deoarece nu voia să aibă de-a face cu o familie care din cauza rădăcinilor prea adânci în trecut nu putea să vadă viitorul. Pentru Garitson problema viitorului a devenit o obsesie, în timp ce Jacob era mulțumit de cum mergeau lucrurile. Se zice că Garitson a fost unul din aliații pe care Jay Gould i-a avut în Jefferson și că a încercat să-i convingă pe locuitori că trenul era o necesitate pentru viitorul orașului. Desigur, zise doamna Abigail zâmbind, Gould n-a avut succes, iar blestemul lui aproape că s-a adevărit. Presupun că ai auzit despre acesta.

— Am auzit de asemenea că este totuși un mit, zise Rebecca cu o răutate tainică.

Doamna Abigail surâse delicat.

— Multe din evenimentele istorice cele mai interesante ale Americii nu pot fi verificate.

Rebecca îi întoarse femeii zâmbetul, după care se răsuci spre o impozantă ușă dublă situată de partea cealaltă a culoarului, care ascundea încăperea de ochii iscoditori.

— Aici este un alt salon?

— Aceasta este sala de bal, explică doamna Abigail. Cea mai frumoasă încăpere din casă.

Rebecca o urmă pe îngrijitoarea hanului prin ușile pe care aceasta le deschise și intră într-o cameră mare și lungă. Remarcă un cearceaf aruncat straniu peste un obiect imens care atârna de peretele îndepărtat, încadrându-se însă în frumusețea încăperii.

Hoinărind cu privirea prin cameră observă un obiect similar învăluit care atârna pe peretele opus.

— La vremea ei aceasta a fost cea mai elegantă sală de bal din Jefferson, începutu bătrâna. Rebecca era captivată de grandoarea camerei. Un masiv candelabru, în nuanțe albastre și albe, din porțelan de Sevre, atârna din tavanul aflat la o înălțime de trei metri și jumătate exact deasupra unei uluitoare mese germane din nuc. Rebecca bănuia că masa trebuia să aibă în jur de o sută cincizeci de ani.

— Se spune că președintele Grant a participat la o petrecere dată aici în perioada în care a stat la *Excelsior*. După cum observi, încăperea este mare și putea găzdui serate grandioase. Domnul Behringer l-a angajat pe cel mai bun arhitect al vremii pentru a proiecta casa. Îi plăceau petrecerile și voia ca oaspeții să se simtă bine la el. Era un adevărat gentleman sudist.

Rebecca zâmbi, gândindu-se că era mai degrabă un neamț aspru. Privirea ei se întoarse la întunecatului obiect acoperit, atârnat deasupra lustruitului pian aflat în fundul încăperii. În timp ce doamna Abigail continuă să povestească despre Jacob Behringer, a Rebecca se îndreptă hipnotizată parcă, spre perete. Întinse mâna să ridice colțul cearceafului.

— Nu! Strigătul neașteptat al doamnei Abigail cutremură atmosfera liniștită, făcând-o pe Rebecca să se răsucească paralizată.

Doamna Abigail păli și-și duse mâna la tâmplă.

— Iartă-mă, șopti ea. Însă cearceaful se află acolo pentru un anume motiv. Mă tem că nu poți vedea obiectul din spatele lui. Este interzis.

Rebecca se încruntă, având senzația că îngrijitoarea hanului depășea puțin limita excentricului.

— Interzis? Dar de ce?

— Este o oglindă. La fel ca aceea de pe peretele opus.

— Și cu ce aș greși că m-aș uita la ea?

— Domnul Behringer a numit-o imaginea iadului, zise doamna Abigail pe un ton tăios.

— Ei, spuse Rebecca, încercând să înveselească atmosfera apăsătoare, eu nu mă machiez atunci când mă documentez, dar

n-aș putea să spun că văd o imagine a iadului. Haide să ne uităm puțin.

— Te implor, șopti doamna Abigail cu insistență, efectul cuvintelor ei oprind-o pe Rebecca mai repede decât dacă femeia ar fi încercat să o apuce de mână. Bătrâna privi agitată spre peretele opus oglinzii, după care înaintă spre Rebecca. Dumnezeu, n-am văzut un oaspete mai curios în legătură cu oglinda asta.

Doamna Abigail atinse colțul cearceafului, după care rosti cu o voce gravă.

— Am să-ți arăt fiecare oglindă în parte. Cearceafurile rămân la locul lor, precum stau de o sută de ani. M-ai înțeles?

Rebecca încuviință din cap. Privi pe furiș pe sub cearceaful pe care doamna Abigail îl dădu deoparte, etalând o imensă oglindă dreptunghiulară bogat ornamentată.

— Pare puțin... neglijată, murmură Rebecca.

— Nu a fost atinsă de peste o sută de ani. Doamna Abigail aranjă cearceaful la loc și se întoarse spre celălalt perete. Rebecca o urmă și fu martoră la o a doua dezvelire. Această oglindă, mai veche chiar decât prima, atârna deasupra căminului.

— Datează de la sfârșitul secolului al optsprezecelea, zise îngrijitoarea hanului. Este una din numeroasele obiecte germane din casă. Domnul Behringer a cumpărat-o pentru Maria în ziua nunții lor de la un negustor din zonă. Se zice că oglinda este fermecată căci altfel n-ar fi supraviețuit în sălbăticia aceluia teritoriu de la începutul anilor 1800.

Rebecca înclină afirmativ din cap, analizând amănunțit oglinda. Ovală ca formă, oglinda era înconjurată de ghirlande aurii, sculptate în lemn.

— Este o piesă uluitoare. Rebecca privi spre celălalt perete. Dar cea de acolo?

— Nimeni nu știe prea multe despre aceea; este din perioada de prosperitate a Jefferson-ului. Doamna Abigail coborî cearceaful la loc și privi gânditoare la Rebecca, aceasta dându-și seama că avea să urmeze un nou mit. Se zice că o tânără fată a dispărut în această cameră într-o noapte. Este păstrată în memorie, poate pe nedrept, ar spune unii, ca o femeie diabolică

care și-a pus în gând să-l distrugă pe Garitson Behringer din ziua în care l-a întâlnit.

Doamna Abigail îndreptă paravanul din fața căminului înainte de a continua.

— Toți au fost șocați în acea noapte când fata a apărut îmbrăcată într-o rochie pe care nu și-o putea permite. Până și acest lucru a cauzat discuții, deoarece nimeni nu-și putea imagina de unde dobândise ea o asemenea rochie. Se zice că ar fi câștigat-o, rosti doamna Abigail, coborându-și vocea pe un ton confidențial, muncind noaptea, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Alții spun că era prietena familiei, însă nu era genul celor din neamul Behringer. Ce mai încolo și-ncoace, se zice că domnul Behringer tocmai se pregătea să o dea afară din casă pe fată când Garitson a apărut și a dus-o în această cameră cu intenția de a-i spune că nu o mai poate vedea niciodată. În acel moment femeia, cu fața scaldată de lacrimi, a pășit în fața acestei oglinzi, a murmurat ceva ce numai el a putut să audă și i-a jurat dragoste eternă. Apoi, s-a uitat în oglindă, la imaginea ei din oglinda din spate, privind în adâncime în aceeași oglindă, în acea noapte a dispărut din casă.

Îngrijitoarea hanului tăcu și tremurând o privea pe Rebecca, cutezând să-i ceară din ochi să creadă această aiureală.

— Și unde s-a dus?

Doamna Abigail privi în gol spre cămin.

— N-a mai fost niciodată văzută. Unii spun că a rostit niște vorbe magice ca să dispară, ca să distrugă familia Behringer. Se zvonea că era din New Orleans și știi cum era pe atunci acolo cu magia neagră. Maria însă credea că îngerii au privit în jos și au fost atât de impresionați de starea fetei, încât au luat-o pe loc în rai. A doua zi, Jacob a sigilat încăperea. Când eram copilă, Maria mi-a spus această poveste; mi-a spus că a păstrat-o secretă timp de treizeci de ani și constant mă implora să nu o spun nimănui. Ea făcu o pauză, iar Rebecca tresări văzând lacrimi strălucind în ochii femeii. Și tu trebuie să-mi promiți același lucru. Știu însă că ea vrea ca eu să-ți spun taina.

Consolator Rebecca o cuprinse pe bătrână pe după umeri, sesizând rătăcirea pe care i-o provocase încordarea, dându-și seama că undeva între această cameră și ultima, îngrijitoarea

hanului trecuse dincolo de granița lucidității. Maria Behringer, o tânără din anii 1840, nu putea să fi trăit în aceeași perioadă cu această femeie.

— Desigur, șopti Rebecca, este o poveste tragică și nu m-aș gândi niciodată să vă trădez. Vreți puțină limonadă? întrebă ea, schimbând deodată rolul de oaspete cu cel de gazdă.

— Cu mare plăcere, dragă.

În timp ce se îndreptau pe culoar spre bucătărie, Rebecca. Întrebă:

— Cum ați reușit să țineți vizitatorii departe de această încăpere atâta vreme?

— Ani de zile, sala de bal a fost bătută în scânduri. Dacă te vei uita atentă la uși vei vedea semnele cuielor. Camera a fost deschisă la cumpăna dintre secole, însă oglinzile au rămas acoperite. Acum cred că este mai bine să le lăsăm așa. Sala de bal este ținută mereu sub cheie.

— Cum ați intrat în posesia casei? o întrebă Rebecca.

— Ultima descendentă a familiei nu a fost căsătorită. Unii spun că Matilda semăna leit cu bunica ei, Katerina. O fată neîmblânzită, aceasta din urmă. Mattie a murit acum zece ani și mi-a lăsat casa mie, iar eu m-am simțit datoră să o împart cu alții. Știu că doamna Behringer așa ar fi vrut.

Rebecca turnă limonadă în pahare de cristal. Doamna Abigail luă paharul oferit murmurând:

— Dacă nu te superi, am cam obosit. Cred că o să-mi iau limonada la mine acasă și o să mă întind puțin. Am o mică dependență în spatele casei.

— Desigur. Îmi cer scuze că v-am obosit.

— Draga mea, a fost o plăcere să-ți pot împărtăși atâtea. Cred că este cea mai fascinantă poveste. Dacă aș spune-o la toată lumea mă tem că m-ar închide la nebuni. Ochii cenușii ai femeii căpătară o expresie tinerească. Simte-te ca acasă. În frigider este o sticlă cu vin pe care poți să o desfaci dacă dorești să bei un pahar înainte de culcare. În noaptea aceasta casa îți aparține în întregime. Femeia zâmbi enigmatic.

Rebecca își ridică o sprinceană.

— În întregime?

— Ești singura musafiră. Ai toată casa la dispoziție.

Cuvintele bătrânei o făcură pe Rebecca să se înfioare.

Ea o conduse pe femeie spre căsuța din spate până la jumătatea drumului.

— Ești o fată cu scaun la cap, nu-i așa? întrebă surâzând doamna Abigail.

— Categorie.

— Asta este bine. N-aș lăsa orice exaltată aici singură. Este genul de loc care poate face ca imaginația să o ia razna. Se spune că uneori noaptea se aude o femeie care suspină în sala de bal.

Capitolul 5

Așezată între pernele pufoase ale leagănelui de pe verandă, Rebecca remarcă distonanta între peisajul din jur și mașina ei sport parcată sub bătrânul stejar. Privind apusul soarelui, îi părea rău să vadă sfârșindu-se ziua, încărcată cu poveștile ei. Tot ce auzise în ultimele cinci ore era cu mult mai fantastic decât oricare alt vis din ultimii zece ani. Și asta însemna ceva. Oftând, se ridică din leagăn și intră în casă, încuind ușa în urma ei.

Pătrunzând tot mai adânc în întunericul casei, se simți ademinită de ușile duble închise ale sălii de bal. Atinse clanța însă, după o clipă, se răsuci. Mai dă-o-ncolo. Nu este decât o istorioară distractivă.

Dar unde se dusesse fata aceea?

Ignorând întrebarea fără sens, Rebecca își îndreptă pașii spre bucătărie, nerăbdătoare să bea puțin vin înainte de culcare. Își umplu un pahar vechi cu vin și luând sticla cu ea se duse în salon.

Ce fantezie romantică! Rebecca sorbi din vin surâzând. Ah, dacă aș stăpâni arta materializării, se gândi ea, inspirată, la doi umeri lați, obligatoriu și nicidecum opțional, pune pomeții bine dăltuiți, adaugă o pereche de ochi de culoarea safirului, omogenizează totul bine, toarnă părți egale de gelozie și galanterie, presară o doză generoasă de talent în amor și un pumn mare de fidelitate, și botează totul cu un nume în care să se regăsească trei sau patru consoane dure. Ce femeie ar putea cere mai mult decât atât?

Unde s-a dus fata aceea?

După ce își umplu din nou paharul, Rebecca aprinse una din lumânările de pe masa din lemn de cireș, aflată în fața canapelei, închise ochii și începu să se gândească la toate absurditățile pe care le auzise în acea zi. Nonsensuri extraordinare, amuzante, genul de lucruri care l-ar fi încântat pe Mark Twain. O femeie îndrăgostită nebunește de diamante omorâtă de un bărbat care mai târziu pe nedrept a fost achitat, justiția sfidată de bogăție, un magnat al căilor ferate al cărui blestem a transformat un port prosper într-un oraș fantomă, un bărbat care a construit un imperiu în estul sălbatic al Texas-ului anilor 1830 și o femeie care a dispărut.

Unde naiba se dusesese?

Ținând sfeșnicul în mână, Rebecca se ridică de pe canapea și urcând în dormitorul ei își umplu cada cu apă fierbinte. Își așează în savoniera de porțelan săpunul înmiresmat și apoi se întoarse în salon după sticla cu vin.

Într-un fel, ea nu putea să-și scoată din mintea amețită de vin povestea bizară. Termină restul de băutură din pahar și-l umplu din nou. În timp ce înghițea ultima picătură, se opri.

Dintr-odată, Rebecca Reynolds se înfurie pe tot orașul Jefferson. În baia ei de acasă existau oglinzi înalte, până la tavan. Când se uita într-una din ele, nu putea să vadă decât oglinda din spate, împreună cu detaliile peretelui din jur. Dacă oglinzile nu se schimbaseră radical în ultima sută de ani, atunci povestea pe care o auzise nu numai că era o minciună, dar era o născocire năstrușnică! Ca să-și poată vedea spatele, ea trebuia să privească peste umăr. Era imposibil să-și vadă fața într-o altă oglindă, darămite o imagine a iadului.

Așezând cu zgomot paharul cu vin lângă sticlă, Rebecca se ridică surprinzător de fermă, ținând cont de starea în care se afla. Traversă în marș holul spre sala de bal și încercă clanța.

— Încuiată tot timpul, cică! mormăi ea, împingând ușile.

Ia să vedem, își zise ea acționând comutatorul care aprindea candelabrul. Voi arunca o privire la aceste oglinzi și voi da naibii poveștile fantastice, inspirate de romantica senilitate a unei femei bătrâne.

Se apropie încet de oglinda ovală, darul de nuntă al unui bărbat înstărit pentru mireasa lui. Urcându-se pe un scăunel,

îndepărtă cu grijă cearceaful care o acoperea. Scăpă un icnet de uimire în fața minunăției oglinzii, la cumplitul gând că după o sută de ani chipul ei era primul care se reflecta acolo. Cercetă atentă ornamentele din jurul oglinzii, negăsind nimic deosebit în afară de valoarea conferită de vechime, după care traversă camera cu intenția de-a o dezveli și pe cealaltă.

Stând la o jumătate de metru în fața oglinzii, întrebându-se ce văzuse în urmă cu o sută de ani femeia când privise în ea, Rebecca își ridică ușor fața.

— Eu nu aud niciun plâns. Tu auzi ceva?

Rebecca adresează întrebarea propriei reflexii, dându-și însă seama că se uită dincolo de imaginea din fața ei, și anume la reflexia ei din delicata oglindă ovală veche, de pe peretele opus. Hipnotizată, privea fix la imaginea chipului din numeroasele oglinzi suprapuse unele peste altele, fiecare perpetuându-se departe, tot mai departe într-o eternitate în spatele ei. Apropiindu-se de oglindă, ea observă că aceasta era ușor înclinată spre stânga. Acest simplu fapt era cauza.

Se întinse în față și îndreptă oglinda.

— Așa. Fără femei dispărute.

Preț de o clipă se clătină ușor, însă după aceea chicoti. Așa se întâmplă când te îmbeți într-o casă pustie și veche. Se răsuci apoi din fața oglinzii.

Lumina electrică licări puțin și asta fu tot. Nu existau răspunsuri la numeroasele enigme pe care le adunase în timpul zilei, dar mai ales la aceasta. Oftă. Nu exista cale să afle vreodată cum dispăruse femeia misterioasă, dacă într-adevăr acest lucru se întâmplase. Își dădu astfel seama jenată că timp de mai multe ore crezuse istorisirea ridicolă.

— Oh, Dumnezeule. Jefferson-ul mi-a luat mințile.

Târșându-și picioarele spre intrarea în sala de bal, Rebecca închise luminile candelabrului și examinează atentă lemnul de la ușă. Așa cum spusese doamna Abigail, urmele cuielor care fuseseră scoase erau mărturia faptului că ușa fusese bătută în scânduri. Privi îndeaproape semnele, surprinsă de prospețimea lor. Parcă ar fi fost făcute ieri, nu acum aproape optzeci de ani.

Clipi, dar când se uită din nou, urmele dispăruseră. Nu se vedea acolo decât proaspătul și lustruitul lemn de chiparos, o

mărturie în plus a faptului că totul nu era decât o glumă, că ea era beată și că dorea să creadă povestea. Ardoarea îi era atât de mare, încât își imaginase că văzuse acele urme în lemn. Oftă și intră în salon unde își găsi paharul gol de vin. Sticla nu mai era, deși ar fi putut să jure că o lăsase acolo.

Urcând în dormitor își așază vechiul pahar pe un suport de lângă cadă și se dezbracă. Își aruncă hainele într-o grămadă lângă pat și intră în apa aburindă.

Se relaxă în căldura mângâierii liniștitoare și mătăsoase a apei, simțind cum grijile ultimilor zece ani îi părăsesc mintea și dispar în șoapta ventilatorului din tavan. Linda avea dreptate; în afară de documentare călătoria era o evadare mult dorită. Rebecca se simți din nou copilă. Închizând ochii, se sprijini de porțelanul neted și se pierdu în alte timpuri.

Țârâitul greierilor acoperea șuieratul îndepărtat al unui tren. Se concentrează asupra sunetului până ce ușor fluierul se stinse. Apoi oftă.

Dându-și seama că apa se răcise, se întinse să ia săpunul. Acesta însă dispăruse.

— L-am lăsat aici, mormăi ea, căutându-l sub apă. Își întinse gâtul uitându-se după el pe masa de toaletă și apoi se ridică ușor.

În acel moment ușa de la camera ei se deschise brusc.

Vrând să apuce prosopul care nu era acolo, Rebecca încercă să se ascundă. Nereușind, se cufundă în apa rece cu o pleoscăitură lipsită de grație. Bărbatul care intră, având ochii negri ca inima unui om nebun, o privi perplex.

— Ce cauți aici? întrebă el încet, cu un glas blând care o făcu pe Rebecca să se înfioare. O voce atât de pătrunzătoare ca o cafea aromată cu cel mai fin whisky.

Vinul încă i se mai învârtea în cap. De ce oare își mai turnase acel ultim pahar? Uite, acum, avea în față un intrus care reușise să treacă printr-o ușă încuiată și ea nici măcar nu reușea să-și limpezească gândurile.

— Ce cauți dumneata aici? îi replică ea, enervată de tupeul necunoscutului. Era peste măsură de indignată de faptul că se pomenise examinând îmbrăcămintea neobișnuită a bărbatului, cu un interes mai mult decât obiectiv.

Participant probabil la un tur de epocă, acesta era îmbrăcat cu haine din alte vremuri. El dădea costumației un farmec fără îndoială inexistent acum o sută de ani, accentuat de poziția lui agresivă; picioarele depărtate îi erau ferm proptite, șoldurile îi erau împinse ușor în față. Stând la numai câțiva pași de ea, cu mâinile puternice sprijinite neglijent pe șolduri, bărbatul aștepta un răspuns.

Ea remarcă bronzul strălucitor de pe fața lui, acoperită de barba cea mai perfectă pe care o văzuse până atunci, rămânând impresionată de fiecare trăsătură puternică a trupului lui. Pantalonii negri cambrați îi conturau coapsele lungi și musculoase. Olanda fină a cămășii se întindea perfect pe umerii lui, iar gulerul desfăcut îi etala ispititoare fire de păr de pe piept. Rebecca dorea să-și odihnească vârful degetelor pe pulsul care vibra acolo, pe acea dovadă caldă a vitalității lui.

Tăcerea accentuă prăpastia dintre ei cu o intensitate care o neliniști pe Rebecca. Deodată, necunoscutul se îndreptă spre pat, de parcă ar fi reconsiderat prezența ei. Se așază de-a curmezișul acestuia, sprijinindu-și una din cizmele strălucitor de negre pe cuvertura albă, brodată cu dantelă. Dacă ar fi fost atentă, ea ar fi observat că minunatul pled cu florile de grădină ale bunicii care îi căzuse la piciorul patului nu mai era acolo.

Rebecca nu protestă în niciun fel. Îi întâlnește doar privirea la fel de curioasă ca și a ei. Ochii ei străluciră cât el o fixă și dintr-odată, fără să știe de ce, ea nu se mai teme de străin. Acest lucru o îngrozi.

— Cum ai pătruns înăuntru? întrebă el, conturând alene cu degetele lungi modelul de pe cuvertură. Ești vreo vrăjitoare? Casa este fortificată. Impenetrabilă.

— Am o cheie, se bâlbâi ea. Am rezervare!

— Eu pot să spun că deși am ceva rezerve, mă simt totuși ispitit. Chipul bărbatului se schimonosi de neîncredere și înțelegere. Oh, nu. Misterul devine tot mai clar. Când îi va veni odată mintea la cap fetei ăsteia? El chicoti, scuturându-și capul.

— Dă-te jos din patul meu, porunci Rebecca încet. Și ieși afară din camera mea. Nu știu cine ești și de unde ai făcut rost de hainele astea, însă dacă nu pleci în cinci secunde am să încep să țip.

Rebecca se înfurie când el pur și simplu pufni în râs, cu o lumină licărind în adâncurile acelor ochi necruțători. Veselia care îl copleși pe necunoscut o ului. O şuviță rebelă de păr negru alunecă pe fruntea lui, sporindu-i farmecul.

— Mă tem că totul este împotriva dumitale. Te afli în camera mea și ești în culpă. Eu sunt complet îmbrăcat, iar dumneata ești dezbrăcată.

El făcu o pauză și așezându-și cu o bufnitură picioarele pe podea își îndreptă statura suplă. Mișcările lui aveau grația unui animal de pradă. Își propti bine picioarele în podea și aplecându-se în față își sprijini coatele pe genunchii depărtați. Rebecca, incapabilă să-și mute privirea de la frumusețea magnifică a acelui trup, se pomeni gândind cu oarecare nebunie că îmbrăcămintea de epocă n-ar fi trebuit să i se potrivească atât de bine.

— Nu pari ca niciuna din vrăjitoarele pe care le-am văzut, rosti el gânditor. Cu toate că acest păr răvășit este șocant. Poate ești vreo zână bună?

Ochii Rebeccăi aruncau scânteii.

— Ah. O zână foarte bună, pun pariu, murmură el, privirea lui ocolind marginea căzii pentru a o vedea mai bine. Neastâmpărul din acea căutătură se domoli.

— Spune-mi acum de ce te-a băgat ea în treaba asta. Credeam că până la urmă, Katy a acceptat-o pe Vivian. I-a trebuit aproape atâta vreme cât mi-a trebuit și mie.

Rebecca își fixă privirea la apă.

— Nu știu despre ce vorbești.

Ei chicoti scurt, după care continuă pe un ton ironic, pătrunzător:

— Sigur că nu știi. Face parte din glumă. Bine, de data asta am să vă fac jocul, începu el, ridicându-se.

Trupul acesta al lui este nemaipomenit, se gândi Rebecca. De la cizmele negre, coapsele ferme, musculoase, ia talia îngustă și la pieptul cel mai ispititor pe care îl văzuse vreodată, lat și puternic. Fără doar și poate, vinul fusese amestecat cu ceva... periculos.

— Eu sunt Garitson Behringer, de parcă nu ai ști deja. Cu un pas el traversă spațiul dintre ei și întinse mâna civilizat. Încântat să te cunosc.

Ea îi percepu căldura de la distanță și-i simți arsura. Brusc el păru să conștientizeze goliciunea ei, iar trupul Rebeccăi răspunse lăsându-se învăluit de o fierbințeală. La fel de tulburată ca și el, ea nu făcu niciun efort ca să-i accepte mâna întinsă.

Întoarse surâsului lui încântător o batjocoritoare răsfrângere de buze.

— Iar eu, domnule Behringer, sunt Diamond Bessie Moore. Sunt foarte obosită, foarte înfrigurată și vreau să mă odihnesc bine în noaptea aceasta înainte de a-mi primi glonțul în cap. Aș vrea să fiu lăsată în pace.

El se adaptă tonului ei tăios.

— Îmi pare rău, domnișoară cum-naiba-spui-că-te-cheamă. Însă, ai fost trimisă în camera mea. De parcă, accentuă el, nu aș ști cine te-a pus aici.

Naivitatea exagerată a bărbatului o enerva pe Rebecca. În spatele curtoaziei lui se ascundea un puternic simț al umorului și un farmec irezistibil. Rebecca își dădu seama că acela care stătea la nici doi pași de ea era un Don Juan de speța cea mai groaznică. Unul inteligent. Unul deosebit de încântător. Vocea lui o hipnotiza. Vorbea o limbă care îmbina engleza imperială cu graiul dulce sudist.

— O neglijență, sunt convins. Și ca să-ți dovedesc ce cavalier sunt, voi fi bucuros să te conduc într-una din camerele de oaspeți de la parter. Deși sunt destul de tentat să profit de providența lui Katy. Ochii lui negri rătăciră pe ea ca jucăușul dans al unei văpăi de foc.

Încet, Rebecca recunoscuse autenticitatea hainelor lui și-și dădu seama că ele nu făceau parte dintr-o recuzită. Acestea erau veșmintele lui normale și erau aproape noi.

Ochii Rebeccăi se măriră uluiți în timp ce priveau atent de jur împrejurul camerei. Lumina palidă a veiozei de pe masă dispăruse, la fel cum dispăruse și ventilatorul din tavan. Camera era luminată doar de sfeșnicul pe care ea îl pusese pe toaletă. Privi o clipă la licărul lumânărilor, după care observă pe podea covorul splendid ornamentat, în locul în care numai cu câteva minute în urmă admirase un covor gros, alb.

Atunci, începu nebunia.

Capitolul 6

Privirea Rebeccăi se întoarse la chipul bărbatului, un fior ușor alunecându-i pe ceafă.

— Ce dată este?

— Ce să fie?

— Data. Ce dată este astăzi?

— 25 august. Sprâncenele negre, arcuite, se împreună.

— Anul, insistă ea.

— 1876, răspunse el, zâmbind ironic. În jur de opt și jumătate seara.

— Trebuie să ies de aici, zise Rebecca dându-și seama că trupul ei era foarte puțin ferit de ochii străinului.

— În regulă, consimți el. Ești la fel de bună la dispariție precum ești la materializare?

— Te rog, zise ea, ochii scânteindu-i.

El trase unul din sertarele scrinului.

— Lasă-te la mâna lui Katy și te alegi cu o vrăjitoare decentă.

Bărbatul îi aruncă un prosop și apoi se întoarse cu fața spre pat.

Privindu-l neîncrezătoare, Rebecca se ridică din cadă, înfășurându-și în pripă prosopul în jurul ei. În acea clipă pe hol se auzi zgomotul tăios al unor tocuri, urmat de vocea unei femei.

— Garitson, dragule. Ești acolo? Nu găsesc niciun servitor.

— Sfântă Fecioară, mormăi el.

Îngrozită, Rebecca privi uluită la bărbat. Garitson Behringer?

Înainte de a se răsuși, Behringer privi peste umăr,

— Sunt în baie, Vivian, strigă el, grăbindu-se spre dulap și aruncându-și hainele. Așteaptă în salon.

— Garitson, rosti glasul, cu nerăbdare.

— În salon, Vivian, urlă el.

Femeia oftă supărată și bombăni ceva. Pașii ei se depărtară.

— Are răbdarea unui copil de cinci ani, mormăi el, întorcându-se spre Rebecca cu mâna întinsă. Zâmbi spre ea urâcios și continuă: Ai de gând să ieși afară sau preferi să îți se scoată ochii înainte de a îți se zbura creierii?

Uitându-se la el, Rebecca își puse mâna în palma lui, sperându-se de căldura pe care o găsi acolo. Ieșind din cadă, ea își înclină capul ca să întâlnească privirea lui. Era un tip foarte înalt.

— Cu asta te alegi dacă te bagi în planurile surorii mele, zise el cu un zâmbet în ochi, strângându-i încă puternic mâna. Umorul se împletise acolo cu ceva ce Rebecca nu mai cunoscuse până atunci. Care este numele tău, vrăjitoareo?

— Rebecca, răspunse ea, surprinsă că vocea i se stinsese într-o șoaptă. Flacăra lumânării se mișcă jucăușă pe chipul lui și atunci ea observă insulele grizonate din întunecimea bărbii lui. Era uimită de perfecțiunea acesteia; până în acel moment nu se gândise că barba putea să fie un lucru frumos. Urmându-și impulsul ridică mâna ca s-o atingă și constată cu surprindere că era moale. Senzualitatea lui deschisă era ceva despre care Rebecca scrisese enorm, dar pe care însă nu o cunoscuse. Era fermecată.

Pe măsură ce Behringer o privea, chipul lui devenea tot mai aspru. Uluită peste măsură și incapabilă să procedeze altfel, Rebecca se întinse și-și lipi buzele de colțul gurii lui, percepând pe față senzația mângâietoare a bărbii lui. Behringer se întoarse și-i acapară gura, un murmur de surprindere înăbușindu-i-se în gât. Ea începu să tremure copleșită de savoarea lui flămândă. Limba lui pătrunse adânc cu un impuls jucăuș, în gura ei deschisă, făcând-o pe Rebecca să ofteze. Brusca el își trase capul, iar ea începu să clipească neliniștită, văzând mânia care se aprinsese în adâncurile întunecate ale ochilor lui.

— Înainte de a pleca s-a asigurat că ești îndeajuns îmbibată în vin, mormăi el. De data asta a mers prea departe.

Rebecca își dădu seama că prosopul îi alunecase abia când simți mâinile lui Behringer, încleștându-se încă o dată în jurul ei. Expresia lui era posomorită, mișcările rapide îi innodară capetele prosopului între sâni, degetele îi zăboviră o clipă acolo, depărtându-se apoi cu mare greutate. Amândoi auziseră pași pe scări.

— În dulap cu tine. Nu va dura decât câteva clipe, încolăcindu-și mâna în jurul taliei ei, Behringer o ajută pe Rebecca să intre în șifonier.

Mireasma de cedru o învălui pe Rebecca în timp ce aștepta tăcută în întuneric. Respirația îi deveni sacadată când auzi ușa de la dormitor deschizându-se și foșnetul rochiei unei femei care pătrunsese grăbită în cameră.

— Ai văzut-o pe Katy urcându-se astăzi în tren? întrebă femeia.

Neliniștea puse stăpânire pe vocea lui Behringer, Rebecca încruntându-se în încercarea de a-i citi gândurile.

— Da, poznașa. Glasul lui deveni atunci blând. Ce cauți aici? Știi ce ar spune tatăl tău dacă ar ști că ai venit neînsoțită. Și încă în dormitorul meu?

— Nu fi găgăuță, dragule. Peste câteva luni ne vom căsători. Ce-a mai făcut Katy de data asta?

— Oh, glumele ei obișnuite. Îi place la nebunie să chicotească în spatele evantaiului în timp ce eu mă fac de râs.

Rebecca ascultă nerăbdătorul fâșâit al fustelor femeii.

— Ei bine, școala aceea minunată din Richmond o să rezolve totul.

— Mă aștept să se întoarcă peste o lună, târând în urma ei inimi zdrobite. Richmond nu este suficient ca s-o îmblânzească pe această neisprăvită.

— Oh, cu siguranță că acum Katy este pregătită să se comporte ca un adult. Femeia părea plictisită de afirmație. Rebecca își dădu seama că pe cât de mult își iubea Behringer sora, pe atât de mult această femeie o disprețuia.

— Ce jalnic. Mie într-un fel îmi place filosofia ei: totul pentru amuzament.

Brusc, Vivian schimbă subiectul.

— Garitson, m-am gândit mult la petrecere. Mă tot întreb cu ce o să te îmbraci.

Calmul copleși atunci vocea lui pătrunzătoare și suavă.

— Ce importanță are?

Un chicotit copilăros răsună în cameră.

— Vai, dragul meu. Va trebui să fim cuplul cel mai frumos. Nu știi că întreg orașul va fi curios să vadă încotro îl vom îndrepta?

— Nici măcar nu știu dacă vin, Vivian.

Tăcerea bruscă care se așternu spulberă zgomotul mișcărilor nervoase ale fetei și o făcu pe Rebecca să-și lipească urechea mai

aproape de ușă. Părându-i-se că aude smiorcăituri își dădu ochii peste cap.

— Garitson, este ceva în neregulă?

— Nimic nu este în neregulă, zise Behringer încordat. Te rog, încetează. Îmi provoci dureri de cap.

— Dar, scânci ea, tu ții atât de puțin la mine, în timp ce eu te venerez.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Știi totul despre întrunirea pe care a fixat-o tatăl tău. Dintre toți, tu ar trebui să știi cât de important este ca eu să particip.

Fata scăpă un oftat nerăbdător.

— O întrunire prostească. N-am știut despre ea. Aceasta va fi cea mai importantă petrecere a verii. Tu, dintre toți, ar trebui să știi acest lucru.

Rebecca auzi mai întâi deschizându-se un dulăpior și apoi clinchetul unor pahare ciocnite.

— Bineînțeles. Cum de am putut să pun afacerile înaintea calendarului seratelor tale? Va trebui să transmiți părerile mele de rău, Vivian. N-am să pot să vin.

În replică se auzi, mai întâi, un sunet neclar de supărare, apoi zgomotul piciorului ei bătând în podea.

— Am să-l pun pe tata să anuleze întrunirea. Nu poate să fie atât de importantă, iar el știe ce însemnătate au petrecerile pentru mine.

Urmă o pauză, după care paharul fu așezat cu zgomot pe masă.

— La naiba, te comporti ca o puștoaică. Bine. Am să merg la petrecerea asta nenorocită. Însă nu o să ratez toată întrunirea ca să stau să beau limonadă cu o adunătură de mătuși rămase fete bătrâne.

Împăcată, fetița de șase ani de acum un moment dispăru, locul ei fiind luat de o femeie iscusită în ale flirtului.

— Ești minunat, Garitson. Cum să te răsplătesc?

— Sunt un imbecil. Din nou paharele se atinseră, iar Rebecca auzi un mic pleoscăit, fără îndoială potrivit cu starea de spirit.

— Ei bine, se pare că ne-am întors iar la dilema noastră. Cu ce intenționezi să te îmbraci?

— Aș putea foarte bine să merg și-n piele de căprioară. Alege ceva care să completeze radioasa ta personalitate.

Cuprinsă de spaimă la auzul cuvintelor lui, Rebecca începu să se roage ca fata să aibă undeva în minte imaginea garderobei lui. Auzind încă o dată foșnetul fustelor, Rebecca începu să se vânzolească în ascunzătoarea ei.

Următoarele clipe nu fură decât scurte fragmente de realitate în mintea Rebeccăi. Ușile de la șifonier se deschiseră brusc. Rebecca se pomeni față în față, pentru o clipă, cu un chip zdrobitor de frumos. Apoi urmă șocul, lucrul cel mai îngrozitor posibil. Coborându-și ochii pe veșmântul Rebeccăi, fata leșină.

— Oh, pentru că ai plâns atât de tare, zise Rebecca, scoasă din sărite de imaginea blondei căzută neajutorată la podea.

Behringer înjură când ușile se deschiseră și traversă camera dintr-un pas.

— La naiba. Am uitat de tot de tine, bolborosi el. Uite ce ai făcut acum. El o apucă puternic de braț și o trase afară din dulap.

Brusc, o eliberă. Rebecca se împiedică, furioasă pe el și pe spaima care o cuprinsese.

— Tâmpitule! De ce nu i-ai spus pur și simplu, uită-te în șifonier, dragă, dă acolo este o femeie dezbrăcată?

— Trebuie să pleci de aici. De unde ești? Din Shreveport?

El o ridică în brațe pe delicata blondă și o așeză pe canapeaua de lângă cămin.

— Îmbracă-te, rosti el printre dinți.

Ea privi în jur nesurprinsă să constate că hainele îi dispăruseră.

— Nu știu unde îmi sunt hainele. Katy... le-a ascuns pe undeva.

— La naiba, de data asta s-a autodepășit. Du-te în camera ei.

Și unde o fi asta? se întrebă ea.

— Eu... îhî...

Behringer se uită la ea și apoi se încruntă.

— Oh, drace, porcăria asta nu o să se mai termine odată?

El apucă un halat din garderobă și i-l aruncă în mâinile tremurânde.

— Haide, mormăi el, ieșind cu pași mari din cameră, lăsând-o pe Rebecca să-și îmbrace din mers halatul.

Două uși mai încolo el se opri și apăsă o clanță.

— Să nu ieși de aici. Furia îi întunecase ochii și-i încruntase sprâncenele amenințător. Acest mic joc s-ar putea să mă coste viitorul.

Fără niciun alt comentariu, el ieși din cameră și închise ușor ușa în urma lui.

Capitolul 7

De necrezut!

Strângându-și cu mișcări iuți capotul în jurul ei, Rebecca se rezemă vlăguită de ușă și începu să privească indiferentă prin încăpere.

Mobilierul din camera lui Katy avea un aer feminin, în apropierea peretelui din față se afla un pat alb cu baldachin, acoperit cu o cuvertură mătăsoasă ivorie. Lipit de zidul de lângă ea era un pupitru, pe colțul căruia se afla o veioză.

Năucită Rebecca se prăbuși într-un balansoar. Era imposibil, se depășiseră granițele oricărei legende absurde pe care o auzise astăzi. Dacă n-ar fi fost atât de documentată în privința antichităților, ar fi putut să creadă că este prinsă într-un vis fantastic. Mobilierul lustruit, imaculat, din camera lui Katy o tachina prin noutatea lui. Groaza îi puse stăpânire pe inimă atunci când își dădu seama de crunta realitate. Rebecca Reynolds, femeia care peste zece ani din viață trăise în umbra romantică a unui trecut inexistent, fusese aruncată peste timp. În vremuri trecute, în locul care prezentat sub adevăratul chip ar fi provocat groază oricărui cititor al ei. Cum se întâmplase? Cum?

Ea încerca să se convingă că probabil vinul era de vină, că probabil leșinase atunci când urcase treptele prima dată, că probabil acum avea cel mai crunt coșmar din viață. Era imposibil să se împace cu ideea existenței lui Garitson Behringer.

Sărutul lui trecător o cutremurase. Amintirea acestuia îi trimise fiori de căldură pe care nu-i mai simțise de la primul sărut; era de parcă ea nu mai cunoscuse vreodată atingerea unui bărbat. Impulsivitatea sălbatică pe care Behringer o inspirase o înfricoșă pe Rebecca până în adâncul sufletului.

Trăsăturile frumoase ale logodnicei lui Behringer apărute o clipă batjocoritor în fața ochilor Rebeccai o făcură să încleșteze puternic brațul balansoarului. Trebuia să plece de aici. Acum. Chibzuind în minte, concluzionă că, de îndată ce avea să dea de aerul proaspăt, această fantezie cumplită avea să se spulbere. Era de vină această casă veche și bizară. Legenda Camerei lui Garitson. Sala de bal. Oglinzile.

Rebecca se năpusti asupra șifonierului și-i deschise larg ușile. Umerașele erau pline de rochii în culori minunate, însă ea alege una gri, lipsită de strălucire. Îmbracă rapid lenjeria pe care o găsi într-un scrin, după care trase peste cap rochia și-i încheie cu iuțeală nasturii până la gât. Rosti apoi o rugăciune scurtă, recunoscătoare că hainele i se potriveau. Pantofii erau puțin largi, dar erau mai buni decât nimic.

Rebecca ascultă zgomotele din hol. Trase deoparte draperia diafană ca să examineze atent veranda și, observând stejarul, inspiră adânc. În ciuda faptului că-și dăduse toate asigurările că se cazase într-un hotel băntuit, realitatea nu era deloc fantomatică. Se cutremură gândindu-se la ceea ce ar fi putut să vadă în orașul supranumit „Frumoasa de pe Râu“, în epoca lui de glorie.

Fără să se gândească la consecințe, deschise încet caseta de bijuterii de pe toaletă. Pe catifeaua vișinie se afla o broșă, care chiar și în lumina palidă, părea să fie de mare valoare. Îndesând-o în buzunarul rochiei, ieși pe verandă în vârful picioarelor.

Își ridică fustele din muselină până la coapse și cățărându-se pe balustradă se prinse de ramurile stejarului. Odată ajunsă pe pământ, se furișă pe lângă zidurile casei până la marginea curții. O șaretă cu un cal aștepta dincolo de gardul de scânduri. Privirea îi alunecă apoi pe stradă și constată cu groază că tot ceea ce altădată fusese o arteră aglomerată, plină de automobile, era acum un dosnic drum de țară, prăfuit, umbrit de arbori giganți.

Se uită spre verandă, conștientă că nu era vreme pentru o evadare discretă. Adunându-și fustele înfoiate în mână, o luă la goană, îndreptându-se spre oraș. Bine că avusese timp în această după-amiază să se familiarizeze cu străzile.

Inima îi bătea puternic în timp ce fugea pe drumul pustiu spre oraș. Abia când se opri la întretăierea străzilor Vale și Austin,

gâfâind și apăsându-și junghiul din abdomen, realitatea o izbi. Privind în lungul străzii principale din Jefferson, își dădu seama că puține erau schimbările și totuși nimic nu mai era identic.

Se rezemă vlăguită de un copac, clipind neîncrezătoare, dorind să fi acordat mai multă atenție bătrânului ghid. Fusesse atât de preocupată de abundența magazinelor de antichități, încât nu reținuse destinația inițială a acestor clădiri. Era oricum irelevant; multe construcții prezente acum nu existaseră în turul ei.

Vechiul muzeu din cărămidă roșie dispăruse. Încântătorul restaurant reconstruit situat vizavi de Excelsior era doar o simplă casă particulară. În stânga ei, se ridica Excelsior-ul cu familiaritatea-i fermă și neclintită. De-a lungul străzii Austin, pe unde cu doar cu câteva ore în urmă fuseseră parcate mașini, nechezau neobosiții cai. Pe trotuar, un afiș zdrențuit anunța centenarul orașului Jefferson.

Nu, își dădu ea seama învăluită de o senzație de greață. Centenarul țării. Îi veni să urle și pentru o clipă se gândi chiar să facă acest lucru.

În depărtare, șuieră sirena unui vapor care se apropia de chei. Femei în rochii viu colorate din satin se plimbau braț la braț cu bărbați. Râsete răgușite, amestecate cu notele dezacordate ale unui pian, răsunau din colțul unui salon. Și în această atmosferă ședea ea, îmbrăcată în hainele alte femei, prăfuită de pe drum, cu fața plină de sudoare, având în buzunar o broșă furată, singurul lucru care putea să-i ofere posibilitatea de a căpăta un adăpost peste noapte.

Iute, Rebecca se strecură prin mulțimea care se vânzolea în preajma hotelului Excelsior. În drumul ei, căuta cu disperare o cale de ieșire. Cuprinsă de gânduri, fu cât pe ce să dea peste bulldogul cafeniu din fața ei. Se opri însă brusc. Câinele înclină curios capul spre ea, după care își continuă somnul. Ea își dădu atunci seama că se afla față în față cu unul din faimoșii câini ai lui Kate Wood.

Rebecca se simți urmărită și observă un bărbat înalt, cu păr blond, fixând-o fără jenă. Indignată de strălucirea ochilor lui verzi, ea se răsuci imediat, însă continuă să-i simtă privirea în urmă.

Când ajunse la biroul de recepție povestea era deja brodată. Bărbatul aflat în fața ei o privea disprețuitor.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, șopti ea, cu o reală panică în glas. Mă aflam pe vaporul dinspre New Orleans și am reușit să mă pierd de grupul cu care eram când ne-am oprit la câteva mile de aici. Îmi trebuie un adăpost peste noapte și tot ce am este această broșă. Ea așeză bijuteria pe tejghea.

Neatingându-se de bijuterie, bărbatul bătutu ușor cu creionul în lemnul mesei. Câteva clipe el își mută privirea de la broșă la ea, iar apoi își dresese glasul.

— Înțeleg. Și numele dumneavoastră, domnișoară este?

— Rebecca Reynolds. Se poate aranja ceva?

Funcționarul înclină din cap.

— Sunt convins că știți că broșa valorează mai mult decât o ședere de câteva luni la Excelsior.

Ea roși, jenată de gafa ei.

— Nu am bani deloc, bâigui ea. Nu am altă alternativă.

El încuviință din nou din cap.

— Desigur. De unde aveți o asemenea bijuterie minunată?

Ea răspunse degajat, arcuindu-și o sprinceană.

— Tatăl meu a achiziționat-o, domnule.

— Ah. Acea silabă zisese tot. Tonul și gesturile ironice ale mustății lui delicat vopsite atrăseseră atenția numeroaselor persoane din apropiere.

— Domnule Atkins. Cuvintele rostite cu un puternic accent german spulberară calmul imperturbabil al bărbatului de la tejghea.

Rebecca urmări privirea speriată a funcționarului și se pomeni uitându-se la o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată din cap până în picioare în negru, strângând în mână o cană mare cu bere.

— Doamnă Wood, murmură el, dregându-și glasul, această domnișoară...

— Domnișoara ar dori o cameră pentru această noapte, iar dumneata îi faci greutăți. Condu-o în apartamentul dânzei, căci evident își poate permite să închirieze tot hotelul. După ce termini, să poștești la mine în birou. Și să aduci și broșa cu dumneata. Târându-și elegant fustele femeia trecu pe lângă el și se îndreptă spre partea din spate a hotelului.

Tăcerea o învălui pe Rebecca în timp ce bărbații și femeile din jur se uitau la ea cu ostilitate și curiozitate. Ea privi în urma femeii, pentru o clipă simțindu-se într-adevăr ca femeia din New Orleans care nu cunoscuse nici urmă de respect toată viața, fiind apărută acum de această paradoxală doamnă respectabilă a comunității.

Atkins luă broșa și o conduse pe Rebecca pe scări și apoi pe culoar, respectuos deschizându-i respectuos ușile și direcționându-i pașii. Ea zâmbi în sinea ei. Dacă ar fi știut femeia.

De îndată ce pătrunse în apartament, se prăbuși în fotoliul de lângă fereastră. Deveni atunci conștientă de rănilor pe care le căpătase când coborâse din copac. Tăieturi și zgârieturi de diferite forme, de care nu-și dăduse seama îi acopereau picioarele. Mâinile îi erau murdare, părul răvășit îi cădea în bucle pe spate. Nu era de mirare că funcționarul de la recepție se uitase la ea cu un asemenea dispreț.

Străbătu camera până la ulciorul de ceramică, îl goli într-un lighean și se apucă să-și curețe trupul de urmele evadării ei. Capul începu să-i vibreze, jenând-o cu persistența întrebărilor fără răspuns.

Găsi pe toaletă o perie cu mâner de argint și-și pieptănă buclele umede. Zărind oglinda de deasupra toaletei o fulgeră un gând. Își aținti privirea în oglindă și se rugă ca totul să meargă. Se uită fix, fără să clipească, știind însă că nu avea să se întâmple nimic. Trebuia să fie acea oglindă misterioasă din casa Behringer. Atunci, își examinează atentă chipul, atingându-și ochii spre coadă. Era imposibil.

Finele riduri pe care cremele scumpelor raioane de cosmetice nu reușiseră să le estompeze dispăruseră. Avea senzația că ultima jumătate de viață nu i se întipărise pe chip, că privea în ochii unei fete de optsprezece ani. De dinainte de Janelle MacDonald. Dinaintea nenumăratelor specimene a la Rick Daniels care îi distruseseră încrederea.

Secătuită brusc de putere, se prăbuși pe scaun. Poate că un pahar de apă avea să-i facă bine durerii de cap. Punând deoparte peria, se îndreptă spre hol, sperând să găsească pe undeva o cană cu apă proaspătă.

Când pași pe culoar, observă că următoarea ușă era întredeschisă. În cameră o femeie cânta o baladă frumoasă, veselă și, fără să-și dea seama de curiozitatea care o învăluisese, Rebecca privi înăuntru.

O tânără ședea în fața unei elegante toalete în stil franțuzesc, pieptănându-și părul. O observă pe Rebecca și se întoarse. Părul negru îi încadra fața și-i cădea în cascadă pe spate peste delicatul capot din dantelă. Ochii ei tulburi trădau teamă. Această femeie îi amintea de cineva.

— Îmi pare rău, rosti Rebecca scuzându-se, stânjenită de nechibzuita ei indiscreție. V-am auzit cântând. Aveți o voce foarte frumoasă.

Chipul încântător zâmbi dintr-odată, o umbră de tristețe întunecându-i încă ochii.

— Mulțumesc, zise ea încet. Dar vă implor să nu spuneți nimănui că m-ați văzut.

Rebecca era năucită.

— Eu... eu nu sunt din zonă, explică ea. Trebuie să vă mărturisesc că nici măcar nu știu cine sunteți.

Femeia pufni într-un hohot de râs la fel de melodios.

— Oh. Atunci se ridică de pe scaun și se îndreptă spre Rebecca cu mâna întinsă, într-un gest prietenesc pe care nicio femeie respectabilă a anilor 1800 nu l-ar fi folosit.

— Atunci eu sunt... Elizabeth. Iar dumneavoastră?

— Eu sunt Rebecca Reynolds, răspunse ea.

— Vrei să intri să ieși un ceai cu mine? o invită femeia.

Rebecca oftă, recunoscătoare pentru prilejul de a-și mai stăvili emoțiile serii.

— Da, mulțumesc.

Femeia o conduse în cameră și apoi închise ușa în urma ei.

— Nu mi-am dat seama că pe-aici pe sus lumea este încă trează. Benjamin este jos. Ea se îndreptă spre serviciul de ceai din argint și umplu două cești.

— Benjamin? întrebă Rebecca, luând ceașca.

Elizabeth încuviință din cap.

— Îhî... partenerul meu. Preferăm să nu fim recunoscuți până nu ajungem la New Orleans.

Înclinând din cap Rebecca înțelese.

— Dumneata ești actriță, zise ea.

Femeia se îndreptă spre ferestre, trase draperiile și încuviință din cap.

— Da. Lui Benjamin nu-i place, însă aceasta va fi ultima mea călătorie. El este pe cale să achiziționeze o fermă în apropiere de Dallas și ne vom stabili acolo de îndată ce... în acest punct glasul ei se stinse,

Rebecca o privi și, până să se dezmeticească, femeia izbucni în lacrimi. Instantaneu, Rebecca se ridică și-o atinse cu mâna pe umăr.

— Pot să fac ceva pentru dumneata? Mângâind-o, Rebecca încercă să aline durerea femeii. Dorești să vorbești despre acest lucru?

Femeia își trase nasul și apoi pufni într-un delicat hohot de râs.

— Discuția nu ajută niciodată cu nimic.

Brusc ușa se deschise și un tânăr plăcut la înfățișare intră în cameră cu un buchet de gardenii. Intrigat de prezența Rebeccăi, acesta se opri. Elizabeth străbătu camera și-l cuprinse pe după gât.

— Te simți bine, draga mea? Vocea lui era blândă, iar cu privirea o urmărea pe Rebecca.

Elizabeth râse și încântată ridică florile albe la nas.

— Ce drăguț din partea ta să-ți amintești de florile mele preferate.

— Întotdeauna le voi ține minte, iubita mea.

Amintindu-și de musafira ei, femeia se întoarse.

— Benjamin, dânsa este Rebecca Reynolds, o nouă prietenă de a mea.

Ochii lui căprui-deschis o cercetară neîncrezători pe Rebecca, dar cu toate acestea bărbatul își aplecă ușor capul deasupra mâinii ei.

— Benjamin Jackson, murmură el. Mă bucur că Bessie și-a făcut o prietenă în Jefferson. Eu fac multe afaceri prin zonă.

În orice altă împrejurare, Rebecca n-ar fi luat în seamă diminutivul. Acum însă îi era prea proaspăt în minte. Nevenindu-i să creadă, Rebecca privea fix la chipul tinerei femei care îi zâmbea enigmatic.

— Nu cumva... Bessie Moore?

— Deci ați auzit de mine, zise Bessie gravă, așezând florile într-un vas de cristal. Sunt convinsă că nu tot ce-ați auzit este adevărat.

Un fior de gheață o învălui pe Rebecca. Căută să găsească vorbele prin care să o avertizeze pe Bessie în legătură cu acest bărbat, însă femeia era deja foarte suspicioasă în privința străinilor.

Benjamin Jackson? Nu acesta era numele pe care îl reținuse istoria Jefferson-ului. Făcu un efort să-și amintească. Era un nume ciudat. Poate că în definitiv acel bărbat fusese nevinovat. Ea se gândi atunci la cele două amenințări cărora femeia trebuia să le facă față.

— Poți veni câteva clipe în camera mea, Bessie? întrebă Rebecca.

— Îmi pare rău, dar eu și Benjamin trebuie să apucăm câteva ore de somn. Mi-a părut bine că te-am cunoscut, Rebecca. Bessie o apucă pe Rebecca de braț și o conduse la ușă. Am să te consider prietena mea. Așa cum a spus și Benjamin, eu nu am prietene. Nu-mi pot îngădui să mă încred în prea mulți oameni.

Înainte de a deschide ușa, Rebecca se răsuci spre femeie și o îmbrățișă.

— Te rog, fii atentă, șopti ea. El îți va face rău dacă îi vei oferi ocazia.

Chipul lui Bessie se mai întunecă o dată de tristețe.

— Deci îl cunoști și pe soțul meu. Și eu îl cunosc, draga mea, zise ea încet. Mereu sunt în alertă. Oricum, mulțumesc pentru avertisment. Noapte bună.

Rebecca o părăsi pe Bessie Moore mai năucită ca niciodată. Amețită de haosul care îi zvâcnea în tâmples, ea nu deveni conștientă de prezența bărbatului din hol decât atunci când deschise ușa. Următoarele clipe în care el îi acoperi gura cu degetele puternice și o îmbrânci în cameră părură să nu se mai sfârșească.

Capitolul 8

— Nu face tărașoi și n-am să-ți fac niciun rău.

Încercând să câștigate timp, Rebecca își impuse să se relaxeze din strânsarea bărbatului. Asigurat de supunerea ei acesta o eliberă. Ea se răsuci și-l recunoscu pe blondul din hol, un înfumurat îmbrăcat într-o costumație orbitoare de marinar.

— Cine ești dumneata? întrebă ea calmă.

— J.D. Cullen, rosti el. Încântat de cunoștință, domnișoară.

Ea străbătu camera și se așeză pe un scaun încrustat.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat în camera mea, replică ea distantă.

— Intri în Excelsior House arătând de parcă ai fi ieșit cu spatele dintr-o vizuină de nevăstuică, ții în pumn o bijuterie scumpă și ai tupeul să-mi spui că n-ai mai făcut așa ceva până acum? Toată lumea știe cum ai dobândit acel obiect, domnișorico! El scormoni în buzunarul de la haină și scoase o punguță pe care o aruncă pe toaletă. Ar trebui să fiu cel mai mare prost de pe pământ ca să nu-mi dau seama cine ești. Soțul tău nu și-a făcut niciodată probleme în privința asta. Consideră-mă pur și simplu un client.

Înfuriată de presupunerea bărbatului, Rebecca se ridică în picioare cu un puternic foșnet al fustelor.

— Ticălosule! Ieși imediat afară din camera asta.

— Ticălos. Asta-i bună, murmură el, îndreptându-se încet spre ea. Cunosc o femeie în New Orleans care te-ar face atracția casei ei, se făli el. Dar s-ar putea să o știi deja. Fetele ei s-ar putea să te urască. Ești cea mai drăguță creatură pe care am văzut-o vreodată.

— Miroși ca o distilerie, replică ea.

— Iar tu ești îmbrăcată ca o pisică vagaboandă. Dar nimic din toate acestea nu vor mai conta odată ce ne vom afla în acel pat, rosti el disprețuitor. Brusc, pierzându-și răbdarea, o imobiliză, o aruncă pe patul lat și apoi se așeză lângă ea.

— Ce naiba crezi că faci? rosti ea pe nerăsuflăte, pierzându-și respirația atunci când el se afla deasupra ei. Ea se zvârcoli încercând să ajungă la marginea patului, însă salteaua moale nu-i fu de niciun ajutor. Cullen o țintui cu statura lui osoasă și-i zdrobi buzele cu gura puternică.

Unghiile Rebeccăi îi lăsară urme adânci pe față, înfuriindu-l. Cu o mână el îi sfâșie modesta rochie până la talie. Rebecca își feri fața când neașteptat el începu să vorbească pe un ton nazal.

— La naiba, m-am săturat de ifosele astea. Nu mai face pe fecioara fricoasă. Probabil că faci lucrurile astea de când ai devenit suficient de mare ca să fii conștientă de trupul tău. Știu că nu-s primul scumpo, însă până vom termina, îți jur că-ți vei dori să fi fost ultimul.

— Nu-mi prea vine a crede. Vocea din ușă era calmă, blândă și, surprinzător, amuzată.

Eliberată brusc de greutatea bărbatului de deasupra ei, Rebecca încremeni. Își ridică ușor capul, fiind prea uluită să mai poată face altceva, și privi la cei doi bărbați. Oh, Doamne!

Ușurată și speriată în același timp, ea tresări când Garitson Behringer îl izbi în față pe bărbatul uimit, iar mai apoi îl ridică cu o smucitură de pe podea.

— Ieși naibii afară de aici.

Cullen se uită la Rebecca, însă avu prezența de spirit să-și recupereze banii de pe toaletă înainte de a pleca.

Behringer închise ușa în urma bărbatului și inspiră apoi adânc de câteva ori cu mâinile în șolduri. Într-un târziu, se răsuci fără se se uite la Rebecca și se îndreptă spre fereastră. Se prăvăli într-un scaun și încrucișându-și picioarele încălțate în cizme și le ridică pe pervazul ferestrei.

— Frumoasă cameră, murmură el făcând conversație.

— Cum de m-ai găsit? șopti ea, ridicându-se în pat.

— Cât te-a costat?

Incapabilă să răspundă, Rebecca își chinuia mintea să găsească o soluție. Behringer rupse tăcerea.

— Câți bărbați ai distrat ca să plătești pentru ea?

— Câți ce?

Ridicându-se, el se răsuci spre ea, păstrând în adâncurile ochilor negri același calm imperturbabil.

— Unu? Doi? Trei? El chicoti melancolic, înaintând spre pat cu o exasperantă încetineală. La mică distanță de pat, își privi ceasul de buzunar, încercând să înțeleagă.

— Cam scurt timpul chiar și pentru o plăcere memorabilă, murmură el. Dar, cutine nu-mi pot închipui să fie altfel.

— N-a fost deloc așa ceva, se răsti ea, ajunsă la capătul răbdărilor. Se uită în jos la rochie și apoi murmură mâhnită. Poți să crezi? Bădăranul mi-a rupt... corsajul. Scutură apoi din cap și oftă. M-a luat drept altcineva.

— Oh? Apropiindu-se și mai mult de pat, el își încruntă sprincenele și se rezemă de stâlpul baldachinului. Atunci probabil că ai avut aur dosit după urechi, presupuse el. Când ai plecat din camera mea, în afară de halatul în care ți-ai înfășurat trupul ud, n-ai mai luat nimic. Își coborî privirea în locul în care mâinile ei încercau să tină lipite una de alta bucățile sfâșiate de material.

— N-a fost... începutu încă o dată Rebecca.

Behringer se așează pe marginea patului, îndoindu-și nonșalant un genunchi spre ea.

— Probabil că a fost exact așa, murmură el, rătăcind cu arătătorul pe bărbia ei. N-ar fi trebuit să depui mari eforturi ca să găsești un client interesat.

Cu mișcări tandre, el îi suci capul în stânga și-n dreapta cercetător.

— O tânără, de nici măcar douăzeci de ani, într-un astfel de oraș. Cu ochii ca ai unei pisicuțe și cu firea deopotrivă. Cu pielea fină ca a unui copil. Cu o gură implorând să fie sărutată. Fața lui Behringer coborî asupra ei atât de aproape, încât ea percepu delicata aromă a tutunului de pipă. Fermecată de mireasma subtilă a seducției lui, Rebecca încremeni.

Privirea lui lunecă mai jos.

— Și cu un trup pe care Dumnezeu l-a plăsmuit doar pentru un singur bărbat. Un bărbat suficient de inteligent care să-i recunoască frumusețea. El tăcu, ochii negri fiindu-i tulburați.

Rebecca era impresionată de intensitatea afirmațiilor lui, îngrozită de nebunia tuturor întâmplărilor din în acea seară. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji înainte să și le poată stăpâni, propria ei reacție emoțională enervând-o.

Behringer scăpă un sunet de exasperare.

— De ce ai făcut-o, micuță vrăjitoare?

— Nu-mi mai spune așa!

— De ce, este un nume potrivit. Dispari la fel de misterios precum apari, închiriezi camere scumpe de hotel fără să ai un ban. Îi farmeci pe proști.

— Nu eu l-am invitat aici, se apără ea, supărată de porecla pe care i-o dăduse și în același timp tulburată de apropierea dintre ei. Era dezarmant de viril, alarmant de viu.

— Nu mă refeream neapărat la acel prost, murmură el.

— Pur și simplu m-a luat pe la spate când am intrat în cameră. Behringer râse ușor.

— Mă refeream la broșă. Aceasta este o amintire de mare preț de la familia tatălui meu din Germania. Pe o rază de zece kilometri toată lumea a auzit de broșa Behringer și jumătate din Jefferson știe cum arată. Puteai la fel de bine să porți un ecuson pe care să scrie: Am jefuit cea mai de vază familie din oraș.

Rebecca rămase trăsniță.

— Cum de ai aflat?

El îi îndepărtă o șuviță de pe față.

— De îndată ce Kate Wood a zărit broșa, a trimis pe cineva la noi acasă. Ea este o veche prietenă a mamei și nu va rosti un cuvânt despre această întâmplare. Dar poți să pui pariu că Atkins o va face. El îi dădu șuvița după ureche, însă imediat aceasta alunecă din nou. Spune-mi te rog, de ce.

— Îmi pare rău... domnule Behringer. N-am avut altă alternativă. Nu cunosc pe nimeni aici, nu am niciun ban la mine și nici acasă nu pot să mă întorc.

Behringer o eliberă brusc, de parcă ar fi primit o palmă și se rezemă din nou de stâlpul baldachinului. Își încrucișă mâinile la piept și o privi prefăcut.

— Domnule Behringer, eh? Își atinse barba gânditor. Poate te-aș putea înfia.

Uitându-se la el, Rebecca încercă din răspuțeri să-și aranjeze rochia.

— Mai încape vorbă, ramolit excentric ce ești. Am văzut-o doar pe copila aceea căreia îi spui logodnică.

— Ah. Pe încântătoarea Vivian. Un chip care ar lansa la apă o mie de vapoare și un temperament care le-ar face să meargă în direcție opusă.

Scuturând din cap, Behringer murmură.

— Katy asta. Minte ei are atâtea vârtejuri câte are bătrânul braț al râului. Cum ai cunoscut-o?

Ea ridică din umeri, știind că această confuzie era singurul ei credit pentru respectabilitate.

— Are vreo importanță?

— Cred că nu. Probabil că-ți plac farsele la fel de mult ca și nouă.

Buzele Rebecăi se strânseseră.

— Apreciez simțul umorului, dar prefer să nu fiu poantă.

O undă de confuzie străluci în ochii lui.

— Poantă?

Rebecca scutură din cap.

— Las-o baltă.

Ochii lui scânteiară și pentru o clipă privirile lor se împletiră. El începu apoi să cerceteze atent încăperea.

— Ei bine, avem o cameră pentru noapte. Una chiar drăguță, trebuie să recunosc. Cu tot confortul de acasă, zise el, revenind cu privirea la ea. Și totuși... cu mult mai multe avantaje.

— Oh, mai scutește-mă, spuse Rebecca, încercând încă o dată să se dea jos din pat, tulburată de inevitabila lui căldură. Se depărtă puțin de el. Pot să lucrez în casa dumitale ca să mă achit.

— Nu pot să-mi imaginez ceva mai plăcut, consimți el, și avansând spre ea o făcu să se retragă până ce spatele i se lovi de perete.

Behringer continuă să se apropie. Calm îi cuprinse nemilos capul între mâini, dominând-o cu apropierea, cu statura și ardoarea lui. Cu totală și imperturbabilă liniște sufletească. Un fior fierbinte o inundă atunci pe Rebecca.

Întâlni ochii lui netulburați, observând ascuns acolo un licăr de amuzament. Disperată ea luptă din răputeri să-și înfrângă dorința care o ținea în încleștarea lui, amenințând să o copleșească. Acest om era amestecul a tot ceea ce dorea ea la un bărbat. Era un lucru înspăimântător.

— Ești sigură că ești din Shreveport? N-ai accentul unei tinere de prin părțile acelea.

Rebecca șovăi, întrebându-se ce expresie avea să-i mai scape.

— Dar de unde par să fiu? întrebă ea în cele din urmă, fără nici cea mai mică intenție de provocare.

— De pe o altă planetă, poate, remarcă el sec. Engleza pe care o vorbești are totuși o fluentă rafinată și o exprimare mai simplă.

Din când în când se strecoară și unele expresii ciudate. Privirea lui se plecă asupra corsajului rupt.

Atenția fiindu-i atrasă în altă parte, Behringer renunță la curiozitatea lui și zăbovi o clipă asupra senzualelor proeminente palide și catifelate care stârneau promisiuni la fiecare respirație a Rebeccăi.

Forțându-și o intonație afectuoasă și, cu puțin noroc, cu vagi urme de plictiseală victoriană, Rebecca rosti:

— Constat că, indiferent de croiala hainelor, în Jefferson, toți sunteți o adunătură de... brute nemanierate.

El chicoti tare, amuzat de răbufnirea ei.

— În definitiv te descurcai atât de bine cu gentlemanul din Shreveport. N-ar fi trebuit să intervin.

— Care este diferența? întrebă ea, privind la mușchii încordați ai antebrațelor lui, aflate la o distanță de o șoaptă de obraji ei. Într-un moment de nebunie ea dori cu ardoare să atingă acea perfectă forță masculină. În cele din urmă reuși să-și regăsească o fărâmă de discernământ. Forța este forță, rosti ea. Bărbații au atât de puțin control asupra pornirilor lor, încât nu pot să înțeleagă când o femeie spune nu.

Behringer se dezmetici, degetul lui rătăcind pe bărbia și pe fața ei.

— Pari să nu-ți dai seama că sunt total neexperimentat când este vorba de forță, zise el cu glas mios.

Degetul lui lunecă apoi mai jos, pe mlădioasa linie a gâtului ei, într-un gen de mângâiere care îi stârni Rebeccăi un fior înăbușitor. El își răsuci apoi degetul, atingând-o cu unghia pe adâncitura de la baza gâtului.

— Dacă te-aș dori acum, murmură el sărutând-o pe frunte, ai fi în acel pat și încă de bunăvoie. Un deget puternic bronzat contura delicat linia sfâșiată a corsajului. Scânteii arzătoare urmașă trecerii lui, ea pomenindu-se brusc dorind ca el să îndepărteze materialul.

— Dacă aș fi hotărât, Rebecca, zise el, m-ai implora să fac dragoste cu tine într-o manieră care te-ar ului până în vârful eleganțelor tăi pantofi,

Ea nu se îndoia de acest lucru.

Degetele chinuitoare se strecurară mai jos, printre marginile rupte ale corsajului, de parcă acesta nici n-ar fi existat acolo, poposind aproape de sân. Ochii ei neliniștiți se închiseră învinși. O femeie din perioada victoriană nu ar fi răspuns așa cum răspundea ea, încerca Rebecca să-și amintească. Cel puțin nu una cumsecade. O femeie din generația ei însă n-ar fi fost prea ofensată de avansurile lui. Rebecca însă era vrăjită.

Se arcui spre el, trupul ei implorând mângâierea lui îndrăzneată, nerușinându-se să recunoască faptul că el avea dreptate, nedorind decât să simtă atingerea lui, dragostea lui dăruită gratuit. Ea nu-l cunoștea.

— Și dacă te-aș iubi, zise el, șoptind la fel de enigmatic și de reverențios ca lumina lunii care bătea în geam, singura forță dintre noi, iubito, va fi cea pe care o simți acum.

Privirea lui o întâlni pe a ei, după care coborî, căutând odihna pe gura ei. El inspiră încet, profund, Rebecca urmărindu-i limba care îi alunecă peste buza de jos. Behringer închise apoi ochii.

Când îi deschise din nou, acea scânteie îndrăzneată de neastâmpăr se trezi în adâncurile înnegurate ale ochilor lui. Își ridică ușor capul și prinse una lângă alta bucățile rupte ale corsajului ei.

— Dar stai liniștită, zise el vesel, n-am să te silesc niciodată. Apoi, el se răsuci spre fereastră.

Eliberată din încleștarea lui Behringer, până să-și recapete stăpânirea de sine, Rebecca simți cum se prăbușește. Privindu-l neîncrezătoare, ea lupta din răputeri cu furia care îi zvâcnea prin vene, forța acesteia împletindu-se perfect cu năvalnica pornire.

— Urcă-te în pat, Rebecca.

Ea dădu la o parte cuvertura, își descălță pantofii și se sui în pat.

— Unde te...

— Culcă-te. Glasul lui Behringer era încordat. Acum!

Un fior, urmare a atingerii lui, inundă pielea Rebeccăi, și zbătându-se între dorințe contradictorii, ea se pomeni făcând eforturi uriașe să stea liniștită. Se foi în pat, își înfipse pumnul în pernă și încercă să adoarmă. Teama, străină până atunci Rebeccăi, puse stăpânire pe ea. Nu se temea de bărbatul de lângă fereastră rămas acolo doar pentru a o proteja, ci de ciudata

realitate în care fusese proiectată, ca urmare a curiozității sale jurnalistice și a unei forțe supranaturale, inexplicabile.

Rebecca Reynolds, o femeie a secolului douăzeci, cu o frumoasă carieră, care o solicita să întreprindă multe călătorii, privise într-o oglindă a anilor 1870 și fusese aruncată peste timp. Cum?

De ce?

Crezuse că încețoșatele apusuri de soare purpurii din scrierile ei erau greu de pătruns. Și-l imagina pe Behringer, răsturnat în scaunul de lângă geam, veghindu-i somnul. Paza lui îi oferea siguranță, însă crunta realitate istorică o înfricoșa. Dacă se lovea de epocalele ei banalități, telefonul abia fusese inventat cu un an în urmă. Antisepticul chirurgical al lui Joseph Lister era încă o idee revoluționară. Dacă o apuca una din migrenele ei? Zâmbi compătimitoare gândului cu iz de secol douăzeci. Mai bine, își zise ea, să se roage să nu facă poliomielită.

Oftând, se mai răsuci o dată în pat, întorcându-se cu fața spre peretele opus. Peretele de care o lipise Behringer când nemilos încercase să o ispitească. Amintirea acelor clipe scurte, nesfârșite, o torturau chinuitor întocmai cum procedase bărbatul. Behringer apărea astfel ca o amenințare mai fatală decât oricare altă boală incurabilă.

O durere pustiitoare o fulgeră și atunci Rebecca dori să-i împărtășească bărbatului povestea; cu siguranță el ar crede-o, ar cunoaște soluția la această încurcătură, ar găsi o cale să o trimită înapoi la locul în care el nu era decât o umbră a unui trecut pe care ea nu-l cunoscuse. Își ridică încet capul din căldura pernelor ca să-l privească în raza lunii care pătrundea prin fereastră și care îi strălucea în părul negru. O înșelătoare fierbințeală izvorâtă din farmecul lui enigmatic o cuceri, îmblânzind crunta realitate a acestui ungher sălbatic al vremurilor.

Capitolul 9

Zornăit, zornăit și iarăși zornăit. Întinzându-se spre noptieră, Rebecca căută pe dibuite deșteptătorul. Nu-l găsi însă. Deschizându-și ochii somnoroși, privi curioasă de sub așternuturi

și-și ridică bărbia de pe perna moale, plăcut înmiresmată. În timp ce se chinuia să îndepărteze ultimele rămășițe de somn, evenimentele zilei anterioare o năpădiră. Încet, acele sunete amplificate în mintea ei obosită se concentrară făcând-o să geamă și să-și îngroape încă o dată fața în pernă.

Zarva continuă jos, în stradă, contopindu-se cu alte zgomote nedeslușite ale unei agitate dimineți de duminică din Jefferson-ul anului 1876. Potcoavele cailor băteau un ritm straniu pe cărămizile roșii ale pavajului, iar băiatul care vindea gogoși calde țipa exact sub fereastra ei.

Ea își aruncă picioarele peste marginea patului, tresărind când auzi ciocănitul din ușă.

— Cine este?

— Behringer.

— Intră.

Ușa din lemn sculptat se deschise și Behringer pătrunse în încăpere. În lumina lumânării era chinuitor; în razele puternice de soare virilitatea lui desăvârșită era cuceritoare.

O cămașă albă apretată, pantaloni strimți, haină gri și o vestă grenă compuneau ținuta lui de dimineață.

Părul negru, ondulat, îi era pieptănat spre spate, şuvițele grizonate, insesizabile seara trecută nefăcând decât să-i accentueze senzualitatea. El străbătu camera cu brațele pline și așează pachetele pe care le căra pe masă.

— De regulă dormi până la ora cinei?

— Numai când scriu până seara târziu. Ea își strânse buzele dându-și seama de cuvintele scăpate.

Prea târziu.

— Deci, ești scriitoare?

Alungând ideea cu un gest din mână, ea râse și se ridică.

— Oh, toate doamnele țin jurnal, nu-i așa?

El își scoase haina și o aruncă pe marginea patului.

— Cele pe care le cunosc eu, nu. Katy ar prefera să-și lase smulse urechile decât să petreacă cinci minute citind sau scriind. Dar presupun că deja știi acest lucru. Cred că Vivian citește cu cea mai mare asiduitate doar revistele de modă. *Godfrey's Ladywear* și altele de acest gen. Ție ce-ți place să citești?

Ca de obicei, Behringer se așeză pe scaunul din fața căminului, încrucișându-și picioarele și așteaptă răspunsul ei.

— Oh, orice îmi cade în mână. Ea veni și se așeză în apropierea lui.

— Acasă avem o bibliotecă bine pusă la punct. Cât timp vei sta la noi vei fi liberă să-ți alegi ce dorești.

Ea încuviință din cap.

— Foarte generos din partea dumitale. Dar...

Behringer așteaptă răbdător, în timp ce adevărul straniu, de neînțeles, se rotește pe vârful limbii Rebeccai. Cum putea ea să-i spună când nici măcar ea nu înțelegea?

Privirea lui pătrunzătoare cercetă atent scutul ei, căutând răspunsuri. Când vorbește, glasul lui, ca de obicei, fu blând.

— Ai dori să-mi spui?

Ea râse, eliberând un hohot forțat.

— Nu pot.

— Înțeleg. El continuă să o fixeze cu acea privire iscoditoare.

Împreunându-și mâinile în poală, el începu să-și plimbe absent unul din degete pe dosul mâinii opuse. Rebecca îi urmări gesturile, fascinată de senzualitatea mângâierii, remarcând perfectă îngrijire a acelor degete. Își aminti totuși ușoara lor asprime pe care o simțise când îi alunecaseră pe trup. Mâinile unui gentleman care nu strâmba din nas când era vorba de muncă grea.

Aproape instantaneu, ea sesiză cicatricile care șerpuiău pe mâinile lui spre degete, în nuanțe mov lipsite de strălucire, pe care nu le remarcase noaptea trecută, dar care se potriveau de minune cu bronzul puternic. Atunci ea își dădu seama că mișcarea lui nu era decât un efort inconștient de a-și ascunde cicatricile, un efort care nu făcea decât să atragă atenția în acea direcție. Examinarea ei atentă deja o înflăcărase, când una din acele mâini arătă spre. Masă.

— Ți-am cumpărat câteva lucruri. Confecții, dar așa cum obișnuiesc să spun mereu, mai bine un corsaj de gata decât unul sfâșiat.

Gestul lui o făcu pe Rebecca să zâmbească.

— Câtă bunătate din partea dumitale.

O sprinceană neagră se ridică nepăsătoare.

— Bunătatea este o virtute care îmi lipsește. Katy te-a pus într-o postură al naibii de compromițătoare. Acum, roști el lipsit de fantezie, ce-am să mă fac cu tine?

Satisfacția Rebeccăi dispăru instantaneu.

— Asta da întrebare.

Behringer se aplecă tăcut în față, rezemându-și coatele pe genunchi și-și răsuci fata ca să o privească mai bine.

— Câți ani ai? întrebă el, brusc cuprins de groază.

Rebecca remarcă scânteile care se aprinseră în ochii care o măsurau.

— Un an mai mult decât Katy, zise ea, fața arzându-i din cauza minciunii.

— Iisuse, zise el încet. N-ai decât optsprezece ani?

Tulburat, Behringer se ridică, se îndreptă spre cămin și se sprijini cu cotul de fațada acestuia.

— Am crezut... mi-am dat seama că ești tânără... în lumina lămpii, ai părut... te-ai comportat... Dumnezeuule.

Rebecca se așeză tăcută încercând să-și imagineze ce gândea el cu mintea lui masculină, din perioada victoriană.

Behringer începu să vorbească fără să se uite la ea.

— Te vom urca pe primul vas care pleacă spre Shreveport.

— Nu! zise Rebecca. Nu se poate.

Expresia de pe chipul lui Behringer era rece.

— De ce nu?

Ea își privi mâinile.

— Am motive foarte întemeiate, dar nu ți le pot spune. Părinții mei nu m-ar primi niciodată.

În acel moment, Behringer chicoti neamuzat.

— Dacă îți imaginezi că mă vei prinde în capcana căsătoriei...

Rebecca ar fi putut să geamă, dar se hotărî să nu procedeze astfel.

— Nicidecum, zise ea. Pur și simplu nu pot să mă întorc în Shreveport și nici nu-ți cer dumitale o soluție la situația mea neplăcută.

Behringer începu să se plimbe prin fața căminului, privind absent la podea.

— Și totuși eu mi-am petrecut noaptea gândindu-mă de ce fel de boală mentală suferă sora mea de te-a putut pune într-o

asemenea postură. Dacă nu te poți întoarce acasă, mă tem că revenim la planul inițial.

— Planul inițial?

— Ai fi o însoțitoare potrivită pentru mama mea. Katy și mama sunt foarte apropiate. Ședeau tot timpul una în compania celeilalte, înainte ca sora mea să plece la școală. Mama este femeia cea mai maleabilă din lume, dar în afara familiei are puține prietene. Tata este un om influent și cu toate acestea mama nu este apropiată de femeile din Jefferson. Cred că este o reminiscență care datează din perioada când stătea în New Orleans. Behringer se încruntă.

— Dar Vivian?

— Ce-i cu ea? Chipul lui era inexpresiv.

Cuvintele lipsite de tact erau imposibil de retractat. Ea se pomeni îngăimând proteste, dorindu-și în zadar ca gândurile acestui bărbat să fie mai ușor dezvăluite.

— Credeam... că Vivian și mama dumitale sunt foarte apropiate.

El își reluă mersul sacadat, cu mâinile împreunate la spate și începu să vorbească pe un ton plictisit.

— Asta pentru că nu o cunoști pe Vivian. Vivian nu are nicio atracție pentru lucrurile care îi sunt dragi mamei. Țelul ei în viață este să descopere cea mai potrivită scufie din lume. Behringer se opri din mers și o privi fix pe Rebecca. Te rog pe tine să iei locul lui Katy în viața mamei cât lipsește ea.

Rebecca șovăi. *Mi-ar face plăcere să accept postul, dragă domnule Behringer, dar nu știu când voi fi proiectată înapoi în secolul douăzeci...*

— Uite, începu ea. Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar nu mă cunoști deloc. De ce m-ai duce în casa dumitale? Și ce te face să crezi că mama dumitale va îmbrățișa ideea?

— Mamei întotdeauna i-au plăcut aventurile, continuă el. Cred că ești exact ființa de care are nevoie.

Rebecca oftă. Deocamdată nu prea avea de ales. Dacă învățase ceva în viață, atunci era faptul că tinerele anilor 1800 nu erau în siguranță în zonele de frontieră. Noaptea trecută confirmase rezultatul celor zece ani de cercetări academice. Indiferent cât de

rafinat se credea, Jefferson-ul, la numai zece ani de la încheierea războiului civil, rămânea un oraș de frontieră.

— Mama dumitale pare să fie o femeie fascinantă. Sper să nu o plictisesc.

Behringer își ridică o sprinceană.

— Mă îndoiesc că se va simți plictisită. Acum, dacă nu intenționezi să porți toată ziua o rochie fixată în ace, îți sugerez să te schimbi. Eu mor de foame.

Behringer ieși din cameră și după ce desfăcu pachetele pe care el le aduse, Rebecca le examinează conținutul: o mătăsoasă rochie roz cu dantelă crem la mâneci și la gât, cu o fundă maron în talie; o pereche de pantofi, lenjerie din dantelă care părea inspirată din ceața dimineții. Își dezbracă rochia gri distrusă, își stropi fața cu apă și apoi se îmbracă. Când termină auzi un ușor ciocănit în ușă.

Era Behringer. Coborâra împreună scările la recepție și în timp ce el plăti nota, Rebecca îl așteptă în fața ușii. Până să apuce să înțeleagă ce se petrece, ea își simți brațul încleștat de niște degete puternice care o traseră afara.

În orașul ăsta nimeni nu poate să stea liniștit, se gândi ea.

— Ai să regreti ziua în care m-ai părăsit, Bessie.

Răsucindu-se spre răpitorul ei, Rebecca își pierdu răsuflarea. Ochiul ei căprui trădară instantaneu uluirea.

— Dumnezeule, murmură el. Îmi pare rău, am crezut...

— Abe Rothschild, șopti ea, amintindu-și chipul yankeului, care peste o sută de ani avea să decoreze pereții mai multor camere din Jefferson decât în oricare alt oraș din Sud. Ironia sorții era, se gândi ea, că figurile istorice cele mai notorii din Jefferson nici măcar nu trăiseră în oraș.

Istoria fusese, într-adevăr, corectă. Soțul lui Bessie Moore era Abe Rothschild, nu acel Benjamin cu voce joasă pe care îl cunoscuse. O durere de gheață o săgetă gândindu-se la Bessie, cea luată pe nepregătite.

— Mă cunoașteți? întrebă el, surprins.

Oh, am auzit de dumneavoastră.

— Atunci înseamnă că o cunoașteți și pe soția mea.

— Tocmai am întâlnit-o... acum câteva zile, zise Rebecca, inventând. Era distrusă când am văzut-o. Se pare că partenerul o

părăsise. Când am vorbit eu cu ea era în drum spre Cincinnati să vă caute. Să se împace cu dumneavoastră.

Rebecca spera să-i ofere lui Bessie câteva zile să-l evite pe Rothschild și rămase uluită când văzu lacrimi în ochii bărbatului.

— Nu-mi... nu-mi vine să cred. El își dresese glasul. Dumnezeu știe că nu merit așa ceva. Ea are tot dreptul să mă urască, dar jur că m-am schimbat. De curând m-am împăcat cu tatăl meu și așa vrea... așa vrea ca noi să întemeiem o familie, mărturisi el. Apoi pufni în râs. Nu-mi vine să cred că vă spun toate acestea.

Nici ei nu-i venea. Sensibilitatea de pe chipul lui nu se potrivea deloc cu un ucigaș cu sânge rece.

— Rebecca?

Vocea calmă din spate o făcu pe Rebecca să tresară. Behringer ședea pe trotuarul podit cu lemn din fața hotelului și o privea cu blândețe.

— Ești gata? întrebă el distant.

Rothschild pufni în râs.

— Trebuie să vă explic, domnule, că am confundat-o pe soția dumneavoastră cu soția mea.

Behringer izbucni într-un hohot forțat.

— Astăzi este ziua încurcăturilor. Mergem, Rebecca?

Năucită, Rebecca îl urmări pe Rothschild lipindu-și buzele de mâna ei.

— Mulțumesc mult, domnișoară. Îmi cer din nou scuze că v-am deranjat.

În timp ce atrăgătorul bărbat se urcă în trăsură lui, Rebecca se văzu stând în cimitirul Oakwood, plângând la mormântul lui Bessie Moore. Având soluția îngrozitoare la enigma ei imposibilă.

Ea se afla aici ca să îndeplinească un singur scop, să prevină violența și zadarnica moarte a lui Bessie Moore, de mâna unui bărbat sălbatic și egoist. Încă nu știa cum se întâmplase. Nici nu mai conta. Se părea că durerea pe care i-o pricinuisese moartea lui Bessie, atinsese o coardă sensibilă a destinului romantic care îi îngădui să facă deosebirea între acest trecut crunt despre care scrisese la întâmplare și în care evadase atâta vreme. De astă dată, se gândi ea cu un copleșitor simț al datoriei, avea să rescrie trecutul astfel încât să aducă vieții o bogăție mai mare decât o simplă distracție de după-amiază.

Capitolul 10

Behringer o conduse pe Rebecca într-un restaurant aflat pe cealaltă parte a străzii, privirile nepoliticoase urmărindu-i de parcă ea ar fi avut un al doilea cap crescut pe umăr. Aromele seducătoare de la restaurant treziră apetitul ei lăncezit. Când le sosiră farfuriile Rebecca uită complet de însoțitorul ei și începu să devoreze mâncarea.

— Vai, uitate-o și pe domnișoara din New Orleans al cărei tătic i-a dat o broșă identică cu cea a familiei Behringer.

Tonul feminin familiar, plin de viață, se scurse peste umărul Rebeccăi, în timp ce aceasta își ducea la gură furculița plină cu șuncă. Posacă, întrebându-se dacă îi era destinat să o vadă întotdeauna pe această femeie, în ipostazele ei cele mai neplăcute, Rebecca începu să mestece ca o veveriță ce-și roade ghinda, refuzând să ia în seamă prezența femeii.

Behringer se ridică, punându-și șervetul lângă farfurie. Iute, o conduse pe Vivian spre un colț mai discret, departe de masă.

Vivian Fairchild era probabil cel mai frumos fulg care se așezase vreodată pe planetă, observă absentă Rebecca în timp ce-și mesteca șunca. Încetă să mai mănânce când femeia ridică tonul, vocea fiindu-i purtată spre toți clienții din jur.

— Companie pentru mama ta? Mă ieși drept proastă? N-am să îngădui să-ți bați joc de mine chiar sub acoperișul meu.

Rebecca înghiți în cele din urmă. Fata avea să fie o soție foarte geloasă.

Behringer o conduse pe Vivian afară, strângându-i tare brațul. Știind că privirea ei prostescă nu făcea decât să prelungească situația grea, Rebecca își văzu mai departe de masă. Ce prostuță.

După câteva minute Behringer se întoarse și, riscând, ea se uită spre el. Expresia de pe chipul lui era aspră, făcând-o să-și dea seama că și cea mai simplă întrebare ar stârni o furie gratuită. Masa continuă în tăcere.

Când ieșiră în soarele după-amiezei, supărarea lui Behringer păru mai estompată. Ea rămase în fața restaurantului, cât se duse

el să aducă șareta, așteptând să mai apară cineva care să o înhațe. În timp ce el o ajută să urce, ea îl privi drept în ochi.

— Te simți bine?

El zâmbi răutăcios.

— Eu sunt un dandy, scumpo, pe când tu ești zevzecă.

Rebecca se trase mai departe când coapsele lor se atinseră și-si simți trupul inundat de căldură. Mirosul de piele, de cai și de praf contopit cu mireasma lui proaspătă, masculină, dădu naștere unui amețitor parfum natural. Ea își netezi fustele, iar el îndemnă caii să pornească.

— Și, ce anume am mai făcut acum?

— Dragă, zise el crispat, de ce nu ai rămas în camera lui Katy așa cum ți-am cerut?

Întrebarea pusă direct o făcu pe Rebecca să se foiască. *Deoarece, îi răspunse ea în gând, eram îngrozită; ți-am spus cumva că eu nu mă voi naște decât peste optzeci de ani?*

— Aveai alte probleme.

— Câtă noblețe din partea ta. Expresia de pe chipul lui se înăspri din nou, în timp ce șareta își continua drumul pe strada Austin. Habar nu ai ce se întâmplă aici, nu-i așa?

Ea scutură din cap, supărată, căutând un indiciu pe chipul lui.

— Jumătate din orașul acesta nenorocit știe că am petrecut noaptea împreună. Cealaltă jumătate știe că hainele pe care le porți, lenjeria, pentru numele lui Dumnezeu, le-am cumpărat eu. Vivian are prietene în ambele tabere. Trebuie să-ți explic mai clar?

Într-o logică aberant de ciudată care se potrivea de minune acelor zile, Rebecca se pomeni nespus de amuzată la gândul că acest bărbat brunet, cuceritor, alesese pentru ea lenjerie delicată.

— Dar eu n-am făcut nimic, mormăi ea.

Ochii înflăcărați ai lui Behringer își coborâră privirea asupra ei.

— Nu pot să mă decid dacă ești cea mai pasională femeie în viață sau dacă ești o fecioară blestemată. Trebuie să fii crescut prin mlaștini nenorocite ca să nu-ți dai seama de toate astea.

Ea se supără.

— Tot ce constat mă conduce spre indiscutabilul fapt că te comporti ca un puști de șase ani.

— Tu ar trebui să-ți faci mult mai multe probleme decât mine, zise el chicotind.

— Nu eu am o logodnică geloasă gata să-mi smulgă barba, replică ea.

Dirijând caii spre ieșirea din oraș, Behringer scutură din cap.

— Repet, ești o zevzecă. Dorești să-ți fac portretul?

Enervată că fusese luată drept un copil încet la minte, Rebecca mormăi posacă.

— Dă-i drumul.

— O tânără fată neînsoțită într-un oraș în care femeile singure nu au nicio șansă de supraviețuire oferă o alternativă unei existențe de adevărat iad. Și nu o interesează nici cât negru sub unghie despre ceea ce crede lumea despre ea. Vrei să fii cunoscută drept metresa mea? El își coborî privirea spre ea, ochii fiindu-i întunecați de furie. Căci în acest caz, n-am să-mi mai fac niciun fel de grijă. O să-mi ocup vremea cu activități mult mai interesante, cum ar fi de pildă clădirea unui fundament solid pentru acele zvonuri, însă odată ce mama mea va auzi astfel de lucruri, nu pot să știu cum va reacționa. Dar pe cine încerc să prostesc? Mama și-a cioplit o nuia din nuc ca să o folosească pe pielea mea, murmură el, scuturând capul la neașteptata întorsătură ivită în viața lui. Și odată ce aceste zvonuri vor prinde rădăcini, întoarcerea la dulcea ta viață din Shreveport nu va mai fi posibilă.

Mânia Rebeccăi se aprinse, contopindu-se cu rușinea.

— Iartă-mă dacă nu sunt preocupată de alegerea toaletelor potrivite, pentru petrecere. Noaptea trecută supraviețuirea mi s-a părut mai importantă, zise ea înclinându-și capul și privind curioasă la el de parcă n-ar fi putut să-i stabilească valoarea. Și, ca să fie clar, nu eu am hotărât să-mi petrec noaptea în camera altei persoane, ci tu, fiind logodit cu o prostănacă geloasă.

— Nu, tu ai fost cea care a decis să stea de una sigură la Excelsior House, după ce furaseși cea mai faimoasă broșă din regiune, pe care la numai un kilometru depărtare ai oferit-o drept plată pentru o cameră. Există un raționament intuitiv, după cum ar spune Aristotel.

Rebecca clocotea tăcută, fața apropiindu-se cu pași repezi de culoarea purpurei. El avea dreptate, fir-ar să fie, iar ea ura acest lucru mai mult decât îl ura pe el.

— Ei bine?

— Ei bine ce? țipă ea, obrazii arzându-i.

— Ei bine, ce să fie? Compania mamei mele sau metresa mea? Domnișoara Fairchild oricum bănuiește lucrul cel mai rău, așa că mie îmi este indiferent.

— Câtă considerație din partea dumitale.

— Nu dau două parale pe ce gândește ea.

— Da, văd că subiectul aici este cât de puțin contează părerea ei. O neașteptată încordare o îngrozi pe Rebecca.

Behringer trase hățurile și opri brusc caii pe drumul 1 pustiu.

— Fii atentă, începu el, ochii strălucindu-i de furie. Nu mă interesează deloc ce crede Vivian, însă mă interesează enorm ce cred oamenii despre prietenele surorii mele. Nu pot să înțeleg cum de i-ai îngăduit trăsнитеi ăleia să te pună într-o postură atât de tâmpită.

Behringer ridică hățurile și lovi coapsele cailor. Aceștia porniră la galop și neașteptat Rebecca constată că nu știa de ce era supărată. Numai dacă... Numai dacă, se gândi ea nefericită, nu cumva starea ei se datora faptului că știa că niciodată nu avea să aibă dreptul nici măcar să-l sărute pe acest bărbat imposibil, că niciodată nu avea să-l poată strânge la piept, că niciodată nu trebuia să încurajeze genul de visuri pe care el i le stârnise. De ce naiba întreținuse ea toate fanteziile astea romantice?

Da, avea suficiente motive să fie supărată.

Să-l ia naiba. De ce se căsătorea el cu o femeie cu care nu avea nimic în comun, pe care era evident că abia o suporta? Era ceva ce ea nu avea să-l întrebe niciodată. Nu dorea să audă rațiunea care făcea o asemenea situație nu numai posibilă, ci și singura acceptabilă. Și dacă tot era la capitolul învinuiri, de ce trebuise el să fie cu o sută douăzeci de ani mai vârstnic decât ea?

— Domnule Behringer, zise ea, adoptând voioasă intonația tipic victoriană, voi fi cea mai potrivită tânără pe care ai cunoscut-o, iar această Vivian a dumitale și cu mine vom deveni cele mai bune prietene. Până la urmă mă tem că va înceta să mai fie geloasă pe mine.

Behringer se răsuci și o privi de parcă ea se transformase într-o capsulă de bumbac.

— Nu mai spune.

— Da. Dumneata înjuri prea mult. O lume de adjective te așteaptă, domnule.

— Cum naiba intenționezi să înfăptuiești acest miracol? În primul minut în care am să te las cu ea te vei transforma într-un morman de satin zdrențuit.

— Sunt convinsă că domnișoara Fairchild nu este genul care să recurgă la asemenea măsuri. Dimpotrivă, vom fi prietene.

— Înțeleg. Și intenționezi să te folosești de un pistol ca s-o ții departe de părul tău nemaipomenit?

Rebecca îl atenționează cu degetul.

— Cum poți vorbi despre logodnica dumitale într-o manieră atât de disprețuitoare?

Brusc Behringer izbucni în râs.

— Îmi dau seama că va avea mult de furcă cu tine, cu calmul tău. Am priceput. Și fii atentă la flecărelile prostești pe care tocmai ai început să le rostești.

Când se apropiară de casă, Behringer înjură.

— Este aici.

Rebecca privi spre casă, remarcând frumoasa șaretă oprită în fața porții.

— Dacă femeia îți va deveni soție, va trebui să înveți să ai încredere în ea.

El întoarse șaretă spre grajduri.

— Când voi putea prezice un tornado în mai, atunci o să mă încred și în Vivian Fairchild.

Ajunși în grajduri Behringer puse hățurile în mâinile unui băiețel.

— Ce face mama ta, Amos?

Băiatul zâmbi la salutul prietenos al lui Behringer.

— Bine, dom'le Behringer. Îmi face o cămașă nouă de ziua mea. Îi lucru ăl mai fain' pă care îl văzui vreodată.

Involuntar Rebecca sesiză gingășia lui Behringer față de băiat și tăcută îl urmă spre spatele casei. Apropiindu-se de ușă, ea auzi o voce masculină, alinând o femeie care plângea.

— Oh, drace.

Vivian Fairchild stătea în salon, suspinând ușor în brațele unui bărbat, versiunea mai vârstnică a lui Garitson. Ea își dădu seama înainte de a fi prezentați că acela era Jacob Behringer, bărbatul care sfidase frontiera cu o tânără de la o tavernă din New Orleans și-și făurise o reputație de conducător în comunitatea Jeffersonului.

Chipul lui Jacob Behringer întunecat de o ură fățișă o privi pe Rebecca.

— Cum îndrăznești! șopti el, în timp ce ochii lui negri o măsurau pe Rebecca cu vădit dispreț. Cum îndrăznești să intri în casa mea? Nu ești binevenită aici.

Speriată de furia îndreptată împotriva ei, Rebecca înghiți în sec.

— Eu... începu ea cu glas stins. Bărbia începu să-i tremure și atunci își strânse buzele. Refuză să se coboare la nivelul unui copil răsfățat.

— Tată! explodă Behringer. N-am să permit să i se vorbească domnișoarei Reynolds astfel.

Jacob își întoarse privirea pârjolitoare spre fiul lui și, preț de o clipă, cei doi bărbați își interziseră unul altuia să vorbească. În cele din urmă, mânia bărbatului mai vârstnic se transformă într-o justificată indignare.

— Ai tupeul să iei apărarea acestei fete în fața logodnicei tale?

— Domnișoara Reynolds este o prietenă apropiată a lui Katy, zise Behringer cu răceală. S-au cunoscut vara trecută în Shreveport și de atunci au tot corespondat. Katy a aranjat ca domnișoara Reynolds să-i țină companie mamei cât va lipsi ea. A vrut să-i facă o surpriză mamei, iar eu i-am promis că o să-i păstrez secretul.

Behringer se îndreptă spre fereastră și-și afundă mâinile în buzunarele pantalonilor. Glasul lui nu trăda nimic din emoția mișcărilor lui.

— Dar dacă această absurditate va continua, pur și simplu va trebui să o însoțesc pe domnișoara Reynolds acasă, iar mama va rămâne teribil de însingurată. Doar dacă domnișoara Fairchild nu va binevoi să-și petreacă timpul cu ea, rosti el impulsiv aruncându-i o privire femeii blonde.

Rebecca îl urmări îndeaproape pe Behringer, mustăcînd. Ce mincinos nerușinat! Talentul lui inventiv era pe măsura imaginației ei.

Vivian clipi neputincioasă, Rebecca observând că răzbunătoarea scorpie din restaurant dispăruse, lăsând în urmă fumul ei inofensive.

Jacob Behringer se uită neîncrezător spre fiul lui. Își coborî apoi privirea spre Vivian și interveni violent în discuție.

— Ai dormit în brațele ei noaptea trecută, Garitson. N-am să îngădui ca Vivian să fie insultată.

— Nu domnișoara Fairchild a fost cea calomniată, replică Behringer. Katy rezervase un apartament pentru domnișoara Reynolds în care să locuiască până în clipa în care avea să fie prezentată familiei, însă doamnei ei de companie i-a fost imposibil să o însoțească. A făcut singură călătoria, numai ca să-i facă lui Katy un serviciu. Când a ajuns aici era obosită și singură. Era prea târziu să mai găsească o altă damă de companie. Eu am stat de partea cealaltă a ușii încuiate, într-un dormitor separat. Și sincer vă spun, m-am săturat de discuția asta. Domnișoara Fairchild o fi obișnuită să comenteze aranjamentele de culcare în compania bărbaților, însă domnișoara Reynolds nu este. Noaptea trecută a fost destul de dificilă și fără această situație. El se întoarse spre Rebecca.

— Te simți bine, draga mea? întrebă el preocupat.

Rebecca îl bătu ușor pe braț, afișând un zâmbet delicat.

— Da, sincer mă simt bine.

— Unde este mama? își întrebă Behringer tatăl.

— În grădină, răspunse bărbatul răspicat.

Cuvintele lui Behringer fură la fel de tăioase.

— Atunci, cu rugămintea de a mă scuza eu am s-o conduc pe domnișoara Reynolds în camera ei. Sunt convins că va înțelege că mai târziu îi vei cere iertare, tată.

Fără vreo altă explicație, Behringer o luă pe Rebecca din fața unui Jacob Behringer năucit și a unei Vivian nerăzbunate.

Ajunși în camera lui Katy, Rebecca nu fu surprinsă să găsească un surâs strălucitor în ochii lui Behringer. El închise încet ușa.

— Ei bine, zise ea sec, nu-ți este teamă că-mi mânjești numele aflându-te cu mine în spatele unor uși închise?

El se apropie de ea și-și sprijini mâinile pe umerii ei.

— M-am temut că n-o să ajung primul înăuntru, murmură Behringer.

După o clipă de șovăire, el își sprijini capul pe creștetul ei.

— Și mă mai tem că după ce totul va fi spus și făcut, nu-mi va mai păsa de reputația ta. Ar trebui să-mi pese, știi? Prioritățile mele dintr-o dată au luat-o după capul lor.

— Nu mi-am imaginat niciodată ca un bărbat atât de respectabil să fie un mincinos atât de versat, zise Rebecca, depărtându-se de el și apropiindu-se de fereastră. Am să țin minte acest lucru.

Tăcut el veni lângă ea, Rebecca simțindu-i căldura înainte de a-i auzi vocea blândă, răgușită.

— Miroși ca zorii unei dimineți de primăvară.

Un fior delicat o învălui când Behringer o atinse ușor pe umăr.

— Hainele ți se potrivesc precum mi-am imaginat?

— Asta-i nebunie.

— Nu, zise el întorcând-o cu fața spre el. O tulburătoare văpaie se aprinse în ochii lui. A nu te atinge este nebunie. Ești cea mai încântătoare femeie pe care am văzut-o. Mă faci să uit lucruri pe care n-ar trebui să le uit. Îmi amintești de... Ochii lui se întunecară, iar tulburătoarea emoție dispăru. Brusca el se depărtă de ea și se îndreptă spre ușă. Am s-o anunț pe mama că ai venit. Odihnește-te.

Rebecca îl urmări plecând, și-și dădu seama, sigură, de parcă ar fi văzut o siluetă feminină intrând în cameră, că Garitson Behringer era îndrăgostit de o altă femeie. Și aceasta nu era Vivian Fairchild.

Capitolul 11

Garitson Behringer ședea pe malul lui Big Cypress Bayou, privind vapoarele care treceau. Întârziase la întâlnirea cu Silas Fairchild, dar nu-i păsa. Ziua de august era mai arzătoare decât vârful limbii unui șarpe cu clopoței, iar mintea lui era aproape la fel de înveninată.

Așezându-se pe o fâșie verde de iarbă, Behringer rupse un fir și începu să-l mestece alene. Avea o serie de probleme noi, ultima între ele fiind redresarea economică pe care o căuta Silas Fairchild. Se gândi atunci la viitorul lui socru, mult respectatul lider și om de afaceri al orașului. Silas își proteja de fapt propriul lui spate, se gândi Behringer în sinea lui. El, Garitson, suferea la fel ca toți ceilalți din Jefferson.

Privind în gol pe malul opus al râului, îi veni în minte tânăra care îi întorsese viața cu susul în jos de când își făcuse apariția, în urmă cu șaisprezece ore. Tatăl lui era furios, logodnica la un pas de aplopexie și, după cum cunoștea el Jefferson-ul, trei pătrimi din prietenii lui cei mai apropiați auziseră deja despre ultima lui indiscreție. Inocența lui în această ticăloșie aparte făcea ca totul să fie mai prețios.

Vivian dorea ca această fată să fie urcată în primul tren spre Shreveport. Judecata lui, pentru prima dată, urma aceeași linie cu raționamentul lui Vivian. Pusă în balanță cu ispita oferită de prietena lui Katy, rațiunea pălea. Behringer se încruntă amintindu-și de sora lui mai mică, care nu avea nici jumătate din vârsta lui. Rebecca Reynolds, fata care în această clipă dormea în casa tatălui lui, nu se purtase ca o fată de vârsta lui Katy. Avea o înțelepciune dezarmantă și o siguranță care îl făcea să se simtă de optsprezece ani.

Cu ce se schimba situația dacă se căsătorea cu Vivian? se întrebă el deodată, cu șovăiala unui școlar mofturos.

Desigur, nu exista nimic care să-l împiedice să nu le păstreze pe amândouă, se gândi el, contrazicându-se singur. Neîndoielnic, fata avea să accepte, dacă era convinsă cum trebuie. Dorința ei amorțită, trezită tandru, avea să nască pasiuni pe care el o singură dată își imaginase că le cunoscuse la o femeie.

Năpădit de amintirile ultimei nopți, el închise ochii. Imagini fragmentate ale pielii ei albe dorind inocentă atingerea lui îi chinuiau mintea, îl obsedau. Evident, știi cum să-ți rezervi o bucățică grozavă, prietene, se gândi el.

De unde venise ea?

Se gândi la Katy și un zâmbet îi brăzdă fața. Dorea din tot sufletul ca ea să nu se maturizeze, căci năzdrăvăniile copilărești erau cele care aveau să încânte într-o bună zi bărbatul potrivit. Pe

el cel puțin acestea îl convinseseră de prietenia împărtășită de Katy și Rebecca, de faptul că ele două erau croite din același aluat.

Aruncând o pietricică în apele întunecate, își aminti să-i trimită o telegramă lui Katy în care să-i mulțumească pentru distracție. Își imaginează cât de îngrozită avea să fie ea gândindu-se că farsa nu-i reușise, că prietena ei se compromisese cu succes. Asigurându-se că așa avea să-i răsplătească schema, Behringer zâmbi.

De unde naiba venise ea?

Coborâtă parcă din visele lui, născută din abisul dorurilor care păreau să-și aibă sălașul în el, ea se materializase în viața lui, formele line strălucindu-i umede în lumina lumânărilor, în ochi licărindu-i ceva ce el așteptase aproape patruzeci de ani să vadă. Mișcând firul de iarbă prin apă, Behringer se gândi să-i dea drumul și să-l privească dus de curent, eliberat pentru totdeauna de încleștarea lui.

El blestema pofta profană care îl măcina. Nu-l satisfăcea o mireasă frumoasă, fără prea multă minte, al cărei tată avea să-i dăruiască o autoritate batjocoritoare. Autoritatea disperat dorită, dacă avea de gând să elucideze misterul ce dura de șapte ani și care îi preschimbase viața în iad. Acum, dorea cu disperare o simplă elevă, ce avea înțelepciunea unei femei mult mai vârstnice, căreia însă nu putea să-i ofere nimic în schimb. Absolut nimic.

Behringer se ridică, își scutură pantalonii de praf și după ce își privi ceasul de buzunar se încruntă. Petrecuse patruzeci și cinci de minute visând ca un școlar și fără îndoială că Fairchild deja plecase de la birou. Trecu podul și în mai puțin de cinci minute ajunse la biroul lui Fairchild din strada Market. Intrând în clădirea cenușie își scoase din mers haina.

— Aici, Garitson. Vocea strigă dintr-o încăpere dosnică. Ai întârziat.

Behringer intră în biroul lui Fairchild și se așeză pe un scaun din fața lui.

— Am să mut ședința pe care am stabilit-o pentru vineri seara cu o oră mai târziu ca să nu intrăm în conflict cu petrecerea.

— Expertul în minereuri pe care l-am solicitat își stabilise să sosească la ora opt, zise Behringer supărat că își vedea interesele atinse, supărat că Vivian Fairchild conducea orașul. Nu știu dacă va reuși să ajungă aici cu o oră întârziere.

Jucându-se cu creionul pe o foaie, Fairchild vorbi fără să-și ridice privirea.

— Va reuși dacă își vrea onorariul.

Behringer oftă.

— Atunci nouă să fie.

— Aud că mi-ai făcut fata să sufere.

— Sărăcuța, ar fi geloasă și pe umbra ei, rosti Behringer aruncând o privire urâtă, dacă n-ar avea complexul culorii negre, neintrată în modă.

— Cine este fata?

Behringer nu se lăsă păcălit de clipirea amuzată a ochilor albaștri-argintii ai lui Fairchild. Deși bărbatul dădea senzația că-și lua în râs fiica, în realitate adora fiecare fibră a firii ei.

— Este o prietenă a lui Katy. O să-i țină companie mamei cât sora mea va fi la școală.

El nu lua în seamă sunetul pe care Fairchild îl făcu auzind scuza, cuvintele unui școlar explicând cum scăpase cărțile în râu. Replica i se învârtise pe limbă ori de câte ori încercase să o rostească, însă de astă dată se împotmolise. Nu dorea decât să-i spună lui Silas Fairchild că fiica lui era un copil nerușinat, care merita o bătaie bună. Bineînțeles, că nu o făcu. Până nu avea să aibă sub control Fairchild & Sons, nu intenționa să joace decât rolul logodnicului îndrăgostit.

Deoarece avea cinci fete, Silas începuse să caute un succesori potrivit de îndată ce fiica lui cea mare, Vivian, împlinise paisprezece ani. Și în urmă cu șapte ani când Garitson Behringer devenise partida cea mai dezirabilă din ținut, Fairchild începu să cultive unirea lui Behringer cu Vivian care împlinise atunci șaptesprezece ani.

Behringer avea propriul motiv ca să se căsătorească cu Vivian, și așa avea să facă. Era o ironie a sorții ca însurătoarea cu o altă femeie să-l pună în postura de a ajunge la originea incendiului care îi ucisese soția și fiul.

Silas se ridică și se îndreaptă încet spre fereastră, frecându-și alene degetul mare de cadranul ceasului de buzunar.

— Garitson, Vivian era încă o copilă când eu am hotărât ca tu să preiei controlul la Fairchild&Sons. Bineînțeles, eu întotdeauna te-am considerat mai degrabă ca pe un frate. El tăcu gânditor când sirena unui vapor șuieră, sunetul strident răsunând dureros.

— Cunoști acest sunet la fel de bine ca și mine. Este vaietul de moarte al unei industrii care a ținut orașul încă din zilele în care tatăl tău s-a stabilit aici. Dacă noi toți n-o să ne folosim inteligența, Jefferson-ul se va prăbuși.

Behringer își frecă ochii.

— Inteligența nu ne va fi suficientă, Silas.

— Da. Lucrurile nu au evoluat exact cum le-am anticipat noi. Toată lumea știe cât de mult a scăzut nivelul apei de când a fost distrus stăvilarul în '73.

— Lasă-l încolo de stăvilar! explodează Behringer. Lasă naibii vapoarele. M-am săturat într-atât să aud despre râu că-mi vine să urlu.

— Dacă nu era râul, Garitson, Jefferson-ul n-ar fi existat.

— Acesta este un fapt fundamental peste care nimeni nu pare a fi capabil să treacă. În regulă. Toți am făcut bani mulți din traficul fluvial. Acum nu mai facem, de parcă nu ar mai fi și alte căi de industrializare. Sunt acolo și așteaptă să profite cineva de ele.

— Ar face bine să se prezinte expres. Garitson, am la bancă un vraf de acte care te vor mâhni la fel de mult ca pe mine.

Behringer tresări.

— La bancă?

Fairchild încuviință din cap, oftând.

— Acte de vânzare. Chiar mai rău, documente de prescriere de ipoteci. Jefferson-ul dispăre.

— Pot să văd și eu aceste acte?

Fairchild scutură din mână nerăbdător.

— Să le vezi? Ar trebui să te preocupe preîntâmpinarea lor.

Behringer înclină afirmativ din cap.

— Silas, sunt de părere că având acces la documentele tale de la bancă ar fi în beneficiul amândurora.

Fairchild își ridică o sprinceană, chipul lui păstrând o expresie rezervată.

— Cum?

Behringer își încrucișă mâinile la piept, se rezemă de perete și-și măsură atent cuvintele. Într-adevăr cum? Pentru el ar fi fost un avantaj, însă era mai mult decât probabil că pe Fairchild aveau să-l ducă la închisoare. Fairchild habar nu avea de ce dorea Behringer documentele lui.

— Ai informații despre afacerile din Jefferson pe care eu nu le cunosc. Sunt convins că ar fi folositoare. Falimentul firmei Fairchild & Sons ar putea fi împiedicat imediat dacă aș dispune de toate informațiile referitoare la Jefferson.

Fairchild întoarse o privire tăioasă spre Behringer.

— Dacă există vreo informație de care ai nevoie, Garitson, te rog spune-mi care este. Tu poți să menții Jefferson-ul în viață. Știi acest lucru la fel de bine ca și mine. Cu tine în frunte, compania mea va deveni o instituție financiară care va asigura un viitor solid pentru fiica mea și familia ei.

Uluit, Behringer medită, în timp ce Silas deviașe ușor discuția de la subiectul documentelor lui particulare. Behringer rămase impasibil în timp ce viitorul lui socru își pregătea discursul.

— Pe durata căsniciei tale, fără îndoială vor exista și alte femei. Pentru mine acest lucru nu are importanță. Ceea ce contează este fericirea lui Vivian. Știi că sunt o sută de bărbați care ar da orice să fie în pielea ta, niciunul din ei nedorind altceva decât să pună mâna pe bani și pe fiica mea.

Fairchild se așează pe marginea biroului.

— Garitson, atâta vreme cât vei continua să o tratezi pe Vivian cu respectul pe care îl merită eu nu am altă pretenție. Făcu o pauză. Prima dată când voi auzi că ai făcut-o să sufere, intenționat sau nu, am să te fac cel mai nenorocit om în viață. Poți să fii sigur de asta.

Behringer părea neimpresionat de promisiunea lui Fairchild. Pentru oricare alt bărbat afirmația ar fi fost lipsită de însemnătate. Silas Fairchild nu-și pierdea vremea cu amenințări inutile. Garitson Behringer învățase această lecție dureroasă cu mult timp în urmă.

Ridicându-se de pe scaun, Behringer își luă haina din cuierul de lângă ușă.

— Mulțumesc pentru generozitatea ta, murmură el.

— Sunt foarte serios, Garitson.

Behringer surâse.

— Cunosc acest ton foarte bine.

După ce părăsi biroul lui Fairchild, mânia provocată de convenționalul sfat al bărbatului, răzvrătirea față de scenariul sugerat, îl făcură pe Behringer să se încrunte. Desigur nu era ceva la care Garitson să nu se fi gândit. Tot ce învățase despre virilitate încă de la treisprezece ani îi spunea că nu există decât o singură soluție, una care să fie acceptată de toată lumea. Din păcate, această perspectivă nu-l mai atrăgea.

Odată, fusese destul de norocos să găsească pe cineva ca să-i umple spațiul dintre brațele deschise și inima pustie. Fusese apropierea care îi satisfăcuse acea dorința lăuntrică și-și dădea seama că fusese ceva ce nu mulți bărbați cunoscuseră. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru acest lucru.

Acum însă dorea mai mult.

Capitolul 12

Aventurându-se, Rebecca ieși pe hol, unde întâlni o tânără ștergând de praf o masă.

— Scuzați-mă, domnișoara...

— Caroline, doamnă. Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Reynolds. Am să vă duc la doamna Behringer.

Caroline făcu o mică reverență și trecând-o pe Rebecca prin sala de bal o conduse spre terasă. Rebecca căută din privire oglinda de deasupra căminului. O sută de ani mai târziu, misticul dar de nuntă al lui Behringer avea să atârne în același loc. Privi apoi spre pian.

Pe mijlocul peretelui, deasupra pianului se afla portretul unei frumoase femei cu păr roșcat. Puful de pe ceafă i se zbârli la vederea portretului și pentru o clipă ea uită că oglinda cealaltă dispăruse. Ar fi fost tentată să presupună că femeia era Katy Behringer, însă se îndoia că pe fizionomia energică a lui Katy

avea să găsească acea profundă emoție existentă acolo. Femeia era și mai în vârstă decât năstrușnica adolescentă.

— Domnișoară? o îndemnă vocea limpede.

Rebecca se răsuci.

— Un tablou minunat, rosti ea gânditoare.

De obicei, atât era suficient ca să-i faci pe oameni să povestească. Caroline însă nu făcu decât să zâmbească, să încline din cap afirmativ și să continue drumul spre verandă. Rebecca se văzu silită să o urmeze.

O uimitoare femeie, cu o statură impozantă, având înălțimea apropiată de a soțului, ședea dreaptă într-un leagăn, cârpind ciorapi. Părul care odată fusese blond era acum înțesat de fire argintii. Rebecca fu instantaneu fermecată de pornirea lăuntrică care o împinsese pe această femeie înstărită să cârpească ciorapi.

După o primă privire Rebecca rămase impresionată de doamna Behringer. Inconștient femeia atinse cu piciorul podeaua de lemn a verandei, pentru a imprima un nou impuls leagănului. În câteva clipe, aspra nemțoaică avea să-și exprime în termeni foarte preciși părerea despre ea, însă deocamdată Rebecca simțea că găsisese o prietenă. Și fără să știe de ce, dorea ca această femeie să o placă. Avea nevoie ca această femeie să o placă.

Femeia o zări pe Rebecca și lăsă brusc acul. Făcu atunci un lucru deosebit de ciudat. Zâmbi, afișând un surâs venit din adâncul sufletului, care îi lumină ochii limpezi, grii.

— Tu ești Rebecca, murmură ea și se ridică, accentul încă persistent fiind îndulcit de blândețea vocii. Strângând în palme mâna Rebeccăi, continuă: Bun venit în casa noastră. Eu sunt Maria Behringer. Se reîntoarse în leagăn și bătut ușor perna de lângă ea. Dorești să bei o limonadă? Am și gheață, să știi. Sau poate un pahar de bere?

— O limonadă ar fi perfect, îi spuse ea lui Caroline. Rebecca surâse și se așeză lângă doamna Behringer.

— Garitson mi-a spus că ai cunoscut-o pe Katy când am fost la Shreveport.

Rebecca speriată de inevitabila născocire se îngrozi gândindu-se că avea să se împotmolească fără să-și dea seama în ce o băgase Behringer.

— Îmi pare rău că nu te-am putut întâlni și eu atunci, zise simplu doamna Behringer. Îmi este foarte dor de Katerina noastră. Coși?

— Nu, zise repede Rebecca. Nu, nu pot să fac punctele drepte și asta mă enervează. Îi păru rău că nu urmase niște cursuri de brodat, știut fiind că lucrul cu acul era obligatoriu la o doamnă din perioada victoriană.

— Atunci am să te învăț eu să coși și odată cu asta vei învăța mult și despre răbdare. Cusutul este balsam pentru spirit fie că lucrezi un nou pled pentru iarnă, fie că este vorba doar de cârpit ciorapi. Femeia zâmbi enigmatică și puse lucrul în coșul de lângă leagăn. Sincer îți spun, mie mi-au trebuit ani până am găsit atracție în așa ceva.

Imprimând un nou impuls leagănului, doamna Behringer o bătău ușor pe Rebecca pe mână.

— Ești drăguță, întocmai cum a spus Garitson, zise ea. Se pare că fiul meu are slăbiciune pentru tine. Am auzit că în după-amiaza aceasta la restaurant a fost o adevărată încăierare. Femeia își ridică o sprinceană de parcă ar fi fost un pas pripit spre un legământ de-o viață, iar Rebecca zâmbi văzând pe chipul acesteia expresia caracteristică familiei Behringer. Și am mai auzit, continuă ea, că și dragul meu soț s-a făcut de răs.

Rebecca înclină capul.

— A făcut ce a crezut de cuviință.

— Iar Garitson i-a corectat repede proasta înțelegere.

— Nu cred că fiului dumneavoastră îi place să i se spună ce să facă.

Femeia o privi pătrunzător, aprobând din cap.

— Într-adevăr, nu-i place. Garitson este un bărbat complex; a fost înzestrat cu o personalitate care să încânte și să provoace în același timp. Jacob, evident, refuză să recunoască firea nestatornică a lui Garitson. La un moment dat între ei a existat un zid teribil.

Era adevărat; Garitson Behringer era aproape imposibil de intuit. De îndată ce ea ajunsese să se convingă că era un actor înnăscut, el se retrăsese în carapacea lui. Aproape că o sedusesse când o salvase din fața atitudinii mânioase a tatălui lui. Acest

lucru, desigur, era ușor de explicat; îl întâlnise la toți bărbații pe care îi cunoscuse. Purta numele de ipocrizie.

— Draga mea, ai dori să mergi în după-amiaza aceasta cu mine în oraș? Am nevoie de o pereche de mănuși pentru petrecerea de vineri seara de la Fairchild.

Zâmbind invitației care o făcu să uite că era angajata femeii, Rebecca acceptă.

Doamna Behringer se ridică.

— Atunci așteaptă-mă să-mi iau pălăria.

Rebecca se ridică, netezindu-și fusta.

— Este încântătoare, zise doamna Behringer. Este cea pe care ți-a ales-o Garitson?

Uluitor. Femeia care scrisese peste două milioane de cuvinte pe tema iubirii, care descrisese între treizeci și patruzeci de scene de dragoste, roși când mama lui Behringer îi inspectă curioasă rochia, de parcă ar fi încercat să o pună pe Rebecca în mintea sălbatică a fiului ei. Rebecca încuviință din cap.

Într-un târziu, femeia în vârstă surâse.

— Fiul meu are gusturi excelente, rosti ea cu subînțeleș.

Thomas, vizitiul familiei Behringer, le duse pe doamna Behringer și pe noua ei însoțitoare în oraș. Opri mai jos de Excelsior și le ajută pe cele două femei să coboare din trăsură.

— Ce intenționezi să îmbraci vineri seară? zise doamna Behringer, poftind-o în față pe Rebecca în magazin.

Rebecca se pomeni cu inima bătându-i puternic, amintindu-și de agitația lui Vivian în privința toaletelor potrivite. Fără să chibzuiască de ce, ea rosti fermă:

— Nu pot să merg.

Doamna Behringer se îngrozi,

— Cum adică nu poți?

Rebecca scutură delicat din mână.

— Ei bine, nu se cade.

Femeia pufni atunci într-un hohot de râs lung și pătrunzător.

— Ce odor scump ești!

— Ce vreți să spuneți?

— Hai să continuăm discuția după ce ieșim, șopti doamna Behringer, remarcând-o pe băgăcioasa femeie care locuia la

capătul străzii. Femeia se apropie de ele, privind-o pe furiș pe Rebecca.

— Bună ziua, doamnă Goodman, murmură doamna Behringer. Cum v-au mers treburile astăzi?

Femeia zâmbi.

— Bine. Sunteți cu musafira dumneavoastră? Am auzit atâtea despre dânsa.

Doamna Behringer bătu protector mâna Rebeccăi.

— Sunt convinsă. Da, este domnișoara Rebecca Reynolds, din Shreveport.

— Oh. Femeia își ridică o sprinceană. Am auzit de această familie.

Rebeccăi îi veni să râdă. Până una alta, Rebecca Reynolds avea să rămână în istorie alături de Scarlett O'Hara.

— Rebecca, ea este Lettie Goodman.

Strângând mâna femeii, Rebecca surâse.

— Încântată să vă cunosc.

— O zi bună, doamnă Goodman. Fără alte explicații, doamna Behringer se întoarse spre stăpâna magazinului. Edna, am nevoie de o pereche de mănuși drăguțe. Cam ce ai?

Dornică să-și mulțumească clienta preferată, Edna scoase mai multe perechi de mănuși.

Maria alese o pereche și se întoarse spre Rebecca.

— Care îți plac, dragă?

Rebecca scutură din cap.

— Oh, nu. N-aș putea,

Ochii inexpresivi ai doamnei Behringer priviră mai întâi amuzați spre stăpâna magazinului, iar apoi, îndelung, spre Rebecca.

— Absurd.

Cuvântul în sine având inconfundabila rezonanță a unei porunci, o făcu pe Rebecca să înțeleagă că femeia juca teatru. Uitându-se la mănuși ea alese o pereche. Odată ce acestea fură împachetate, femeile ieșiră din magazin și se îndreptară în pas de plimbare în josul străzii.

— Draga mea copilă, zise ea voioasă, pe un ton coborât. Ești prietena fiicei mele. Ești un oaspete foarte binevenit în casa mea. Fără îndoială, îți vei simți insultat bunul simț, dar te implor,

acceptă jocul fanteziei. Prefă-te că provii dintr-o familie cu părinți germani fără prejudecăți și totul va merge splendid. Doar nu vrem ca lumea să împrăștie zvonuri despre tine și Garitson?

Rebecca avu senzația că ochii femeii îi iscodeau mintea, văzându-i amintirile ultimei nopți, citindu-i visele după-amiezei.

— Desigur, continuă doamna Behringer, voioasă, dacă vrei, am să-ți spun Fraulein Behringer o vreme pentru a te pregăti mai bine. Dar, dacă ai fi fiica mea, atunci pe cine ar mai discuta la o ceașcă de ceai doamnele din elita Jefferson-ului?

Rebecca surâse. Într-adevăr pe cine?

Capitolul 13

Cele două femei se plimbară vreo trei sute de metri în susul și-n josul străzii, doamna Behringer amuzându-se de vâlva pe care o stârnea Rebecca în cele mai elegante saloane ale Jefferson-ului. Privirea Rebeccăi alunecă spre biroul din fața lor. *The Jefferson Jimplecute*. Uitându-se pe furiș pe fereastra din față observă un bărbat cu păr bogat, castaniu, cu mustață cu vârfurile lăsate în jos, purtând un șorț pătat de cerneală peste abdomenul bombat. Era cufundat până la coate în presa de tipar.

— Ce nume ciudat pentru un ziar, comentă Rebecca, exprimându-și mai mult convingerea decât părerea. Ea știa că pentru ziarul unui orașel numele nu era deloc neobișnuit.

— Este un... un... oh, un joc de cuvinte, încercă să explice doamna Behringer.

— Un acrostih?

— Exact. Ia să văd. Ah, n-are importanță. Nici măcar nu pot să-mi aduc aminte de la cine vine prima literă.

— Putem să intrăm înăuntru? Rebecca încercă să găsească un motiv care să explice curiozitatea ei insistentă. Adevărul este că am lucrat la *Shreveport News* în această vară ca ucenică. Tata nu a fost de acord, dar n-am putut să mă țin departe. Sunt foarte pasionată de scris.

— Scrii articole de ziar?

— Ei bine, cel mai mult îmi place să născocesc po vești, însă ziarele sunt întotdeauna pasionante.

— Haide să intrăm. Gustav Frank îți va răspunde la toate întrebările.

Încăperea era dominată de presă, iar bărbatul, după ce ie aruncă celor două femei o privire, se întoarce la mașinaria lui.

— Bună dimineața, doamnă Behringer.

Doamna Behringer înclină din cap.

— Gustav, dânsa este Rebecca Reynolds și va sta o vreme la noi.

Gustav aprobă din cap, scuturându-și mâna.

— Da, da, am auzit totul despre ea. Încântat să te cunosc, domnișoară. Ai devenit practic subiectul articolului de mâine.

Răspunzând salutului categoric al bărbatului, buzele Rebeccăi se răsfrânseră într-un zâmbet speriat.

— Rebecca a lucrat la *Shreveport News*, explică doamna Behringer, făcând-o pe Rebecca să se simtă destul de prost.

— N-am auzit de acest ziar, zise el, meșterind la presă. Este un cotidian nou?

Rebecca înclină încet, aprobator, din cap.

— Da.

— Pe acolo există tot felul de idei moderniste. Nu mă surprinde prea mult că o fetiță face reportaje.

— Încercam să-mi aduc aminte ce înseamnă Jimplecute, Gustav, continuă doamna Behringer. Mă poți ajuta?

— Înseamnă iubită, Maria. Știi doar.

Maria chicoti entuziasmată.

— Nu, nu așa. Provine de la ceva.

— Oh, un industriaș a inventat odată un slogan. Probabil fiul dumitale. Uitați-vă la vrafal de colo.

Rebecca luă unul din ziarele abia tipărite, stivuite lângă ușă și citi.

— „Legați industria, manufactura, plantațiile, munca, energia, capitalul, într-un Tot Unitar Etern”². Etern?

Doamna Behringer scutură din cap.

— Nu sună a Garitson. Gustav, ce face Heidi?

---

² „Join Industry, Manufacturing, Planting, Labour, Energy, Capital, in Unity Together Everlastingly” – inițialele cuvintelor formează denumirea ziarului.

Cât discutară cei doi, Rebecca parcurse titlurile. Știri despre bumbac, un articol din New Orleans, un altul despre un hambar care arsese până în temelii. Deschise ziarul. Un editorial despre calea ferată. Se uită în treacăt peste pagina următoare, privirea fiindu-i atrasă de una din coloane. Știri din societate, scria, însă Rebecca traduse destul de repede cuvintele. Parcurse rapid coloana de bârfă, îngrozindu-se de ceea ce citea. Gustav Frank nu exagerase.

O năstrușnică domnișoară din Jefferson a plecat vineri spre est pentru terminarea studiilor, lăsând în urmă, ca de obicei, numai încurcături. A aranjat ca o prietenă să-i fie companie mamei ei. Prietena însă nu și-a pierdut vremea și negăsind casă pe placul ei a furat o bijuterie pe care a folosit-o ca să-și procure o cameră la Excelsior. Bijuteria a fost ulterior recuperată de un gentleman din familie, care a rămas toată noaptea la hotel în camera femeii. Unele persoane se întreabă a cui companie a intenționat ea să fie? De reținut este și următorul aspect: s-a pretins că fata ar fi din Shreveport, însă noaptea trecută, la hotel, ea a spus că este din New Orleans.

Rebecca simți că ia foc, însă îndreptățită ei furie fu potolită de următoarele rânduri ale coloanei.

Apropo de companii, un binecunoscut bijutier din Cincinnati a fost noaptea trecută în oraș, căutându-și infama concubină (sau soție, după cum vrea fiecare să creadă). Închipuiți-vă cât de surprinși am fost să o vedem pe eroina povestirii anterioare conversând noaptea trecută, în hol, cu concubina lui. Nu știm încotro a apucat-o sau pe ce nătărău a mai pus mâna de astă data concubina bijutierului, însă el s-ar putea să nu mai fie singur multă vreme. În această dimineață, înainte de a părăsi orașul, a fost văzut discutând cu tânăra din New Orleans. Ne îndoim că aceasta îi făcea confidențe în privința domiciliului concubinei lui. Bănuiala noastră este că-i spunea că până nu demult a fost angajată ca însoțitoare. Probabil că pur și simplu este hotărâtă să-și sporească colecția de bijuterii.

Când Rebecca își ridică ochii scânteietori spre Gustav Frank, el își îndreptă încet statura, ștergându-și mâinile unsuroase de șorț.

— Cred că ai citit, zise el.

Ea aprobă din cap.

— Pentru asta există un cuvânt, domnule Frank. Numit calomnie, care nu este o caracteristică favorabilă pentru un ziar.

Bărbatul își dădu spre spate părul căzut pe față.

— Nu există ziar în țară care să nu aibă o coloană de scandal.

— Sunt nenumărate. Cele care se respectă însă refuză asemenea mizerii.

— Oh, cum este de pildă ziarul din Shreveport? întrebă el disprețuitor.

Rebecca înclină aprobator din cap, încâlcindu-se fără scăpare în activitatea unui ziar născocit.

— Exact.

— Domnișoară Reynolds, îmi pare rău. Adevărul este că nu-mi pasă de astfel de știri, însă domnul Taylor susține că acestea fac ca ziarul să se vândă.

— Oh, domnul Taylor care l-a împușcat pe domnul Patillo de la *Evening Reflector*? interveni doamna Behringer. Un rival filantrop.

— Domnul Taylor a fost găsit nevinovat, doamnă Behringer, iar dumneata știi bine că a fost legitimă apărare.

— Domnule Frank, ce faceți dumneavoastră la acest ziar? îl întrebă Rebecca.

— Așez știrile unele lângă altele. Soția domnului Taylor se ocupă de rubrica de scandal. Dacă te vei uita pe pagina a doua vei vedea un articol scris de mine despre calea ferată.

— Gustav, îl întrerupse doamna Behringer, punând capăt polemicii dintre cei doi, aș vrea să comand o mașină de scris. Cum trebuie procedat?

Rebecca rămase uluită de strania cerere.

La fel rămase și Gustav.

— O ce? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— O mașină de scris, repetă doamna Behringer, cu un surâs calm.

Stingherit, Gustav se îndreptă spre teighea.

— Bine, în regulă. Și Jacob ce dorește?

— Jacob vrea să țin bine minte unde mi-e locul și să tricotez botoșei pentru nepoți inexistenți, dar eu vreau o mașină de scris. Cea mai nouă posibilă. Bănuiesc că știi de unde se poate achiziționa.

— Sigur că știi. Ce știi despre bătutul la mașină, Maria? Acestea sunt lucruri foarte scumpe.

Maria zâmbi.

— Știu că au taste cu litere deasupra. Și înțeleg că îți trebuie forță în degete ca să le poți apăsa. Sunt înzestrată ca să fac față provocării.

El făcu o pauză, nedorind parcă să continue, ignorând dulcele ei sarcasm.

— Pot să comand o astfel de mașină. Dar înțelegi că va trebui să am pe ordinul de plată semnătura lui Jacob,

— Thomas reușește să obțină tot ce are nevoie de la orice magazin din oraș pur și simplu intrând înăuntru. Semnătura mea va fi pe dispoziția de plată.

Rebecca își răsfiră degetele pe față ca să-și ascundă zâmbetul provocat, de uimirea mută a bărbatului. Abia după câteva încercări acesta reuși să articuleze bâlbâindu-se.

— Dar Jacob se va înfuria...

— Asta, zise Maria surâzătoare, va fi nimic comparativ cu ceea ce vei vedea peste cinci secunde dacă purtarea dumitale nu se schimbă radical. Ai îngăduit, fără niciun motiv, ca sentimentele uneia dintre cele mai bune prietene de-ale mele să fie rănite. Domnule Frank, cred că îmi ești dator.

Gustav oftă neputincios după care, bolborosind în germană, se depărtă și mâzgăli ceva pe o foaie de hârtie.

— Ce ai spus? întrebă Maria. Scuză-mă, Gustav. Nu te-am auzit. Poți te rog să repeți?

— Am spus, rosti el apăsător, că fac orice pentru o doamnă atât de încântătoare ca Frau Behringer.

— Oh, Gustav, zise Maria roșind cuceritor. Ești de-a dreptul curtenitor.

După ce ieșiră din magazin, Maria pufni într-un chicotit copilăresc.

— Jacob se va înfuria, se maimuțări ea. Ce caraghios.

Pe când Thomas le ajuta să urce în trăsură un alt magazin atrase atenția Rebeccăi. *Firma Henderson, Malcolm Henderson, proprietar.* Ferestrele magazinului erau la fel de prăfuite ca în ziua în care Rebecca pusese piciorul pentru prima dată în Jefferson. Se apropie și privi pe furiș pe geam.

— Ce s-a întâmplat, Rebecca?

— Magazinul de acolo. Ce este?

— Oh, acela este magazinul lui Henderson. Domnul Henderson face negoț cu sticlă de import, oglinzi și cărți. Ai vrea să intrăm?

Sigla firmei avea să rămână aceeași și peste o sută de ani, constată cu uimire Rebecca, tulburată oarecum de magazin. Șovăi o clipă și apoi scutură din cap negativ.

— Nu, nu cred. Dar aș dori să mă opresc la *Excelsior*, dacă se poate.

— Desigur. Este la doi pași. Să-l rog pe Thomas să ne însoțească?

Rebecca negă din cap.

— Nu, nu este nevoie să mergeți și dumneavoastră. Nu voi lipsi decât câteva minute.

O lăsă pe doamna Behringer să aștepte în trăsură și, intrând în *Excelsior House*, îl găsi la recepție pe același domn Atkins care fusese de serviciu cu o noapte în urmă. De astă dată acesta o privi cu mai puțină aroganță.

— Ah, domnișoara Reynolds, dacă nu mă înșel?

— Caut o femeie cu numele de Bessie Moore.

— Oh, poate vreți să spuneți doamna Rothschild? Uneori se creează adevărate confuzii, cu atâtea nume de împrumut.

Rebecca îl privi fix o clipă, făcându-l pe bărbat să simtă mânia ei.

— Faceți un efort ca să fiți atât de disprețuitor sau e ceva firesc?

În acel moment era ceva firesc.

— Doamna Rothschild și... însoțitorul dânzei au plecat în dimineața aceasta destul de devreme.

— Știți cumva unde anume?

El înghiți în sec într-un evident gest de plictiseală.

— Bineînțeles că nu știu. Oricum a lăsat acest bilet pentru dumneavoastră. El scotoci într-o cutie din spate și scoase un pliculeț.

— Pe care eventual mi l-ați fi trimis, rosti ea, smulgându-i plicul din mână.

— Eventual.

Rebecca oftă și deschise biletul.

Rebecca,

Eu și Benjamin am plecat pe neașteptate în această dimineață deoarece am auzit că Abe a sosit în oraș. Nu știu cum de cunoșteai că ne urmărea, dar îți sunt recunoscătoare că ne-ai prevenit. De vreme ce nu știu dacă ne vom mai revedea, vreau să-ți mulțumesc pentru prietenia ta, pe timpul șederii mele în Jefferson. Îți doresc numai bine, Bessie.

Rebecca îi întoarse spatele lui Atkins fără să-și ia rămas-bun, afundând biletul în buzunarul adânc al rochiei. Pentru o femeie ca ea, obișnuită cu reușita, această neputință era înnebunitoare. Știa că în următoarele patru luni nu avea decât un singur lucru de dus la bun sfârșit: să o țină departe de Jefferson, Texas, pe Bessie Moore. Nu știa cum avea să înfăptuiască asta, de vreme ce din motive personale femeia dispăruse. Deocamdată, nu trebuia decât să spere că derutarea lui Rothschild fusese suficientă.

Doamna Behringer aștepta în trăsură. Zâmbindu-i Rebeccăi zise:

— Ți-ai terminat treburile pe care le aveai?

Rebecca încuviință din cap.

— În regulă. Atunci vom merge acasă, dacă, bineînțeles, nu dorești să mai faci altceva cât suntem aici.

— Nu.

Trăsura întoarse spre casa familiei Behringer.

— Rebecca, n-am știut că îți place să scrii.

— Nu spun la prea multă lume.

— Întotdeauna eu mi-am dorit să scriu o carte. Mă vei ajuta?

Rebecca tresări.

— Desigur. Am să vă ajut cum am să pot.

— Nu, cred că trebuie să te implici foarte mult în această carte. Astăzi mi-a venit o idee. Scrisul pare mult mai atractiv decât cusutul.

— Din cauza aceasta ați comandat o mașină de scris?

— Da. Ce știi despre ele? întrebă Maria de-a dreptul speriată acum.

Rebecca surâse cu viclenie.

— Știu că au taste cu litere deasupra. Și mai știu că îți trebuie forță în degete ca să le poți apăsa. Lăsând în urmă orașul, hohotele de râs ale Mariei și Rebeccăi răsunară din trăsură.

Drumul până acasă fu scurt, iar doamna Behringer urcă scările cu pas vioi. În dreptul camerei lui Katy, deschise ușa.

— Ia să vedem, zise ea. Cu ce te vei îmbrăca la petrecere?

Rebecca scutură din cap. Gândul la petrecere o îngrozi și o făcu să rostească:

— Aș prefera să nu merg,

— Bineînțeles, zise femeia, deschizând un șifonier. Tu probabil preferi să o lași pe nătânga aia să se mărite cu fiul meu, iar eu va trebui să mă consider norocoasă, dacă nepoții mei, dacă îi voi avea și pe aceia, vor crește ca niște idioți. Femeia scutură din cap și bolborosi mai mult pentru sine: După cum îi stă în fire, Garitson va lucra zi și noapte, fiind prea ocupat ca să zămislească un copil, să mănânce, sau și mai rău, să aibă sentimente. Aceasta poate fi singura explicație.

Ea scoase o rochie albă uimitoare împodobită cu trandafiri galbeni.

— Katy nu a îmbrăcat-o decât o dată. Binecuvântat fie sufletul ei zburdalnic.

Rebecca surise pipăind țesătura foșnitoare pe care doamna Behringer i-o puse în brațe.

— Încearc-o.

— Vă rog, eu...

— Destul! Doamna Behringer se răsti supărată, ridicând mâna. Dacă mai aud un singur cuvânt, am să încep să țip. Acum îmbracă rochia.

Rebecca se dădu după paravan și se schimbă, amuzată de indicația femeii. Când fu gata îmbrăcată, privi nesigură, în jos, la sânii ei.

— Nu lipsește ceva de aici? Poate, niște dantelă?

Amuzată, doamna Behringer pufni într-un hohot de râs.

— N-ar trebui să lipsească nimic.

Rebecca apăru de după paravan, atenționând-o cu degetul pe doamna Behringer.

— Sunteți o doamnă necuviincioasă.

Femeia mai în vârstă izbucni într-o cascadă de chicoteli și începu să bată din palme.

— Iar tu ești o încântare. De cum te va vedea, Garitson se va îndrăgosti de tine, afirmă ea.

Rebecca o îmbrățișă pe Maria Behringer, întrebându-se cum era când te încredeai în ceva atât de imprevizibil ca dragostea.

Capitolul 14

Nenorocirea de la cină — sau supeu, după cum demodat îi spunea familia Behringer — fu inevitabilă, în ciuda strădaniilor Rebeccăi de a menține o atmosferă calmă, în ciuda diplomației Mariei. Jacob Behringer era necunoscuta din formulă și nu făcea eforturi prea mari ca să-și ascundă ostilitatea față de Rebecca.

Behringer ajunse la masă cu câteva clipe înaintea tatălui lui. Maria zâmbi și o rugă pe Caroline să umple bărbaților câte o halbă de bere.

Behringer ridică mâna.

— Vin, te rog, murmură el.

Jacob Behringer sorbi din halbă după care o așeză cu zgomot pe masă. Rebecca se întrebă dacă gestul nu era cumva un simplu preludiu la o lungă replică.

— Deci, te-ai întâlnit astăzi cu Silas, Garitson? întrebă el amuzat.

Umplându-și farfuria, Garitson îi aruncă tatălui o privire plictisită.

— Înțeleg că este o întrebare retorică.

Jacob chicoti, iar bănuielile Rebeccăi se confirmară.

— Vai, Jacob Behringer, îl dojeni soția lui. Cred că ai petrecut o oră la tavernă înainte de a veni acasă.

El își umplu gura cu o felie de friptură de vacă și mestecând-o superficial o înghiți.

— Cred că ai devenit o băbuță indiscretă, i-o întoarse el, după care se uită spre Rebecca. Probabil din cauza companiei pe care o ai.

Furculița lui Behringer făcu un zgomot strident în contact cu lemnul de cireș al mesei. Când vorbi el însă își păstră tonul calm.

— Tată, aş dori să mănânc în linişte. Rebecca, de când a venit, nu a luat o masă fără comentarii.

— Am auzit că ai o nouă pereche de mănuşi, domnişoară Reynolds. Unde intenţionezi să le porţi? Interesul lui Jacob păru destul de nevinovat, dar Rebecca recunoscu imediat intriga. Nu era însă sigură.

Maria interveni zâmbitoare.

— Le va purta la petrecerea de vineri seară de la familia Fairchild. Om nesăbuit ce eşti.

Jacob privi la sfeşnic.

— Desigur, unde îmi era mintea? Cum de am putut să mă gândesc că fata va avea atâta bun simţ, încât să nu se apropie de petrecerea familiei Fairchild? A familiei Fairchild, repetă el fixând-o pe Rebecca cu o privire întunecată şi profundă, asemeni cerului de august fără lună.

— Rebecca o cunoaşte pe Vivian, tată, zise Behringer, mânia puternică împletindu-i-se printre cuvintele rostite cu amabilitate. A avut deosebita plăcere de a-i fi prezentat caracterul ei minunat.

— Dacă va insista să meargă la această petrecere o va considera doar ca pe o primire în comunitate.

— Eu prefer să nu merg deloc, zise Rebecca. O însoţesc pe doamna Behringer şi asta este tot.

Jacob o privi înmărmurit, pierzându-şi graiul, căutându-şi cuvintele de parcă o bucăţică de friptură i se împotmolise pe trahee. Cumpăni cuvintele ei şi cântări cu atenţie faptul că ea îi vorbise cu blândeţe, de parcă ar fi vrut să-i domolească furia. În cele din urmă reuşi să-şi dreagă glasul.

— Bineînţeles.

Maria Behringer surâse pe după ceaşca de ceai.

Apetitul Rebeccăi dispăruse. Tăie în farfurie mâncarea în bucăţele mici şi începu să le combine între ele. Îşi ridică privirea şi-l observă pe Behringer urmărind-o.

— Încearcă să le aranjezi mai puţin şi să le înghiţi mai mult, sugeră el. O să te hrăneşti mai bine astfel,

— Aş vrea să mă scuzaţi, zise ea,

Maria se încruntă.

— Nu se poate, dragă. Garitson ne va cânta la pian în sala de bal. Să vezi ce o să poarte Rebecca la petrecere, Garitson, continuă mama lui, răsucindu-se spre fiul ei,

— Oh? rosti Behringer, sorbindu-și vinul și desfătându-se de fiecare clipă a răzbunării mamei lui. Știa că ea avea să o placă pe Rebecca. Cele două se asemănavu prea mult ca să nu se placă. Cum arată? întrebă el curios.

— Oh, este o rochie frumoasă. Alb de vară, cu trandafiri galbeni. Am s-o ajut eu la coafură și am să-i prind în păr trandafiri din grădină.

— O rochie nouă? interveni Jacob în conversație, de parcă s-ar fi săturat să tot tacă,

— Oh, nu. Una căreia lui Katy nu i-a plăcut niciodată. A purtat-o la un picnic cu Eustace Lee. Mi-am dat seama imediat că Rebeccăi îi va veni bine cu ea.

Behringer aprobă din cap, privind-o pe mama lui.

— Îmi amintesc de rochie, uitându-se la Rebecca, ochii lui se liniștiră, privirea căutându-și odihna pe sânii ei. Lui Katy nu părea să i se potrivească.

Maria era ocupată cu o chiflă pe care o ungea cu unt, pentru oricine din afară, părând oarbă la schimbul de priviri dintre fiul ei și musafira lor.

— I se potrivește Rebeccăi ca o mănușă.

— Așa este.

Rebecca se simți ca untul de pe chifla Mariei.

— Încă o bere, Caroline. Cuvintele lui Jacob fulgerară. Aș dori să-ți vorbesc mai târziu în birou, Garitson.

— Tată, nu pot să rămân mult, zise Behringer oftând, luându-și privirea de la Rebecca, sfărâmând fără tragere de inimă vraja. Am o obligație.

— Exact scopul discuției mele. Avem multe lucruri de limpezit, Garitson. După cât se pare Silas Fairchild nu a reușit să te aducă pe drumul cel bun.

Behringer era la fel de supărat ca și tatăl său.

— Nu sunt un puști de cincisprezece ani, tată.

Jacob își ridică halba la gură și se opri, admirându-și fiul.

— Nu s-ar spune, judecând după comportamentul tău.

— Doamnă Behringer, stăruie Rebecca, dacă nu vă supărați eu am să vă aștept în sala de bal.

Maria îi surâse delicat fetei, iar Rebecca se duse în sala de bal unde se prăbuși pe o canapea de două persoane. În mai puțin de trei minute, apărură în prag Behringer. Străbătu încet încăperea și se așeză lângă ea, întinzându-și brațul pe spătar.

— Te-ai descurcat foarte bine, zise el. Eu n-aș fi reușit fără să nu-i trag un pumn.

Scântei jucăușe sclipiră în adâncurile ochilor lui, în timp ce Rebecca respiră ușor, savurând apropierea lui, mireasma lui. Ea nu răspunse.

— Îmi pare rău că s-a purtat așa. Din câte ai văzut n-o să-ți vină a crede, însă tatăl meu este cea mai elegantă gazdă, din tot ținutul.

— Așa am auzit și eu.

— Abia aștept să te văd în acea rochie. Katy a comandat-o în primăvară cu intenția de a-l cuceri pe un anume burlac bun de însurătoare. Eustace și-a anunțat logodna cu o altă femeie a doua zi după ce Katy a purtat acea rochie la un picnic unde a mers cu el. Două zile a plâns din cauza trupului ei. Fusesse convinsă că faptul că avea sânii mici nu i se trecuse cu vederea.

Privirea lui Behringer poposi ca o dezmierdare pe sânii Rebeccăi, și aplecându-se o sărută pe frunte.

— Presupun că ai să faci acelei rochii atâta onoare câtă faci și acesteia, pe care eu am ales-o intenționat pentru un moment ca acesta.

Rebecca se cutremură. Degetul lui rătăci de-a lungul decolteului ei adânc, dându-i senzația că atingerea fină era a gurii lui.

— Vezi? șopti el. Minuțios aranjată pentru clipele noastre de singurătate. Un deget bronzat se furișă, lunecând pe forma sânelui ei. Îți place rochia?

Râzând ea îi îndepărtă categorică mâna și ridicându-se de pe canapea, găsi unul din evantaiile Mariei pe scaunul de lângă pian. Se așeză acolo, desfăcu evantaiul și începu să se răcorească.

— Va trebui să încetezi să mă mai săruți.

— Ai un râs încântător.

Rebecca îl privi, sesizând calmul de pe chipul lui.

- Mama ta poate apărea în orice moment.
- Dacă ar ști că sunt aici cu tine, zise el, ar încuia ușa.
- Nu aveai o întâlnire?
- Poate să mai aștepte. Și până acum, nu te-am sărutat decât o dată.

Rebecca nu-i mai aminti care pe cine sărutase în acea noapte.

— Mi-a scăpat, zise Rebecca încet.

— Nu văd cum. Savoarea ta rămâne întipărită în minte.

Neputincioasă Rebecca întâlnește privirea gânditoare a lui Behringer.

Maria apăru în prag, urmată de soțul ei, iar Garitson se ridică și se așază la pian. Jacob ocupă un loc vizavi de Rebecca. Privirea acesteia fu atrasă de portretul din apropierea ei. Seninătatea femeii necunoscute era liniștitoare.

Behringer începu să cânte, încet. Fascinată ca un copil, Rebecca ascultă obsedantă muzică. Recunoscu bucata imediat, unul din concertele pentru pian ale lui Mozart. Îi plăcuse în adolescență, iar frumusețea lui o făcuse să plângă atunci când din sala unui teatru gol, urmărise, alături de un prieten, finalul piesei Amadeus. Acest moment straniu era mult prea emoționant ca să dea crezare șansei. Copleșită de intensitatea care îi amintea că acestea erau clipe pe care n-ar fi trebuit să le cunoască niciodată, ea închise ochii, lacrimile dându-i o senzație de sufocare. Când deschise din nou pleoapele, Behringer o privea fix, ochii lui fiind tulburați de emoție.

El însă nu se uita la ea. Privirea lui alunecase deasupra umărului ei, la portretul femeii.

Încetă să mai cânte și se ridică.

— Scuzați-mă, mamă, tată.

— Garitson, protestă mama lui.

El scutură din cap.

— Trebuie să plec. Ne vedem al biserică mâine dimineață.

Rebecca îl urmărește pe Behringer cu privirea. Acesta ieși din cameră fără să se uite la ea.

În acea noapte Rebecca adormi cu mare greutate, în mintea ei era o asemenea confuzie, că abia mai știa de unde să înceapă. Se ridică din pat și ieși pe verandă să respire liniștitorul parfum de trandafiri. Coborî ușor pe scările laterale, iar când începu să

culeagă trandafiri din boschetul cel mai apropiat, o voce pluti prin aer, prin fereastra de lângă ea. Adierea flutura ușor perdeaua încăperii.

— ... acest mic spectacol în care te-ai dat la supeu? Inconfundabilul accent îl trădă pe vorbitor.

— N-am nimic de dovedit, tată.

Vocea lui Jacob era gravă.

— Înțeleg. Îți mai amintești cuvintele lui Silas? Tăcerea fu singura lui replică. Este un om foarte înțelegător, Garitson. Poți face mult rău unui tată-socru. De îndată ce te vei căsători cu Vivian, vei avea controlul complet asupra firmei Fairchild & Sons, și o frumoasă mireasă.

— Tot ce-și poate dori un bărbat de la viață, zise încet Behringer.

— Deci, ți-a mai rămas ceva minte. Iar eu care credeam că ai început să te răzgândești.

Auzind cuvintele lui Jacob, Rebecca simți că se înăbușă.

— Presimțirile mele de regulă sunt infailibile. Behringer pufni în râs, iar Jacob îi urmă exemplul. Este un instinct în care am învățat să mă încred.

— Atâta vreme cât separi esențialul de trivial, răspunse calm Jacob, Mă tem că îți pierzi obiectivitatea. Bunul simț ți-a fost întunecat de pofta trupească.

Behringer nu protestă deloc. Absolut deloc.

— Nu zic că fata nu este splendidă, rosti Jacob, conștient de calmul pe care îl dobândise în timpul conversației. Vivian este o păpușă palidă comparativ cu ea. Din păcate, Vivian își dă seama de acest lucru. Ea n-o să accepte prea ușor ideea ca tu să ai o amantă aici în oraș. Asta s-ar putea să fie o încurcătură, completă el.

— N-o să-mi spună mie Vivian Fairchild ce să fac, rosti el cu dispreț.

Jacob chicoti.

— Nu, dar când va deveni Vivian Behringer, va putea să-ți facă viața iad. Pentru tine va fi soția perfectă, o gazdă excelentă și o mamă potrivită, cu ajutorul unei dădace, bineînțeles. Apropo, zise el, pe un ton cât se poate de serios, îți amintesc ca mereu... să ai grijă. Nu cred că vrei să ai de-a face și cu o familie legitimă.

Rebecca se întoarse și o apucă pe cărarea pietruită, furioasă și îndurerată, strângând la piept dulceața trandafirilor.

Mai târziu, așezată pe patul din camera lui Katy, lacrimile de mânie îi inundară fața. Era mânie, își zise ea. Doar atât era. Privi în gol spre baldachinul patului. Behringer își imagina că ea avea să fie mulțumită cu sărutări prudente și discrete îmbrățișări oferite pe furiș când reușea el să scape, în timp ce o altă femeie îi împărtășea numele, viața, copiii...

Cum de se gândise să aibă încredere în el? Să-i creadă dulcile sentimente șoptite? Siguranța atrăgătoare a bărbatului îi provoca brusc dezgust. Nu era ceva tipic bărbătesc? Atunci, se înfurie și mai tare pe ea.

— Rebecca Reynolds, zise ea crispată, ar trebui să știi mai bine.

Capitolul 15

A doua zi dimineață lucrurile nu erau cu mult schimbate. Cele două femei luară micul dejun singure, Rebecca reușind să-și înfrângă curiozitatea în legătură cu fiul doamnei Behringer. Afară se încălzise deja când Jacob sosi ca să le însoțească la slujbă. Zâmbetul acestuia când o salută o îndureră căci semăna foarte mult cu al fiului.

Când ajunseră la poarta bisericii, Maria atinse mâna fetei.

— Să nu uiți, Rebecca, că ne aflăm aici ca să ne închinăm, zise încet femeia. Rebecca înțelese avertismentul din cuvintele doamnei Behringer. Pentru multă lume acesta nu este decât un alt loc de întâlnire, continuă ea.

Cele două femei se întoarseră cu fața spre ușă, în timp ce privirea albastră a unui tânăr aflat în prag, care le zâmbi și le salută cu un puternic accent englezesc, zăbovi asupra Rebeccăi.

— Bună dimineața, doamnă Behringer. Domnișoară.

Frumusețea bărbatului o făcu pe Rebecca să tresară. Ochii de un albastru intens și ireal aveau ceva din nuanțele acuarelelor. Buza de jos, plină, perfect conturată, se continua cu o bărbie ușor pătrată, al cărei mijloc era marcat de o gropiță. Pomeți după care Fabio ar muri; de fapt, bărbatul ar fi putut să devină cel mai faimos model pentru romanele de dragoste.

Doamna Behringer surâse delicat, neîncercând în niciun fel să-l îndepărteze pe bărbat.

— Bună dimineața, Charles. Rebecca, dânsul este Charles Norton. Charles, dânsa este Rebecca Reynolds, o prietenă de-a lui Katy care va rămâne la noi un timp.

Bărbatul își focaliză privirea surprinsă pe Rebecca, iar ea înclină din cap și-i acceptă mâna pe care el o întinse într-un gest de salut.

Exact pe acea parte a șirului lung de bănci, ședeau, în fața unui mic vas cu apă, Behringer împreună cu Vivian Fairchild. El atinse suprafața apei cu degetele, se închină și o conduse pe Vivian în biserică. Rebecca rămase în admirația perechii pe care cei doi o formau, capul lui cu păr negru plecat să asculte cuvintele șoptite de ea la ureche, buclele ei blonde-argintii, atingând umărul lui.

Răsucindu-se spre doamna Behringer, Rebecca remarcă disprețul de pe chipul femeii. Aceasta îi zâmbi fetei și o porni grăbită în fața ei.

— Haide, dragă. Să ne ocupăm locurile.

Rebecca o urmă pe doamna Behringer spre unul din rândurile din față, simțind clar două sute de ochi ațintiți asupra ei. Văzu capetele întorcându-se când ele se apropiară de rândul pe care stăteau Behringer și Vivian.

Slujba începu și păru să nu se mai sfârșească. Preotul ținu o aleasă predică pe tema ispitei. Vorbi mult despre ceea ce trebuia să fie căsnicia. Din când în când, el privea intenționat spre Behringer și Vivian, căutând exemplul perfect.

— Singura căsnicie reușită în vremurile încercate ale epocii moderne va fi cea în care bărbatul se va dovedi suficient de puternic să-și prețuiască soția, chiar dacă ispitele trecătoare îl vor ademeni.

Un val de greutate o cuprinse pe Rebecca când își dădu seama că preotul intenționat o alesese pe ea drept pildă. Încercă să-și scoată din minte cuvintele preotului și fu recunoscătoare când slujba se sfârși. Urmându-i pe Jacob și pe Maria la trăsură ea evită privirea iscoditoare a lui Behringer. Rebecca se urcă în trăsură și se sprijini vlăguită de peretele acesteia.

— Draga mea, zise încet Jacob, te simți bine?

Rebecca nu era sigură că putea să vorbească, așa că pur și simplu înclină din cap afirmativ. Niciodată în viață nu se simțise atât de mizerabil și lupta din răsputeri împotriva motivului care era mai înnebunitor decât realitatea.

Nu putea să fie îndrăgostită de acel bărbat. Nici măcar nu-l cunoștea. Nu știa ce-i plăcea să mănânce la micul dejun sau ce simțea când stătea lângă el în biserică. Lucruri pe care Vivian le cunoștea bine, lucruri pe care le învățase împărțind viața cu el. Lucruri pe care o soție le-ar înțelege, se gândi ea amărâtă. Ea nu știa decât că o asemenea tristețe disperată nu simțise nici pentru Rick Daniels, bărbatul cu care fusese la un pas de căsătorie.

Trăsura nici nu opri bine în fața casei Behringer că Rebecca deschise ușa și o apucă în goană pe scări, ignorând protestele disperate ale Mariei. Inima ei era un sâmbure de deznădejde, o realitate întunecată și nefericită, căci ea știa că nu există decât un singur răspuns. Acceptându-l, se îndreptă spre sala de bal. Își ridică privirea în oglindă și văzându-și disperarea de pe chip încercă să reunească fiecare detaliu pe care și-l amintea de la *Hanul Behringer* al secolului douăzeci.

Nimic. Niciun licăr de lumânare.

— Te rog, zise ea, nu pot să mai suport. Șoapta ei răgușită fu stinsă de șuvoiul tăcut al lacrimilor care începură să-i curgă pe obraz. Vreau să mă întorc acasă.

Se uită fix la imaginea reflectată în oglindă, la portretul la care cu o seară în urmă Garitson privise, de parcă ar fi văzut-o pe Sfânta Fecioară. Era o femeie din trecut, o femeie de o frumusețe liniștitoare. Părul bogat, castaniu-deschis, era strâns într-un coc de bucle, ochii de nuanța chihlimbarului privind-o pe Rebecca compătitori. Era îmbrăcată într-o rochie de culoare roșie, la modă în perioada războiului civil.

Mintea ei iscoditoare lupta să înfrângă valul de emoții care o copleșiseră și punând capăt lacrimilor inutile, Rebecca se răsuci spre peretele opus. În timp ce se apropia de portret auzi din spatele ei o voce blândă.

— Este greu să urmezi pașii lui Sarah.

Rebecca se uită la Maria, știind că ochii îi erau umflați de plâns.

— Este frumoasă, șopti ea. Cine este?

Tristețea întunecă trăsăturile Mariei. Femeia se apropie de tablou și-l privi gânditoare.

— A fost soția lui Garitson.

Rebecca privi tabloul cu un alt interes. Aceasta era femeia pe care el ar alege-o s-o iubească, se gândi.

— A murit în urmă cu șapte ani, împreună cu nepoțelul meu, Peter. În tragedia de pe *Mittie Stephens*.

Maria se prăbuși într-un scaun, iar Rebecca se așează lângă ea, privind fix la portret.

— Se dusesse în vizită la niște rude din Shreveport, rosti Maria scuturând din cap. Mai aveau atât de puțin până acasă, erau aproape de debarcaderul lui Swanson. A fost cumplit.

— Cum... cum au murit? întrebă Rebecca.

Fața Mariei se schimonosi de durere, iar cuvintele abia fură șoptite.

— Au ars de vii. Femeia își dresese glasul și începu din nou: Garitson a fost cel care i-a găsit. Deseori mă rog ca focul să-i fi surprins adormiți, să fi murit fără durere, dar știu că nu se poate să fi fost așa. Erau cuibăriți unul în altul, sub pat, când i-a găsit Garitson. El a fost la un pas de moarte, încercând să-i scoată din foc, de pe vaporul care se scufunda.

Rebecca se cutremură, îngrozită.

— Ce moarte cumplită pentru un copil.

Maria înclină aprobator din cap și privi în gol,

— Peter era un copil așa de drăguț. Semăna mai mult cu Sarah decât cu Garitson. Bucle roșcate îi încadrau chipul angelic, zise ea. Garitson a fost distrus.

De parcă n-ar mai fi suportat să stea în vecinătatea portretului, Maria se ridică și se apropie de una din ferestrele înalte.

— Propriile răni le-a ignorat. La început, doctorul ne-a spus că Garitson nu va supraviețui din cauza cumplitelor arsuri. Pe măsură ce timpul a trecut starea lui s-a îmbunătățit ușor. Barba pe care o poartă ascunde cicatricile pe care le-a suferit încercând să treacă prin foc. Și-a petrecut o vreme închis în casa lor, în dormitorul lor, în camera copilului. A izgonit toți servitorii și nu a mai vrut să vadă pe nimeni. Asta a durat luni de zile. Mânca puțin și bea enorm. O vreme m-am temut că și Garitson avea să fie o victimă a lui Mittie Stephens. A trecut un an, un an pe care el l-a

petrecut autodistrugându-se. Este o minune că nu a fost împușcat în vreo încăierare dintr-un bar. Ura pe toți care se apropiau de el și cel mai mult se ura pe el. Când am încercat să-l sfătuiesc, mi-a spus să nu mă amestec în treburile lui. Femeia se încruntă, încurcată încă de purtarea ciudată a fiului ei. Apoi, neașteptat, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, Garitson a redevenit cel dinainte. A început să manifeste un interes straniu pentru viața mondenă și să cultive o prietenie cu Silas Fairchild. Anul trecut, a consimțit să se căsătorească cu Vivian când aceasta va împlini douăzeci și patru de ani. Ziua ei de naștere a fost luna trecută.

Cuvintele o aruncară pe Rebecca înapoi la slujba din biserică. Maria o privi atentă pe fată. Străbătu camera, iar când ajunse lângă ea o cuprinse pe după umeri.

— Nu se vor căsători până la iarnă. Mereu inițiatoare a petrecerilor mondene, Vivian vrea să aibă o nuntă în întregime albă, completată de zăpadă. Așa se vorbește în oraș.

Femeia ridică din umeri filosofic.

— Desigur, până la iarnă mai este o toamnă lungă, rosti ea. Și după cum știi, aici în Texas deseori nu ninge deloc iarna. Ar fi păcat ca planurile lui Vivian să nu se împlinească, însă în Almanahul fermierului se prezice o iarnă caldă. Răutatea inocentă făcu din nou ca ochii femeii să se mărească.

— Vivian știe că îi sunteți dușmanul cel mai înverșunat? întrebă Rebecca.

Maria ridică din umeri,

— Vivian nu vede în mine decât o băbuță plictisitoare.

— Asta, îmi închipui, nu este prima ei greșeală din viață.

Capitolul 16

Rebecca împături ziarul deschis în fața ei și-l înghesui într-un registru mare, gol, pe care Maria i-l dăduse pentru însemnări. O găsi pe Maria în salon întocmind meniul.

— Vă deranjează dacă mă duc în oraș pentru cel mult o oră?

Maria își ridică privirea.

— Sigur că nu. Nu-ți mai pierde vremea acum. Doar nu vrei să întârzii la petrecere.

Rebecca scutură din cap și bucuroasă apelă la Thomas să o însoțească până la *Jimplecute*. Colecția ziarelor dinainte de sosirea ei era o bogăție vie a istoriei prezente. Misterelor vechi ale trecutului Jefferson-ului li se adăugau cele noi. Mai incitante erau știrile pe care le citise în ziar seara trecută și pe care încercase să le analizeze în această dimineață.

Camera din față de la *Jimplecute* era goală.

— Am închis, se auzi o voce din spate. Pleacă și mai vino anul viitor. Rebecca recunoscuse salutul posac al lui Gustav Frank și, ocolind presa de tipărit, păși atentă peste vrafurile înalte de ziare în drum spre încăperea din spate.

— Bună dimineața, îl salută ea veselă.

El nu-și ridică privirea de pe pagină.

— După cum vezi, domnișoară Reynolds, acum scriu. Deși sunt convins că gândești că nu pot să deosebesc un verb de un substantiv, ei mă plătesc să fac exact acest lucru. Bună ziua.

— Am citit ziarul dumneavoastră. Este fascinant. Sunteți un jurnalist înnăscut.

El își lăsă jos stiloul și oftă.

— Nu pentru că m-aș lăsa impresionat de măgulirea dumitale, ci pentru că recunosc chipul însetat al reporterului și pentru că știu că n-am să-mi găsesc liniștea altfel, am să-ți acord cinci minute. Pe urmă va trebui să mă întorc din nou la muncă.

— Puteți să-mi spuneți ce este *Compania de căi ferate Jefferson*?

— Ce a fost, domnișoară Reynolds. Nu mai există astăzi. A fost înființată în 1854 și desființată acum mai bine de zece ani. A fost destinată construirii căii ferate în Jefferson.

— Știți cumva dacă Jay Gould a avut vreun amestec în această chestiune?

— Jay Gould? El scutură din cap. Desigur, domeniul lui erau căile ferate, însă mult mai la vest. A mai existat și scandalul *Erie*.

— Care a fost acesta?

— El i-a înșelat pe acționarii *Companiei de căi ferate Erie* cu un stoc fraudulos în valoare de șaizeci și patru de milioane de dolari. Aceasta a fost cea mai mare ticăloșie atribuită lui Gould. Însă el nu putea să fie decât un puști când a luat ființă calea ferată Jefferson. Cea mai mare parte din timp Gould și-o petrece

în Wall Street. *Compania de căi ferate Jefferson* era formată exclusiv din cetățeni ai ținutului Marion, cetățeni care aveau să beneficieze direct de pe urma liniei de tren.

— L-ați citat pe Garitson Behringer în editorialul dumneavoastră. A spus el într-adevăr așa ceva?

Ochii lui Gustav străluciră.

— Eu nu sunt Sadie Taylor, domnișoară. A spus, iar dumneata mă vei ierta dacă voi fi obligat să-l parafrazez: „Dacă Jefferson-ul n-ar fi fost atât de preocupat de menținerea controlului confederației asupra lui Big Cypress River, nu și-ar mai fi văzut amenințată existența de calul de fier”. Pe atunci el nu avea decât douăzeci și patru de ani și lumea îl asculta. A rostit cuvintele la o întrunire a consiliului orășenesc și a dat transportului pe calea ferată din Jefferson un nou imbold. Jefferson-ul a încercat de ani de zile să ademenească șina ferată în oraș, dar a fost ocolit, fiind preferată valea superioară a lui Red River. Vapoarele nu puteau să treacă de baraj până în acele zone. Ironic, nu-i așa?

— Cum așa?

— Barajul a fost o mană cerească pentru Jefferson. Dacă n-ar fi existat acea depunere de mături de pe Red River, vapoarele n-ar fi putut să navigheze în voie pe braț.

— Deci dacă barajul n-ar fi fost aruncat în aer, credeți că Jefferson-ul ar fi fost încă prosper?

El răsufă nervos.

— Sigur că nu. Navigația este mult prea inconstantă, mult prea arhaică. Guvernul a cheltuit milioane de dolari încercând să sprijine industria de nave, însă designul vapoarelor a rămas neschimbat. Jefferson-ul este încă un balon plutitor care pur și simplu așteaptă să se spargă, lovindu-se de o creangă rătăcitoare, ascunsă în apă. Orice om cu creier își dă seama că linia ferată este un lucru de viitor. Jefferson-ul, mă tem, este condamnat.

— Condamnat?

Gustav se lăsă în spătarul scaunului, îndrăgostit de subiect.

— Aceasta este ironia. Jefferson-ul, ca oraș-port, a avut un rol important în navigația cargourilor înspre și dinspre Shreveport. Când s-a pus problema amplasării căii ferate, necesitatea exista și mai sus de Jefferson, și mai jos, și în jurul acestuia. Jefferson-ul era încă prosper de pe urma traficului riveran. Așa că linia ferată

a fost orientată în altă direcție. Abia în 73 Jefferson-ul a reușit să atragă locomotivele prin extremitatea sa sudică. În acea perioadă însă toate celelalte noduri feroviare erau bine dezvoltate.

Rebecca îl privea prostită.

— Vreți să spuneți că aici exista cale ferată?

El înclină aprobator din cap.

— Bineînțeles.

— Atunci unde, pentru numele lui Dumnezeu, este problema?

Bărbatul ridică din umeri.

— Jefferson-ul nu este cunoscut pentru calea ferată. Dallas-ul este. La fel și Longview. Lista poate continua, dar pe ea nu figurează Jefferson-ul. Jefferson-ul, draga mea, este „Frumoasa de pe râu”.

— Blestemul lui Gould nu este nimic mai mult decât o invenție, murmură Rebecca.

— Gould? Oh, nu. Blestemul despre care vorbești este destul de adevărat, însă nu i-a aparținut lui Gould și este mai mult o amenințare decât un blestem. După știința mea, Gould nu a venit niciodată în Jefferson. Un bărbat pe nume Scott a condus tratativele pentru calea ferată. Când Jefferson-ul a șovăit să verse patru mii de dolari în contul proiectului, el a spus că dacă se refuză plata, iarba va crește pe străzile orașului, iar liliicii își vor face cuiburile în casele lui pustii. După această prezicere, orașul a vărsat banii destul de repede.

— Am crezut că era vorba de clopotnițele bisericilor.

— Poftim?

Rebecca oftă.

— N-are importanță. Ce încurcătură. Jefferson-ul a dorit calea ferată?

— Încă de la apariția acesteia. Însă el nu a ținut pasul cu timpurile.

Rebecca râse forțat, scuturând neîncrezătoare din cap.

— Timpul este atât de important. Știu că sunteți ocupat. Pot să mă uit prin colecțiile vechi?

El chicoti.

— Colecții? Ești binevenită să te uiți prin stivele vechi de ziare. Se află în depozitul de afară. Nu este încuiat, dacă vrei să te uiți prin ele. Nu sunt foarte aranjate.

— Un depozit. O ultimă întrebare.

— Dă-i drumul.

— Ce știți despre *Mittie Stephens*?

Concentrându-se el strânse din ochi.

— Oh, să mă gândesc. Întâmplarea s-a petrecut în anul în care m-am căsătorit. Cred că era în februarie, 1869. A fost o teribilă tragedie.

— Ce anume a cauzat-o?

Gustav scutură din cap.

— Continuă să rămână un mister. Nimeni nu știe. Se bănuiește că cineva fuma pe punte și că o scânteie de la țigară a aprins fânul pe care vaporul îl transporta.

— Ați cunoscut-o pe soția lui Garitson Behringer?

El cumpăni curiozitatea fetei și oftă.

— Da. De ce?

Rebecca ridică din umeri.

— Eram pur și simplu... curioasă.

— Într-adevăr ești. Întreabă-l pe Behringer despre Sarah. Sau uită-te prin ziarele vechi. Nu sunt eu cel mai indicat să răspândesc zvonuri.

Rebecca zâmbi afectată.

— Am uitat. Acesta este domeniul doamnei Taylor.

Gustav deveni posac.

— Mă tem că cele cinci minute au expirat, Fraulein. Dacă vei merge în spatele clădirii vei vedea depozitul unde păstrăm ziarele. Este deschis. Cele referitoare la această nenorocire se află în spatele încăperii.

Rebecca înclină aprobator din cap.

— Mulțumesc de ajutor.

Rebecca dădu să iasă pe ușa din față, însă ezită și vru să se întoarcă. Behringer tocmai ieșea din banca de vizavi. Cât șovăi ea în pragul ușii, el o zări. Îi făcu un semn cu mâna și începu să traverseze strada spre ea. Ignorându-l, Rebecca o apucă pe drumul care ducea în spatele tipografiei.

— Rebecca, strigă Behringer răspicat. Ea se opri. Behringer era la o jumătate de metru în urma ei, iar Rebecca oftă văzând că lumea îi fixa.

— Trebuie să-ți vorbesc. Voiam să mă asigur că vii la petrecerea de diseară.

Rebecca lăasă deoparte amintirea soției lui și rememorează conversația pe care o auzise între Garitson și tatăl lui.

— Așa cum i-am spus tatălui tău, îi voi ține companie mamei tale. Voi fi acolo pentru ea.

— Vreau să fii acolo pentru mine, zise el cu glasul încordat.

Ea îl fixă cu niște ochi strălucitori, iar cuvintele pe care le rosti fură ca niște gloanțe.

— Nu-ți vor fi pline brațele și fără mine?

Behringer vorbi pe un ton coborât și sugrumat.

— Rebecca, am stat departe de tine cinci zile și a fost ca în iad.

— Oh? rosti ea cu cinism.

— Imaginea ta mă copleșește neașteptat. Și când te văd acasă... El scutură încet din cap. Te văd în grădină aplecată asupra florilor, cu rochia umezită de căldură, și mi te imaginez dezbrăcându-te acolo, în lumina razelor, care să-ți sărute părțile trupului care nu au văzut niciodată soarele.

Rebecca rămase tăcută, luptând împotriva focului stârnit de declarația lui erotică.

— Stau acum aici, dorind să te strâng în brațe și să-ți alin supărarea, însă amândoi știm că acest lucru este imposibil. Și ceea ce-mi doresc mai mult decât orice este să o dau naibii pe Vivian, cu petrecerea ei afurisită cu tot și să petrec noaptea în brațele tale.

— Câtă noblețe din partea dumitale, rosti ea pe ne răsuflete, mișcată de cuvintele lui, să sacrifici o petrecere cu Vivian ca să dai viață unei fantezii.

— Nu fi neînțelegătoare.

— Ai tupeul să-mi spui că sunt neînțelegătoare? întrebă ea enervată.

— Rebecca, începu el. El ridică mâna spre ea, însă privind dus pe gânduri la praful de la picioarele lui, o lăasă să cadă. De îndată ce mi-am dat seama că ai priceput, am înțeles că am greșit. Știu că nu sunt corecte gândurile pe care le am pentru tine. Sunt atâtea pe care nu pot să încep să le explic. Atât de multe lucruri pe care nu le poți cunoaște, deoarece nu sunt sigur că eu le deslușesc. Tot ce știu este că...

El își ridică privirea încet, iar neliniștea acelor ochi negri o făcu pe Rebecca să tresară. El își deschise și-si închise gura într-un gest de ezitare, iar ea așteptă.

— Lucrurile sunt cu totul altfel de când ai venit. Sunt...

— Oh, aici erai! o întrerupse o voce dulce, cu un ton exagerat de afectat, care o făcu pe Rebecca să ofteze, îi țineai companie prietenei surioarei tale. Garitson, ești atât de drăguț.

Rebecca observă că zâmbetul lui Vivian nu lumina ochii acesteia, care rămăseseră o pereche albastră de gheață pe un chip perfect.

— Oh, bună, domnișoară Reynolds. Mulțumesc foarte mult că mi-ai păzit logodnicul.

Neajunsul relației lor consta în faptul că nu exista nicio încercare de subtilitate. Pur și simplu un copil își revendica jucăria.

— Mi-a făcut plăcere, domnișoară Fairchild.

Rebecca simți privirea lui Garitson, însă ignorând-o își continuă drumul spre depozit.

Ajunsă acolo, pătrunse înăuntru, lăsând ușa deschisă. Ferestrele erau închise, iar în interior erau probabil vreo patruzeci de grade. Găsi în spatele încăperii ziarele din 1869 și începu să caute printre vrafuri. Într-un final dădu peste ceea ce căuta și citi titlul rezervat pentru anunțurile de război.

„*Mittie Stephens* se scufundă în flăcări; peste șaiszeci de victime.”

Parcurse articolul, ușor enervată de stilul secolului al nouăsprezecelea, încărcat de emoții și bună-cuviință. Trebui să citească pagini întregi până ajunse la fapte, însă acestea se dovediră destul de neclare. Nu se făcea nicio referire la familia Behringer, atât de vastă fusese tragedia. Nebunia de la bordul infernului care se scufundase, era prezentată cu un realism obsedant. Nu se preciza nicio cauză a incendiului. Când ajunse la ultimul rând al articolului, inima păru să i se oprească.

„Vaporul aparținea unei instituții din Jefferson, Fairchild&Sons”.

Capitolul 17

Soarele de vară cobora în spatele chiparoșilor când trăsura familiei Behringer aștepta pregătită de plecare, o trăsură în care foșneau jupele și organdiul. Rebecca nu reuși să nu-i arunce o privire lui Behringer atunci când acesta se așeză pe locul de lângă ea.

Își strânse buzele ca să-și stăpânească vibrația din piept pe care o simți la atingerea coapselor lor. Costumul lui Behringer era din olandă de culoarea cafelei cu lapte, ieșind în evidență între nuanțele de maron, gri și negru aflate în vogă, iar cămașa era o strălucitoare pajiște albă. Bronzul intens de pe față contrasta cu albul cămășii. Ea remarcă de asemenea cravata lui galbenă, asortată cu bobocul de trandafir de la butoniera lui și cu trandafirii din părul ei.

Jacob se urcă în trăsură ultimul, fiind prost dispus. Când trăsura porni el începu să-i vorbească soției lui.

— L-am văzut pe Gustav Frank în după-amiaza aceasta.

Rebecca se uită nervoasă la bărbat.

— Da? răspunse Maria cu nonșalanță.

— La ce te gândeai de te-ai apucat să comanzi o mașină de scris?

Maria se uită la el.

— Mă gândeam să achiziționez una. Ți-am spus că asta am de gând.

— Îți interzic.

Femeia își legănă mâna într-un gest de dezgust.

— Om neghiob.

Jacob își izbi pumnul în portiera trăsurii, iar Thomas opri caii.

— Mergi mai departe, Thomas, strigă Behringer cel vârstnic.

Maria murmură ceva despre bărbații îndărătnici.

— Sunt soțul tău, Maria. Mi te vei supune.

— Iar eu sunt soția ta, Jacob, și mă vei respecta, răspunse ea, tăios. Femeia își ridică privirea, întâlnind-o pe a lui.

El se lăsă pe spătarul banchetei, de parcă ar fi fost trăsnit.

Rebecca îl privi pe Garitson și observă că el privea cu interes schimbul de replici dintre părinții lui.

Jacob întrebă încet:

— De ce contează asta atât de mult pentru tine?

— Deoarece contează atât de puțin pentru tine, replică ea.

Jacob oftă, uitându-se la Garitson cu o durere de necrezut.

— Ce părere ai de treaba asta, fiule? O adevărată rușine, nu-i așa?

Garitson își mută privirea de la mama la tatăl lui.

— Cred că este încântătoare, zise el într-un târziu, pe un ton vesel.

Tristețea se așternu pe chipul lui Jacob.

— Încântătoare, deci. Un bărbat este umilit de soția lui, mândria lui este călcată în picioare, iar fiul lui crede că treaba asta este încântătoare. În țara noastră nu exista așa ceva. Mama mea nu a ridicat niciodată tonul în fața tatălui meu, iar cuvântul lui era lege. Femeile își cunoșteau locul în care le pusese Dumnezeu.

— Tată, vremurile s-au schimbat.

— Vremurile s-au schimbat, îngână el cu dispreț. Respectul pentru bărbat nu mai există, iar femeia poate să facă tot ce vrea.

Garitson gemu supărat.

— Aș spune că femeile rareori fac ceea ce vor. Însă întotdeauna îl vor respecta pe bărbatul pe care îl iubesc, exact cum mama te respectă pe tine. Va veni o zi când femeile vor fi luate în serios, așa cum ar fi normal. Ar trebui să îmbrățișăm viitorul ca pe ceva mai bun, nu să ne retragem în trecutul nostru. El pufni într-un hohot scurt de râs. Va veni o vreme, destul de curând, când femeile vor dobândi dreptul să voteze. Probabil că va veni ziua în care una din ele va deveni chiar președinte. Nu te îngrijora, tată, îl asigură el pe bărbatul copleșit de durere. Probabil că acestea nu se vor întâmpla în viața noastră.

Jacob își reveni încet.

— Vorbești de multe lucruri care se vor întâmpla, Garitson. Ai devenit proroc? Cititor în stele?

Fiul se aplecă în față.

— Mă fascinează viitorul, tată. Știi asta. Mie mi se pare ceva minunat, de care nu ai de ce să te temi.

Rebecca se cutremură în fața entuziasmului lui deosebit pentru viitor.

Brusc Maria schimbă subiectul.

— Nu sunt drăguți, Jacob?

— Da, mormăi Jacob, uitându-se bănuitor când la unul când la celălalt. Fiecare arată minunat, zise el atent să nu cadă în plasa pe care Maria i-o întinsese. Rebecca privi pe fereastră.

— Ești frumoasă, Rebecca, îi șopti Garitson la ureche. Iar mireasma ta este ca de vară.

— Din cauza atâtor trandafiri, zise ea, nerevenindu-și încă de pe urma cuvintelor tatălui lui.

— Oh, da, zise el, lovit ca de trăsnet. Și tu ai trandafiri. Ce coincidență! Cred că vom fi cel mai parfumat cuplu al petrecerii.

De fiecare dată, el aluneca pe panta negării absolute a existenței lui Vivian.

— Noi doi nu vom forma niciun cuplu, Garitson. Cu foarte puțin efort poți fi un bărbat crud. Ea își întoarse privirea spre fereastră și privi absentă afară.

Impresionanta casă Fairchild era aproape de centru, la numai câțiva metri de Excelsior. Trăsura se opri în fața porții principale, iar Rebecca coborî prima, neluând în seamă încercarea lui Garitson de a o ajuta.

El se dădu jos și, ignorând împotrivirea ei, îi strecură mâna sub brațul lui.

— Stai cuminte, fetițo. Nu-mi pune la încercare răbdarea.

În timp ce se apropiau de ușă, căldura mâinii lui așezate peste a ei îi făcea Rebeccăi imposibilă concentrarea. Desprinsă brusc de sub influența lui, ea observă pe veranda casei mai multe cupluri care le urmăreau sosirea. Pălăvrăgeala grupurilor încetă când din mijlocul lor apăru gazda, privind uimită la perechea din fața ei.

Atunci se dezlănțui iadul.

— Ce caută ea aici, Garitson? Toți invitații din preajmă auziră șuieratul veninos al lui Vivian. Cu ochii albaștri strălucitori ea măsură ținuta logodnicului ei.

Maria făcu câțiva pași în față și o luă ușor de braț pe Vivian.

— Vai, Vivian. Cred că nu ai fost corespunzător prezentată Rebeccăi.

Niciuna din ele nu zise nimic, cât Maria făcu prezentările. Rebecca făcu o grimasă dându-și seama că trebuia să-i strângă mâna fetei.

De îndată ce mâinile lor se desprinseră, Vivian se grăbi lângă Behringer și acaparându-l posesiv îl îndepărtă de Rebecca.

— Arătați ca perechea de pe tortul miresei, bombăni Vivian, capricioasă ca un copil.

Rebecca se întoarse la Maria, mascându-și cu un zâmbet sentimentul care o măcina.

— Ei bine, zise ea veselă. Mă bucur că s-a terminat totul.

— Este o fată atât de încântătoare, murmură Maria surâzând și conducând-o pe Rebecca spre sala de bal. Un șarpe ar putea să ia lecții de la ea.

De îndată ce își însuși arta de a nu-l căuta pe Behringer, Rebecca începu să se distreze. Tânărul, cu pomeții dăltuiți după vechile tipare, pe care și-l aminti că-l văzuse în biserică, veni lângă ea.

— Bună, zise el zâmbind. Charles Norton, de la biserică.

— Sigur, domnule Norton. Ea îi întinse mâna, iar el i-o reținu tandru, îmi pare bine să vă revăd.

— Sunt încântat. Ați venit cu familia Behringer? Ea remarcă delicatul rafinament britanic al vorbirii lui.

— Cu doamna Behringer, clarifică ea. Dumneavoastră dați senzația că vă aflați la mare distanță de casă.

El râse, amuzat de observația ei.

— Nu, acum aceasta este casa mea. Ați vrea să dansați?

Dându-i mâna, ea încuviință.

— Mi-ar face mare plăcere, domnule Norton.

— Vă rog, spuneți-mi Charles.

În timpul dansului el o amuză cu anecdote, iar ea conchise că-l plăcea. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că el reușise să i-l scoată deocamdată pe Behringer din minte. Fu dezamăgită când el o părăsi în favoarea unui blond care îl bătu pe umăr.

— Aș vrea să-mi mai acordați un dans mai târziu, dacă este posibil. Norton zâmbi, iar Rebecca o compătimi în gând pe biata femeie care ar fi încercat să concureze acel chip în fiecare dimineață în oglindă.

Surâzând și aprobând din cap, Rebecca se întoarse ca să-și salute noul partener. Următoarea oră trecu repede, împărțită fără prea mare efort cu parteneri de dans care păreau chiar dornici să

treacă abil cu vederea scandalul care plutea în jurul ei. Mai târziu, Charles se apropie de ea.

— Bună, domnișoară Reynolds. Ați dori...

De peste umărul lui se auzi o voce blândă cu inflexiuni îndurerate.

— Ce groaznic, amice, îl luă bărbatul peste picior. Cred că acest dans este al meu.

— Nu cred, domnule Behringer, zise Rebecca zâmbindu-i cochet.

— Copilă scumpă, murmură el mângâietor. Mi-ai promis al nouălea dans și sunt convins că acesta este al nouălea. Mă văd obligat să insist, Charles, deoarece va trebui să plec curând la întrunirea noastră. Hai, du-te. Să nu întârzi.

Norton privi atitudinea lui Behringer cu un fals amuzament.

— Behringer, acum cedez. Poate am să chiulesc de la întrunire ca să am onoarea celui de al zecelea.

Rebecca își pierdu răsufierea când Behringer o răsuci pe podea.

— Ai fost nepoliticos, zise ea, ochii strălucindu-i.

— Bărbatul acesta este un bandit, rosti Behringer, bărbia încordându-i-se de enervare.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Bărbatul acesta este un gentleman, Behringer.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Behringer? Să-ți spun și eu Reynolds?

— Mă îndoiesc că vei putea. Pari blocat pe „vrăjitoare”.

— Pentru că ești una.

Cu un efort Rebecca își mută privirea de la Behringer. Vivian Fairchild apăru în cadru, alături de un bărbat pe care Rebecca nu-l recunoscuse. Amândoi se uitau fix la Rebecca care se afla în brațele lui Behringer. Privirea lui Vivian nu trăda nici urmă de îndurare; ura ei era palpabilă.

— Domnișoara Fairchild nu este încântată de acest moment, remarcă Rebecca.

— Domnișoara Fairchild i-a provocat dureri de cap domnului Behringer.

Pe Rebecca începu să-o plictisească subiectul.

— Behringer, am citit un articol pe care Gustav Frank l-a scris despre calea ferată.

— Da?

Ea încuviință.

— Care sunt planurile tale pentru Jefferson?

El chicoti.

— Văd că reporterul din tine și-a făcut apariția. Planurile mele pentru Jefferson nu sunt personale. Eu nu pot să ridic un deget ca să îndeplinesc sugestiile pe care le dau acestor orășeni căpoși. Pur și simplu le dau sfaturi.

— Ce fel de sfaturi?

— Zona este un vis pentru geologi, remarcă el. Aici există minereu de fier de exploatat. Petrol nu mai spun, deși Dumnezeu știe ce s-ar putea face cu atâta cantitate. Industria de cherestea așteaptă să ia naștere. La acestea adăugându-se și calea ferată.

— Întrunirea din seara aceasta... ce intenționezi să le spui?

Behringer ridică din umeri.

— Întrunirea din seara aceasta este un pas important în organizarea exploatării miniere. Am o sută de oameni cărora trebuie să le țin piept, oameni al căror trai este asigurat încă de râu și al cărui nivel scade pe zi ce trece.

— Crezi că poți să-i convingi de valoarea fierului?

— Valoarea nu se află în fier, ci în comerț și în renumele clădit nu numai în jurul mlaștinilor de aici. Sunt cei mai îndărătnici oameni pe care i-am cunoscut. Par paralizați de frică, deoarece calea ferată a reușit să se furișeze pe lângă noi și totuși continuă să nege acest fapt evident. Rebecca, te rog, nu mă obliga să discut despre afaceri în seara aceasta. Abia pot să număr până la zece când te simt în brațele mele.

Înmărmurită de mărturisirea lui, Rebecca își ridică privirea spre el. Degetele lui lungi și subțiri alunecară de-a lungul spatelui ei.

— Rochia este frumoasă, zise el. Suntem un cuplu minunat, după cum a spus mama.

— Nu ai loc în viitoarea ta căsnicie și pentru mine. Se pare că spațiul este destul de strâmt, iar domnișoara Fairchild cu siguranță nu mai vrea pe nimeni acolo.

El se aplecă și-și atinse buzele de urechea ei, într-un înșelător gest de șoaptă. Apoi într-adevăr îi șopti la ureche câteva cuvinte groaznice, obișnuite.

— Domnișoara Fairchild nu-mi conduce viața.

Instantaneu ea își aminti de conversația dintre Behringer și tatăl lui pe care fără să vrea o auzise.

— Ești oarecum mândru să tot accentuezi asta, nu-i așa? Scuză-mă, te rog.

Rebecca își lăsă partenerul în mijlocul perechilor care se învâртеau și se alătură Mariei, tristă să constate că aceasta urmărise întregul episod umilitor. Maria pur și simplu zâmbi și o bătu ușor pe mână încurajator. Când Rebecca privi spre locul de dans, observă că Garitson dispăruse. Iar când privirea îi alunecă spre intrare zări un oaspete întârziat.

Pe Bessie Moore.

Capitolul 18

— Bessie! exclamă Rebecca când se apropie de femeie. Am crezut că ai plecat deja din oraș.

Rebecca își dădu seama că vizita lui Bessie avea un scop anume, căci se afla în mijlocul celei mai alese societăți din Jefferson. Unei actrițe nu-i era îngăduit să frecventeze astfel de cercuri. Bessie privi stingherită la invitații din preajmă care o fixau. Rebecca sesiză discretul freamăt care se declanșă în încăperea, dar îl ignoră.

— Plecăm în seara aceasta, zise în cele din urmă Bessie.

— Unde vă duceți?

Femeia scutură din cap.

— Nu știu sigur. Plănuisem să mergem la New Orleans. Voiam să mi se ofere ocazia să mai cânt o dată. Dar ultima săptămână am petrecut-o în Marshall cu niște prieteni de-ai lui Benjamin, iar acum, New Orleans nu mai prezintă aceeași atracție. Benjamin vrea să mergem la Dallas.

— L-am văzut pe Abe sâmbăta trecută, Bessie. M-a confundat cu tine, și la început a fost destul de dur cu mine. Am inventat o poveste. A fost una destul de proastă, dar cred că m-a crezut, l-

am spus că ești în drum spre Cincinnati. El însă mi s-a părut ciudat.

— Cum adică?

Rebecca șovăi.

— Spunea că s-a schimbat.

Pe chipul lui Bessie se citea regretul și confuzia.

— Oh, Rebecca, nu știu ce să fac.

— Stai departe de Abe. Este un om violent.

— Întotdeauna a spus că vrea să se schimbe. Nu am crezut niciodată că este capabil de așa ceva. Dar poate...

— Du-te la Dallas, Bessie. Uită de New Orleans. Și uită de Abe.

Chipul lui Bessie deveni optimist la amintirea stilului de viață liniștit pe care Benjamin i-l promisese.

— Ar trebui, nu-i așa?

Rebecca râse delicat.

— Da. Așa trebuie. Dallas-ul este un oraș frumos.

Vocea prefăcută care pluti peste umărul Rebeccăi o făcu pe aceasta să se înfioare. Vivian Fairchild își mută privirea de gheață de la Rebecca la interlocutoarea ei.

— Aceasta este o petrecere privată, doamnă Rothschild, sau cum v-o fi numele în seara asta.

Auzind cuvintele lui Vivian, pe care aceasta nu se deranjează să le rostească pe un ton coborât, Bessie păli.

— Soțul dumneavoastră a fost cel care v-a prezentat noului amoretz? continuă Vivian cu inocență. Sau inițial dânsul a fost clientul dumneavoastră?

— Rebecca, nu am vrut decât să-mi iau rămas-bun... încep Bessie.

— La revedere, zise Vivian zâmbind dulce.

— Faci cinste orașului tău, Vivian, rosti Rebecca cu dispreț, luând-o de braț pe Bessie și ieșind afară cu ea. Îmi pare rău, zise ea, când ajunseră în curte.

Bessie scutură din cap.

— Nu este ceva ce n-aș merita, zise ea. Rebecca, îți mulțumesc pentru prietenia ta. N-am să te uit niciodată.

Rebecca observă trăsura care aștepta la poartă și o îmbrățișă pe Bessie.

— Să fii mereu atentă. Și să nu te mai întorci niciodată în Jefferson.

Bessie se încruntă gânditoare.

— De ce spui asta? N-am să te mai văd niciodată.

Rebecca scutură din cap.

— Ai încredere în mine, Bessie. Ți va fi mai bine fără Jefferson.

Rebecca urmări trăsura plecând și zări mâna mică a lui Bessie agitându-se la fereastră.

În timp ce Rebecca se îndrepta spre casă o slujnică se apropie de ea.

— Vă rog, domnișoară, șopti ea agitată. Domnul Behringer a fost rănit. Mi-a zis să nu vă spun decât dumneavoastră.

Spaima crispă chipul Rebeccăi.

— Oh, Dumnezeule. Unde este?

— În pădure, chiar în spatele biroului domnului Fairchild... Dacă ați vrea să mergeți la dânsul până găsesc eu un doctor...

Rebecca urmă cărarea care ducea spre pădurea din spatele biroului lui Fairchild. La un moment dat observă lumina în biroul lui Fairchild și auzi o voce discutând pe un ton nepăsător, calculat. Supărată că întrunirea se ținea în timp ce Garitson zăcea rănit în pădure, ea se opri sub fereastră din spatele clădirii.

Murmurul din încăpere semnala că întrunirea era în toi.

— Domnilor, zise Fairchild calm, aș vrea să ne continuăm ședința. Vom începe cu prezentarea vorbitorului nostru din această seară.

Încurcată, întrebându-se cum de se putea desfășura de parcă nimic nu se întâmplase, ea șovăi. O altă voce vorbi:

— Eu spun că este o pierdere de timp. Aici nu suntem în Pennsylvania.

— Bower, ești un prost. Dacă ar fi după tine, s-ar întâmpla exact cum a spus tipul de la căile ferate. Jefferson-ul va vedea iarba crescându-i pe străzi și liliicii atârându-i în clopotnițele bisericilor.

Chicoteli răgușite urmări cunoscuta voci a lui Gustav Frank.

— Am auzit o răstălmăcire interesantă a acestei preziceri. Cineva mi-a spus că Jay Gould ar fi rostit-o. Vă imaginați Vrăjitorul din Wall Street blestemând Jefferson-ul?

Urmară mai multe hohote de răs și o ciudată senzație o cuprinsese pe Rebecca. Ea își dădu seama, în acel moment, că asista la nașterea unei legende. Și de necrezut era că ea sădise sămânța acelei legende.

O altă voce vorbi, paralizând-o. Era cea pe care o iubea.

— Domnilor, vă rog. Domnul Robert Graves este aici, cu noi în seara aceasta și după cum știu cei mai mulți dintre dumneavoastră, dânsul este un renumit specialist în domeniul exploatărilor minereurilor de fier.

Ea pierdu restul cuvintelor lui Garitson deoarece cineva o apucă pe la spate într-un gest care o sperie și o dezarmă. O mână îi acoperi gura, înăbușindu-i strigătele speriate, iar cealaltă i se încleșta în jurul pieptului, făcând-o să-și piardă respirația. În timp ce atacatorul o trăgea din fața ferestrei, ea se ruga să fi auzit cineva ceva. Își dădu seama că nu fusese nimic de auzit.

Rebecca lovea sălbatic și-și înfipse unghiile în brațul care îi strângea pieptul. Deși ea se împotriva atacatorul o trăgea cu putere spre pădure. Într-un final ea reuși să-și elibereze brațul din strânsoarea bărbatului și începu să tragă de mâna care îi acoperea gura și să-și înfigă dinții în palma acesteia. Tresărind, bărbatul își îndepărtă mâna de la gură. Fără să-și tragă răsuflarea, Rebecca începu să strige numele lui Behringer.

În câteva clipe ușa din spatele clădirii se deschise și Garitson, sărind treptele, se îndreptă spre ea. Răpitorul deja o eliberase, dar nu apucă să facă decât doi pași în umbră când Garitson îl înșfăcă de guler.

O furie înfiorătoare îl învălui pe Behringer, pe care cu mari strădanii reuși să și-o stăpânească.

— Murphy, ticălosule. Trebuia să-mi dau seama când nu te-am văzut acolo că ești pe undeva pe afară căutând bucluc.

Harry Murphy ridică mâinile în față într-un gest de capitulare.

— Am întârziat, Behringer. Am văzut-o privind pe furiș pe fereastră și am crezut... n-am știut ce pune la cale.

— Dacă era în dreptul ferestrei, cum de ai ajuns până aici? întrebă Behringer sarcastic.

— Dă-i drumul, Behringer. Porunca rostită tăios o îngheță pe Rebecca și răsucindu-se văzu în spate un bărbat cu câțiva ani mai vârstnic decât Garit.

Înfrișat, Behringer îl privi pe bărbat.

— Ți-ai pierdut mințile, Fairchild?

— Am spus să-i dai drumul. El își întoarse apoi privirea de gheață spre Rebecca, ochii lui având aceeași culoare cu ai fiicei. Și sunt curios să aflu de ce dumneata trăgeai cu urechea la întrunirea noastră?

— Cineva mi-a spus... începu ea, după care tăcu.

Fairchild continuă să o fixeze cu privirea.

— Continuă.

Privind la bărbații din jurul ei, Rebecca zări în ochii lor suspiciunea.

— Nu are importanță.

Behringer îl eliberă pe Murphy.

— Fairchild, îi datorezi scuze domnișoarei Reynolds. Vocea lui tremura de mânie.

— Scuze? repetă încet Fairchild, răsucindu-și capul și ridicând din sprâncene. Ne spiona întrunirea, Garitson, iar tu vrei să o acoperi. Desigur, nu ar fi prima dată când ne arunci în față gunoaie din Shreveport.

Behringer se năpusti asupra lui Fairchild, însă imediat fu imobilizat de Harry Murphy și de un alt bărbat. El nu se împotrivi, inspiră adânc de câteva ori până reuși să-și stăpânească mânia.

— Te simți bine, Rebecca?

Ea încuviință din cap, privind în jos la picioare. Unul din pantofi îi lipsea.

— Scuzați-mă domnilor, mormăi el. Dacă nu vă supărați, am să mă duc să-mi conduc musafira acasă. Sunt convins că vă veți descurca foarte bine fără mine, zise el, controlându-și glasul. Se întoarse spre un bărbat care urmărise incidentul nevenindu-i să creadă. Domnule Graves, îmi cer scuze. Aveți în fața dumneavoastră un exemplu viu al Sudului și al comportamentului lui arhaic. Noapte bună.

Behringer o apucă pe Rebecca de mână și trăgând-o după el, traversă strada spre grajduri, de unde împrumută un cal. După ce se urcă în șar, își coborî brațul puternic și o ridică pe Rebecca. O așeză în fața lui și o porni în galop spre casă.

Capitolul 19

Când ajunseră acasă, Behringer îi încredință calul lui Thomas. O apucă apoi pe Rebecca de braț și o împinse spre casă, silind-o să-l urmeze în grabă. Când urcară scările, el nu-și slăbi încleștarea, iar când ea se opri pe palier și încercă să-i explice versiunea ei, el nici nu o băgă în seamă. Strângându-i și mai puternic brațul, o împinse cu o smucitură în față. Deschise ușa la camera lui, trecură pragul în încăpere și închise apoi ușa trântind-o. Cu mișcări precise, el scoase un chibrit și aprinse lampa de lângă pat. Înfrunțată de comportamentul lui, Rebecca ridică spre el niște ochi sfidători, însă ceea ce văzu acolo o făcu să tresară.

Behringer o țintuia, chipul lui trădând nenumărate pasiuni contradictorii. Rebecca așteptă, încercând să le identifice. Mânie. Teamă. Excitare. Supărare, Altele al căror chin era clar etalat de intensitatea violentă a privirii lui. Respirația ei deveni tot mai sacadată în încercarea de a-și înfrânge atât emoțiile proprii, cât și pe ale lui, care o copleșiseră.

Behringer. O urmări tandru și ridicându-și încet mâna și-o trecu peste fața ei cu grația zborului unui fluture. Atingerea dispăru odată ce el își lăsă mâna să cadă. Rebecca înțelese ezitarea lui delicată și lacrimile începură să-i curgă încet pe obraz. El oftă supărat și o cuprinse în brațe.

Lacrimile ei umeziră cămașa lui, iar Behringer îi mângâie părul alinând-o, așa cum făcuse altădată cu Katy. Încet el se depărtă și o conduse spre pat. Zâmbi forțat și ușor îi scoase pantoful care îi mai rămăsese.

— Tremuri, zise el încet.

— Îmi este frig.

— Trebuie să fie patruzeci și unu de grade afară.

Behringer străbătu camera spre o vitrină. Deschise ușile largi de sticlă, alese una din sticlele expuse și turnă într-un pahar de brandy un lichid negru. Reveni apoi spre pat.

— Bea. Încet.

— Ce este? întrebă Rebecca ușor, atingând marginea paharului pe care el i-l ridicase la buze.

— Coniac. Glasul lui era blând, iar ea, urmând instrucțiunile, sorbi încet lichidul cald până când dispăru. Behringer îi mai umplu o dată paharul și sprijinindu-se de stâlpul baldachinului o urmări răbdător cum îl termină și pe acesta.

Încălzită de coniac și de ochii lui iscoditori, Rebecca se destinse între perne, învăluită într-o plasă fierbinte de liniște, vlăguită și aproape plutind. O clipă se gândi la imaginea pe care Garitson Behringer avea să și-o formeze despre ea. Eroinele ei se comportau mult mai potrivit.

El se așează pe pat lângă ea, piciorul lui atingând una din mâinile ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, iubito.

Dezmierdarea lui, tandru rostită, atinse punctul ei sensibil, toate emoțiile ultimei jumătăți de oră învăluind-o din nou.

— Am crezut că ești rănit. Pe urmă, am crezut că toți acei bărbați continuau întrunirea aia tâmpită fără tine. Deși era important pentru tine să fii acolo, lor nu le păsa că tu erai în pădure, la un pas de moarte, poate. Pe urmă mi-am zis că poate ei știu.

Când el îi cuprinse mâna, Rebecca zări zâmbetul care se răsfrânse pe buzele lui. După ce rătăci cu degetul pe palma ei, el îi așează mâna pe puternicul și musculosul foc al coapselor lui. Cu foarte puțin timp în urmă ea se temuse pentru viața lui. Acum, ea nu voia decât să simtă vitalitatea lui. Rebecca își descleștă mâna și atinse cu degetele bărbăția încordată.

— Mi-a fost teamă. O fată mi-a spus că ai fost rănit. Am crezut că n-am să te mai văd niciodată... râzându-mi.

El chicoti ușor, iar ea observă strălucirea tulburată a ochilor lui care priveau mâna pe care ea o ținea pe coapsa lui.

— Stai liniștită, murmură el. Am să-ți râd multă vreme de acum încolo.

— Ce s-a întâmplat?

Zâmbetul lui pieri.

— Cine ți-a spus că sunt rănit?

— Nu știu. O cameristă, zise Rebecca. Mi-a spus că ea se duce după doctor. Degetele ei conturau încet coapsa lui. Behringer era un bărbat bine clădit.

Trupul lui se încordă, iar mâna ei căzu pe cuvertura rece când el se ridică de pe pat și se îndreptă spre fereastră. După ce aruncă o privire la drumul pustiu, el trase draperiile.

— Murphy, dintre toți oamenii.

Neauzind cuvintele pe care el le rosti, Rebecca făcu un efort și întrebă.

— Vivian este cea care te îngrijorează?

Într-o clipă el veni lângă ea.

— Poftim?

— Vivian trebuie să fie deja furioasă, șopti ea, așteptând reacția lui.

Coapsa ui Behringer se atinse cu toată lungimea de șoldul ei. El se apropie de ea, trecând ușor cu degetele peste conturul delicat al pomeților ei.

— Oi fi tu o zână bună, dar nu ești una prea inteligentă, șopti el. Ți-ai fi riscat viața pentru un idiot care nu ți-ar oferi mai mult de o casă la țară și sfârșituri de săptămână furate, când de fapt meriți o lume întreagă.

Ridicându-i încet bărbia, ei își coborî gura peste buzele ei, absorbind tandru dulceața dorinței ei pentru el. Un singur sărut, își zise el. Orice altceva ar fi ucigător. Însă nu putea să se depărteze de ea fără să nu guste din dulceața ei doar o dată.

Rebecca rătăci cu palmele peste părul lui, pentru ca în cele din urmă să-și strecoare degetele în bogăția acestuia. Buzele ei reușiră să le desfacă pe ale lui și conturându-i-le delicat cu limba, gustă surprinderea lui.

Behringer își pierdu răsuflarea simțind atingerea ei seducătoare, ardoarea întetându-i-se. Înfigându-și degetele în părul care cădea pe umerii ei, dând la o parte trandafirii prinși printre șuvițe, Behringer căută o cale să o tragă mai aproape.

Iisuse! Își pierdea mințile. Brusca se depărtă de ea, se ridică din pat și rezemându-se de stâlpul baldachinului își fixă privirea în podea. Respiră cu greutate și-și trecu degetele prin păr.

— Ce este? întrebă ea.

— Ar trebui să te scot de aici. Imediat, Ar trebui să te duc înapoi la Shreveport, departe de acest iad.

— Asta dorești?

Behringer își ridică privirea spre ea și începu să o analizeze meditativ. Ochii lui o scormoneau cu o forță lacomă și disperată. Când vorbi, glasul lui fu ușor ironic, iar privirea tulburată;

— Ce doresc eu? Mi-au venit în minte o serie de dorințe, însă aceasta nu se numără printre ele. Viața nu-mi cere deseori părerea, iubito.

— Eu însă ți-o cer.

Privirea lui lunecă neajutorată peste ea.

— Iisuse. Chiar trebuie să întreb?

— De ce te mai afli aici cu mine?

Gândindu-se, Behringer își ținea pleoapele pe jumătate închise. Părul îi era răvășit, iar expresia feței îndârjită.

— Îmi faci situația foarte grea.

— Oh? rosti ea în șoaptă.

— Galant ar fi să fac... ei bine, orice altceva în afară de ceea ce întrețin de fapt. Ai băut prea mult coniac.

Rebecca se ridică în pat, părul căzându-i peste pieptul plin.

— Asta este? Crezi că sunt prea beată ca să știu ce vreau. El își ridică o sprinceană.

— N-am mai sedus un copil până acum.

Ea se dădu jos din pat și se apropie de el, distanța dintre ei fiind doar de un pas.

— Un copil?

Behringer își înclină capul, coborându-și privirea pe gura ei. Limba Rebeccăi se furișă afară, umezindu-i ademenitoare buza de jos. Respirația lui se transformă atunci într-un șuierat.

— Aproape. Ar trebui să te duci la culcare, continuă el cu un glas tulburat. Ai trecut printr-o mare sperietură.

— Ar trebui să mă duc. Mă voi duce. Într-o clipă.

Ea atinse ușor cămașa lui. Degetele trecură peste trandafirul de la butonieră, petalele acestuia desfăcându-se neputincioase. Rebecca îl scoase atunci și-l așeză pe măsuta de lângă pat.

— Te conduc până în camera ta, zise el, ținându-se tare în fața mișcărilor ei seducătoare.

Ea aprobă din cap.

— Cunosc drumul.

— Rebecca. Glasul lui era profund, dur și disperat.

Tăcută ea îi îndepărtă haina, după care începu să-i deschidă nasturii de la cămașă.

El o cuprinse de mâini, oprind-o.

— Ești prietena surorii mele, zise el. Ea te-a încurcat cu mine, și...

Ridicându-se pe vârfuri, Rebecca își lipi buzele surâzătoare de gâtul lui.

— Iar tu ești un tip periculos.

Behringer o împinse brutal. Ochiul lui aproape că se întunecă de supărare.

— Crezi că acesta este un joc inventat de Katy? șopti el. Degetele puternice se încleștară de încheietura mâinii ei. El îi desfăcu degetele tremurătoare și i le așeză sub cureaua lui. Nu este un joc, zise el cu un glas răgușit.

Potenta lui bărbăție puternic stârnită înflăcăra mâna ei, făcând-o pe Rebecca să scape un geamăt ușor. Ea rătăci cu degetele de-a lungul acesteia, conturând forma arogantei proeminențe masculine.

— Rebecca, gemu el.

Behringer nu se așteptase la așa ceva și se arcui sub atingerea ei.

— Ești un bărbat frumos, zise ea.

Incapabilă să reacționeze altfel, ea se lipi de el și ridicându-și șerpuitor brațele pe pieptul lui îi încolăci gâtul. Îi atrase căldura vitală aproape.

— Ești puternic... peste tot.

Buzele lui găsiră gura Rebeccăi, iar mâinile îi coborâră pe spatele ei, până găsiră și cuprinseseră între palme rotunjimile catifelate. Behringer o trase spre locul ascuns între coapsele lui, făcând-o să-și piardă respirația. O clipă mai târziu ea era în brațele lui, pentru ca mai apoi să ajungă amândoi în patul lui.

Behringer mai auzi o dată glasul conștiinței. Cu ce ochi avea ea să privească aceste clipe în lumina crudă a dimineții? Ei știa că onorabil era să o lase să-și revină de pe urma traumei. Mai știa însă că onoarea era ultimul lucru la care se gândea. Fără îndoială că mâine avea să se urască, însă în noaptea aceasta... oh, dulce fericire, în noaptea aceasta...

Rebecca închise pleoapele, relaxându-se pe moliciunea patului, în timp ce Behringer îi studia roșeața de pe chipul minunat. Ea deschise ochii, privindu-l provocator.

Pupilele i se dilataseră, întunecându-i culoarea ochilor, apropiindu-i-o de nuanțele chihlimbarului, iar respirația îi deveni tot mai sacadată.

Privind meditativ la gingașa faptură aflată sub el, inima lui începu să bată într-un fel în care nu se așteptase. Se cutremură amintindu-și groaza care îl cuprinsese când auzise țipetele incoerente ale fetei și când îl văzuse pe Murphy târând spre pădure trupul care se zvârcolea, știind soarta care o aștepta acolo. Era o groază pe care o cunoscuse doar o singură dată în cei patruzeci de ani ai lui. Conștiința îl mai asaltă o dată.

— Înger dulce. Îmi doresc mai mult decât orice să mă îngrop în trupul tău încântător și flămând. Dar dacă am să fac asta, niciunul din noi n-o să mă ierte vreodată.

— Lasă glasul conștiinței în seama mea, murmură zâmbind alene și sărutându-i lobul urechii. După ce contură lina urechii lui, limba ei alunecă înăuntrul acesteia.

— Ah, rosti ușor Behringer capitulând în fața acelei lăuntrice pasiuni neînfrânate, în fața fiarei pe care Rebecca o incita înnebunitor.

— Lasă-mă să gust din tine, iubito.

Buzele Rebeccăi rătăciră peste barba lui catifelată până ce îi întâlniră forma perfectă a gurii. Limba ei alunecă apoi peste buza lui rănită, alinând-o.

— Unde naiba ai fost în toți acești ani? El se trase spre spate privind-o viclean.

Rebecca îl studie, melancolică, amintindu-și ultimii zece ani, după care pufni în răs gândindu-se la răspuns!

Atunci începu și el să râdă.

— La liceu, zise el pe un ton amar. Respingând băieți care ar fi putut să-mi fie copii. Behringer se încruntă. Asta nu este o cale bună de gândire.

— Sunt cu mult mai vârstnică decât am spus, Garitson.

— Zău? Cu cât?

— Ce importanță are?

— În această clipă, zise el, lunecând cu mâna tremurândă pe gâtul ei, niciuna.

Atent îi dădu spre spate şuvițele de păr, iar apoi contură cu dosul degetelor linia plină a sânilor ei. Își furișă mâna mai jos cu o încetineală înnebunitoare, urmărind cu privirea reacția Rebeccai. Memorând formele ei, el își strânse degetele în jurul proeminenței ferme, simțind prin țesăturile fine, tentantul vârf încordat.

Asaltată de atingerea lui, Rebecca închise ochii și începu să-i murmure numele.

Își ridică ușor capul spre el și se văzu țintuită de ochii lui negri. Emoția revărsată de privirea lui aduse pe buzele ei un zâmbet neobișnuit de feminin. Uitându-se fix la ea, cu același surâs delicat, el își atinse colțul gurii cu limba. Privindu-l curioasă, Rebecca îl trase spre ea și-l sărută profund, limba ei căutând-o și găsind-o pe a lui. Ea oftă, aproape nedându-și seama că mâinile lui îi descheiaseră copcile. Ușor el îi atinse rochia în dreptul umerilor și o trase în jos până căzu.

Nedezlipindu-și buzele de gura ei, îi dezbracă și cămașa, coborându-i bretelele. Se depărtă apoi încet, admirându-i frumusețea în lumina lămpii. Privirea lui se înflăcăra la imaginea dezvăluită de mișcările ușoare care traseră până la talie rochia și cămașa. Rotunjimile palide, pline, neatinse de soarele verii care îi sărutase fața și brațele dându-le o strălucire sănătoasă, încoronate de sfârcuri de nuanța buzelor ei, răspândeau senzualitate.

Urcându-se în pat lângă ea, Behringer găsi o deosebită plăcere în eliberarea pielii ei mătăsoase din valurile de muselină și organdi. Când rămase dezbrăcată în patul lui, el nu făcu altceva decât să o privească, fascinat că o femeie putea să fie atât de perfectă. Fascinat că aceasta era a lui. Privirea lui aspră și tandră rătăci pe trupul ei.

Nemaiputând îndura senzuala lui cercetare minuțioasă, Rebecca îi șopti numele.

— Vreau să te ating, murmură ea. Să te văd. Ea se ridică, etalându-și trupul gol în lumina lămpii și-și așeză mâinile pe umerii lui.

Era a lui. Ridicându-și pleoapele spre ea el conchise că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Cu mult mai frumoasă decât merita el.

După ce micșoră intensitatea luminii, creând o atmosferă învăluită de ceață Behringer se așează lângă ea. Deși instinctele îl avertizară, el nu putu să stingă lampa complet; simplul fapt că o privea era o plăcere mai mare decât actul sexual în sine.

Degetele ei descheiară nerăbdătoare restul de nasturi ai cămășii lui. Behringer urmări neliniștea ei cu o încântare molipsitoare; ea transmitea inimii lui pustiite senzații pe care el nu le cunoscuse de ani de zile. Sau poate chiar niciodată.

Trăgându-i cămașa peste umerii lați și bronzăți, Rebecca zăbovi cu privirea pe umbra neclară a pieptului lui, umezindu-și buzele, dorindu-și ca în locul luminii palide să fi fost razele soarelui. Deși voia să examineze atentă fiecare milimetru al aceluși piept încântător, ea se mulțumi să rătăcească cu degetele prin părul creț, negru și mătășos.

Sub privirea fascinată a lui Behringer ea îngenunche ca să-i îndepărteze pantofii. Când mâinile ei se opriră în dreptul curelei, iar ea se uită în ochii lui, el o atinse tandru pe obraz, încurajându-o.

Era al ei. Degetele Rebeccăi tremurară peste nasturii pantalonilor lui. Mâinile lui o mângâiară, aprobator pe păr. În timp ce-l dezbrăca încet, ea se opri, cumpănind la următoarele acțiuni, întrebându-se ce avea să creadă el despre această grațioasă domnișoară din Shreveport. În final, nu conta deloc. Propria ei dorință nu putea fi ignorată.

Behringer o privea cu nesaț, temându-se să vorbească pentru ca nu cumva să rupă vraja mistică pe care ea o țesuse în jurul lui. Sâni ei se lipiră ușor de coapsele lui, iar atingerea ei fu ca o dezmierdare, asemănătoare șoaptelor frunzelor de dincolo de fereastră, rece și fierbinte, simplă și profundă în același timp. Ea își depărtă atunci buzele, iar geamătul speriat care îi scăpă lui articulă numele ei.

Rebecca îi auzi șoapta deznădăjduită și, intensificându-și asaltul asupra simțurilor lui, îi răspunse cu un murmur de satisfacție. El nu s-ar fi putut mișca, nici dacă ar fi fost atât de prost încât să dorească acest lucru. Nu cunoscuse niciodată o

femeie care să se dăruiască într-atât. Unde învățase ea această artă perfectă de a satisface un bărbat?

Gândul îl făcu să tresară imediat, iar bărbia i se încordă în timp ce mintea îi lupta cu închipuirile purtătoare de rațiune și nebunie care îl învăluiseră. Rebecca în brațele altui bărbat, ale unui bărbat care o inițiasse în arta plăcerii. O tristețe și o gelozie de care nu se crezuse niciodată capabil îl cuprinseseră.

El îi înclină capul, depărtându-i-l și privind în ochii ei, și zări acolo un amestec de plăcere și speranță. Expresia de pe chipul ei îi străpunse inima și-i alungă gelozia. În acea clipă un singur lucru eclipsă plăcerea ei și acesta era conștientizarea plăcerii lui.

Behringer o ridică, strângându-și unul din brațe în jurul coapselor ei. Dând la o parte cuverturile o așază încă o dată pe pat. Ea îi incită pasiunea până când el fu incapabil să mai rostească vreun cuvânt și asta era mult pentru ușuraticul Garitson Behringer. El o urmări cu privirea, copleșit de o tandrețe străină lui.

— Este minunat, șopti ea, atingându-i umerii,
O senzație de umilință îl învălui.

— Rebecca, șopti el, mă îndoiesc că te merit.

Ea zâmbi.

— Probabil că este răsplata pentru o faptă bună dintr-o viață trecută, sugeră ea.

— Dacă există mai mult de o viață, draga mea, intenția mea este să mi-o petrec pe următoarea cu tine. Numai cu tine.

Un fior străpunse trupul zvelt al Rebeccăi și trăgându-l pe Garit aproape, ea îl sărută pe ureche.

— Promite-mi, îl îndemnă ea.

— Promit. El chicoti. Chiar dacă mi-ar trebui o veșnicie ca să te găsesc.

Garit își coborî gura peste buzele ei, degetele lui masând-o pe sâni, până ce o făcu să se arcuiască spre el. Încet, el contura cu sărutări fierbinți și umede umărul ei. Fascinat de pielea ei catifelată, el prinse în ascunzișul gurii unul din sfârcurile încordate. Rebecca îi trase atunci capul aproape de ea, iar el își coborî degetele pe trupul ei mătăsos.

Depărtându-i coapsele printr-o mișcare pe care Rebecca nici nu o simți, el urcă ușor cu mâna spre locul lăuntric al acestora, până dădu de căldura ei umedă.

Atingându-l, la rândul ei, Rebecca percepse bărbăția lui puternică și netedă. Ridică spre el o privire imploratoare și rosti:

— Te rog.

Sondând încet locul în care Rebecca îl condusesese, el alunecă înăuntrul ei. Intimitatea care îl întâmpină acolo îl făcu să-și piardă răsufarea.

Uluit, Behringer simți bariera care îl despărțea de manșonul de catifea al dorinței ei. Era imposibil. El greșit bănuise că felul dezinteresat în care ea îi oferise dragostea nu putea fi dobândit decât prin experiență. Cu o ultimă fărâmă de conștiință el căută să se retragă dinăuntrul ei.

Ea îl încurajă încordându-și coapsele și arcuindu-se spre acea parte a lui care îi putea potoli incredibilul și neîncetatul chin care o devasta. Neașteptata forță de reținere făcu ca o dâră de sudoare să strălucească pe fruntea lui.

— Iisuse, Rebecca, ești virgină.

— Te rog, nu te opri, zise ea cu vocea răgușită de dorință.

— La naiba, șuieră el.

Behringer o pătrunse atunci, rupând fina membrană. Chipul umbrit al Rebeccăi intensifică pornirea lui, iar bătăile inimii ei îl făcură să simtă o plăcere deosebită, știind că și ea simțea la fel, percepând bătăile inimii lui. Într-un final el se retrase și începu lentul și ritmicul dans al pasiunii.

Roșeața inunda chipul Rebeccăi. Gingașele buze roz erau ușor depărtate, iar pleoapele conturate de gene lungi clipeau sub privirea lui. Ea își prinse cu dinții buza de jos, iar Behringer își plecă ușor capul ca să acapareze acea gură chinuitoare.

O seducătoare încordare inundă acel loc cald, feminin, pe care Behringer necruțător îl fermeca.

— Eu... îngână Rebecca cu un glas care venea dintr-un infern pe care Behringer îl înflăcărase cu o emoționantă bărbăție ce o lăsă fără răsufare. Ea își încolăci coapsele în jurul soldurilor lui, intensificând plăcerea lor, amplificând presiunea chinuitoare dinăuntrul ei.

El își îngropă fața în părul ei moale și înmiresmat, mușcându-i lobul urechii, dezmierdându-i-l cu limba.

— Ești atât de dulce, murmură el.

Glasul lui o seduse, iar Rebecca îi strigă numele atunci când atinse culmea focului stârnit de Garitson Behringer. Sărutările așternute pe gâtul ei se împletiră cu delicate mângâieri ale dinților și limbii până ce tremurul trecu. El se opri, surprins să perceapă hohotul ei de râs.

Zâmbi atunci nemilos. Căldura umedă a buzelor lui atinse ușor urechea Rebeccăi, iar glasul lui rosti amenințător.

— Îndrăznești să chicotești, doamnă?

— Îndrăznesc să fiu extaziată, domnule, zise ea surâzând.

Mișcările precise ale lui Behringer descătușară tu multul emoțiilor care se războiau înăuntrul lui. El murmură ușor cuvinte de dragoste, iar mâinile Rebeccăi rătăciră nerăbdătoare pe trupul lui, pe care strălucea dragostea lor.

Ea rosti numele lui, ușor, iarăși și iarăși, într-o poezie de dragoste. Mușchii trupului lui erau încordați, iar Rebecca îl împinse spre orgasm, întâmpinându-i mișcările cu o ardoare care îl înflăcăra să treacă de punctul de unde el nu-și dori să se mai întoarcă niciodată.

Dezmierdat de mâinile ei, Behringer se răsuci și se așeză lângă ea, privind-o năucit. Degetele ei atinseră buzele lui în maniera în care pruncul de opt luni explorează gura tatălui. Alene el urmă linia formelor ei, bucuros să constate flexibilitatea carnației satisfăcute, mulțumit să știe că aceasta era rezultatul dragostei lor.

El îi șopti numele, însă rostirea lui fu mai degrabă un murmur de uimire. O trase în cercul brațelor lui, privindu-i ochii somnoroși, închiși.

Adăpostită în realitatea viselor care existau în îmbrățișarea lui, ultimul gând al Rebeccăi fu o îndepărtată amintire a „Camerei lui Garitson”. Și cu aceasta ea se cufundă în somn.

Capitolul 20

Behringer era atras de perspectiva petrecerii nopții în brațele Rebeccăi, însă era imposibil. Prea mulți oameni îl văzuseră plecând cu ea de la Fairchild, prea mulți aveau să-și consulte ceasurile la întoarcerea lui. El se ridică din pat și-și privi propriul ceas. Trecuse de unsprezece.

Înjură încet și se îmbracă. După ce aruncă o privire prin holul pustiu, o ridică pe Rebecca în brațe și o duse în camera lui Katy. Găsi o cămașă de noapte și i-o trase peste cap, recunoscător pentru efectul brandy-ului. O acoperi cu un cearceaf și șovăi, privind în jos la ea în loc să plece.

Nu-i plăcea calea pe care o apucase inima lui, însă părea să-i lipsească forța de-a o controla. Faptul că făcuse dragoste cu ea era destul de rău; o listă întreagă de lucruri imorale erau asociate acesteia. Reputația ei era deja ruinată; el nu făcuse niciun efort ca să prevină graviditatea; legătura ei cu familia era și așa destul de mizerabilă; ea era prietena surorii lui, o nevinovată. Asta, desigur, era fapta cea mai urâtă dintre toate. Sedusese o fată care avea jumătate din vârsta lui. O virgină, una care se încrezuse în el, una a cărei privire trezise în el multitudinea celor mai frumoase sentimente ale vieții. Faptul că făcuse dragoste cu ea fusese, fără îndoială, o greșeală, una pe care ar repeta-o într-o clipă. A se îndrăgosti de ea ar însemna sinucidere pentru amândoi.

Ieși din încăpere, se întoarse în camera lui și, așezându-se la birou, scrise un bilet pe care mai apoi îl puse în buzunar. Trase o geantă de sub pat și-și aruncă câteva schimburi în ea. Acționând împotriva rațiunii se opri încă o dată să o vadă pe Rebecca înainte de a pleca. Deschise ușa de la camera ei și străbătu încăperea fără să facă niciun zgomot.

Razele lunii erau revărsate pe gura ei, înroșită încă de sărutul lui, și înainte de a ieși el se aplecă și o atinse ușor pe buze.

Când închise ușa de la dormitorul lui Katy, Behringer o zări pe palier pe mama lui, care îl urmărea printre gene. Mamele sunt ciudate, se gândi el sesizând ochii pătrunzători ai Mariei. Dintr-o singură privire ele știau.

— Garitson, rosti ea pe un ton dezaprobat și neîncrezător.

— Mamă, te rog... încep eu, ținându-și pleoapele plecate.

— Spune-mi că nu ai făcut-o.

El își ridică atunci privirea spre ea.

— Nu mi-aș dori nimic mai mult decât să pot spune acest lucru.

Femeia închise ochii și expiră încet, buzele strângându-i-se într-o linie subțire.

— Ce simți pentru fată, Garitson?

Behringer își trecu mâna prin păr.

— Ce-ar trebui să simt sau ce simt?

— Încetează cu șaradele și spune-mi adevărul.

El își caută cuvintele.

— Mă face să mă simt așa cum am visat întotdeauna.

— Sarah? O iubești la fel cum ai iubit-o pe Sarah?

Numele îl răscoli pe Behringer, așa cum se întâmpla de obicei, trezindu-i un trio fantomatic: amintirea băiețelului zburdalnic pe care ea i-i dăruise, groaza provocată de moartea pe care ea și fiul lor fuseseră siliți să o îndure, și ultima, cea mai dureroasă dintre toate. Vina.

— Mă duc înapoi la petrecere. El trecu pe lângă mama lui.

Maria scăpă un sunet înfuriat.

— Petrecere? Te duci înapoi la petrecerea logodnicei tale după ce ai sedus o fată care evident este îndrăgostită de tine?

Behringer își răsuci capul.

— N-am încotro. Oamenii de vază ai orașului știu deja că de peste o oră ea este cu mine. Singurul lucru pe care pot să-l fac este să inventez o scuză pentru absența mea care să nu o implice pe ea.

Maria scutură ușor din cap.

— Nu-mi vine să cred ceea ce aud.

— Voi lipsi câteva zile, mamă. Mă duc la Shreveport.

— Bănuiesc că îi vei face o vizită și tatălui ei?

— Am să vizitez multe persoane în timpul șederii mele acolo și nu mai încerca să-mi conduci viața. Căsătoria cu Vivian Fairchild este singura cale pe care o am ca să... El tăcu, mânia revărsată între mamă și fiu păstrând ceva din forța și pericolul trăsnetului. Trebuie să plec, rosti el.

Behringer puse șaua pe unul din caii din grajd și se întoarse la casa lui Fairchild. Deși petrecerea se terminase de câtăva vreme, el nu reuși să se despartă de Vivian, care se afla într-o proastă dispoziție, decât după ora unu. La plecare își îndreptă calul spre est.

A doua zi dimineață, târziu, se cază într-un hotel din Shreveport. În timp ce se semna în registru rosti:

— Aș dori să trimit o telegramă.

— Ne putem ocupa noi de acest lucru, domnule. Ce doriți să transmiteți?

Behringer întocmi repede un bilet.

Katy. Găsit o foarte frumoasă prietenă de a ta vinerea trecută în baia mea. Poznașă lipsită de tact. Trimite-mi numele tatălui ei la Grand Hotel din Shreveport. Trebuie să-l văd curând. Cu toată dragostea, Garitson. P.S. Maturizează-te. Imediat.

După ce înmână bucățica de hârtie funcționarului, Behringer își vârî mâna în buzunar.

— Aș mai vrea să trimit acest bilet lui Nels Janssen, de la *Compania Janssen*. Și aș dori acum o baie fierbinte în cameră.

— Desigur, domnule Behringer. Veți sta în camera doisprezece, de la capătul scărilor. Vă vom trimite vorbă de îndată ce primim mesaj de la domnul Janssen.

Behringer luă cheia și urcă treptele, ajungând sus cu puțin înaintea unui tânăr care venea cu o cadă de cupru. Câteva minute mai târziu, Behringer se cufundă în cadă, recunoscător pentru apa fierbinte. Închise ochii, iar amintirea Rebeccai îl năpădi, obsedându-l ideea care o așeza pe fată alături de sora lui și de zburdălniciile acesteia. El gemu istovit. Avea să-i tragă lui Katy o mamă de bătaie de îndată ce aceasta avea să se întoarcă acasă.

Sora lui părea să nu mai treacă de șapte ani, dar probabil că el era cel care o vedea așa, căci anul în care Katy împlinise șapte ani, fusese anul în care el își dobândise iarăși liniștea. Katy apăruse târziu în viața părinților lui, devenind binecuvântarea vârstei lor de mijloc. El avea pe atunci douăzeci și opt de ani. Războiul se terminase de zece luni și el se reîntorsese la Sarah. Peter de născuse în acel an, iar Jacob Behringer găsisse în nepot motivul ca să reia legătura cu fiul lui, legătură ruptă cu ani în urmă.

Cât fusese copil, tatăl lui îl iubise nebunește. Behringer zâmbi amintirii. Zece ani mai târziu, tatăl lui avea să găsească motiv ca să-l urască. Acest lucru se întâmplase în clipa în care el își anunțase familia că urma să o ia în căsătorie pe Sarah Stein. Nevenindu-i să creadă, Jacob îl rugă să mai repete o dată. Când auzi din nou același nume evreiesc, mai vârstnicul Behringer se înfurie.

Intrase în maturitate gândind că tatăl lui glumea în privința prejudecăților. În acea zi el își dăduse seama că Jacob Behringer îl ura pe Saul Stein la fel ca toți ceilalți. Tatăl lui nu putea să creadă că unicul lui fiu avea să aibă îndrăzneala să ia în căsătorie o evreică. Și nu una de care să te rușinezi, ci fiica unuia din cei mai mari concurenți ai lui Jacob, moștenitoarea unei companii navale.

Ignorând bigotismul tatălui lui, el se căsătorise cu Sarah și o lună mai târziu se înrolase în armata unionistă închizând cercul trădărilor. În Jefferson erau încă mulți care își aminteau de loialitatea lui și care îl urau pentru că respingea tot ce era specific Sudului. Ucigătoarea mașină nemiloasă care sfârtecuse și umilise Sudul îl consideră și pe el printre susținătorii ei. În fiecare noapte stătuse întins pe câmpul de luptă, privind fix la cerul care îi reproșa că zdrobise inima tatălui lui. Că se căsătorise cu o femeie pe al cărei părinte îl ura și că o lăsase să îndure mânia dură a bărbatului. Se căsătorise cu ea știind că s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată din luptă, știind că dacă ar fi avut un copil, acesta ar fi fost un orfan nedorit de bunici.

Din fericire, Sarah nu zămislise niciun prunc. La numai două luni de la întoarcerea lui, bucuroasă ea anunță că aștepta un copil. Așa apăru Peter, mica versiune masculină a mamei lui.

Din ziua în care el își anunțase intențiile de căsătorie, Maria încercă să-l convingă pe Jacob să o accepte pe Sarah. Nu reuși. Când se născu însă Peter, Jacob veni să viziteze noul cămin al fiului lui aflat de partea cealaltă a râului, aducând cu el o trăsurică cu care băiatul ar fi putut să se joace abia peste câțiva ani. Ținea nebunește la nepotul lui, de parcă maică-sa ar fi aparținut celei mai catolice familii din Munchen.

Peter descoperise plăcerea jucăriei la vârsta de trei ani, când de altfel Sarah îl luă să facă o vizită bunicilor ei din Shreveport.

Vizita nu trebuia să dureze decât câteva zile, pentru întoarcere având bilete rezervate pe *Mittie Stephens*.

Dacă el ar fi fost acolo!

Nu-și iertase niciodată tatăl pentru ura pe care o purtase căsniciei lui cu Sarah, și nici pe el nu avea să se ierte vreodată pentru propriile sentimente de rușine, în ciuda aparențelor, el era un suflet laș, vrednic de dispreț. În loc să se lepede de tatăl lui și să rămână credincios soției, el se pomeni incapabil să mai doarmă nopțile și, supraveghind somnul lui Sarah, începu să se roage să găsească drumul prin care să treacă de prăpastia veche de la Iacov și Isav. Pur și simplu, Jacob o respingea pe Sarah acuzând-o de dezbinarea dintre ei.

În ziua în care rezervase bilete pentru Sarah, Peter și slujnica lui Sarah, ar fi putut cu mare ușurință să-și plătească și lui drumul. Era atât de preocupat de profitul comerțului riveran, își zisese el, că nu-și putea permite să lase totul baltă și să plece. Asta însă era o minciună. El nu era un om de afaceri atât de prost, încât să nu aibă un asociat competent. Așa că atunci când bunul lui prieten și partener de afaceri, Harry Murphy, îi văzu dilema, se oferă să o însoțească el pe Sarah în călătorie, ca să o protejeze. El fu de acord și-și alungă senzația de vină gândindu-se că-și trimisese cel mai destoinic prieten în locul lui. Nu trebuia astfel să se confrunte cu antipatia socrului.

În noaptea în care Sarah trebuia să ajungă acasă, el nu reușise să adoarmă. Se îndrepta cu șareta spre Lacul Caddo, neținând cont de răcoarea nopții de februarie. Exact după miezul nopții trecu de debarcaderul lui Swanson. O jumătate de oră mai târziu începu iadul care avea să-i distrugă familia și să-i schilodească viața.

Aproape de mal, stătea rănit de moarte frumosul și luciosul vas de altădată, prora fiindu-i redusă la un morman fumegând, iar pupa înghițită de flăcări, scufundându-se spre mormântul Lacului Caddo. Era imposibil să existe două vapoare care să se apropie de Jefferson la această oră din noapte. Temerile lui se confirmaseră când zărise numele navei, parțial distruse de flăcări. Behringer tresări amintindu-și strigătul îndurerat care scuturase văzduhul. Propriul lui strigăt.

Cu inima strânsă în piept el își dezbrăcase haina grea și intrând în apele reci ale lacului, se îndreptase spre epavă. Infernul din jurul navei nu avea să i se șteargă niciodată din minte. Femei, copii și bărbați erau în apă, agățați de resturile navei. O tânără, strângând în brațe un copil, ședea pe marginea pupei, la câțiva metri de el. Strălucirea focului făcea ca imaginea lui să fie neclară, neîngăduindu-i să identifice chipul femeii. O clipă bucuria îi umplu pieptul, însă numai până când își dăduse seama că băiețelul era prea mare ca să fie Peter.

Mânată de foc, femeia sări în apă, îmbrățișându-și fiul. Instantaneu el își dădu seama că ea nu știa să înoate și, timp de câteva secunde, pe care avea să le regrete toată viața, cumpăni ce să facă. Imaginându-și-o atunci pe Sarah apărând dintre flăcări, căutându-l și negăsindu-l, se depărtă de femeie. O clipă mai târziu femeia se cufundă în apele lacului, ținându-și protector fiul spre eternitate.

Mai târziu el înțelesese că apa și nămolul care îi îmbibaseră hainele fuseseră cele care îl feriseră de vătămări mai grave, în afară de puținele cicatrici deghizabile pe care le suferise. Cât fugise pe vas spre cabina unde Sarah și Peter ar fi trebuit să se afle, avusese senzația că era prins într-un coșmar din care era convins că nu avea să se trezească niciodată. Fumul îl încercuise, înăbușindu-l, orbindu-l. Hărțuiala continuă, iar când ajunse în dreptul ușii tentaculele de foc îl împresurară într-o îmbrățișare infernală, provocându-i o durere care-i pârjoli întregul trup.

Abia conștientizând suferința, el constată că ușa înnegrită de care se sprijinea era încuiată, căci cheia rămăsese în broască. Se depărtă de limbile de foc care-și revărsau mângâierea diabolică pe pieptul lui, de ușa care mocnea, și izbind-o cu piciorul o scoase din țâțâni. Fumul năvăli afară din încăpere, iar el își zări soția și fiul cuibăriți unul în brațele celuilalt sub pat.

Imaginea este posibil să-l fi făcut să țipe. Nu-și amintea. Ținea minte doar că se prăvălise în genunchi și că ignorând sărutul perfid al flăcărilor și sufocanta grosime a fumului, începuse să caute pe bâjbâite desfigurata masă de carne carbonizată care altădată fusese soția lui. Când o trase la piept, agonia lăuntrică eclipsă infernul de afară. Apoi îl găsi pe Peter, la fel de vătămat, în ciuda protecției pe care Sarah se străduise să i-o ofere.

El ridică în brațe cele două corpuri carbonizate și ieși din cabină, privind o clipă în urmă. Mai târziu, avea să-și înțeleagă gestul. De nenumărate ori după aceea, avea să-și închipuie ultima scenă pe care Sarah o văzuse înainte de moarte.

Cuprins de realitatea sumbră și sinistră, sări peste bordul navei, dorindu-și ca Dumnezeu să-l înece. Rugându-se ca adâncurile lacului să stingă focul care îl despărțise de Peter și de Sarah. Peter, fiul pe care îl adorase. Sarah, soția pe care nu o acceptase niciodată pe deplin, și pe care o iubise și mai puțin.

Mai târziu, își dădu seama că în ciuda șocului suferit el reușise să nu înnebunească. Minteia lui nu avea să accepte oribila realitate care se întâmplase. Așezase pe pământul înghețat resturile soției și ale fiului, și le îmbrățișase de parcă ar fi vrut să le încălzească împotriva crudei nopți de februarie. Gândul că ar fi putut să le fie frig îl îngrozise. Atunci își pierdu cunoștința. Binecuvântase senzația, fiind sigur că îi urmase în moarte pe Sarah și Peter.

Singura amintire pe care o mai păstra legată de momentele petrecute pe malul Lacului Caddo împreună cu Sarah și Peter fu că atunci când se trezi o clipă, găsi un Harry Murphy isteric care bolborosea fără noimă deasupra lui Sarah. Nu-și mai amintea nimic altceva despre ultimele lui clipe petrecute cu soția și fiul lui. Știa doar că Murphy fusese lângă ei, consternat de eșecul lui. Nu avea să uite niciodată puternicul miros de whisky emanat de Murphy. Ticălosul se îmbătase.

Când se trezi de-a binelea, era acasă, cu doctorul la căpătâi. Era bandajat de la bărbie până la glezne. Era un miracol, îi zisese doctorul, că trăia. Harry Murphy fu considerat salvatorul lui, căci îl dusesse repede în oraș pentru ca doctorul să-i poată trata teribilele arsuri. Lumea din oraș vorbise luni de zile despre devotamentul lui Harry față de Behringer în timpul febrei acestuia. Bărbatul se temuse grozav ca el să nu moară.

Săptămâni mai târziu, când se întrema și părăsi patul, doctorul stăruia ca el să meargă să vorbească cu preotul ca să se împace cu Dumnezeu. El nu căuta niciodată sfatul preotului și nici al altui om. Nicio discuție nu putea să alunge vina care îl devora, mânia față de un Dumnezeu care îngăduise o moarte atât de haină pentru două din creaturile Lui nevinovate.

Timp de un an de zile îl urmărise iraționala idee a somnului fără trezire. Cea mai mare parte din timp era petrecută în saloon-ul *Kahoon*. Frecventa lui companie de pahar era Harry Murphy, chinuit și el de coșmarurile care îi țineau lui Behringer de urât noaptea. Uneori stătea zile în șir încuiat în camera lui Peter, unde acesta se jucase cu trăsura pe care bunicul i-o adusese în ultima noapte în care el își văzuse fiul în viață. Abia după șase luni îngădui servitorilor să intre în cameră și după un an îi îngădui mamei lui să transforme camera copilului în salon. Hainele lui Sarah cât și ale lui Peter se mai aflau încă în casă, împachetate în pod. Nu ținu seama de sugestia mamei lui de a le dona unei biserici. Vizitarea mormintelor lor din Cimitirul Oakwood devenise pentru el un ritual săptămânal, iar uneori era urmat de vizitarea podului. Aceasta era, după cum ar fi numit-o preotul, ispășirea păcatelor.

Întotdeauna Behringer se gândea la Sarah când era obligat să călătorească cu treburi la Shreveport. Întocmai se întâmplă și astăzi când însă nu intenționa să-i viziteze pe bunicii ei, ci pe părinții tinerei care stătea acum între el și țelul lui amarnic.

Capitolul 21

Behringer se trezi a doua zi dimineața și se îmbracă repede. În holul hotelului îl găsi pe tânărul care aranjase întâlnirea cu Nels Janssen.

— Bună dimineața, domnule, rosti băiatul.

— Cât stau eu de vorbă cu domnul Janssen aș vrea să te interesezi despre o oarecare familie Reynolds din oraș căreia îi lipsește o fiică.

Băiatul se încruntă,

— Să-i lipsească o fiică?

— Află dacă există vreo familie cu numele de Reynolds în oraș care are o fiică, cam de optsprezece ani, pe care o cheamă Rebecca. Behringer băgă mâna în buzunar și scoase o monedă de aur. Am nevoie de informație cât mai repede.

— Da, domnule.

Behringer vizită mai întâi turnătoria de la periferia orașului. Acolo se făceau mai multe mașini de gătit decât galeți. Pluguri și alte unelte agricole erau forjate și vândute locuitorilor din Jefferson, produse importante care puteau fi realizate în Jefferson dacă acolo ar fi existat un atelier de prelucrare a fierului. Behringer, deși știa cu ce hohot de râs avea să fie întâmpinat, se gândi să-l invite pe proprietarul acelor oțelării în Jefferson pentru schimb de experiență. De când se lansase la apă primul vapor pe Big Cypress Bayou, Jefferson-ul și Shreveport nu se simpatizaseră prea mult.

Behringer se întoarse la hotel dornic să cunoască informațiile. Îl găsi pe băiat în holul hotelului.

— Ce-ai aflat?

— Există trei Reynolds în Shreveport, domnule Behringer. O profesoară din Birmingham, necăsătorită, care nu are nicio rudă pe aici. O familie bogată, căreia nu-i lipsește nicio fată.

— Și a treia familie?

Băiatul ridică din umeri.

— A treia este o familie de negri. Fata este negresă?

Behringer expiră supărat.

— Nu cred. Mulțumesc pentru ajutor.

Ieșind din hotel mormăi ceva despre băieții pe care îi trimiteai să facă treabă de bărbați. Se făcuse aproape unsprezece, ora la care era programată întrevvederea cu Janssen. Ajunse la locul întâlnirii, un saloon numit *Glass Slipper*. Făcu drumul verandă-stradă de mai multe ori, devenind tot mai posac pe măsură ce minutele treceau. Intră și cât așteptă își comandă o bere. După un timp ieși iarăși în stradă, acordându-i bărbatului încă cinci minute înainte de a se duce după el.

Se încruntă la înșelătoria firmă din fața tavernei, lovi cu piciorul în țărână și blestemă căldura. Cu siguranță că acolo nu era un loc mai romantic decât în lumea vestică. Chiar dacă, se gândi el, doamnele de la etaj aveau să-și dea toată silința ca să împlinescă fanteziile oricărui bărbat. Atâta vreme cât nu erau fantezii sentimentale.

Privindu-și ceasul, el înjură. Bărbatul întârziase deja o oră. Poate că asta era norocul lui, ca Janssen să nu apară.

Behringer păși în fața saloon-ului, dorindu-și să nu fi băut. Acelei beri îi urma rălăte care nu făcure decât să-l enerveze. Răbdarea lui era și așa destul de fragilă, iar berea o sfărâmă de tot.

El nu dorea decât să-l asigure pe bărbat de stăpânirea lui de sine, însă mintea lui era răvășită de imaginea brațelor lui Sarah, pârjolate de foc, ca tot restul trupului ei de altfel, care îl strângeau la piept pe fiul lor mort. Imaginea, una din puținele a căror amintire o mai păstra, îi îndureră inima de moarte,

O altă amintire, mai proaspătă și ciudat, mai cutremurătoare; Harry Murphy trăgând-o pe Rebecca în pădure. Behringer își încleștă pumnii, știind cât de important era să descopere adevărul înainte ca totul să devină o răzbunare fără rost. Într-un fel cuvintele „răzbunare fără rost” îl răscoleau.

— Domnul Behringer? Glasul care vorbi la câțiva centimetri în spatele lui îl făcu să se răsucescă. Un bătrânel, mărunț de statură, îmbrăcat elegant, stătea la o mică distanță în fața lui. Mă numesc James Morton. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Am fost reținut. Nici n-am crezut c-am să vă mai găsesc.

— Unde naiba este Janssen?

Morton clipi în fața furiei dezlănțuite a lui Behringer.

— Programul i s-a schimbat în ultimul minut. Vă asigur că sunt în măsură să vă răspund la orice întrebare pe care o veți pune, domnule Behringer. Intrăm?

Behringer își impuse să se calmeze. Un ciocan îi bătea nemilos în cap și conchise că o altă bere nu putea decât să ajute în acest moment.

— Nu am ajuns și eu decât de puțină vreme, minți Behringer, urmându-l pe Morton în saloon.

Se așezară într-un colț. O chelneriță, îmbrăcată în roz strident și negru, le aduse băuturile.

— Vă sunt recunoscător că ați acceptat să vă întâlniți cu mine astăzi aici, domnule Morton. Ceea ce-mi trebuie este de mare importanță pentru mine.

Morton sorbi din whisky urmărindu-l pe Behringer.

— După câte îmi amintesc, sunteți interesat să vedeți niște documente privind niște călătorii făcute în urmă cu câțiva ani.

— Una anume.

Lăsându-se în spătarul scaunului, Morton încuviință din cap.

— Nu văd nicio problemă în a vă furniza o asemenea informație.

Behringer oftă vizibil.

— Asta este, și sunt bucuros să o spun, o mare ușurare.

Morton zâmbi și scoase din servietă un stilou și un carnețel.

— Întotdeauna bucuros să pot ajuta. Exact care vapor vă interesează?

— *Mittie Stephens*.

Morton clipi.

— *Mittie Stephens*.

— Sunt convins că vă amintiți de el, zise Behringer. S-a scufundat în februarie '69.

Morton lăsă jos stiloul.

— Știu asta. Dacă sunteți în căutarea acestei informații de atâta vreme, precum spuneți, sigur știți că tragedia vasului *Mittie Stephens* este o excepție de la regulile normale.

— Știu, mormăi Behringer, pierzându-și controlul.

Celălalt bărbat tăcu, de parcă ar fi cumpănit subiectul.

— Despre care din călătoriile vasului vreți să aflați?

— Despre ultima.

Morton oftă.

— Imposibil,

— La naiba! izbucni Behringer. Nimic nu este imposibil. Nu se pune problema de cât, ci de cât anume. Bineînțeles că am să vă răsplătesc strădania.

Chipul lui Morton se înăspri.

— Vă rog, nu aruncați o umbră necuviincioasă asupra întâlnirii noastre, domnule Behringer. Aveți eleganța de a accepta incapacitatea mea de a vă ajuta.

— Vreți să spuneți incapacitatea dumneavoastră de a vă risca pielea și de a dezvălui adevărul.

Ignorând temperamentul exploziv al lui Behringer, Morton îl privi drept în ochi.

— Tragedia a fost atent examinată și investigată. Cauza care a provocat incendiul nu va fi niciodată cunoscută.

Behringer se stăpâni cu greu să nu se repeadă la fața uscățivă a bărbatului.

— Atâta vreme cât oameni ca dumneavoastră au sub control răspunsurile, repică el cu răceală.

— Știți că nu am nicio putere ca să vă eliberez actele. Nu am acces la ele. Acestea se află la firma Fairchild&Sons, finanțatoarea navei.

Behringer se gândi un timp. Demult își zisese că nu avea să facă niciun fel de presupunere ca nu cumva să pună în pericol oameni nevinovați. Imaginea Rebeccăi, trasă de Murphy în pădure, îi apărură în mintea îndurerată. Acesteia i se alătură cea a mamei lui care îl privea disprețuitoare.

Într-un moment de nebunie, el se întrebă dacă nu cumva își putea îndeplini scopul făcând uz pur și simplu de numele Fairchild. Eliberat de logodna cu Vivian, s-ar putea să... inima îi zvâcni în piept. Nu se gândise niciodată să o curteze pe Rebecca așa cum ar fi trebuit să curteze un bărbat o femeie ca ea. Această perspectivă îi dădu alt elan și-l făcu să vorbească mai convingător.

— Atunci aflați că în curând mă voi căsători cu fiica cea mare a lui Silas Fairchild. Nu-mi trebuie decât lista celor care au avut acces deplin la securitatea navei. În șase săptămâni voi avea control total asupra companiei și voi fi liber să fac cu documentele ceea ce voi pofti.

Morton se gândi la afirmația lui.

— Înțeleg. Și mă întreb de ce insistați să-mi pun slujba în pericol sugerându-mi să vă furnizez documente confidentiale când mai simplu ar fi să așteptați.

Ochii lui Behringer fulgerară.

— Soția și fiul meu au murit pe acel vas blestemat, prinși într-o cameră în care cineva îi încuiase.

Behringer nu-și dădu seama că ridicase tonul, decât în clipa în care sesiză tăcerea bruscă care se așternu la mesele din preajma lor. Oftând, el își sorbi berea și evită privirea uluită a lui Morton.

— De ce n-ați spus nimănui acest lucru până acum? Domnule Behringer, insinuați că focul a fost pus intenționat?

Behringer pufni într-un hohot trist.

— Domnule Morton, eu știu că focul a fost pus intenționat. Persoana răspunzătoare de el este una și aceeași cu persoana

răspunzătoare pentru acest mister blestemat. Bănuiesc că nu sunteți un bârfitor. Ar fi spre regretul dumneavoastră.

— Nu vreți să insinuați că domnul Fairchild...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu fiți ridicol. Simplul fapt că banii lui se află în spatele vasului nu înseamnă că el mi-a ucis familia; Fairchild nu a avut decât de pierdut când a ars nava. Însă este clar că este cineva în care Fairchild are încredere.

Morton scutură din cap, privind fix la lichidul gălbui din pahar.

— Nu pot decât să vă sugerez să-i încredințați domnului Fairchild secretele dumneavoastră. Cu siguranță că va face totul ca să vă ajute.

Behringer dădu peste cap restul berii.

— Atunci nu pot decât să vă sugerez să vă duceți dracului. Și dacă acum câteva clipe credeți că slujba vă este în pericol, așteptați să vedeți peste șase luni.

Spunând acestea el se ridică, ieși din saloon și traversând strada o luă spre hotel. Își strânse repede lucrurile și se duse să plătească.

— Ceva mesaje pentru mine?

— Era să uit, domnule Behringer. Acesta a sosit din Richmond. Pare să fie răspunsul la telegrama pe care ați trimis-o ieri.

Behringer luă hârtia din mâna funcționarului și parcurgându-i conținutul rămase surprins de ceea ce citi. Un chicotit aspru îi scăpă de pe buze, făcându-l să iasă pentru o clipă din proasta lui dispoziție. Katy, Katy.

Behringer se duse la grajduri. Soarele începuse să coboare încet spre asfințit, iar pe el îl aștepta un drum lung și greu.

Capitolul 22

Rebecca deschise ochii și împotrivindu-se parcă soarelui dimineții târzii clipi de mai multe ori. În cele din urmă lumina pătrunse cu o claritate care reverberă în capul ei cuprins de durere.

În acest moment, se gândi ea, zâmbind cu ironie, ar trebui să-și frângă mâinile de umilință. Orice eroină a ei ar fi făcut astfel.

În schimb ea se desfăta la amintirea nopții trecute. Niciodată până la Behringer nu mai cunoscuse o asemenea pasiune, o asemenea profunzime a jocului erotic.

Se uită cu interes la trupul ei și constată că era îmbrăcată complet, din cap până în picioare cu o cămașă de noapte. Și că era în patul lui Katy. Singură.

Curioasă, sări din așternut, dar se opri rezemându-se de stâlpul baldachinului. Greața o cuprinse, sărutul de rămas-bun al coniacului. Înghițind în sec, Rebecca rămase nemișcată și respiră profund, ritmându-și inspirațiile, până ce senzația de leșin trecu. Își trase cămașa peste cap, iar apoi se stropi cu apă pe față și pe gât. Se îmbracă repede și ieși pe hol.

În timp ce cobora scările auzi din salon voci. Ajunsă în pragul încăperii, se opri și se uită înăuntru. O zări acolo pe Maria care stătea de vorbă cu Vivian.

Când Rebecca se apropie, Maria se ridică de pe canapea și se grăbi spre ea.

— Draga mea, șopti femeia, cuprinzând mâinile Rebeccăi. Cum te simți în dimineața aceasta? Sper că nu te-am trezit.

Rebecca o îmbrățișă pe femeie, zâmbindu-i încurajator.

— Sunt bine. Îmi pare rău că am dormit atât de mult.

— Vivian a trecut pe aici ca să vadă ce faci, zise Maria amabilă. Și ca s-o ajutăm să-și completeze invitațiile de nuntă. Deja le-am terminat.

Rebecca se uită ca prostită la lista cu nume de pe măsuta dintre ele. Caligrafia lui Vivian era ca și ea, frumoasă și ostentativă. Domnul și Doamna W.W. Alley, Domnul și Doamna T.G. Anderson... Fiecare titlu înzorzonat o batjocorea parcă, fiecare D, cu minuțioasele ornamente, amintea de semnătura pe care Vivian avea în curând să o practice. Doamna Garitson Behringer.

Mutându-și privirea de la expresia plină de semnificație a Mariei, la Vivian, Rebecca fu surprinsă să găsească pe chipul acesteia un simplu surâs. Ochii fetei aveau acum culoarea oceanului după o furtună de vară.

— Regret nespus comportamentul care l-am avut față de prietena ta. A fost total nelalocul lui. Mă simt groaznic că ai fost atacată după ce ai plecat de la petrecerea mea. Garitson mi-a

povestit tot, zise încet Vivian. Este pur și simplu oribil. Este de necrezut că tata a fost atât de nepăsător la suferința ta.

— Garit? întrebă Rebecca. L-ai văzut în dimineața aceasta?

Vivian o privi cu blândețe pe Rebecca,

— Nu, mi-a povestit noaptea trecută, când s-a întors la petrecere.

Rebecca clipi năucită.

Vivian continuă.

— Mi-a spus că tremurai toată și că ți-a dat ceva ca să te ajute să dormi. Ea râse enigmatic. După cum îl cunosc eu pe Garit, probabil că a folosit unul din brandy-urile acelea îngrozitoare care îi plac foarte mult.

Două pahare pline, se gândi Rebecca prostită. Căutând cu disperare în minte, își aminti cum se relaxase total când coniacul își făcuse efectul. Bineînțeles, nu o relaxare de somn.

— Oricum, noaptea trecută el a plecat din oraș. A spus că are niște treburi în Shreveport.

Rebecca își recăpătă controlul asupra vocii, luptând din răputeri cu amintirea lui Garit dormind și respirând regulat în brațele ei. Oare el să nu fi dormit deloc?

— Nu se poate să...

Vivian râse delicat.

— Oh, dragă. Sunt convinsă că toată povestea a fost destul de amețitoare pentru tine, Rebecca. Garitson mi-a spus că te-a condus acasă, că a stat până s-a asigurat că ai adormit și că abia pe urmă s-a întors la petrecere. Când a sosit, părinții lui deja plecaseră acasă. Mi-a spus că se temea pentru siguranța mea, că acela care te-a atacat pe tine putea să vină din nou.

Așa deci, se gândi Rebecca. Fairchild îl proteja pe Murphy.

— Garitson a plecat spre Shreveport după ora unu, o informă Vivian.

— De unde știi ce oră era? întrebă Maria, mușcând intenționat din momeala lui Vivian.

— Ei bine, zise Vivian, vedeți... în acest moment Vivian avu eleganța să roșească. Rebecca și Maria intuiră imediat.

Expresia Mariei deveni severă.

— Într-adevăr, înțeleg.

Înainte ca efectul cuvintelor să dispară, Vivian se întoarse spre Rebecca și rosti:

— M-am gândit că poate nu vrei să te lași copleșită de întâmplările de ieri seară și mi-am zis că dacă tot nu cunoști încă pe nimeni aici, să-ți ofer compania mea astăzi. Am putea să mergem la cumpărături dacă vrei.

Maria se pomeni vorbind, fixând-o pe Rebecca cu acea privire plină de subînțeles.

— Da, copilă, eu cred că așa trebuie să faci. Trebuie să o cunoști mai bine pe Vivian. Femeia porunci apoi să li se aducă limonadă.

Stăpânindu-și surâsul sumbru provocat de claritatea motivelor femeii în vârstă, Rebecca tăcu. Maria gândea evident că prilejul ivit era un important pas strategic în câștigarea încrederii lui Vivian. În aflarea vreunui secret care să o împiedice să-l ia în căsătorie pe Garit.

Rebeccăi însă nu-i stătea deocamdată gândul la stratageme. Minte ei se învârtea încă de pe urma dezvăluirilor lui Vivian și pentru prima dată își dădu seama ce lovitură mortală ascundea coniacul. Două doze sorbite după o grea încercare o făcuseră să adoarmă ca un prunc și să plutească în cel mai chinuitor vis al îndureratei femei care de fapt era ea.

Nici pomeneală, își zise Rebecca cu încăpățănare. Evident Behringer își născocise un alibi. În decursul a trei ore, satisfăcuse două femei. În cu totul altă împrejurare, ea i-ar fi admirat virilitatea.

— Te-am văzut dansând aseară cu un anume englez. Știi, este îndrăgostit de tine.

— La Charles Norton te referi? Este un bărbat drăguț.

Vivian chicoti delicat cu mâna la gură auzind cuvintele Rebeccăi.

— Să nu-l lași să afle asta. Va suferi. Apoi deveni sobră. Dacă stau să mă gândesc bine, ar trebui să-mi cer iertare pentru comportamentul nechibzuit al lui Garitson de aseară.

Rebecca își ridică din nou garda la auzul numelui.

— Ce vrei să spui?

Vivian se încruntă.

— Oh, fără îndoială că înainte de a pleca s-a asigurat că te simți bine. Ea șovăi. Mă preocupă faptul că te-a lăsat pe urmă singură.

Rebecca tăcu o clipă, simțindu-și masca de nonșalanță scurgându-i-se de pe față.

— Sunt convinsă că avea lucruri mai importante de făcut decât să stea să mă păzească pe mine cum dorm.

Ca de pildă, să-și seducă logodnica.

— Dar, Rebecca, nu-ți dai seama? Erai în mare primejdie. El nu știa că părinții lui erau în drum spre casă. Nu știa decât că erai singură în acea casă, dormind nevinovat, incapabilă să te aperi.

— Vivian, domnul Behringer și cu mine am ajuns înainte ca Garitson să plece. Rebecca a fost în deplină siguranță, interveni Maria, nemaisuportându-și tăcerea.

Vivian continuă să sporovăiască, mulțumită de răspunsurile scurte ale Rebeccăi. Capul Rebeccăi începu să vibreze, ea dorindu-și pentru a noua oară să nu fi fost de acord cu nebunia acestei vizite.

Într-un moment de aberație, Rebecca o compătimi pe Vivian. Fiind o fată necontrolată, nu se putea abține, li era probabil foarte greu să tot fie ținta constantă a glumelor lui Behringer. Deși el nu și-ar fi dezonorat niciodată logodnica în public, Rebecca, stând în șifonier și trăgând cu urechea, aflase din prima noapte în care îl întâlnise pe Behringer părerea acestuia despre logodnica lui.

— În orice caz, doamna Wood i-a spus bărbatului că dacă nu și-ar fi adus pisica în hotel, Jessie n-ar fi atacat-o niciodată.

Rebecca deveni atentă când Vivian menționează numele lui Kate Wood. Se gândea la articolul din ziar pe care îl citise ieri, care lega numele companiei lui Silas Fairchild de vaporul pe care murise familia lui Garit. Desigur, Vivian care era informată atât de bine cu tot ce se petrecea în oraș, trebuia să cunoască toate amănuntele care puteau fi știute. Rebecca își întocmi cu dibăcie planul.

— Vivian, ai auzit de mondenul Gould? Jay Gould?

Vivian își încruntă hotărâtă trăsăturile concentrându-se.

— Cum să nu? Cred că este bărbatul din Marshall care face berete.

Maria chicoti.

Rebecca își strânse buzele.

— Nu. Monden, nu modist. Cred că este din New York. Cred că finanțează vapoare.

Vivian își pierdu curiozitatea.

— Dacă îl cunosc, nu-mi amintesc.

Rebecca își dădu seama că asta nu dovedea nimic. Vivian probabil că nu putea să-l asocieze pe Grant președintelui.

— Dar s-ar putea să-l cunoască tata. Ține tot felul de informații inutile în birou la el. Aș putea să-l întreb, dacă vrei, se oferi Vivian.

— Oh, nu. Știu cât este de ocupat. Dar crezi cumva... Ea ezită.

— Da? răspunse Vivian promptă, comportamentul neobișnuit de ciudat al Rebeccăi trezindu-i curiozitatea.

— Nici n-ar trebui să întreb, zise ea râzând nervos. Doar că... aseară Charles a tot vorbit despre acest om, și știi cum le place bărbaților să creadă că femeile sunt interesate de afacerile lor. L-ar face plăcere să constate că eu m-am străduit să mă documentez despre acest om.

— Oh. Cred că tata este la fierar în dimineața asta. Biroul lui este gol, așa că am putea să ne uităm prin dosarele lui fără ca măcar să-l deranjăm.

Rebecca tăcu. Dacă reușea să umble prin dosarele lui Fairchild era sigură că avea să găsească tot ceea ce căuta.

— Nu vreau să-l supăr pe tatăl tău, Vivian. Crezi că-l va deranja?

— Aiurea! chicoti Vivian, închizând atentă sticluța de cerneală și curățându-și tocul.

— Așteaptă-mă să-mi iau geanta.

Maria o urmă pe Rebecca pe scări.

— Cine este Jay Gould?

— Magnatul căilor ferate.

— Atunci de ce ai spus că este interesat în vapoare?

— Pentru că, răspunse încet Rebecca, există un vapor care s-a scufundat acum câțiva ani, care mă interesează foarte mult.

Privirea Mariei se încălzi, iar femeia vorbi cu blândețe.

— Rebecca, îți sunt recunoscătoare. Cred că și fiul meu va avea înțelepciunea să-ți fie recunoscător.

Rebecca zâmbi afectată.

— Tare mă îndoiesc.

Capitolul 23

Câteva minute mai târziu Rebecca și Vivian erau în șareta acesteia din urmă, îndreptându-se spre biroul lui Fairchild.

— Oh, uite, șopti Vivian. În față la *Brooks House* o poți vedea pe Daisy Ashe. Este întruchiparea femeii scandaloase. Cei doi copii ai ei au tați diferiți, iar acum se căsătorește cu un al treilea bărbat,

Rebecca privi ia clădirea albă cu două etaje, transformată în hotel, care nu avea să mai existe peste două sute de ani. *The Brooks House*. Numele îi era cunoscut, dar nu putea să-și amintească unde îl mai auzise. Își alungă curiozitatea din minte, știind că o mie de case vechi stăteau ascunse în umbră.

Un fior o învălui pe Rebecca și, inspirând adânc de câteva ori, ea încercă să-și domolească agitația. Vivian opri șareta în fața clădirii cu arhitectură simplă, după care o conduse pe Rebecca înăuntrul încăperii reci. Așa cum presupusese, Silas Fairchild nu era prezent.

— Acestea sunt dosarele lui, zise Vivian arătând spre un rând lung de dulapuri de lemn. Servește-te. Cred că pe majoritatea le are grupate în funcție de activitatea fiecăruia. Cu ce ai spus că se ocupă ace! bărbat?

— Investiții. Construcții navale, cred că a spus Charles, inclusiv cale ferată. Poate vapoare cu aburi.

Vivian deschise un sertar, Rebecca un altul. Frunzărind rapid actele, căutând orice fel de informație referitoare la vapoare, ea citea titlurile de pe fiecare dosar. Nimic. Deschizând un altul, Rebecca își continuă căutarea.

— Charles a menționat aseară ceva despre *Mittie Stephens* când a pomenit de domnul Gould, rosti Rebecca cu indiferență, nerăbdătoare să descopere ceva, rugându-se să dea de o pistă.

Vivian își ridică sprâncenele.

— Dar este imposibil. Tata a finanțat acel vas. Toate documentele referitoare la vapor se află la bancă.

Un fior de gheață învălui încăperea când ușa se deschise. Rebecca se ridică în picioare și zâmbi când întâlni ochii gri-albăstrui ai bărbatului.

— Bună-ziuă, domnule Fairchild.

— Domnișoară Reynolds.

— Tată, Rebecca căuta niște documente privitoare la *Mittie Stephens*. Încearcă să afle despre un oarecare domn Gould. Nu cumva ai acel dosar pe aici, nu-i așa?

El o fixă pe Rebecca cu o privire devenită brusc de gheață.

— *Mittie Stephens*?

După ce se gândi ceva vreme, bărbatul se așeză la birou.

— Compania Fairchild&Sons a finanțat nava *Mittie*, iar eu nu intenționez s-o scot prea curând la suprafață. Gould este un om important în Nord, face proiecte și tot felul de astfel de lucruri, însă nu și-ar pierde vremea în Jefferson.

Rebecca sesiză eschivarea lui. Era absurd, dar totuși credibil. Un bărbat cu o înfățișare atât de rafinată ca a lui Silas Fairchild nu și-ar murdări niciodată mâinile cu sângele altei ființe umane. Fără doar și poate ar angaja pe cineva să facă acest lucru, iar apoi i-ar acoperi urmele.

— Auzisem că Jay Gould a finanțat nava și încercam să aflu mai multe despre el pentru Charles Norton. Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Fairchild. Mulțumesc, pentru sprijinul dumneavoastră. Rebecca străbătu încăperea până în fața ușii.

Vivian se aplecă să-și sărute tatăl înainte de a ieși din clădire. De acolo cele două fete o apucară în josul străzii, oprindu-se la modistă. Vivian găsi o pălărie înzorzonată care venea caraghios pe buclele ei blonde și văzând-o pe Rebecca amuzându-se de combinație îi comandă și ei una identică.

— Bărbații le adoră, mărturisi ea.

Rebecca știa mai bine. Râse în sinea ei, știind că pălăria nu se potrivea cu nimic din ceea ce avea, nici măcar cu firea ei. De la modistă se îndreptară spre Henrique ca să ia prânzul, clipă în care Rebecca constată că greața îi dispăruse lăsând în urmă o foame devastatoare.

— Oh, șopti Vivian. Uite-l și pe chipeșul Charles Norton. Trebuie să fie destinul.

El le observă imediat și se ridică de la masă. Vivian îi zâmbi Rebeccăi.

— Bună ziua, domnișoară Fairchild. Domnișoară Reynolds, zise el ușor, luându-i mâna și sărutându-i-o.

Vivian răspunse prompt.

— Vino cu noi, domnule Norton. Astăzi am fost de-a dreptul private de compania gentlemanilor.

Charles îi aruncă o scurtă privire lui Vivian.

— Oh? Dar pe unde se ascunde norocosul Behringer?

Vivian roși.

— Este cu treburi, la Shreveport.

— Vă pot însoți? Zâmbetul orbitor pe care îl afișă, completat de gropița din puternica bărbie pătrată avu un efect neașteptat. Rebecca se minună că un bărbat putea să se uite în fiecare dimineață în oglindă la un chip atât de perfect și cu toate acestea să nu-și conștientizeze frumusețea.

Rebecca zâmbi.

— Te rog.

El ceru scuze celor doi parteneri de vârsta lui, de la masa alăturată. Vivian surâse insinuant spre Rebecca.

— Ce ți-am spus?

— Nu face decât să mănânce cu noi, rosti Rebecca plictisită de obsesia lui Vivian. Atâta tot.

Charles reveni și se așeză pe scaunul apropiat Rebeccăi. Cu o expresie blândă în ochi, el îi cuprinse mâna și i-o strânse ușor.

— Nu-mi vine să cred că ai trecut printr-o experiență atât de îngrozitoare noaptea trecută, domnișoară Reynolds. Are cineva habar care este persoana răspunzătoare de această faptă?

Vivian răspunse:

— Tatăl meu face investigații, domnule Norton.

— Așa, zise Charles amabil. Presupun că de acum încolo când ne vom mai afla la altă petrecere te vei gândi de două ori înainte de a mă mai părăsi.

Rebecca zâmbi chipului lui serios.

— O greșeală de neiertat. Am vrut să mă distrez astfel.

Ochii lui albaștri se întunecară în fața afirmației ei.

— Zău? Atunci aș vrea să te văd distrându-te din nou foarte curând.

Rebecca știa foarte bine că Vivian o urmărea cum cocheta.

— În seara asta, poate?

Neașteptata lui invitație o făcu pe Rebecca să tresară. Ei nu-i veni în minte niciun motiv ca să-l refuze.

— Bineînțeles, zise Charles repede, percepând starea ei sufletească. Fiindcă întâmplarea de aseară te-a indispus, am putea să lăsăm întâlnirea pe altă dată.

— Oh, nu, zise ea, jucându-se cu șervetul. Mă simt bine. Ar fi minunat să te văd diseară, domnule Norton.

— Am crezut că ne-am înțeles să-mi spui Charles.

Vivian începu să-l iscodească discret.

— Unde intenționezi să o duci?

Jenată, Rebecca o privi pe Vivian. Înainte ca ea să poată protesta, Charles ridică din umeri.

— Nu cine știe unde. Cred că o cină va fi în regulă.

— Cred, zise sec Vivian. Eu... Brusc, ea începu să bată din palme. Premiera la *Visul unei nopți de vară*! Bineînțeles. Ce bleagă sunt.

Charles își dădu ochii peste cap.

— Vai, mulțumesc. Departe de mine gândul de a o surprinde pe domnișoara Reynolds. El o privi pe Rebecca. Îți place teatrul?

Rebecca zâmbi încuviințând din cap. Vivian monopoliză din nou conversația.

— Garitson are o lojă, zise ea încruntându-se. Însă nu-i place să sosească înainte de începerea spectacolului, iar eu nu am astfel timp să vorbesc cu nimeni. Dacă nu ar fi pauzele mă tem că nimeni nu ar ști că am fost prezentă.

Charles chicoti.

— Deduc că nu-l admiri prea mult pe Bard.

Vivian se încruntă.

— Pe Shakespeare, traduse Charles.

Vivian își ridică nasul cu antipatie.

— Cu toate formele lui vechi de *ție* și *într-adevăr*? Îmi pare rău, dar engleza pe care o știu eu este mult mai inteligibilă.

Rebecca fu cât pe ce să pufnească în râs gândindu-se la engleza lui Vivian, însă stăpânindu-se murmură:

— Este ceva magic în privința teatrului. Ecoul glasurilor, reflectoarele, actorii.

Vivian era enervată.

— Rebecca, zise ea încet, actorii sunt creaturi oribil de scandaloase, care călătoresc de colo-colo ca țiganii și pentru care societatea nu are niciun fel de gânduri alese.

Rebecca nu continuă discuția contradictorie, deși era tentată. Ea știa că Vivian nu se referea la protocolul unei societăți oarecare. Se referea la Bessie.

Un Charles șovăielnic o conduse pe Rebecca la șareta lui Vivian. Îi luă mâna și i-o sărută.

— Am să vin să te iau la ora șase, Rebecca, ca să avem timp să cinăm înainte.

Când ieșiră din oraș, Vivian inspiră aer în piept și rosti:

— Dragă Rebecca, cu toții știm despre prietenia ta cu acea actriță. Ți-aș recomanda să nu mai discuți cu atâta patos despre... această profesiune... cât timp vei fi în compania domnului Norton. După cum știi, el este englez și încă unul de neam ales. Se spune că este fiul unui conte, lucru care desigur îi conferă și lui rang de nobil,

Vivian vorbi încontinuu despre planurile ei, până ajunseră în fața casei Behringer.

— Mulțumesc pentru pălărie, zise Rebecca ușor, zâmbind. Probabil că judecata calmă asociată cu absența lui Behringer, aveau să-i permită în fine să o suporte pe logodnica lui.

Într-un fel reușise să o separe pe fata de lângă ea de fetița copilăroasă care îi fusese prezentată drept logodnica lui Garit. Gândul îi provocă o durere lăuntrică neașteptată, iar ea își dădu seama că nu reușise decât să evite acea realitate. Acum aceasta o împresura din nou, grăbită.

Vivian surâse și aplecându-se atinse ușor cu un sărut obrazul Rebeccăi.

— Desigur. Cred că Behringer te consideră ca pe o soră mai mică. La fel voi face și eu.

Rebecca, uimită de aluzia acelei afirmații, nu făcu decât să zâmbească.

— Ți-ai uitat invitațiile.

— Am să le iau altă dată. Este destul timp până la prima ninsoare.

Rebecca își înclină capul, necăjind-o.

— În Texas nu ninge niciodată.

Brusca răceală din ochii lui Vivian ar fi putut foarte bine să fie de zăpadă.

— În iarna asta cu siguranță va ninge, doar pentru nunta mea.

Cu această poruncă dată lui Dumnezeu din Ceruri, Vivian mai înclină o dată îndărătnic din cap. Se îmblânzi apoi, afișând acei surâs confuz.

— La revedere, Rebecca.

Rebecca fu dezamăgită în acea seară că în loc să se concentreze la comedia la care asista, retrăia momentele pe care era imposibil să le fi visat aseară. Ajunge cu coniacul, se gândi ea cu un surâs. Îi rămăseseră mult prea multe scuze.

La sfârșitul reprezentației, Charles îi atinse mâna.

— Un spectacol frumos, comentă el. Cel mai grozav și mai neastâmpărat Puck pe care l-am văzut vreodată.

Ea încuviință din cap, convinsă că așa era.

— Rebecca, continuă el, sărutându-i mâna și ignorând privirile îndreptate spre loja lui. Aș vrea să te mai văd. Trebuie să-ți fi dat seama că mi-ai devenit foarte dragă. Noaptea trecută m-a tulburat mai mult decât m-am așteptat. Dar este ceva ce trebuie să știu, zise el, șovăind, apoi.

— Ce este?

— Behringer. Care sunt sentimentele tale pentru el?

— Charles, rosti ea evaziv, Garitson este logodit cu Vivian. Cum de poți să întrebi așa ceva?

El îi strânse atunci mâna între palme.

— Mi-a fost teamă că... te-am văzut dansând cu el noaptea trecută și am fost cuprins de gelozie. El nu s-a prea grăbit să se întoarcă la petrecere după ce te-a condus acasă.

Rebecca se uită la el, surprinsă de acuzație.

— Te rog, iartă-mă, zise el. Două pete roz identice umbriră obrazii lui. Încep să mă prostesc când îmi închipui că ai putea ține la el.

Ieșind din clădirea Operei se întâlnește pe trepte cu Gustav Frank.

— Bună, domnișoară Reynolds. Ți-a plăcut spectacolul?

— A fost minunat. Sunteți singur?

— Soția mea este bolnavă, zise el încet. De curând am pierdut al treilea copil.

— Oh, îmi pare rău.

El înclină din cap.

— Charles, pot să vorbesc ceva între patru ochi cu domnișoara Reynolds?

Cu mult tact, Charles îi îndeplini cererea, iar Gustav o trase deoparte.

— Am auzit că ai fost atacată, zise el, cu privirea tulburată.

Ea zâmbi forțat.

— Veștile circulă repede, nu-i așa?

— Doar am fost acolo. În clipa în care mi-am dat seama de momentul crucial am ieșit afară, însă nu mai erai. Ieri ar fi trebuit să-ți spun ceva, domnișoară Reynolds. Căutându-și cuvintele, el își întoarse capul în direcție opusă. Ai găsit ziarele despre *Mittie Stephens*?

Ea încuviință din cap.

— Atunci știi că banii lui Silas Fairchild au finanțat vaporul.

— Da.

— Nu ți se pare curios că Garitson Behringer este logodit cu fiica acestuia?

— Nu cred că înțeleg ce spunei.

El oftă și scutură din cap.

— Asta pentru că nici eu nu înțeleg ce spun. Nu sunt decât zvonuri, lucruri pe care un ziar serios nu le-ar publica. Dar când am auzit despre atacul pe care l-ai suferit și mi-am dat seama că ai căutat ieri informații despre *Mittie Stephens*, m-am întrebat dacă nu cumva este vreo legătură. Soția lui Garitson Behringer a murit pe *Mittie*.

— Știu.

— Iar acum el se căsătorește cu fiica celui care a deținut nava.

— Și? îl îndemnă Rebecca, curioasă să-i afle gândurile.

— Eu sunt genul de om care nu crede decât pe jumătate lucrurile pe care nu le vede. Dar când oameni nevinovați sunt amenințați, intervin în joc speculațiile. Mi se pare foarte straniu că dumneata ai fost atacată chiar în ziua în care ai încercat să afli adevărul despre *Mittie*.

— Gustav, nimeni în afară de dumneata nu știa că eu încerc să aflu ceva despre acea navă. Relația lui Garitson cu Vivian este o coincidență.

— Ești sigură? Behringer să nu fi știut?

Rebecca avu senzația că bărbatul îi apucă inima și i-o răsucește cu răutate.

— Ce vrei să spui?

— Multă lume din Jefferson știe că Behringer nu a fost fericit în căsnicia cu Sarah. Acum, s-a logodit cu o drăguță domnișoară mai tânără cu paisprezece ani decât el și este la un pas de a prelua comanda companiei tatălui ei. Gustav ezită, evident stingherit de bănuiala ascunsă de cuvintele care aveau să urmeze: Domnișoară Reynolds, există oameni care spun că focul de pe *Mittie Stephens* nu a fost un accident.

Capitolul 24

Un zgomot o trezi pe Rebecca din somnul de veghe. Ridicându-se în pat privi în jur prin întuneric. I se păruse că auzise o ușă în hol, însă nu era sigură. Casa se cufundase acum în tăcere, în afară de ropotul ploii de vară, la ferestre. Se dădu jos din pat și deschise ușa de la verandă.

Respirația i se tăie când îl observă pe Behringer stând într-unul din scaunele din fier forjat, sorbindu-și brandy-ul preferat. Părul ud îi era dat spre spate, iar halatul de culoarea vinului care îl purta era cel pe care i-l împrumutase ei în prima noapte când îi întâlnise. Fără să-și ridice privirea, el rosti:

— Îți căutai iubitul?

Abia după câteva clipe ea îi înțelese acuzația.

— Nu voiam decât să privesc ploaia. Ignorând respingerea lui, ea păși pe verandă și se așeză pe un scaun, față în față cu el.

Rebecca se gândi atunci la avertismentul lui Gustav Frank, la suspiciunile lui. Erau evident greșite. Behringer aproape că-și dăduse viața încercând să-și salveze din flăcări soția. O salvase și pe ea din mâinile lui Murphy. Dar cu toate acestea bănuiala lui Gustav privitoare la relația lui Garit cu bărbatul care finanțase

construirea navei pe care murise soția lui Behringer, avea un oarece sens.

Rebecca riscă și-i aruncă o privire, știind că parcursese drumul până în oraș pe furtună.

— A fost grea călătoria? întrebă ea.

— Aș! Calului îi place la nebunie să se sperie de fulgere.

Mânia ei era mai puternică decât a lui.

— Ți-ai terminat treaba pentru care te-ai dus în Shreveport?

— Nu te privește pe tine, mormăi Behringer, tulburat de amintirea înnebunitoarei temeri care îl mânase acolo. Se întorsese ca să audă în salon zvonul despre logodna ei cu Charles Norton.

Dumnezeule, doar două zile! Dacă n-ar fi plecat, Norton n-ar fi avut ocazia să se apropie de ea. Se întreba oare cât de mult se apropiase. Se aplecă și luând sticla de coniac de lângă picioare își umplu pentru a patra oară paharul.

— Ai descoperit sau nu încă dacă bărbații de dincolo de ocean știu cum să satisfacă o femeie?

— Ești dezgustător.

— Îmi imaginez că nici nu are habar cum să te sărute ca...

— Ca eu să-l implor să-mi acorde orice clipă din viața lui?

El se uită atunci spre ea, la părul care i se revărsa pe umeri, la cămașa de noapte transparentă.

— Nu, zise el, supărat de propria lui prostie. Ca să uite de tot ce-i este drag pe lume.

Durea. Ar fi trebuit să anticipeze asta, însă pe neașteptate el își aminti de Vivian. În același moment el păru să nege existența lui Vivian. Privirea lui înfierbântată zăbovi asupra Rebeccăi, mai îndrăzneată decât o dezmierdare.

— Charles este un gentleman.

El râse.

— M-am gândit eu.

— Iar tu presupun că ai scris cartea despre arta de a face dragoste, mormăi ea și indiferentă își încrucișă mâinile la piept.

Cu ochii arzând de mânie el se ridică.

— Cred că te înșeli dacă îți închipui că nu m-am descurcat cu explicațiile.

— Cât de sigur te-a făcut Vivian să fii, bombăni Rebecca. Ea și zvonurile ei.

— Zvonuri, rosti el cu amărăciune. Dacă ar fi să mă iau după zvonuri, ar trebui să accept inimaginabilul. Gura ta senzuală peste trupul tânăr a lui Norton... Gândul îl tulbură nespus. Așa cum fusese pe mine.

Un fulger spintecă cerul, luminând durerea de pe chipul lui. Rebecca era prea uluită ca să observe.

— Eu? repetă ea, consternată, ridicându-se să-l înfrunte înfuriată. Nu eu am îmbătat o femeie cu coniac și pe urmă am dat fuga la alta.

— Coniac. Glasul lui fu ca un ecou confuz.

— Coniac! Mi-ai dat două pahare, îi reaminti ea, izbindu-și pumnii de pieptul lui. Cu o expresie amenințător de seducătoare, cu rațiunea orbită de acuzația care ședea la picioarele lui, de învinuirea de crimă el o trase mai aproape.

Furia Rebeccăi se transformă în cu totul altceva, iar mâinile ei își găsiră odihnă pe barba lui. Dorința ei era ca el să se bărbierească. Să împărtășească cu el durerea, să-l ajute să-și vindece rănile.

Behringer își coborî ușor gura pe buzele ei, înfigându-și adânc limba în gura ei într-o imitație violentă a actului sexual. Brusca, devenind conștientă de asaltul rece din atingerea lui, Rebecca i se opuse zadarnic. Mișcările ei aduseră sânii ei plini și fermi aproape de pieptul lui, transformând atacul lui într-o neașteptată dorință, iar sărutul apăsător într-o seducătoare dezmiertare.

Când sfârcurile ei atinseră halatul, Rebecca dădu la o parte materialul gros și-și lipi sânii de mușchii puternici ai pieptului lui. Mâna lui alunecă pe sub cămașa ei de noapte, conturându-i trupul, atingându-l ușor, cu mângâieri lente. Neputincioasă ea se arcui spre mâna lui, iar el răspunse invitației, dezmiertând îndrăzneț aureola roz, îndepărtând nerăbdător fragila muselină, înlocuindu-și degetele cu limba și cu dinții.

Rebecca rosti gemut numele lui, iar Behringer abil își dădu la o parte halatul și se cufundă în leagănul fierbinte și umed dintre coapsele ei. Atingerea fu pârjolitoare.

Ea îl trase aproape.

— Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt așa cum mă faci tu.

Behringer se încordă.

— Garit? întrebă ea, năucită.

Brusc el o eliberă, strângându-și cordonul în jurul lui, cu mișcări ciudate și iuți. Fără să-i răspundă trecu pe lângă ea și se îndreptă spre camera lui.

Consternată, Rebecca îl privi câteva secunde după care îl urmă încăpățânată.

— Nu poți pleca astfel, zise ea. Eu... Gura i se închise, Rebecca rămânând înmărmurită în mijlocul frazei care aproape i se rostogolise pe buze.

El intră în încăpere și răsucindu-se apucă ușa astfel încât ea să nu poată pătrunde în cameră nici dacă ar fi încercat.

— Sunt obosit. Și sunt convins că ai dreptate. Probabil că de vină este coniacul. Pune-l pe Norton să cumpere o sticlă și va fi cel mai bun amant pe care l-ai avut vreodată. Nici măcar nu vei sesiza diferența.

Spunând acestea, Behringer îi trânti ușa în față. Rebecca privi în gol la ușă. Într-un târziu se întoarse în camera ei. Lăsă ușa deschisă, dorindu-și, rugându-se... știind că el nu avea s-o mai caute, fiind convins că era încurcată cu Charles Norton. Lui îi convenea să-și împartă viața cu o altă femeie și să o păstreze pe ea pentru plăceri ocazionale. Din partea ei, el nu aștepta decât deplina fidelitate.

Un ciocănit scurt o trezi pe Rebecca din somnul fără vise.

— Rebecca, dragă, trezește-te! Ai un vizitator.

Rebecca clipi alungându-și somnul.

— Maria?

Ușa se deschise și femeia își aruncă privirea înăuntru.

— Ai uitat de musafirul tău de la micul dejun?

— Charles? zise ea ridicându-se. Am uitat.

Sinceritatea o satisfăcu pe Maria.

— De-abia a ajuns. Vino când ești gata. Cât te îmbraci vom lua cafeaua.

Repede, Rebecca se îmbracă și coborî în salon. Charles ședea în dreptul căminului, sprijinindu-și cotul de fațada sculptată a

acestuia. Maria stătea pe scaunul cu tapițerie înflorată, de lângă el. Apropiindu-se, Charles îi apucă mâna și i-o sărută.

— Arăți splendid în dimineața aceasta, Rebecca, zise el. Ochii lui viorii licăriră, însă unul din ei era umflat și învinețit.

— Ce-ai pățit la ochi?

El șovăi.

— Ah! Ei bine, am dat aseară peste Garitson la salon-ul *Kahoon*. Sau mai bine zis am dat peste pumnul lui. Mă tem că o nefericită încăierare s-a încins între noi, din care Garitson a ieșit victorios.

Rebecca îl privi prostită.

Charles zâmbi forțat.

— Mi-a spus să stau departe de tine. Dar acest gând este cu mult mai greu decât a înfrunța furia lui Garitson.

Rebecca privi spre Maria, observând zâmbetul larg de pe chipul femeii. Ea oftă și-l luă pe Charles de braț,

— S-ar putea să avem norocul ca el să doarmă încă.

Nu există un asemenea noroc. Dormea el vreodată?

Se gândi Rebecca când intrară cu toții în sufragerie. Garit și Charles se indispușeră văzându-se unul pe celălalt, iar Jacob observă curios ura lor deschisă. Charles îi ținu scaunul Rebeccăi, în timp ce Garit o ajută pe mama lui să ia loc la masă. Cei trei bărbați se așezară simultan, fiecare supraveghindu-și neîncrezător vecinul.

Behringer rosti amabil:

— Deci, Norton. Ce mai faci în dimineața asta mizerabilă?

Norton zâmbi distant.

— Mie mi se pare o dimineață minunată. Cum ar putea fi altfel, murmură el, privind spre Rebecca, având o companie atât de încântătoare.

— Iar fața, continuă Behringer vesel. Ce-ți face? Văd că nu-i prea frumoasă în dimineața asta.

Norton își atinse bărbia și-și pipăi maxilarul

— Ochiul se va face bine. Restul pare puțin cam amorțit. Poate că domnișoara Reynolds îmi va vindeca rănilor.

— Poate că domnișoara Reynolds o să-ți pricinuiască o lovitură și mai puternică, replică Behringer, făcând o grimasă.

— Rebecca, interveni vesel Charles, schimbând brusc subiectul, am auzit că tu și Maria scrieți o carte.

— Da, așa este.

— Deci te vei folosi de experiența pe care ai dobândit-o scriind la ziarul din Shreveport, zise Behringer.

— Da, rosti ea simplu, concentrându-se la farfurie.

— Am înțeles că îți place să scrii și povestiri imaginare, zise Charles.

Rebecca încuviință din cap.

— Preferința ta în materie de carte... ar fi o poveste de dragoste a la Jane Eyre, publicată sub un pseudonim masculin, rosti Behringer.

Ea îi întâlni privirea, enervată de remarcă.

— Cred că ți-am mai spus o dată, îmi place să citesc orice îmi cade în mână.

— Evident un răspuns suficient de sigur ca să salveze o femeie de la formarea unei păreri despre ea.

Rebecca se uită spre el.

— Behringer, am senzația că o necăjești.

— Oh, Charles, haide să nu ne certăm, zise Behringer, atenționându-l cu mâna. I-am cerut domnișoarei Reynolds părerea ei ca persoană, iar ea mi-a dat răspunsul unei femei.

— Îmi place Mark Twain, ripostă în cele din urmă Rebecca, și Harriet Beecher Stowe. Twain, pentru umorul lui. Iar Stowe, pentru cugetul ei.

Rebecca păli, dându-și seama că pătrunsese în era Twain.

— Deocamdată el este cam necunoscut.

Behringer își atinse gânditor bărbia.

— Samuel Clemens, amice. American, îl știi. Se uită apoi spre Rebecca. Deci ai vrea să schimbi lumea?

Cuvintele lui rostite apăsător o enervară, iar privirea ei întâlni ochii lui.

— Vreau să-i fac pe oameni să gândească. Să marchez o viață astfel încât aceasta să nu mai poată fi niciodată la fel.

— Vorbești ca o romantică, Rebecca, zise Behringer.

Ea se supără.

— Un romantic încercă să-și convingă cititorul că basmele există. Lumea nu este zugrăvită numai în roz-bon-bon și bleu, ci

și în maron, negru și multe nuanțe de gri. Eu nu vreau decât să spun adevărul.

Behringer sorbi din cafea și cumpăni cuvintele ei.

— Atunci îți recomand să capeți mai mult respect pentru toate formele de scrieri.

— Îi admir pe toți marii scriitori, domnule Behringer.

El pufni în râs.

— Asta explică disprețul din ochii tăi, când am menționat de cartea domnișoarei Bronte, o carte despre speranță, despre integritate, despre credință. O carte pe care tu m-ai lăsat să o caracterizez batjocoritor drept poveste de dragoste. Sunt surprins că în cursul studiile tale asupra scriitorilor, n-ai învățat care este fundamentul unei cărți. În miezul fiecărui volum important de literatură este o poveste de dragoste. Shakespeare a știut acest lucru. Așa cum Jane Eyre a cunoscut griurile triste ale vieții. Și strălucitoarele ei răsărituri.

Rebecca rămase mută. Cuvintele din inima ei nu puteau să treacă de bariera din gât. Nu reuși decât să-l privească fix cu o dorință neputincioasă. Vorbele lui fuseseră rostite nu ca să pedepsească, ci ca să aline, de parcă el ar fi cunoscut copleșitoarea ei senzație groaznică de mediocritate. Privindu-l, ea văzu suportul ferm din ochii lui. Câți ani oare nu-și dorise ea să găsească acea expresie pe chipul bărbatului iubit?

Charles interveni.

— Integritate, într-adevăr. După câte îmi amintesc, stăpânul bieteii fete ar fi forțat-o să-i devină amantă căci nu putea să se cunune cu ea, dat fiind angajamentul lui față de o altă soție. El face astfel ca jurământul „la bine și la rău” să pară destul de ironic.

Behringer îi aruncă o privire lui Charles. Englezul atinsese o coardă sensibilă. Behringer se scuză și se ridică de la masă, iar Rebecca îl privi plecând, părul lui negru contrastând puternic cu albul de zăpadă al cămășii. Ușa casei se închise încet în urma lui.

Când Charles plecă, Rebecca avu timp să reflecteze la cuvintele susținătoare ale lui Behringer și la comentariul obiectiv al lui Charles.

— Ține la tine, zise brusc Maria.

Rebecca zâmbi trist.

— Care din ei?

— Garitson, prostuțo. Îl preocupă toate lucrurile la care ții.

Rebecca luptă din răspuțeri să-și alunge din minte amăgitoarea imagine a încurajării lui Garitson.

— Nu este preocupat decât de Vivian și de afacerile tatălui ei. Și de cum să-l enerveze pe Charles. Asta îi place.

— Dacă o să-ți spui acest lucru de prea multe ori, poate că vei ajunge să-l și crezi, roști Maria surâzând.

Femeia o însoți pe Rebecca prin hol spre bibliotecă. Acolo, ea găsi un carnețel pe care i-l întinse Rebeccăi.

— Deci, să ne apucăm de scris.

Franchețea femeii o făcu pe Rebecca să râdă..

— Știi despre ce vrei să scrii?

Maria își înclină capul o dată, ochii ei gri, licărind.

— Despre dragostea care poate înfrânge orice. Familiarul subiect răsună înșelător în mintea Rebeccăi.

Uneori dragostea pur și simplu nu poate birui orice.

Capitolul 25

Femeile stătură în bibliotecă toată ziua, lucrând fără întrerupere. Rebecca era inspirată de talentul de povestitoare al Mariei. Ea inventa personaje opuse care se potriveau de minune unele cu celelalte, însă Rebecca avea senzația că din toată povestea o mică parte era născocire. Eroul semăna izbitor cu acel Jacob Behringer pe care Maria îl întâlnise în urmă cu patruzeci de ani. Înalt, curajos, galant. Genul de bărbat care ar salva o tânără dintr-un salon din New Orleans.

La rândul ei, tânăra eroină nerespectată, semăna cu Maria de odinioară. Încăpățânată, increzătoare, nesocotind disprețuirea, îndrăgostindu-se de chipeșul neamț, un bărbat cu care în afară de dragoste nu avea multe în comun.

Aceștia erau protagoniștii, îi zisese ea Rebeccăi. Din adâncurile inimilor lor avea să se nască o dragoste veșnică, care avea să dejoace planurile destinului ce încercase să-i despartă.

La sfârșitul discuției, Rebecca urcă în camera ei, dornică să organizeze ideile Mariei. Străbătând încăperea spre pupitrul de mahon, aflat între cele două ferestre, Rebecca se opri brusc.

Remington-ul. Mașina de scris pe care o văzuse în camera lui Garit în ziua în care ajunsese la Jefferson. Suprafața ei neagră, lucioasă strălucea pe mijlocul mesei.

O mică, dar importantă fărâcă din sufletul ei o impulsionează să înainteze, făcând-o să rămână de-a dreptul îngrozită de tot ceea ce reprezenta mașina. Schimbare. Progres. Viitor. Viitorul în care Behringer și toate speranțele lui imposibile legate de ea, nu existau. Rebecca nu știa în ce zi se întâmplase, însă undeva între clipa în care urcase scările ca să facă o baie în legendara cameră a lui Garitson și acum, acest loc și acest timp deveniseră viața ei. Această mașină de scris era un pas spre acea existență obscură care era viața ei veche și ca atare ea încercă să-i ignore prezența. Atinse cu degetele marginea mașinii și închise ochii strâns.

— Te aștepți să apară vreun strigoi?

Trăgându-și degetele de pe mașină, Rebecca se răsuci și-l zări pe Behringer privind-o amuzat.

— Tu ai cumpărat-o?

Behringer intră în cameră. Odată cu el încăperea se înmiresmă de aroma pipei pe care el o fuma uneori.

— Dacă ai de gând să scrii o operă clasică, zise el, îți trebuie instrumente.

Ea mai atinse o dată mașina, ușurată să constate că nu era nimic magic în privința acesteia. Excepție făcând doar natura mistică a încrederii lui în ea.

— Unde ai găsit-o atât de repede?

— Malcolm Henderson mi-a găsit-o. Știi cum să lucrezi cu ea?

— Oh, desigur, răspunse ea entuziasmată.

— Zău?

Ea încuviință din cap, nedându-și seama de ciudățenia mărturisirii ei.

— Tata mi-a cumpărat una când aveam zece ani, îi spuse Rebecca. Știa cât de mult îmi plăcea să... Atunci ea își dădu seama de ceea ce spunea. Vorbea despre Rebecca Reynolds din Dallas, nu despre cea din Shreveport. Despre o mașină care abia de curând devenise accesibilă publicului larg.

Behringer o privi cu vădită curiozitate.

— Continuă, zise el încet.

— Îhî... începu ea, incapabilă să mai continue. Garit, în legătură cu dimineața de astăzi. Vreau să știi că-mi pare rău.

El încuviință din cap, trăgând meditativ din pipă.

— Fii mai clară, te rog. Regreți sărutul, observația referitoare la coniac sau că te-ai aventurat afară din camera ta?

Rebeccăi îi displăcea neașteptata și intenționata distanță pe care el o așeza între ei.

— Nu regret sărutul, ai interpretat greșit observația referitoare la coniac și mi-aș fi dorit să fi fost mai...

Severitatea ochilor lui întunecați îi înecă cuvintele.

— Da? o îndemnă el, după care completă: mai seducătoare? Imposibil. Mai abilă, asta poate că da. Mai stăruitoare? Dacă m-ai fi urmat în cameră, te asigur că nu te-aș fi dat afară.

— Încep să înțeleg de ce Charles ți-a tras un pumn.

El zâmbi forțat.

— Ce vezi la acel englez idiot?

— Este blând și inteligent.

Behringer cumpăni spusele ei.

— La fel este și calul meu. Vrei să spui că mie îmi lipsesc aceste caracteristici fundamentale?

— Parcă discutam despre Charles.

— Răspunde la întrebare.

— Mă faci să râd, recunosc eu.

Behringer se încruntă.

— Să râzi? Multe femei preferă flori în loc de spiritualitate.

Rebecca își ridică privirea spre ochii lui întunecați și strălucitori.

— Nu și cea pe care o ai în față.

— Atunci înseamnă că Norton are și simțul umorului.

— Uneori este foarte amuzant.

Ochii căprui ai lui Behringer deveniră negri de supă rare. Brusc, el se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Se opri ca să-și stingă pipa.

— Nu-mi place prietenia ta cu acest bărbat.

Fără să-și ridice privirea, ea rosti:

— Nu cred că este treaba ta.

— Dacă ar fi după mine, fiecare respirație a ta ar fi treaba mea.

— Dacă ar fi după tine, zise ea cu mare ușurință, aș fi o târfă.

El se răsuci, privirea fiindu-i la fel de aspră ca vocea.

— Să nu spui asta.

— Nu nega, ripostă ea. Te-am auzit săptămâna trecută conversând cu tatăl tău.

— Poate că nu-ți mai amintești, însă de atunci s-au petrecut câteva lucruri.

Rebeccăi îi reveni în minte amintirile, precum și afirmația lui de la micul dejun.

— Da, șopti ea cu amărăciune. Pași importanți spre asigurarea unui loc important pentru mine în viața ta.

Expresia lui era rezervată.

— Nu este cinstit.

Ea râse tristă.

— Eu nu sunt cinstită? Nu ți-am înțeles bine scopul, Garit? Corectează-mă dacă greșesc, dar nu ești logodit cu altă femeie?

El se apropie încet de ea, ardoarea mocnindu-i în ochi, glasul reflectând acele dorințe negrăite.

— Când am plecat spre Shreveport, aveam inima plină de noi țeluri ciudate. În Shreveport, am aflat lucruri care mi-au cufundat în confuzie țelurile vechi și noi. Iar când m-am întors... El o atinse, privirea ei fiind tandră și îndurerată în același timp. Mâna lui se ridică încet, degetele mângâind ușor gâtul Rebeccăi. El șovăi o clipă, apoi își coborî capul și-și atinse buzele de gura ei cu o dorință domoală, nesigură. Când se îndreptă, durerea din ochii lui era aproape tangibilă.

— Te-am lăsat dormind, convins că nu mai cunoscusem o femeie cu pasiune mai mare, cu o mai mare capacitate de... dragoste. M-am trezit din cel mai intens amor al vieții mele auzind vestea că Charles Norton intenționează să se căsătorească cu tine.

Acea pasiune se lupta acum înăuntrul ei, mărturisirea lui învârtindu-se în jurul adevărului. Clara lui intenție de a se căsători cu Vivian Fairchild. Rebecca tremura de dorință și de mânie.

— Nu este treaba ta să mă întrebi de Charles.

— Nu este treaba mea? Te-ai gândit că poate chiar acum porți în pântec copilul meu? Crezi că Norton va fi bucuros de acest lucru?

Ea privi în jos la covorul pufos, de sub pantofi.

— Nu există niciun copil.

Chiar în acea dimineață Rebecca constatase că nu era însărcinată, alungând fără milă visurile pe care deja începuse să și le imagineze.

Dacă ar fi fost însărcinată, ar fi putut să accepte situația ca pe o dovadă a faptului că acesta nu era o fantezie suprarealistă. De mai bine de zece ani ea își dorea copii. Bunul simț îi garanta că lucrul cel mai rău care i se putea întâmpla era graviditatea; însă inima ei simțea altfel.

Tăcerea se așternu între ei. Într-un târziu el rosti;

— Ei bine. Presupun că asta este o binecuvântare.

Ea își ridică ușor privirea spre el, zâmbind cu amărăciune aparentei lui ușurări.

— Și ce-ai fi făcut dacă eram? Ai fi rupt logodna cu Vivian și te-ai fi căsătorit cu mine?

Behringer rămase mut în fața scenariului prezentat de ea. Înainte de a veni din Shreveport, ar fi răspuns destul de repede. Acum, își aminti degajarea lui Norton, zâmbetul plin de subînțeles din noaptea trecută din salon când unul din bărbați îl tachinase în legătură cu Rebecca.

El se răsuci, gura strângându-i-se într-o linie.

— Am motivele mele pentru care mă căsătoresc cu Vivian.

— Așa m-am gândit și eu. Ca de obicei, eu voi fi lăsată singură. Adevărul era că puținele lucruri care se întâmplaseră nu schimbaseră inima lui față de seara când ea auzise conversația dintre el și Jacob.

— Întotdeauna te voi onora.

Ea îl privi fix, uluită de cuvintele lui.

— Să mă onorezi? Te vei căsători cu o altă femeie.

— Nu-i voi da decât numele.

— Și patul. Imaginea încețoșată a lui Garit făcând dragoste cu Vivian era de nesuportat. Rebecca se depărtă și se îndreptă spre fereastră.

— Pentru un singur scop. Copiii.

— Și cu copiii mei cum rămâne?

— Copiii noștri, Rebecca, zise el încet, din spatele ei. Nu-l simțise apropiindu-se. Voi ține la fel și la unii și la ceilalți, continuă el. Vei avea protecția mea pentru tot restul vieții. În afară de clipele când voi zămisli copiii ei, în rest îți voi fi credincios.

Urmă un moment în care niciunul nu spuse nimic. Apoi, brusc, Rebecca izbucni într-un hohot de râs, puternic și prelung.

Behringer interveni atunci, mascându-și dezorientarea prin supărare.

— Talentul meu comic salvează ziua.

Ea se răsuci cu fața spre el, părul răsfirându-i-se prin aer.

— Ești exact ca oricare alt bărbat! strigă ea. Fidelitatea seamănă mult cu graviditatea, Garit. Ori ești, ori nu ești. A spune: „Îți voi fi credincios, mai puțin în după-amiezele de duminică” sunt vorbe aruncate în vânt.

— Ca de obicei, ești lipsită de înțelegere. Tu ești cea care a acceptat propunerile lui Norton. Nu pretinde că-mi cunoști intențiile când sentimentele tale au apucat alt drum.

Spunând acestea el plecă, trântind ușa în urma lui.

Rebecca se întoarse spre portretul în miniatură de pe toaletă. Katy, după cum aflase, când avea patru sau cinci ani. Bucle negre, rebele îi acoperea capul, iar ochii neastâmpărați la fel ca lui Behringer străluceau pe chipul de porțelan.

Rebecca își puse mâna pe abdomenul neted, simțind încă o dată singurătatea pe care o cunoscuse odată cu sosirea ciclului. Se întrebese în zadar cum ar fi arătat copilul pe care ea și Behringer l-ar fi avut.

Nu mai cunoscuse până acum un bărbat atât de complex. Undeva în acest om sarcastic era ascuns un băiețel sensibil care își făcuse din usturătorul umor o armă de apărare. Se gândi la Sarah Behringer, femeia al cărei portret îl păstra ca pe o comoară. Femeia care îi dăruise un fiu. Femeia pe care el o mai iubea încă.

Curiozitatea în legătură cu logodna lui o chinuia. Evident încă îndrăgostit de soția lui, el nu părea tipul de om care să se căsătorească cu o fată flușturistică. Nici genul care să se însoare pentru dobândirea de avantaje financiare. Și-o reaminti pe Vivian, își reaminti intoleranța fetei față de lipsa de ambiție

socială a lui Behringer. Îi reveni în minte, cu mai multă claritate chiar, rândul solitar pe care îl citise în articolul din ziar despre *Mittie Stephens*. Bănuielile lui Gustav Frank erau evident ridicole, dar nu mai puțin absurdă era și căsătoria lui Behringer cu fata al cărei tată avea legătură cu nava pe care murise soția lui.

Rebecca oftă, încercând să-și alunge curiozitatea. Motivele lui Behringer nu deveneau mai puțin reale dacă stăruia mai mult asupra lor, astfel nu-și reamintea decât că știa foarte puțin despre bărbatul pe care îl iubea. Îi plăcea teatrul și evident era foarte citit. Își iubea părinții, își iubea sora și iubea șotiile. Era bun cu băieții de la grajduri. Și era un maestru în arta dragostei.

Cufundându-se în elegantul scaun de la masa de scris, neputincioasă, ea se lăsă năpădită de amintirile înnebunitoare. Gura și sarcastica lui tandrețe, vocea tulburătoare, degetele extrem de fine, venerând fiecare detaliu, fiecare imperfecțiune a trupului ei de parcă ea ar fi fost fiica pământeană a unei zeițe.

Rebecca își îndreptă spatele cu înverșunare, se orientă spre mașina de scris și-și așează însemnările în dreapta. Găsi o foaie de hârtie pe masă și o introduse în mașină.

Era bine să fii din nou acasă.

Capitolul 26

— Rebecca ne întâlnim de aproape două luni.

Plimbându-se cu Charles pe chei, Rebecca își strânse mai aproape pelerina. Pătrunzătoarea mireasmă de pământ, chiparos și mușchi se potrivea perfect cu acel inconfundabil miros de fertilitate al râului. Rebecca observă vapoarele acostate la chei. Un fior o cuprinse privind acele nave, fantomele de mâine.

Charles Norton își dresă glasul și continuă;

— Tatăl meu va veni în vizită de Ziua Recunoștinței. Aș vrea să-l cunoști.

— Abia aștept.

— S-ar putea să mă întorc în Anglia cu el pentru o scurtă vreme, adăugă Charles. Aș vrea să te gândești la o eventuală călătorie cu noi. Desigur, vei fi însoțită de o doamnă de

companie. Rebecca, am pentru tine un mare respect și considerație. Însă familia mea trebuie să te cunoască mai înainte.

— Înainte de ce?

Făcând o pauză, el se uită în jos la mâini.

— Trebuie să-ți fi dat seama cât de mult însemni tu pentru mine.

Ea îl bătu ușor pe mână, mișcată de timiditatea lui. Bărbatul avea aproape treizeci de ani, însă în preajma ei se comporta ca un școlar.

— Charles, țin la tine și îmi place să fiu împreună cu tine. Dar dacă este vorba despre căsătorie...

El râse.

— Doar nu crezi că te-am curtat ca să stârnesc gelozia altei femei?

— Sigur că nu. Dar...

— Știu că sentimentele tale nu sunt la fel de puternice ca ale mele. Abia suport ideea că stai sub acoperișul lui Garitson Behringer.

— Garitson? întrebă ea, îngrozită de cuvintele lui.

El ridică din umeri, evident stânjenit.

— Știi, lumea vorbește. Și nu întotdeauna emite cele mai inteligente păreri.

— Garitson se va căsători cu Vivian Fairchild. Rebecca își auzi deșertăciunea deprimantă din glas.

Nu era singură. Charles vorbea silabisit.

— Regret din tot sufletul că am adus vorba despre el. Discutam despre noi.

— Prețuiesc foarte mult prietenia ta, Charles.

El încuviință din cap, calmat.

— Este un punct de plecare într-o căsătorie. Am să trec pe la tine mâine și vom discuta subiectul cu Maria.

O oră mai târziu trăsura lui Charles oprea în fața conacului familiei Behringer. În dreptul ușii, el îi zâmbi Rebeccăi și-i sărută mâna. După ce intră în casă, Rebecca închise ușa în urma ei, oftă și se rezemă de ea. Trebuia să pună capăt acestei relații cu Charles. Avea să ducă dorul prieteniei lui.

Maria ședea dincolo de ușă, în capot și în papuci de casă.

— Iacob a adus din oraș asta pentru tine. A sosit în după-amiaza aceasta.

Femeia îi întinse Rebeccăi un plic mic. Ea îl luă și examinează caligrafia mărunțică și îngrijită de pe el. Nu era trecută nicăieri adresa expeditorului.

— De la cine este?

Maria chicoti și aplecându-se ca să o sărute pe Rebecca pe obraz spuse:

— Oi fi eu curioasă, dar n-am ajuns să deschid corespondența altora. Noapte bună, draga mea. Ne vedem mâine dimineață.

În timp ce Maria urca în dormitor, Rebecca rupse sigiliul și scoase scrisoarea. Un zâmbet dulce-amar îi luminează fața când începu să o citească. Scrierea era mizerabilă.

Dragă Rebecca,

Iartă-mă că nu ți-am scris mai devreme, dar eu și Benjamin am fost foarte ocupați în ultima lună. Sper că-ți merge bine în Jefferson. În ceea ce mă privește, n-aș putea să fiu mai fericită. Regret că nu am putut să rezist tentației scenei, iar deocamdată ne aflăm în New Orleans. Vom rămâne aici încă o lună, dacă totul merge bine, iar pe urmă vom pleca la casa lui din Dallas.

Oricât de mult mi-aș dori, mă îndoiesc că voi reuși să te văd din nou înainte de a pleca spre Dallas. Benjamin este îndrăgostit de calea ferată. Dacă vreodată vom avea motiv să trecem prin Jefferson sper că o vom face cu un tren venind din Vest. Nădăjduiesc că după ce ne vom căsători și ne vom aranja, ne vei face o vizită.

Rebecca, pentru că ai fost atât de bună cu mine, mă simt obligată să-ți răspund cu aceeași monedă. De obicei eu provoc mai multă bârfă decât îmi trece pe la urechi, dar vreau să-ți mărturisesc într-un mod delicat că am auzit multe povești despre tine cât am stat în oraș. Am vrut să-ți spun acest lucru în ultima seară însă despărțirea noastră a fost scurtă. Știu cât este de greu să fii subiectul bârfei crude. Mai ales când iubești pe cineva. Meriți fericirea și dragostea, așa că nu acorda nicio atenție celor care încearcă să se așeze în calea fericirii tale. Am

să-ți scriu iarăși când voi avea noua noastră adresă. Până atunci, rămân prietena ta recunoscătoare, Bessie.

Rebecca fu cuprinsă de confuzie. Se bucura pentru fericirea lui Bessie și era impresionată că aceasta o încuraja să-și caute propria mulțumire. Și totuși ceva o tulburase. O singură frază o pusese pe gânduri. Ea reciti scrisoarea, negăsind nimic important în afară de sfatul femeii. Împături hârtia și o puse în buzunarul pelerinei.

Când Rebecca trecu pe lângă întunecata sală de bal, o mișcare dinăuntru încăperii îi atrase atenția. Privi pe furiș înăuntru.

Behringer era acolo așezat într-un fotoliu. Ședea în umbra unei ferigi uriașe, care se revărsa pe masă, brațul atârându-i peste spătarul sculptat. În acea mână ținea lejer un pahar gol de brandy. Privea ca hipnotizat portretul semiobscur al femeii ce odinioară fusese soția lui.

— Era frumoasă, zise Rebecca încet.

Dacă o auzise, el nu lăsă să se vadă acest lucru.

Rebecca intră tăcută în încăpere, nedorind să-i tulbure singurătatea. Așezându-se încet pe canapea, ea vorbi din nou.

— Preferi să fii singur?

Tăcerea se așternu între ei. Întunericul camerei era auster, excepție făcând palidele raze ale lunii care pătrundeau dinspre verandă. Chipul lui era în umbră.

— Niciodată în viața mea n-am fost atât de singur, murmură el într-un târziu. Nu. Nu mă părăsi.

Tăcerea reconfortantă puse stăpânire pe încăpere, Rebecca gustând din plin clipele lor de singurătate. Niciodată nu i se îngăduise să-l privească așa cum dorise, [ar acum el părea să nu-și dea seama de prezența ei. Încet, ochii Rebeccăi se acomodară cu întunericul încăperii și reușiră să-i contureze expresia feței. Era înfricoșătoare.

O singurătate de o intensitate cum nu mai văzuse era întipărită pe chipul tras al lui Behringer. O iubise enorm pe acea femeie. Într-atât încât să înfrunte pentru salvarea ei și a fiului lor pârjolitoarele limbi ale unui foc ucigător. Evident, aici era femeia care îi ținea încă inima captivă.

Ea se gândi atunci la propria ei dragoste pentru el, ascunsă bine, într-un loc unde nimeni nu putea să-i facă rău, iar suferința pe care aceasta i-o adusesese, dispăruse paradoxal în fața puternicei ei rivale. Nu se simțea împovărată decât de nevoia de a i se dărui lui, de a-l feri de singurătate.

Rebecca se apropie de scaunul lui Behringer și se așază lângă picioarele lui. Se uită mai întâi spre femeia care le surâdea senin, aprobator parcă, iar apoi la Behringer. Fu surprinsă când constată că el o privea, cu o intensitate arzătoare.

— Cum era?

— Tăcută. Generoasă. Amuzantă, zise el, cu un surâs delicat. În multe privințe, foarte asemănătoare ție.

Liniștită Rebecca își lăsă fața pe genunchii lui. O clipă mai târziu, ea îi simți mâna prin păr. Stând cu obrazul lipit de țesătura moale a pantalonilor lui, ea își dădu seama că avea să păstreze veșnic în minte acel moment, ca pe o comoară. Nimic altceva nu mai conta decât alinarea lui.

Un minut sau două, în timp ce el o mângâia pe păr, tăcerea liniștitoare îi împresură.

— Cum merge cartea?

— Este aproape gata.

— Sunt impresionat. Poți să-mi spui despre ea?

— Este o poveste de dragoste, îi zise ea.

El îi contură bărbia.

— Destinată să fie o operă clasică.

— Nu mă pricep la opere clasice, rosti ea zâmbind optimismului lui încăpățânat. Mama ta este o remarcabilă povestitoare.

— Îmi plăceau poveștile pe care mi le spunea în copilărie.

Rebecca și-o imagină ușor pe Maria, cu vreo treizeci de ani mai tânără, cu Garit ținându-se de fustele ei, născocind pentru el basme cu țărăncuțe și prințese. Îi trebui ceva mai mult ca să și-l imagineze pe Garit, cu vreo treizeci de ani în urmă, când nu era decât un copilaș. Gândul îi înmuie sufletul.

— Cred că asta este o moștenire de familie pentru copiii tăi.

Cuvintele ei aduseră noi imagini vulgare ale lui Vivian Fairchild... nu, Vivian Behringer, bucuroasă că era însărcinată cu

copilul lui Garit. Ea alungă gândul. Un altul inutil într-un nesfârșit șir al acestora.

— Cum poți să spui asta și apoi să prevezi că nu va fi o operă clasică? întrebă Behringer.

Alegându-și cu grijă cuvintele, Rebecca ridică din umeri.

— Ca o operă să fie clasică nu-i sunt suficiente copertile.

— Da, zise el încet. Sunt convins că așa este. Îi trebuie un mesaj. O semnificație.

— Longevitatea.

— Cum se zice, timpul va decide.

Rebecca se pomeni dorindu-și cu disperare să poată rămâne în acest timp, cu acest bărbat, ca soție a lui. Era singurul ei vis. Dacă vreodată mâna destinului scrisese greșit, atunci se întâmplase în ziua în care ei i se sortise să se nască în secolul douăzeci. Într-o zi la fel de tristă, fusese hotărât ca Garitson Behringer să-i ceară lui Vivian Fairchild să-și împartă viața cu el.

— Te-ai distrat bine cu Norton?

Ea își ridică degetele până atinse gura lui. Moliciunea bărbii lui îi dezmierdă mâna.

— Nu există nimeni aici în afară de noi, Garit.

Negând parcă spusele ei, el își mai ridică o dată privirea spre tablou. Gestul lui inconștient o îndureră, dar ea nu făcu decât să-și sprijine obrazul de coapsa lui puternică.

— Vrei... vrei să discuți despre asta?

Trupul lui Behringer se încordă la auzul cuvintelor ei rostite ușor. Oftând, el spuse:

— Ce ai vrea să știi, Rebecca?

Ea regretă sugestia pe care o făcu și se uită spre el.

— Îmi pare rău, șopti ea. Nu m-am gândit decât că... mama ta a spus...

— Dacă ai discutat cu mama, sunt convins că știi tot ce ai fi vrut să cunoști.

Blestemată cu o neașteptată și neobișnuită lipsă de elocvență, Rebecca căută cu disperare cuvinte delicate.

— Eram curioasă în legătură cu portretul, dar ea nu mi-a povestit decât pe scurt. Că soția și fiul tău au murit într-un incendiu la bordul unui vapor, că tu ai iubit-o foarte mult și că aproape ți-ai dat viața încercând să-i salvezi.

Behringer făcu o grimasă.

— Se pare că nu m-am străduit suficient, nu-i așa?

Rebecca își sprijini palma de cămașa lui deschisă, umbrită de părul negru de pe piept.

— Ți-ai dat toată strădania. Crezi că s-a speriat când a izbucnit incendiul?

— Sarah era o femeie deosebit de echilibrată. De ce întrebi asta?

— Ei bine... ei bine...

— Văd că mama mea te-a informat. El oftă și apoi își prinse capul în mâini. Ceea ce nu știe mama este că Sarah și Peter au fost încuiați în cabină de cineva din afară. Ignorând geamătul Rebeccăi, el conchise: S-au ascuns pentru că nu au avut altă alternativă.

Amintirea unui vechi coșmar începu să-l tortureze. Creierul lui îi înfățișase în vise de nenumărate ori imagini de un realism înfiorător: brațele lui Sarah strânse în jurul fiului lor, încercând să-l liniștească, țipetele lor implorând îndurare în fața focului păgân care îi pârjolea, Sarah neputincioasă să răspundă rugăminților fiului lor. Un val de greață îl cuprinse și întinzându-se spre Rebecca o strânse puternic la piept, închizând ochii și cufundându-se în mireasma proaspătă a părului ei.

— Dumnezeu, să nu mă părăsești niciodată.

Ea îi mângâie umerii, murmurându-i cuvinte încurajatoare.

— Se știe cât de cât cine a fost responsabil de această tragedie?

El oftă și-și îndreptă spatele.

— Documentele vaporului sunt ținute secret de compania care i-a finanțat construcția.

— Ei bine, zise Rebecca încăpățânată, va trebui să găsești o cale să pătrunzi în...

Rostind cuvintele, ea înțelese. Revelația nu aduse vreo mângâiere. Mai precis, chiar îl îndepărtă de ea. Behringer prețuia atât de mult amintirea acelei femei că era capabil să se arunce într-o căsătorie nefericită numai ca să elucideze enigma morții ei.

Privind-o neîndurător, Behringer trecu ușor cu mâna peste obrazul ei catifelat. Cuvintele îi erau un argument epuizat, vocea îi era încordată de emoția nerostită.

— Am încercat toate căile posibile. Crezi că dacă ar mai fi existat altă cale nu aş fi găsit-o? Mai ales acum?

— Acum?

El nu vorbi. Mâna lui îndepărtă de pe fața ei o șuviță rebelă.

— Garit, zise ea. Ți-ai riscat viața pentru Sarah. Crezi că ea ar fi vrut ca tu să renunți la fericire ca să-i răzbuni moartea? Dumnezeu, nu ți-ai primit deja partea de cicatrici care să facă dovada acelei nopți cumplite? Ea îi atinse mâinile.

Privirea lui deveni mai aspră și mai distantă,

— Sunt chiar atât de dezgustătoare?

Ea își aminti de dimineață când îl observase mângâindu-și cicatricile. Acum, ea nu știa dacă să-i ceară iertare sau să-l pocnească.

— Nu m-am gândit niciodată că ai fi genul de om preocupat de frumusețea lui, zise ea încet. Am crezut că-ți apreciezi valoarea în funcție de lucruri mult mai importante.

Behringer nu făcu decât să o privească pustiit.

— M-am ferit eu de tine în noaptea în care ai făcut dragoste cu mine? continuă ea. Nu-ți amintești cum am răspuns când te-am văzut?

Încordându-și vizibil bărbia, el murmură:

— Am micșorat lampa. N-ai văzut nimic.

Nevenindu-i să creadă ce auzea, Rebecăi i se tăie respirația.

Încet, el o împinse în lături, de parcă întreaga conversație fusese prea mult pentru el. Ridicându-se de pe scaun, el se îndepărtă.

— Acum scuză-mă, te rog, zise el, sunt obosit.

În timp ce el urca scările, Rebecca percepuse granițele dragostei ei lipsite de speranță. Nu reușise să-i aline durerea, reușise doar să-i irite rănilor. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea respingere descurajantă.

Rebecca își ridică ochii spre portret. Femeia zâmbea delicat, răbdătoare, ca o madonă victoriană. Un surâs pe care Garit îl păstra cu sfințenie. Gândul o sfredeli, și ieșind din sala de bal urcă spre camera ei.

Capitolul 27

În ciuda adierii răcoroase a nopții de octombrie, somnul o ocoli pe Rebecca. Chipul lui Garit o obseda, fiind convinsă că dovada curajului și dragostei lui, îi era refuzată.

Aruncându-și un capot peste fina cămașă de noapte, ea se ridică din pat și ieși ușor pe verandă. În fața camerei lui Garitson se opri și apăsă pe clanță. Încăperea era cufundată în întuneric și-i trebuiră câteva clipe ca ochii să i se obișnuiască cu lumina slabă.

Îl văzu pe Behringer întins pe pat, pieptul lui gol conturându-se vag în palidele raze de lună. Abia atunci ea își dădu seama că nu-i văzuse niciodată pieptul. El stătea între perne, cu mâinile împreunate sub cap și o privea. O clipă ea șovăi, dar după ce inspiră adânc străbătu încet spațiul care îi despărțea.

Aprinzând chibritul de lângă lampă, ea îl ținu aproape de fitil până ce strălucirea blândă lumină camera. Se depărtă apoi de pat ca să tragă draperiile la ferestre. Revenind iarăși lângă lampă, îi mări intensitatea până ce trupurile lor fură inundate de lumină. Rebecca se întoarse spre Behringer, mișcată de vulnerabilitatea tandreții de pe chipul lui.

Își așeză mâinile pe adâncitura abdomenului lui. Degetele ei urcară încet pe pieptul lui gol. Atentă privi cicatricile pe care el le ascunsese în noaptea în care făcuseră dragoste. Pete și fâșii vineții brăzdau haotic pieptul lui, întinzându-se pe mușchii încordați ai umerilor și pe brațe.

Rebecca era conștientă de groaza întipărită pe chipul ei, dându-și seama că desfigurarea ar fi provocat într-adevăr repulsie unei persoane ca Vivian Fairchild.

— Astea au fost răni grave, Garit, șopti ea, mișcată de teribila dovadă din fața ei. Trebuie să fi suferit cumplit.

El nu vorbi, ci o privi doar cu dorință înnebunitoare.

Degetele ei rătăciră pe pieptul lui lat, oprindu-se și mângâind urmele violente pe care focul le lăsase.

— Un om cu o înțelepciune profetică a spus odată că dragoste mai mare ca aceea a unui bărbat în stare să-și sacrifice viața pentru cineva nu există. Ea tăcu, încercând zadarnic să-și alunge emoția stârnită de el.

— Orice femeie visează să iubească un bărbat care și-ar da viața pentru ea. Rebecca clipi, iar lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu că trăiești. Acesta nu sunt o rușine, căci nu sunt imperfecțiuni. În cel mai rău caz, te fac să fii mai deosebit. Ea își coborî gura pe semnele roșietice, atingându-le tandru, lacrimile contopindu-se acolo cu sărutările.

Behringer o apucă pe Rebecca de umeri și o trase aproape.

— De unde naiba ai venit?

— Nu contează! rosti ea cu disperare.

— Ba da, zise el. Ești exact ca-n visele mele.

Behringer își coborî gura peste buzele ei cu o tandrețe dură. Măinile lui îi cuprinseseră fața, degetele lui aspre dezmiardându-i-o. Ea nu era suficient de aproape de el. Degetele lui lunecară în bogăția strălucitoare a părului ei, trăgând-o mai aproape. Voia să o țină atât de aproape, încât ea să devină parte din el, asemeni imaginii pe care el o purta în minte. Dorea tot ce însemna ea.

Capotul vaporos alunecă de pe trupul ei, făcându-l să tacă. Frumusețea ei era etalată cu o claritate obsedantă de transparența cămășii, sfârcurile întunecate, lipindu-se tentant de țesătura delicată. Behringer își plecă ușor capul ca să prindă între buze una din acele ținte senzuale.

Rebecca se cutremură în fața pasiunii lui candidă. El scăpă un sunet de satisfacție când simți aproape de ureche limba ei, iar Rebecca se cutremură din nou.

— Este... este atât de bine, râse ea nervos, uitând de lacrimi.

La rândul lui, el chicoti, eliberând un hohot emoționant de undeva din adâncul gâtului.

— Din ce în ce mai bine.

— Oh? Ochii ei se măriră uluiți, iar Behringer zâmbind delicat îi îndepărtă cămașa cu o mișcare rapidă.

— Oh, da, replică el, atrăgând-o încă o dată în adăpostul, fierbinte și umed al gurii lui. Rebecca neputincioasă descoperi nuanțele trupului acelui bărbat, dincolo de fantezii, dorindu-l cu ardoare. Trupul lui se încordă vizibil când neobositele degete ale Rebeccăi se răsfirară atingându-l într-o minunată și intenționată mângâiere care căuta să descopere adâncurile dorinței lui.

El își ridică ușor capul ca să observe trăsăturile ei inundate de pasiune. Rebecca îl privea amețită, cu ochi strălucitori. Buzele ei se despărțiră, lăsând loc limbii să se furișeze într-un gest ispititor. Behringer își coborî gura până ce limba lui pătrunse printre buzele ei depărtate, sărutând-o într-un dans pârjolitor.

Își începu apoi lentul asalt asupra simțurilor ei, masându-i sânii, dezmierdându-i talia, netedul și încordatul pântec, lungile și zveltele coapse. Acele membre minunate, frumos arcuite, având nuanța unui apus de septembrie și aroma unui lichior exotic. El despărți acele coapse, iar când își ridică din nou privirea spre ea, plăcerea lui crescuse văzând-o cum îl urmărea fascinată.

Rebecca gemu când barba lui Behringer îi atinse pentru prima dată coapsa.

— Mă gădilă, zise ea râzând pe nerăsuflăte.

Hohotul ei se transformă într-un geamăt de plăcere când el îi acoperi vulnerabila esență cu sanctuarul buzelor. La rândul lui, Behringer scăpă un geamăt. Intensitatea sărutului intim o făcu pe ea să închidă ochii și să-și înfigă mâinile în părul lui ondulat, trăgându-l aproape, netemându-se să-i arate cât de mult o satisfăcea. Numele lui șoptit fu o implorare pe care el o ignoră. Sau poate că știa exact ceea ce cerea ea, căci în numai câteva clipe focul pe care el îl stârnise înăuntrul ei răbufni necontrolat, făcând-o să țipe chinuită.

Când Behringer se ridică pentru a privi chipul ei tulburat, un zâmbet bărbătesc umbri trăsăturile lui.

— Doamne, ce frumoasă ești!

Intonațiile domoale ale glasului lui o hipnotizară pe Rebecca, și apucând proeminența puternică a trupului lui, îl ghidă mai aproape. Behringer îi privi chipul, cufundându-se în strălucirea seducător-arzătoare a ochilor ei căprui. Dacă ar fi văzut acea expresie în fiecare zi, el n-ar mai fi îmbătrânit niciodată. Simți înăbușitoarea invitație a lăuntricului loc dintre coapsele ei și lunecă spre acesta în mișcări amăgitoare, până ce ea, împingându-și brusc șoldurile, îl atrase în refugiul care aștepta. Respirația lui Behringer se transformă atunci într-un șuierat.

Rebecca îi murmură neclar cuvinte de dragoste la ureche. El se supuse dorinței ei, lăsându-se prins în lunga călătorie de plăcere

care avea să-i ducă spre un loc în care nu mai fuseseră decât o singură dată.

Rebecca deschise ochii. Prinzându-i fața între mâini, ea se uită în ochii lui, semiînchiși, plini de pasiune. El întâlnește privirea ei liniștită iar evidentă dorință din acei ochi negri îi mărește plăcerea ei. Rebecca îl strânse tare când ritmul pătrunderilor lui precise și repetate se întetă. Behringer își coborî capul în moliciunea părului ei, șoptindu-i numele pe un evident ton acaparator. Într-un târziu, cei doi atinseră culmea călătoriei lor, și fără să rostească un cuvânt, el o convinse pe Rebecca să privească frumusețea din jur, să-l însoțească în acel periplu.

Mai apoi, când stăteau tăcuți unul în brațele celuilalt, Behringer scâpă un mic sunet de uimire. Rebecca chicoti văzându-i consternarea și împărtășindu-i-o, îl mângâie pe păr. Îi atinse apoi bărbia.

— Barba ta este moale.

El mârâi și rosti încet:

— O anumită domnișoară pe care o cunosc ar dori foarte mult să mi-o dau jos.

Rebecca nu dorea ca imaginea logodnicei lui să prindă contur.

— Ce groaznic!

El ridică din umerii mari și răsucindu-se pe o parte își sprijini capul în mână astfel încât să o poată privi.

— Cred că vrea să-i dovedesc dragostea mea.

Rebecca înclină din cap afirmativ.

— Tu ce părere ai? întrebă el.

Ea surâse.

— Cred că ar trebui să faci ce-ți place. Eu deja ți-am spus că-mi place.

Behringer încuviință din cap, cumpănind alene.

— Atunci cred că am s-o păstrez.

Ochii ei licăriră când Rebecca îl privi.

— Ca să-ți dovedești dragostea?

Mustăcînd, el rosti:

— Ca să-ți gâdil coapsele.

Rebecca se cutremură și-l trase în brațe.

Adăpostit în camera în care visele prindeau viață, Garitson adormi.

Când se trezi, un zâmbet de supremă satisfacție i se răsfrânse pe față. Un val de tandrețe îi cuprinse inima când o zări pe Rebecca dormind cu gura ușor întredeschisă. Încet, el îi atinse bărbia, închizându-i gura, și delicat așternu o sărutare pe acele buze.

Fără tragere de inimă, se răsuci și se dădu jos din pat. Cu mișcări ușoare, el se spălă, se îmbracă, și aranjându-și cămașa în pantaloni, o privea cum dormea. Se uită la ceasul de pe cămin. Era prea devreme. Nici harnicul Charles Norton nu se trezise încă.

Cum avea să se mai distreze spunându-i lui Norton că nu mai era nevoie de serviciile lui. Dar Vivian? se întrebă el.

Vivian. Asta era o cu totul altă problemă. Încruntarea se așternu pe fața lui. Reacția ei avea să fie neplăcută, dar puțin conta. Ceea ce conta cu adevărat era să facă legală prezența chipului Rebeccăi pe perna lui. Aruncându-i acesteia o ultimă privire, Behringer ieși din cameră.

Străbătu fără țintă cu pași mari holul de la parter, oprindu-se în fața sălii de bal. Intră în cameră, făcând ca întotdeauna o insesizabilă plecăciune și șovăind se apropie de portretul lui Sarah. Zâmbetul lui dispăru când își ridică privirea spre femeia care îi venerase, care îi dăruise un fiu mult prea angelic pentru acea lume.

Behringer luptă din răputeri împotriva neașteptatului sentiment de vinovăție care îi rodea lent inima. Nu cunoscuse această senzație de trădare pe durata logodnei lui cu Vivian Fairchild. Răspunsul îi veni la fel de repede precum întrebarea. Nici nu făcuse vreodată dragoste cu Vivian. De când murise Sarah, nu făcuse dragoste cu nicio altă femeie. Doar cu Rebecca.

Oh, existaseră încercări șovăielnice care sfârșiseră în patetice frustrări fie pentru parteneră, fie pentru el, fie pentru amândoi. Cea mai mare parte din timp stătuse prins în treburi ca să nu se gândească la acest lucru. Până la venirea Rebeccăi, deseori se visase făcând dragoste cu Sarah; experiențe ciudate, chinuitoare care îl făcură să se trezească tremurând de dorință. O seducție pe care el trebuia să o împlinească într-un vis macabru, într-o singurătate obsedantă.

Și totuși era mai mult. Rebecca o fi fost prima femeie cu care făcuse dragoste după moartea lui Sarah, însă în timpul celorlalte încercări ale sale, nu simțise niciodată această intensă remușcare. El își dădu apoi seama că această căință a dimineții era culmea sentimentului, născut în noaptea în care o văzuse pentru prima dată.

Închizând ochii, el și-o aminti pe Rebecca, o fantasmă care prinsese viață în camera lui pustie. Prospețimea caldă a unei adieri de aprilie izgonise iarna din inima lui. Intensitatea momentului îi distrăsese într-atât atenția că timp de câteva ore nu reușise să se mai gândească decât la ea. Îi urmărise apoi somnul în apartamentul de la Excelsior. Când fu convins că adormise se întinsese lângă ea, ca să-i privească frumusețea. Atunci simțise pentru prima dată acel teribil sentiment de vină, care refuza să fie ignorat și care acum îl chinuia.

De ce Sarah, o femeie care iubea dezinteresat, și Peter, un simplu copilăș, fuseseră siliți să îndure o moarte incredibil de crudă și inutilă? Cine îi urâse într-atât ca să-i încuie în cabină, făcându-i să împărtășească o asemenea soartă? Și, ce era mai important, de ce el nu murise odată cu ei? De ce nu fusese acolo ca s-o salveze? De ce nu o iubise mai mult? De ce nu o iubise cât ar fi meritat?

Acum, după șapte ani, petrecuți sub apăsarea vinei care îmbrăcase diverse forme, ce era cu Rebecca? De ce simpla amintire a modului cum o privise dormind era mai profundă decât oricare altă amintire a soției lui? De ce gândul pierderii ei îl îngrozea mai mult decât oricare altă teamă pe care o avusese? Răspunsul care îi veni era foarte simplu.

Era îndrăgostit de ea.

În clipa în care o întâlnise pe Rebecca, inima lui își deschisese încet porțile ferecate până ce visul lui nu mai fu moartea care să-l unească veșnic cu Sarah și cu Peter, ci petrecerea vieții până la adânci bătrâneți alături de Rebecca.

Surâsul tandru al lui Sarah nu-i reproșa nimic, lucru care se dovedi a fi cel mai greu. Exact cum îi ședea în fire, să nu arunce niciodată un cuvânt de acuzare, să creadă cu încăpățănare în el, indiferent de ce spuneau alții. Exact cum era și-n firea Rebeccăi.

Ai îndrăgi-o, Sarah.

Portretul nu-i dăruie decât acel surâs senin. Lui Behringer îi plăcea să creadă că ea zâmbea și acum așa, undeva într-un loc în care amintirea focului dispăruse. În acel loc, ea se juca cu Peter, râzând și zburdând în preajma unui fir de apă argintiu care semăna cu brațul râului. Gândul îi făcu inima să tresară, de parcă el s-ar fi aflat în echilibru pe vreo stâncă. Odată acel loc, îl ademenise, locul în care și-ar fi regăsit familia.

Sentimentul de vină, își dădu el seama, nu izvora din faptul că făcuse dragoste cu Rebecca, ci din faptul că o iubea. Din faptul că dorea nespuse să-i dăruiască acea dragoste pe care nu o dăruise cu adevărat femeii cu care fusese căsătorit. Din faptul că amintirea lui Sarah era mai moartă decât era ea. Ea își trăise scurta viață pentru fericirea lui. Dacă el lăsa amintirea ei să moară, care mai fusese atunci sensul vieții ei? Propria lui slăbiciune omenească îl chinuia în timp ce aștepta asentimentul soției.

Behringer auzi zgomotul unor roți, și apropiindu-se cu pași mari de fereastra din față, îl văzu pe Norton coborând din trăsura neagră. Splendid! Pe lângă faptul că era blând și inteligent, individul era telepatic.

În timp ce Behringer își aranja manșetele cămășii într-un gest inconștient. Caroline deschise ușa, Când Norton intră în casă, Behringer ieși în hol. El îi întinse mâna bărbatului și zâmbi.

— Cum te simți în dimineața aceasta, Norton?

Norton strânse mâna lui Behringer, privindu-l prudent.

— Aproape excelent, mulțumesc.

Într-adevăr. Behringer hotărî să intre direct în subiect.

— Vreau să-ți spun că sunt bucuros să te văd. Trebuie să discutăm problema Rebeccăi.

— Oh? Să înțeleg că ești de acord cu decizia ei. Te asigur, va fi în deplină siguranță pe durata călătoriei. Charles zâmbi. Nici nu-ți pot spune ce încântat sunt că totul merge fără piedici.

Timp de câteva clipe, Behringer îl privi pe bărbat fără să scoată un cuvânt. Într-un târziu, reuși să articuleze:

— Iartă-mă, Norton. Poate am fost cam pripit. O călătorie ai spus?

— Vom face o vizită familiei mele din Londra, ca să primim aprobarea căsătoriei noastre.

Cuvintele îl atinseră pe Behringer cu precizia unui țintaș de elită. Toate rămășițele visului lui se topiră în soarele dimineții, un zâmbet delicat răsfrângându-i-se pe față.

— Atunci presupun că sunt necesare felicitări, amice. Dacă vrei așteaptă în salon, sunt convins că Rebecca va coborî imediat.

Când Behringer ajunse în dreptul ușii de la intrare, ușile deschise de la sala de bal îi atraseră atenția. El cedă, ispitit de sanctuarul acelei camere, și pătrunse împietrit înăuntru ca să mai stea o dată în fața tabloului lui Sarah. Preț de câteva clipe ce părură să nu se sfârșească, el privi pierdut la dovada care îi demonstra că toate visurile lui muriseră de ani de zile. Zâmbetul ei era acum, pur și simplu compătimitor.

— Garit?

Glasul Rebeccăi venit din spate îi trimise un fior care îi străbătu șira spinării și-l făcu să se răsucească tăcut. Chipul ei era un amestec de emoții, niciuna clară. În acel moment se simți cuprins de furie. În drumul lui spre ieșire, trecu pe lângă ea și se opri.

— Dacă vrei să mă scuzi, murmură el. Am uitat de țelul meu suprem.

Capitolul 28

Tradiția, dragostea și feeria unui pământ vechi de secole erau țesute în fiecare rând din opera Mariei. Genul de femeie care credea cu încăpățănare că dragostea triumfătoare era un concept simplu, străin numai celor mai patetice suflete; ea surâse senină când scrise ultima frază.

„Aveau fericirea în față, întocmai cum aveau verdele stejarilor, meandrele râului pe ale cărui maluri se stabiliseră și-și crescuseră copiii, întocmai cum aveau anotimpurile. O fericire veșnică și nesfârșită”.

Rebecca fu impresionată de finalul romantic. Și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Reciti cuvintele pe care le copiase.

— Trebuie să ajungă la New York, zise ea.

— Garitson o va publica, rosti Maria.

— Dar, Maria, spuse Rebecca, doar așa cartea va reuși să...

— Garitson o va publica.

— Există edituri acolo. Garitson va fi astfel scutit de greutate, spuse ea.

— Nu, Rebecca. Maria se așeză pe canapea. Cuvintele ei erau clame dar totuși pline de pasiune. Garitson o va publica și va aparține locuitorilor din Jefferson. Oamenilor care cred în povești de dragoste, nu în acapararea unui bănuț de aur.

Pentru o clipă Rebecca fu cuprinsă de rușine. Rușine pentru visul cel mai de preț al copilăriei — succesul literar, vândut pentru o monedă de aur; rușine pentru lipsa de respect față de visurile altora; și ce era mai ciudat, rușine pentru disprețul arătat plăsmuirilor.

Jefferson-ul era idilic. Legendele, folclorul, miturile lui. Acele locuri, evenimente și date neînsemnate nu defineau o poveste de dragoste. Prindeau viață numai prin acel sentiment vechi de când lumea și pământul. Acel sentiment fără vârstă pe care majoritatea îl nega. O majoritate căreia cu regret trebuia să spună, se mândrise că-i aparținuse.

Maria își ridică ușor capul și oftă.

— Aș vrea să văd toată povestea când o vei termina. Și te rog, spune-i lui Caroline să-l trimită pe Garitson la mine.

Rebecca se ridică și înclină din cap aprobator. În dreptul ușii se opri.

— Charles m-a rugat să-l conduc la gară. Am să mă întorc peste o oră.

Maria încuviință înclinându-și capul, iar Rebecca plecă.

Behringer intră câteva clipe mai târziu în bibliotecă, remarcând privirea plină de înțeles a mamei lui.

— Închide ușa, Garitson.

El se supuse, tulburat de vulnerabilitatea stării ei sufletești.

— Cartea este gata.

Behringer înclină din cap.

— Felicitări!

Ea se ridică și îndreptându-se spre biroul din spatele lui, contură cu degetele spătarul sculptat al scaunului.

— Ce intenții ai cu Rebecca?

Behringer nu se întoarse.

— Mai întâi ar trebui s-o întrebi pe ea ce planuri are. Este foarte clar că acestea nu mă includ. Ar trebui s-o cunoști destul de bine ca să-ți dai seama că nu poate fi comandată.

— Comandată? Eu mă refeream la dragoste, fiule.

— Ei bine, zise el încet, acesta este un subiect la care mă tem că sunt neputincios.

— Există pași pe care trebuie să-i faci ca să te asiguri că dragostea dintre voi va supraviețui.

El se răsuci ușor, în ochi strălucindu-i curiozitatea.

— Despre ce vorbești, mamă?

— În după-amiaza asta ea va termina cartea.

— Ce are de-a face cartea cu relația dintre mine și Rebecca?

Maria se întoarse ca să privească pe fereastră.

— Are.

Behringer încercă să-și păstreze cumpătul. Mama lui era într-o dispoziție enigmatică și demult învățase că nu se putea discuta cu ea când era într-o asemenea stare.

— Îl cunoști pe Malcom Henderson, Garitson?

— Desigur. Piticul bătrân și excentric care colecționează cărți. Și oglinzi. Și tot felul de prostii.

— El cunoaște secretul în care Rebecca a ajuns la tine și deține cheia fericirii tale.

— Mamă, zise Behringer, maxilarul lui etalând furia pe care tonul lui calm încercă să o ascundă, despre ce naiba vorbești?

— Doar atât. Domnul Henderson va supraveghea tipărirea cărții.

— De ce nu Gustav? Am crezut că el este mai bine dotat pentru o asemenea sarcină.

— Când domnul Henderson îți va aduce primul exemplar să-l păstrezi ca pe ochii din cap.

— Mamă, mă sperii.

Maria se apropie, în ochi strălucindu-i lacrimile.

— Este foarte important, Garitson. Într-o zi vei înțelege. Până atunci promite-mi că vei avea grijă de această carte ca de viața ta, căci de fapt asta și este.

Garitson își luă mama în brațe, impresionat de inexplicabila ei emoție.

— Îți promit mamă.

— Și mai am o rugămintă. Rebecca este la gară. Asigură-te că nu se va urca în acest tren.

— La gară? întrebă neîncrezător Behringer.

— Du-te, Garitson, ori s-ar putea să o pierzi.

Behringer o porni cu șaretă pe un drum pe care niciun om în toate mințile nu l-ar fi urmat și cincisprezece minute mai târziu era la gară. Inima lui zvâcni ușurată la imaginea din fața ochilor. Rebecca nu pleca, își lua doar rămas bun de la Charles Norton.

Zvonuri vuiiau în legătură cu părăsirea lui Charles. Tatăl lui sosise de Ziua Recunoștinței exprimându-și fără întârziere, cu claritatea specifică unui nobil englez, antipatia pentru Rebecca. Imediat el lansă un zvon strategic cum că demult aranjase o căsătorie între Charles și o femeie de rangul lui, la Londra. Behringer cu greu se stăpânise să nu-și înfigă pumnul în fața individului. Ceva din frumusețea bărbaților din neamul Norton cerea parcă palme.

Ușurarea lui fu de scurtă durată. Charles bolborosea o pasionată declarație de dragoste, care îi făcu greață lui Behringer.

Trenul plecă, iar Behringer așteptă în fața gării. Rebecca se întoarse și rămase surprinsă văzându-l acolo. Furia lui deveni mai puternică zărind tristețea întipărită pe chipul ei.

— Mama mi-a spus că era nevoie de cineva care să te aducă acasă.

— Mulțumesc, dar nu este necesar, zise ea, alungându-l cu un semn din mână. Evident, deocamdată nu era pregătită pentru o confruntare cu el.

— Totuși, eu nu îmi calc promisiunile făcute mamei. El se întoarse spre vizitiul lui Charles și-i făcu semn să plece.

Rebecca rămase uimită de aroganța lui și de supunerea vizitiului. Bărbați. Toți credeau că-ți puteau citi gândurile, sau probabil presupuneau că nici nu ai așa ceva.

Trecu pe lângă el și, ignorându-l atunci când încercă s-o ajute, se urcă singură în șaretă.

După ce-i puse în poală o pătură, Behringer se așeză lângă ea și apucând hamurile mână caii spre casă. Când văzu tabloul din fața ochilor, gemu. Silas Fairchild și fiica lui cea mare, traversând strada. Amândoi erau clar neplăcut impresionați de imaginea cuplului care se apropia.

Behringer ajunsese în punctul în care își dorea mai mult să-l omoare pe Silas decât să se căsătorească cu fiica acestuia. Silas trebuia să știe despre moartea soției și fiului lui. În ultimele săptămâni Behringer își reproșa perspectiva viitorului. Fusese atât de obsedat de rezolvarea misterului că nu se gândise niciodată la încurcătura ce avea să se producă odată cu ieșirea la iveală a adevărului. Silas probabil avea să fie considerat complice la crimă, în cazul în care acuzația avea să fie formulată direct asupra lui. Cum avea să-l răsplătească noua lui soție pentru faptul că-i condamnase tatăl? Acest lucru nu contase deloc în planurile pe care Behringer și le imaginase.

Nu asta îți doreai? se întrebă el. Scopul nu era pedepsirea celor răspunzători, inclusiv a lui Silas Fairchild? Mai ales pedepsirea lui Fairchild? Nu era răzbunarea, preocuparea lui majoră?

Fără doar și poate.

Tot ce contase timp de șapte ani fusese dezvăluirea adevărului despre oribilul mister din trecutul lui, căci altfel nu și-ar fi găsit niciodată liniștea. Trecutul însă nu părea să mai conteze. Acum că Rebecca nu se căsătorea cu Charles Norton, tot ce-l condusesse de la moartea lui Sarah scădea în importanță.

El se opri lângă familia Fairchild, iar Vivian sprijinindu-se cu ambele mâini de genunchii lui se întinse ca el să o sărute pe obraz.

— Bună, dragule, zise ea, pe un ton posesiv, mâinile zăbovindu-i neacaparatoare.

El răspunse invitației ei, așternând un sărut undeva în aer, aproape de nas.

Silas se sprijini cu mâna de marginea șaretei.

— Ce faci, Garitson? întrebă amabil Fairchild.

— O conduc pe domnișoara Reynolds acasă, replică el nervos. Pretinsul ei logodnic este în drum spre casă.

— Oh, răspunse Vivian prefăcându-se abătută. Ce distrusă trebuie să fii, Rebecca.

Rebecca zâmbi forțat.

— Mă simt bine, sincer.

— Dacă vrei să ne scuzați, trebuie să plecăm.

— Bănuiesc că te vom vedea la slujba din Ajunul Crăciunului?

Behringer afirmă din cap.

— Desigur. Bună ziua, Vivian. Silas.

Caii se puseră încă o dată în mișcare, tropăind prin mijlocul orașului. Behringer simțea privirea fixă a lui Fairchild arzându-i spatele.

Aruncă o privire pe furiș Rebeccăi atunci când o apucară pe drumul spre casă. Lacrimi tăcute se rostogoleau pe obrajii ei.

— Nu mai plânge, zise Behringer încordat.

Ștergându-și ochii cu degetele, ea își ridică privirea spre el. Behringer scoase o batistă din buzunar și i-o întinse.

— Tipul este un prost.

Ochii căprui căpătară brusc strălucirea aurului topit.

— În afară de mama ta, Charles era cel mai drag prieten pe care l-am avut aici.

Afirmația ei îl enervă.

— Ești o proastă mai mare decât el, dacă îl aperi cu atâta înverșunare. Nu știi de ce se duce acasă?

— Se duce pentru că este îndrăgostit de Lady Gillian sau cum o cheamă, zise ea ștergându-și lacrimile și încordându-și spatele.

Evident, gândul la rivala de peste graniță o deranja.

— Tipul nu se va căsători fără asentimentul mamei, zise el.

— Eu și Charles suntem prieteni, atât.

Behringer își aminti cuvintele lui Norton dinainte de plecare, iar mânia îl străpunse acum la fel ca atunci. Căută ceva ca să-și aline durerea. Ca de obicei apelă la sarcasm.

— Nu te deranjează câtuși de puțin că trebuia să aibă aprobarea familiei ca să se cunune cu tine? Am auzit că tatăl lui nu putea să te suporte.

— Richard Norton este un nătărău încrezut.

— Crede că ești o târfă din New Orleans.

Ea se răsuci cu fața la el.

— De unde știi?

— Asta este părerea întregului oraș, zise el ridicând din umeri. Nu și a prietenilor noștri.

Rebecca privi pe furiș la Behringer, încercând din răspuțeri să pătrundă prin vălul de rezervă tras cu grijă pe chipul lui. Ca trăsniță, ea rosti:

— Și-a ta la fel!

Remarca ei îl deranjă. Furia tacită îi încordă maxilarul.

— Acum chiar că ești ridicolă.

Presupunerea lui o îndurera pe Rebecca. Totul părea să se destrame. Se căzni să vorbească, amintindu-și cum interpretase dragostea lui ca pe ceva mai mult decât un simplu act sexual. Scutură din cap încercând să-și alunge prostia.

— Nu există decât o cale să le dovedești că s-au înșelat, zise el cu blândețe.

— N-am nimic de dovedit.

El chicoti.

— Aș spune că dacă vrei să te căsătorești cu Charles Norton va trebui să risipești o parte din legende. Nu este necesar decât o simplă vizită a familiei tale.

— Tu știi cine sunt și de unde vin, rosti ea încercând să evite subiectul.

— Știu?

— Te rog fii mai clar. Acum negi zvonurile, acum recunoști că înclini să le crezi.

El oftă.

— Las-o baltă. Nu era decât în interesul tău.

Cum de îndrăzneală? Cum de îndrăzneală?

— Asta venind din partea celui care ar putea confirma cele mai urâte zvonuri care există.

— Atunci scrie-le părinților tăi. Invită-i la noi o vreme. Am vrut să trec pe la ei când am fost la Shreveport.

Inocenta remarcă a lui Behringer adânci furia Rebeccăi.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Să-ți fi trădat încrederea? Din nou fu ironic.

— Repet. Nu am de dovedit nimănui absolut nimic. Cu atât mai mult ție.

Capitolul 29

Veselie de Crăciun. Behringer era sătul de ea. Aflat pe verandă, sprijinindu-se cu călcâiul de balustradă, sorbea din paharul de rom. Oboseala îi cuprindea fiecare părticică a trupului, cu toate că frenezia din casă alunga orice posibilitate de odihnă.

Când Vivian insinuase că în această seară mirosea a iarnă, Behringer își ridicase privirea crispată, observând cerul înstelat al nopții de Crăciun. Naivitatea fetei îl amuzase din nou. Cum de putea o minte omenească să fie plină doar de modă și de bârfe și de nimic altceva? Măcar avea să-și petreacă tot restul vieții râzând de ea.

De partea cealaltă a ferestrei din spatele lui, auzi voci. Mama lui povestea unei persoane despre cartea pe care ea și Rebecca o scriseseră. Behringer inspiră îndurerat, amintindu-și tulburat de fata aflată în șareta lui, nepregătită să facă față tachinării lui.

Oftă. Ea nu avea să cedeze deloc în privința trecutului ei. Behringer simți fiorul neputinței învăluindu-i liniștea. Îl îngrozea gândul eventualelor dezvăluiri pe care ea le-ar fi făcut. Avea să iasă totul la lumină când ea avea să fie mai puțin pregătită să le facă față. Numai dacă l-ar lăsa să o ajute.

Vivian ar fi încântată să afle sordidele povești despre viața Rebeccăi, dinainte de sosirea la Jefferson, dacă bineînțeles nu ar produce ruptura de Charles Norton.

Lui Behringer îi era clar că logodnica lui cultivase prietenia dintre cei doi, cu intenția de a o ține pe Rebecca departe de el. Ei bine, se gândi el. Reușise destul de bine; Rebecca sfârșise prin a se îndrăgosti de un bărbat care voia să-i verifice recomandările înainte de a o lua de soție. Behringer sorbi paharul până la fund.

Pentru a suta oară din septembrie, el se gândi la telegrama pe care Katy i-o trimisese în Shreveport: *Nu cunosc fata, Garitson. De data asta cred că gluma îți aparține! Dragoste ție, mamei și tatei.*

El se zbătu în presupuneri. Se gândi la acele nopți în care Rebecca nu putuse să doarmă, știa, căci o auzise plimbându-se prin cameră, chinuită de amintiri pe care numai Dumnezeu le cunoștea, fără să ceară sprijinul cuiva. Își purta propriul război în singurătate. Oricine altcineva ar fi considerat îndârjirea ei vrednică de laudă. Pentru Behringer, era pur și simplu zdrobitoare.

Pentru majoritatea oamenilor din Jefferson, trecutul Rebeccăi se dezvăluise în noaptea în care fusese confundată cu Bessie Rothschild, o actriță și o prostituată care își oferea favorurile în New Orleans. O femeie care deseori era angajată de soțul ei, Abe

Rothschild. Din acest motiv se părea, că Bessie și Abe de multe ori păstrau nume diferite.

Numele de Rothschild îi provocă un gust amar lui Behringer. Își aminti de prima dimineață a Rebeccăi în Jefferson. Ea discutase destul de degajat cu soțul lui Bessie, un bărbat care făcea până și un uliu să pară uman. Pasărea era într-adevăr însetată doar de stârvuri. El însă era genul care s-ar fi amuzat ospătându-se dintr-o pradă vie.

Toate acestea se confruntau cu obsesia supremă care îi stătea pe creier. Rebecca nu avea suficientă încredere în el ca să-i spună adevărul.

— Garitson!

El își răsuci capul auzind tonul tăios al mamei.

— O să răcești de moarte, zise ea. Intră imediat în casă.

El zâmbi.

— Cred că mamele spun asta de când lumea și pământul.

— Și tot degeaba, mormăi ea.

— Unde este Rebecca?

— Nu acordă atenție petrecerii noastre. Este sus.

El o apucă pe scări cu un scop bine determinat, oprindu-se mai întâi în camera lui.

Rebecca se retrăsese devreme în acea seară, înainte de sosirea oaspeților și tocmai ațipise când simți atingerea unor degete pe buze.

— Crăciun fericit!

Deschizând pleoapele, ea privi fix în ochii negri, surâzători ai lui Behringer.

— N-am vrea, nu, să anunțăm oaspeților că fiind prea răscolită te afli în camera ta?

Depărtându-se ușor de ea, el se aplecă spre piciorul patului.

— Am ceva pentru tine.

Pachetul pe care îl scoase era mic și înfășurat în hârtie maron.

— Eu n-am nimic pentru tine.

El oftă și așeză cadoul lângă brațul ei.

— Tu crezi că asta nu este decât o mită? O speranță pentru favoruri? El își înclină capul. O admirabilă strategie, dacă stau să mă gândesc bine.

Când Rebecca se ridică, părul i se răsfire pe umeri. Behringer o urmărea cu privirea.

— Deschide-l.

Ea desfăcu funda și rupse hârtia. Din pachet scoase o carte. O clipă privi consternată la carte, stomacul ridicându-i-se parcă până în piept. *Un yankeu la Curtea regelui Arthur*. Mark Twain. Ea încercă din răputeri să-și umple cu aer plămâni contractați. Cartea căzu din mâinile ei vlăguite.

Cartea nu fusese încă publicată.

— De unde o ai?

— Am sursele mele misterioase. M-am gândit că-ți place Twain.

Întorcând spre el o privire înnebunită, ea întrebă:

— Unde?

Behringer își ridică o sprinceană neagră.

— Domnul care tipărește cartea mamei o avea expusă. A zis că este singurul lui exemplar.

— Cine este?

— Un colecționar de cărți. De obicei comercializează sticle vechi, oglinzi și cărți rare. Numele lui este Malcolm Henderson. De ce?

Deschizând cartea, la prima pagină, mâinile Rebeccăi începură să tremure puternic.

1889, un roman de Mark Twain.

Ea recunoscuse cartea pe care o văzuse când vizitase prima dată magazinul lui Henderson. Scăpă cartea din mână, în mintea ei gândurile rotindu-se anarhic.

— Mulțumesc, șopti ea.

Confuzia lui Behringer era la fel de mare ca a ei. Privind-o cu atenție, el își strecură mâna în buzunar.

— De asta era să uit.

Luându-i mâna, brusc, înghețată, el îi puse ceva în palmă.

Când i-o eliberă, Rebecca privi în jos, consternată de primul lui dar. În palma ei se afla o extraordinară miniatură dublă, înrămată în sedef. Ea privi la chipurile de acolo, imagini din urmă cu vreo cincisprezece ani. Un Garitson bărbierit, fără cicatrici, alături de mama lui într-una, Jacob și o fetiță presupusă a fi Katy, într-alta.

— Familia mea, zise el. Aș vrea să te gândești la noi ca la familia ta.

Timp îndelungat, Rebecca nu reuși să rostească niciun cuvânt.

— Desigur, eu n-am văzut niciun portret de-al familiei tale, zise el. Cum arată mama ta?

Impresionată de tactica lui prost deghizată, Rebecca se înmuie.

— Este nemaipomenită. Înaltă, blondă, ochi verzi, vioi. De la tata am moștenit timiditatea șoarecelui de bibliotecă.

Behringer chicoti.

— Oricum aș spune că ești, numai nu așa.

— Ce drăguț din partea ta, Garitson! Aș fi vrut să am și eu ceva pentru tine.

— Dar ai.

Ea își ridică o sprinceană bănuitoare spre el.

— Hai să fim rezonabili, zise el supărat.

Decența lui o făcu să zâmbească.

La fel de serios el se ridică de pe pat și se îndreptă spre șifonier. Deschizându-l, scoase o rochie. Taftaua mătăsoasă de culoarea chihlimbarului foșni ușor când el o așeză lângă ea.

— Pune-o și vino jos. De parcă ar fi știut ce voia ea să spună, Behringer își ridică mâna și continuă: Te rog. Pentru mine. Pentru Crăciun.

— Dar, Garit, începu ea, dându-se jos din pat, o să dureze o veșnicie. Părul... eu...

— Arăți minunat.

Behringer luă de pe toaletă peria și veni în spatele ei. Cu grijă, îi despletii cozile negre și începu s-o pieptene.

Sprijinindu-și mâinile pe umerii ei, Behringer îi sărută părul. Zăbovind câteva clipe acolo, inhală dulcea aromă feminină. Stătuse departe de ea prea multă vreme.

Ea rămase paralizată când degetele lui începură să descheie iute nasturii rochiei simple pe care o purta. Ispitit, el îi atinse umerii goi cu vârful degetelor.

— Mi-a fost tare dor de tine, zise el încet.

Rebecca zâmbi. Pripeala lui Behringer făcea ca fireasca lui tandrețe să fie și mai impresionantă. Răsucindu-se, ea îi ridică una din mâini la gură și-i așternu o sărutare în palmă. Acea mână o atinse pe obraz și-i întoarse capul spre el.

Chipul lui era neliniștit; de fapt, o tulburare ardea în ochii lui mai puternic ca niciodată.

— Mulțumesc pentru portrete, zise ea. Știu cât de dragi trebuie să-ți fie.

Se priviră îndelungat unul pe celălalt, încercând să exprime acele sentimente care sălășluiau în ființa lor. Într-un târziu, Behringer se dădu câțiva pași în spate și, luându-și ochii de la ea, rosti:

— Ne vedem jos.

Ea îl urmări plecând și apoi se îmbracă repede. În timp ce cobora scările, constată că balul de Crăciun era în toi. Spiritul anotimpului plutea prin casă, în miresme, în acel ceva intangibil care era nemuritor, precum sărbătoarea.

Ajunsă în fața ușii sălii de bal, ea îl căută din privire pe Behringer. Îl văzu în capătul celălalt al încăperii, aproape de portretul lui Sarah, stând de vorbă cu un bărbat, pe care îl recunoscuse a fi primarul din Jefferson.

Behringer remarcă privirea Rebeccăi și abil se retrase de lângă bărbatul care discuta neîncetat despre o eventuală publicitate care trebuia făcută căii ferate din Jefferson.

— Colindătorii! se auzi un strigăt din apropierea ferestrei.

— Vai, Charles Norton este cu ei, rosti o femeie.

Instinctiv, Behringer o căută pe Rebecca prin mulțime. Ochii lui nefericiți o găsiră într-un final. Chipul ei se luminase, surprins de vizitatorul neașteptat. Stăruitor, Behringer își continuă drumul prin mulțime.

Ușa de la intrare se deschise și Norton apăru în prag. Mai solid decât în realitate, mai frumos decât avea dreptul un bărbat să fie. Brațele lui lungi se încolăciră în jurul Rebeccăi, strângând trupul ei fragil. Încăperea brusc începu să se rotească când Behringer auzi, la fel de clar ca și cele cincisprezece persoane din preajmă, cuvintele bărbatului. Unele o dădeau naibii de Anglie. Multe mărturiseau despre cât de disperat o iubea pe Rebecca. Iar o cerere plină de tragism o implora să-și petreacă restul vieții cu el.

Capitolul 30

Din camera lui, Behringer auzi zgomotul ușor al unor pași care urcau scara. Se ridică din pat și ieși în hol, nederanjându-se să-și pună cămașa pe care și-o scosese mai devreme.

Rebecca ajunse pe palier și începu să-l examineze încet, el nedându-și seama de halul în care era. Ea își termină inspecția la tălpile lui goale.

— A ținut o pledoarie grozavă, zise el.

Rebecca se sprijini de balustradă, încercând să-și calmeze respirația.

— Nu-i așa?

Privirea ei se opri pe paharul mare pe care el îl ținea în mână. Behringer se apropie și începu să râdă.

— Da, am băut. Destul de mult în ultimele trei ore. Paharul lunecă încet peste sfeșnicul din hol. Îți dai seama că stai sub vâsc?

Ea rămase nemișcată.

— Nu te prosti.

Oprindu-se la câțiva milimetri de Rebecca, el o atenționează cu degetul.

— Ți-am spus odată că eu pregătesc cu mare minuțiozitate clipele noastre de singurătate.

— Deci știai că am să stau în acest loc în clipa asta.

— Da.

— Ai anticipat de asemenea că voi lua în considerare cererea în căsătorie făcută de un alt bărbat?

El ridică dintr-o sprinceană, alungând aluzia ei scuturând din cap.

— Trebuie să recunosc, că nu. După o pauză, el întrebă: Și?

— Și ce?

— O vei lua în considerare?

— De ce nu?

El ridică din umeri.

— În cel mai rău caz este băiatul mamei, iar în cel mai bun caz nu știe ce face de la un moment la altul.

— Iar tu îți plănuiești... pregătești cu mare minuțiozitate, după cum ai spus, fiecare clipă a vieții.

Behringer încuviință din cap.

Ea pufni în răs.

— Și peste douăzeci de ani ce vei face?

— Dacă va fi un moment ca acesta, sunt convins că voi face dragoste cu tine.

Rebecca se rezemă de balustradă ca să se apere de cuvintele lui șoptite. Behringer stătea atât de aproape încât ea îi simțea pe tâmplă respirația, îmbălsămată de brandy și de tutun.

— Aș vrea să sărut mireasa, murmură el.

— Eu nu sunt mireasă.

— Imaginează-ți și tu la fel ca mine îi sugeră el, conturându-i linia feței cu vârful degetului. Tu ești îmbrăcată în dantelă albă. Eu îngenunchez împreună cu tine în fața preotului și ridic vălul care separă chipul tău frumos de mine.

Mâna lui îndepărtă o şuviță rebelă de pe obrazul ei.

— Îți imaginezi o cu totul altă nuntă, Garit, rosti ea, cu glasul înăbușit de uimire.

— Aș. Este fantezia mea.

Cu o încetineală înnebunitoare, el își aplecă gura până ce respirațiile lor se contopiră. La prima atingere a buzelor lor el se opri, gustând savoarea emoțiilor care îl cuprinseseră. Rebecca avea mireasma fructelor de ilex și savoarea minții. El nu cunoscuse o combinație mai îmbătătoare. O femeie mai înnebunitoare. Despărțindu-i ușor buzele, el își afundă limba în căldura gurii ei, desfătând-o. Savoarea gurii ei. Moliciunea părului ei. Dulceața domoală a limbii ei atinsă de limba lui, mâinile ei catifelate lunecând ușor pe pieptul lui gol.

Charles Norton probabil că o sărutase astfel cu numai cincisprezece minute în urmă, iar conștientizarea acestui lucru îl îngrozea. Un singur cuvânt rostit de ea și bărbatul acela urma să aibă dreptul să-i cunoască și frumusețea trupului. Gândul îi îngheța mintea, înecându-i visul, trezindu-l la realitatea crudă. El își ridică ușor capul, copleșit de intensitatea ardorii, incapabil să exprime zădărnicia unui viitor fără ea, viitor pe care foarte ușor putea să-l petreacă în brațele lui Charles. Behringer era stăpânit de inumană dorință de a o răni la fel de puternic cum îl rănise ea, iar puterea lui se afla într-o veche minciună.

— Știi, chicoti el pe nerăsuflăte, am putea să ne continuăm planul inițial. Norton nu ne-ar deranja cu nimic.

Ea îl privi consternată.

— De fapt, ar fi chiar mai simplu, continuă el amuzat. Aș dormi mult mai liniștit fără să-mi fac griji că te văduvesc de respectabilitate.

Lovind fără niciun efect umerii lui puternici, ea bolborosi îngrozită:

— Mârșavule, ticălosule. Habar nu ai de semnificația cuvântului „căință”. Planurile au fost ale tale, nu ale mele.

— Vei fi o soție perfectă pentru el, așa cum Vivian va fi pentru mine. El nu vrea decât o păpușă pe care s-o așeze pe scaunele Chippendale.

Ea se zbatu disperată împotriva buzelor lui care îi alunecau încet pe gât.

— Pentru mine el a renunțat la tot ce avea în Anglia! A renunțat la familie pentru mine.

— Taică-său i-o fi spus probabil că averea familiei e pe ducă.

— De ce îți este atât de greu să-ți închipui că el vrea să se căsătorească cu mine pentru simplul fapt că mă iubește? Incitată de crudul lui comportament, Rebecca îl lovi dur continuând: Dar tu nu știi nimic despre dragoste. Nu știi ce înseamnă să sacrifici tot pentru o femeie, darămite pentru o familie.

Rebecca simți tresărirea lui. Când el o privi cu acei ochi îndurerați, ea își dădu seama că atinsese fără să vrea o rană. Bănuise ea că și Behringer avea simțul onoarei. Ea simți durerea lui. Încet, el își ridică mâna și atinse obrazul Rebeccăi.

— Iartă-mă, zise el încet. Acesta ar trebui să fie un moment fericit pentru tine, Rebecca. Numele ei șoptit avu rezonanța unui jurământ. Continuând să o mângâie pe obraz el spuse: Dumnezeu, ești atât de frumoasă. Îl iubești?

— Țin la Charles.

O clipă nesfârșită se scurse, iar el își retrase mâna de pe fața ei. Soția lui Charles Norton. Încercă să și-l scoată din minte pe acel bărbat, însă imaginea lui îl obseda. Își înfipse mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Du-te, dragă. Înainte să uit că Charles Norton există, înainte să te fac să uiți că există.

Ea se supuse, iar Behringer se întoarse în camera lui. La un moment dat, în toiul nopții, el înlocui romul cu cafea. Privea

pierdut la tăciunii strălucitori din cămin. Scânteii rătăcitoare desprinse din lemnul încins îi atinseră picioarele goale. Ce sărbătoare groaznică! Ridicându-se de pe scaunul de lângă cămin, mai aruncă în foc o bucată mare de lemn. Văpăile urcară spre el și ca de obicei Behringer tresări.

— Garitson ești treaz? Un ușor ciocănit urmă cuvintelor mamei lui, iar ușa se deschise atât cât femeia să intre cu o tavă.

Maria, ignorând tăcerea lui, umplu două cești cu cafea aburindă și aromată. Așeză una din ele pe măsuta de lângă scaunul lui.

— Ai auzit că s-a întors Charles?

Încuviințând încet din cap, Behringer își încrucișă mâinile în jurul taliei.

— Și cunoști motivul.

Behringer se îndreptă în scaun și se întinse după cafea.

— Știu că este o lepădătură indecisă.

Sorbind din cafea, Maria își ridică sprâncenele.

— Da, ei bine. Până și așa ceva este bun pentru o fată fără nimic pe lumea asta.

Frecându-și ochii, el rosti:

— Mamă, fii mai explicită.

— O să se căsătorească cu el, nătângule.

Maria ar fi vrut să-i arunce fiertura pe el. Poate că așa avea să se trezească.

El oftă și sorbi din cafea.

— Cred că nu o cunoști suficient.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

— Ea personal mi-a spus, inventă ea.

Capul lui Behringer tresări.

— Când?

— Azi-noapte târziu,

El expiră încet.

— Cu siguranță că s-a gândit bine.

Maria puse cafeaua deoparte și se ridică. Începu să se plimbe de colo-colo prin fața lui, oprindu-se din când în când și bătând din picior.

— Ar fi trebuit să fi fost la fel de oarbă ca tine ca să nu-și dea seama că totul a început din noaptea petrecerii de la Fairchild. El s-a îndrăgostit de ea, recunoscându-i caracterul excepțional. Nu este un fursec dulce ca Vivian Fairchild, ci o femeie de o înțelepciune și o sensibilitate rară. O femeie care îi va deveni o bună soție.

— Ea merita mult mai mult. Norton îi va cere permisiunea mamei ca să se însoare cu ea.

— Ar risca totul pentru dragostea ei și nu ar jigni-o oferindu-i o viață de târfă.

Ceașca lui Behringer zornăi pe farfurioară.

— Văd că te informează în legătură cu toate acțiunile mele.

— Vorbește foarte puțin, dar ceea ce nu spune este mult mai relevant. Când numele lui Vivian apare în discuție, Rebecca devine tăcută. Femeia se așeză din nou. Te-ai gândit la viitor, fiule? Peste un an, peste cinci, peste zece ani de-acum încolo? Îți vei desluși misterul, dar după aceea nu va mai conta. Charles o acceptă pe Rebecca deși toată lumea îi spune că nu este destul de bună pentru el. În cele din urmă ea își va da seama de acest lucru. Deși acum ai dragostea ei, până în final ea îi va răsplăti lui Charles afecțiunea. O vei vedea pe Rebecca dând naștere copiilor lui, copii pe care nu-i vei putea suferi, căci ar fi trebuit să fie ai tăi. Cu un tată pe care îl vei urî, căci ar fi trebuit să fii tu. Desigur, Vivian va avea copiii tăi, dar vei putea iubi vreodată copilul unei femei pe care o urăști?

— Încetează, Behringer se ridică din scaun și-și trecu mâna prin părul răvășit. Deși crezuse că nimeni nu-i bănuia motivele pentru care el se căsătorea cu Vivian, mama lui le știuse totuși mereu. Scenariul mamei lui pentru viitor era identic cu viziunea care începuse să-i chinuiască. Dacă am să mă căsătoresc cu Vivian Fairchild, nu este treaba nimănui, decât a mea, continuă el.

— Adevărat. Și nu va fi nenorocirea nimănui, decât a ta. Spunând acestea, Maria se întoarse supărată și ieși din cameră, trântind ușa în urma lui.

Deci, se gândi Behringer, desfăcându-și halatul și punându-i în dulap. Asta este. Într-un timp mai scurt decât cel necesar unei femei să-și aleagă o pălărie, Rebecca își alesese un soț. Un soț care foarte bine ar fi putut să o ducă înapoi în patria lui, unde să-

și trăiască viața împreună. Brusc avu senzația că propria lui viață se sfârșea.

Trăgându-și din șifonier pantalonii și cămașa, Behringer se îmbracă iute. Ieși din casă, se îndreptă spre grajduri și puse șaua pe un cal. Respirația i se transformă în mici nori în jurul feței și urcându-se în șa, întoarse calul spre nord. În mai puțin de cincisprezece minute descălecă și-l conduse pe Satan printre mormintele triste și liniștite ale cimitirului Oakwood.

Așteptă, disperat, ca acea seninătate cu care venise să se unească cu locul în care se afla. Trecuseră aproape cinci luni de la ultima lui vizită. Sentimentul de vină care-l tortura de câteva săptămâni era un lucru dinamic, care se transforma pe măsură ce el trecea printre pietrele funerare de marmură. Seninătatea era la fel de palidă ca și ceața din jurul picioarelor lui.

Ajunse la locul dorit, împrejmuț de o bordură de marmură, nu departe de capătul cimitirului. Oprindu-se între cele două pietre funerare o rafală de vânt îi flutură haina, însă el era nesimțitor la frig. După o clipă îndelungată, se întoarse și privi la spațiul dintre mormântul lui Peter și bordura de marmură. Încordându-se, rămase la capătul spațiului și privi în jos la iarba fără viață. Odată acest loc fusese ultimul lui vis. Singurul vis la care se gândea era ziua în care avea și el să moară, ca să-și petreacă restul eternității alături de soția și de fiul lui. Fantezia lui cea mai dragă pierise.

— Sarah, zise el încet, iartă-mă.

Dumnezeule, iartă-mă că nu pot s-o fac!

Se întoarse cu spatele la morminte și-și conduse calul afară din cimitir.

Capitolul 31

Sosind la micul dejun, Rebecca găsi masa ocupată de o singură persoană. Garitson.

Ridicându-se, el întâmpină cu o curiozitate enigmatică privirea ei, de parcă Rebecca ar fi fost o nouă și interesantă achiziție a gospodăriei. Ea își aminti ultimul lor schimb de replici, crudul lui sarcasm, dorința lui zdrobitoare. Behringer îi ținu scaunul își apoi și ocupă locul.

— Charles Norton a fost pe-aici mai devreme, zise el într-un târziu. Mi-a spus să-ți transmit că va trece mai târziu în această după-amiază. Și că te iubește.

Behringer accentuă cuvintele, iar Rebecca remarcă privirea lui iscoditoare.

— Îmi cer scuze pentru purtarea mea din noaptea de Crăciun, zise el.

Rebecca înclină aprobator din cap.

— Înțeleg.

— Oare? întrebă el.

Nu era posibil să fi trecut mai mult de una sau două clipe, însă lor li se păru că timpul rămăsese în loc, niciunul din ei nedorind să întrerupă privirea care îi ținea uniți.

— Vrei să ieși cina cu mine astăzi, zise el șovăitor. Sau poate vrei să mergem la un picnic?

În ciuda apărării bine construite, ea fu mișcată de propunerea lui romantică. Oftă neputincioasă și rosti:

— Da. Mi-ar plăcea foarte mult.

— Am ceva treabă în oraș, zise el, ridicându-se de la masă. Însă după-amiază voi fi liber.

Ea încuviință tăcută din cap.

— Te voi aștepta.

Dimineața trecu repede, Rebecca petrecându-și-o făcând pregătirile pentru picnicul lor. Era în hol când auzi șareta pe aleea din fața casei. Apucând coșul, ea se apropie de intrare. Un zâmbet îi inundă fața când văzu umbra lui Behringer în geamul mai al ușii. Se opri. Ușa se deschise.

Surprins să o vadă acolo, el se încruntă.

— N-ar fi trebuit să aștepti discretă în camera ta până te-aș fi chemat? Știi, doar nu vrei ca eu să cred că ești prea îndrăzneată.

Ea îl privi întrebătoare cum închise ușa și cum se sprijini de ea.

— Te comporti de parcă m-ai curta, Garitson.

— Așa? Poate chiar o fac. El o măsură atent cu o încetineală irezistibilă. Sau poate este omagiul unei memorabile nopți de vară.

El își amintise. Rebecca privi în jos la rochia împodobită cu trandafiri galbeni; rochie pe care o purtase în noaptea în care făcuseră prima dată dragoste. Gândul o purta spre tinerețea ei,

când înnebunea căutând rochia potrivită pentru întâlnirea cu un băiat.

— Am crezut doar... am crezut că poate...

— Oh, asta este. El se depărtă de ușă și se apropie cu pași hotărâți de ea. Îi luă coșul greu din mână și-l puse pe podea. Măinile lui o atinseră ușor pe umeri, după care ridicară încet marginile șalului, până ce acesta căzu etalând rotunjimile pline ale sânilor ei. Îmi place foarte mult, continuă el. Behringer își înalță apoi capul, întâlnind privirea ei. Te rog să mai aștepți puțin, mă voi întoarce într-o clipă, zise el.

Ea intră în salon și se așeză pe un scaun. Garitson se întoarse cu o pătură grea și o cuvertură. Cuvertura cu flori din grădina bunicii! Ea privi uluită la cuvertură, incapabilă să articuleze un cuvânt. Inima începu să-i bată puternic.

— Ți place? A fost un cadou de Crăciun, de la mama mea.

Ea găsi forța să rostească:

— Este minunată.

Fără niciun efort, Behringer ridică împovăratul coș și deschise ușa. Pe drum ei merseră unul lângă altul, mâna lui liberă găsindu-și odihna pe umerii ei. Rebecca era învăluită în delicata lui mireasmă masculină. Behringer așeză coșul în spatele scaunelor șaretei și o ajută pe Rebecca să urce. Despături apoi cuvertura și o întinse pe poala ei.

— S-ar putea să fie puțin rece pe drum, zise el, așezând bine cuvertura în jurul picioarelor ei. Astăzi o vom lua pe un drum nou, explică el întorcând șareta în direcție opusă orașului. Drumul era pustiu și ușor el își strecură brațul pe după umerii ei. Nu am chef să ne întâlnim cu nimeni. Ce ai dosit în acel coș?

Ea își ridică mâna și-i atinse pieptul, întrebându-se cărui fapt se datora această schimbare a lui. Simți bătăile puternice ale inimii lui și-și sprijini capul în adâncitura umărului lui.

— Oh, doar pui. Niște fructe. Și salată de cartofi.

— Apă vom bea din râu? o tachină el.

— Și o sticlă de vin.

— Ah!

Ea nu rosti niciun cuvânt ca replică la remarcă lui oftată, ci își frecă ușor obrazul de puloverul lui moale din lână.

— Deci te gândești să te căsătorești cu Charles Norton, așa-i?

Ridicându-și mâna ea îi atinse gura, iar Behringer își lipi buzele de acel loc într-un sărut.

— Nu vreau să discut despre el astăzi.

— Dar eu vreau. Intenționez să discut numai despre acest om până ai să te plictisești și tu de el la fel de tare ca mine.

Ea îl sărută pe gât, iar el tăcu și o strânse puternic la piept.

În timp ce treceau podul peste râu el rosti:

— Nu mi-ai văzut niciodată casa, nu-i așa?

— Nu.

— Iartă-mi te rog prostia oarecum exagerată atunci când este vorba despre tine.

Gândul că el ar putea să împartă cu ea casa în care el și Sarah trăiseră o intrigă. Behringer îndemnă caii pe o cărare mică și prăfuită. Ramurile stejarilor se plecau deasupra drumeagului îngust. Rebecca închise ochii și ghemuindu-se la pieptul lui gustă din plin solitudinea refugiului lor.

— Când ajungem?

— Cunosce cel mai frumos loc, draga mea. Nu vom fi acolo decât noi doi și această zi minunată. El îi luă apoi degetele și i le sărută.

Tunelul ramurilor de stejar de deasupra capetelor lor se rări, și urmând privirea lui, Rebecca tresări văzând casa din depărtare. Nu fusese inclusă în primul ei tur al Jefferson-ului, probabil din cauza distanței. Structura ei grandioasă egala căminul lui Jacob; singura diferență era stilul. Ornamentații de lemn sculptat împodobeau casa, clădirea culminând cu o platformă pe acoperiș.

— Intenția mea este ca această casă să devină căminul tău. Căminul nostru.

— Înainte ca Charles să se hotărască să facă din mine o femeie onestă? zise ea oarecum crispată.

Behringer o privi.

— N-am intenționat să te dezonzorez niciodată, Rebecca. Norton a complicat totul.

Ea îi atinse mâna.

— Credeam că imaginea lui te plictisește.

Imaginea lui mă înfurie. În special imaginea mâinilor lui atingându-te. El o privi, gelozia oglindindu-i-se pe fiecare trăsătură a chipului.

Rezemându-și din nou capul pe pieptul lui, Rebecca îi atinse genunchiul.

— Ne așteaptă un picnic, Garitson. Astăzi este o zi prea deosebită ca să fii nefericit.

El oftă și întoarse șareta spre o cărare care se forma în spatele casei, ascunsă de stejari. După vreo trei sute de metri opri șareta.

— N-am ajuns încă.

Behringer o ajută pe Rebecca să coboare și apoi o trase în desimea pădurii din apropierea casei. O conduse pe o potecă năpădită de buruieni. După vreo încă trei sute de metri, ajunseră într-o poiană. Un mic pârâiaș curgea prin iarbă, misticul loc fiind străjuit de stejari și chiparoși. Susurul apei avea ceva din acordurile unei muzici.

— Parcă ar fi un loc dintr-un basm, șopti ea.

El întinse pătura pe pământ și cuvertura deasupra. Așeză pe aceasta coșul și apoi se întoarse. Cu limba își atinse buza, iar Rebecca îl privi fascinată.

— Acesta era locul meu intim, când trăiam în casa asta. Nimeni în afară de tine nu a mai fost aici.

Impresionată de faptul că Behringer își împărțea cu ea sanctuarul, Rebecca se apropie de el. Fără vreun efort el o atinse, iar ea își scoase pantofii și se așeză pe moliciunea cuverturii, strângându-și picioarele sub ea. Continuă să-l privească fix. Ridicându-se ușor, ea se întinse ca să-i desfacă ghetetele. Behringer se așeză pe cuvertură, preluându-i sarcina.

— Eu am gătit totul, zise ea, râzând nervos în timp ce așeza mâncarea. De mult nu am mai gătit, dar mi-a făcut plăcere. Cred că este un fel de hobby. Aș fi putut să pregătesc un excelent pui la cuptor, cu umplutură de mere și șarlotă. Însă puiul fript mi s-a părut mai adecvat pentru un picnic. Sper să-ți placă. Eu...

Behringer o sărută, punând capăt pălăvrăgelii ei. În timp ce el acoperi distanța care îi despărțea, mâna lui lunecă pe pielea catifelată a gâtului ei.

— Relaxează-te.

Rebecca gemu, atingerea lui liniștind-o.

— Haide să nu mai folosim farfurii, propuse el zâmbind, întinzându-se după sticla de vin. Cred că suntem destul de apropiați ca să mâncăm din același vas.

— Iar vinul îl vom bea direct din sticlă?

Ridicându-și sprinceană mirat de sarcasmul ei obraznic, el umplu două pahare. Puse unul în mâna ei și spuse:

— Pentru o memorabilă noapte de vară. Și pentru o după-amiază de decembrie de neuitat.

Ea zâmbi și după ce ciocniră băură pentru fericirea lor.

Sorbind din vin el închise capacul coșului și-și așeză paharul pe suprafața netedă a acestuia. Timp de mai multe minute, mâncară într-o liniște odihnitoare, până ce Behringer tăie o felie dintr-un măr și o ridică la gura Rebeccăi. Când prinse între buze bucățica de fruct ea atinse ușor cu limba degetele lui. Rebecca mestecă și înghiți încet mărul, desfătându-se de savoarea lui Behringer. Sărat. Plin de fum. Tipic bărbătesc.

Privind-o, Behringer se întinse și-și luă vinul. Își ridică paharul la gură și apoi îl duse în dreptul buzelor ei.

Briza care dansa prin pădure începu să răvășească părul lui. În lumina strălucitoare a zilei când vârsta era crudă cu fața umană, Behringer părea cu cincisprezece ani mai tânăr. Într-o clipă de nebunie, Rebecca își dori să-l fi întâlnit înainte de producerea cicatricilor care îi distruseseră inima nu numai lui ci și ei.

Urmărind privirea lui aprinsă, ea își aminti de sfatul lui Bessie. Aceasta avea dreptate. Rebecca știa că pentru ea nu conta nimic, nici vârsta, nici timpul, nici orice altceva. Ea îl iubea. Mai mult decât crezuse vreodată că era posibil să iubească un bărbat. Și era foarte clar că el avea nevoie de iubirea ei. Poate că în timp, cu suficientă dragoste din partea ei, avea și el s-o iubească la fel de mult. În final, asta conta. În căldura după-amiezei ea începu să tremure, înfiorată de gravitatea concluziei ei.

— Îți este frig? Cuvintele lui Behringer erau o șoaptă în adăpostul arborilor. Așezat într-un cot el o urmărea cu privirea.

Rebecca scutură tăcută din cap.

Ochii lui negri cercetară atenți chipul ei, observând solemnă speranță existentă acolo. Mâinile Rebeccăi erau împreunate sfios în poală, jucându-se cu marginile șalului, care o ascundea privirii lui. Behringer întinse un deget și rătăci de-a lungul mâinii ei, liniștindu-i neastâmpărul. Același deget, urcând șerpuitor pe brațul ei, se strecură sub șal și-l trase până ce acesta căzu pe pământ.

Behringer scăpă un murmur aprobator, în timp ce privirea îi pluti în voie peste Rebecca.

Degetul lui rătăcitor hoinări de-a lungul delicatelor forme calde, etalate în fața lui. Întâlni apoi privirea Rebeccăi.

— Sincer intenționezi să te căsătorești cu Charles Norton? întrebă el.

Ea râse.

— Glumești?

După ce afișă un zâmbet triumfător, Behringer ridică din umeri.

— Mama așa mi-a spus.

Rebecca surâse, la fel făcând și Behringer.

— Oh, mama asta a mea uneltitoare, murmură el amuzat, savurând bucuria de a o privi. Te-a sărutat vreodată?

Rebecca observă vădita speranță din privirea lui și tăcută scutură din cap.

O strălucire licări în ochii lui. Rebecca așteptă cu sufletul la gură, însă Behringer păru să se mulțumească cu examinarea lui lentă. Ea însă nu se mulțumea cu atât. Tremurând, își așeză palma pe barba lui și-i întinse ușor cu degetul buza de jos.

— Vreau să te sărut, zise ea. Doresc foarte mult acest lucru.

Behringer ridică ușor din sprâncene, în semn de înțelegere a cuvintelor ei și după ce îi contură încet cu limba degetul, i-l trase în gură, strângându-i-l ușor.

Rebecca se aplecă în față și încadrându-i chipul cu mâinile își potrivi gura peste buzele lui. Atunci când ea își aprofundă sărutul, își afundă degetele lungi în părul lui, iar Behringer se lăsă pe spate peste haina împăturită și-și strânse brațele în jurul Rebeccăi.

Gura ei hoinări pe fruntea lui, pe ochii lui, pe obrazul lui, pe urechea lui.

— Îmi place să te sărut, șopti ea.

Behringer oftă și-și pomeni din nou gura încătușată în sărut, conștientizând vag că mâinile ei începură să-i rătăcească pe sub pulover, desfăcându-i metodic nasturii de la cămașă. Mișcările ei erau bine gândite, îngăduind sărutului să se întrerupă doar pentru a-i trage peste cap puloverul. El o auzi murmurând satisfăcută atunci când, după ce își strecură degetele pe trupul

lui, se trase nerăbdătoare puțin în lături și-i îndepărtă cămașa de pe umeri.

Behringer înflăcărat de ostentativa ei seducție rosti încet, cu glasul emoționat:

— Dezbracă-te pentru mine.

Liniștită, Rebecca se supuse rugăminții lui provocatoare. Țintuindu-i ochii cu privirea, ea își duse mâna la spate. Își desfăcu rochia și o trase ușor peste umeri.

Senzuala ei dezbrăcare stârni aprigi porniri în Behringer. Ea nu mai îmbrăcase această rochie de la prima lor noapte de dragoste. În acea noapte el fusese convins că ea nu putea să fie mai frumoasă. Se înșelase. Rebecca se ridică grațioasă ca soarele pe cer și lăsă rochia să-i cadă la picioare.

Un fior puternic îl străbătu când văzu că pe dedesubt nu purta nimic altceva decât o cămășuță. Aceasta, la rându-i alunecă ușor ca o șoptă. Sâni ei fermi și plini tânjeau erotic în lumina strălucitoare a soarelui, iar sfârcurile roz care îi încoronau se îmbujorară mai tare. Privirea lui rătăci peste picioarele ei lungi și zvelte urcând pe abdomenul neted și catifelat până la șoldurile ușor rotunjite. Numele ei scăpă de pe buzele lui Behringer într-un geamăt tremurat când ea se așeză prinzându-i între genunchi picioarele.

Mâinile nestăpânite ale Rebeccăi începură să hoinărească peste pieptul lui, peste puternicii lui umeri, frumos rotunjiți. Buzele ei urmau traiectoria degetelor, savurând virilitatea lui, recunoscând bătăile puternice ale inimii lui, intuind plăcerea erotică pe care el o cunoștea atunci când pieptul puternic i se încorda sub limba ei. Nu dorise niciodată cu atâta ardoare un bărbat.

— Iisuse, Rebecca, șopti el, furișându-și degetele în părul ei. Îți dai seama ce-mi faci?

Mâinile lui Behringer alunecară pe gâtul ei, apoi mai jos, cuprinzându-i sâni, prinzând vârful lor excitate între arătător și degetul mare. Mâinile lui coborâră în jurul taliei. O ridică pe Rebecca deasupra lui și scăpă un geamăt de plăcere când cu limba îi atinse primul sfârc, apoi pe următorul.

Strigătul ușor, eliberat de buzele ei, îl încurajă pe Behringer să prindă între dinți crestele excitate, pe care mai întâi le dezmierdă

cu limba, iar apoi le ciupi ușor până ce simți cum mâinile ei i se împletiră în păr.

— Garit, șopti ea. Mâna ei lunecă printre trupurile lor și întâlnește bărbăția lui excitată care o aștepta. În grabă îi desfăcu pantalonii și-l atinse delicat. Cu privirea Behringer o urmări cum îi îndepărtă pantalonii.

Asistând la incitanta ei seducție, el se întrebă încă o dată cum de ea se născuse cu asemenea cunoștințe în arta plăcerilor. Cunoștințe destinate să-l satisfacă doar pe el. Ea nu avea să se căsătorească niciodată cu Charles Norton, iar el nu avea să se însoare niciodată cu acea capricioasă insipidă. În fața lui se afla paradoxala femeie cu care avea să-și petreacă tot restul vieții, chiar dacă va trebui să o răpească și să se ascundă cu ea pe partea cealaltă a continentului.

Rebecca rătăci cu degetele pe partea internă a coapselor lui, până ce acestea se mulară pe pielea fină și sensibilă, aflată într-un vădit contrast cu proeminența plină de dorință de deasupra. Încet, trasând cu unghia drumul ascendent, ea stârni scânteii de plăceri înnebunitoare în adâncul lui.

Murmurându-i numele, el o apucă de mână. O trase pe trupul lui, până ce reuși să-i cuprindă capul între palme.

Rebecca își coborî buzele peste gura lui, gustând din savoarea acesteia. Înfigându-și degetele în părul ei des, Behringer îi îndepărtă şuvițele rebele ce-i încadrau gâtul. El îi trase gura mai aproape, capturându-i limba și imitându-i mișcările. Mâinile lui începură să rătăcească pe trupul ei, în dorința febrilă de a-l cunoaște pe tot într-o clipă. Cuprinse între palme șoldurile ei rotunde și ridicându-și-le pe ale lui, simți izvorul feminității ei să-i primească bărbăția. Se desfătă în geamătul ei de plăcere și o simți arcuindu-și spatele când își lipi sânii de pieptul lui.

Behringer își dădu seama că făcea dragoste cu Rebecca în puternica lumină a zilei. Când ea îl privi el nu văzu în ochii ei decât adorație. Gândul îi aprinse dorința, iar când arătătorul lui urmă forma coapsei ei, afundându-se în refugiul întunecat, el scăpă un nedeslușit sunet de plăcere. Ea dădu să se retragă din sărutul lui, însă el o trase aproape, prinzându-i buza de jos. Atâta vreme cât ea avea să-l sărute, să-l iubească, aceste clipe minunate nu aveau să se sfârșească.

Behringer cuprinse între palme șoldurile ei catifelate și începu să le maseze ușor. Apoi, vag conștient de ceea ce făcea, își strecură mâinile între coapsele ei și le ridică până ce genunchii ei îi împresurară mijlocul. Abia atunci el îi îngădui Rebeccăi să se depărteze puțin de el. Ea îl privi întrebătoare.

— Fă dragoste cu mine, zise el.

Ochii ei se întunecară la propunerea lui, iar Behringer o privi ca vrăjit cum se depărtă ușor și cum se arcui spre el. Ușorul balans al sânilor ei îl hipnotiză și-l făcu să-și furișeze mâinile în sus, acaparându-le moliciunea și masându-le delicat sfârcurile.

— A te atinge este ca și cum ai avea un vis frumos.

Ea îi zâmbi, privindu-l printre gene.

— Devine din ce în ce mai frumos, iubituie.

Behringer surâse, amintindu-și aceleași clipe ca și ea.

Continuând să-l fixeze cu ochii care furaseră parcă din nuanța whisky-ului, ea îl atinse cu mâna rece și delicată. Senzația pe care el o simți când degetele ei se lipiră de bărbăția încordată, intensificată de atingerea umedă și caldă a locului care lacom îi invita dorința nerăbdătoare, îi aprinse sângele în vene.

Behringer îi cuprinse șoldurile zvelte și o pătrunse, gustând din plin unduirea dezmierdării ei calde și intime.

— Unde ai învățat asta? Glasul lui era o șoaptă chinuită.

— Ce să învăț? murmură ea. Tot ce știu despre dragoste am învățat de la tine, Garit. Fiecare clipă interesantă pe care am trăit-o am petrecut-o imaginându-te.

Ea se depărtă, iar Behringer închise ochii, păstrând în minte dezmierdarea ei catifelată. Emoția cuvintelor ei. Încet, cu mișcări provocatoare ea se așeză deasupra lui, continuându-și seducția complexă. Știa exact cum să stoarcă dorința din el, transformându-l în final într-un școlar, fermecat de ritmicul balans al șoldurilor și coapselor ei. El își sprijini mâinile pe șoldurile ei și pătrunse în căldura ei, desfătându-se cu imaginea ei. Închizând ochii, ea își mușcă buza de jos de plăcere.

Behringer îi trase aproape gura, captându-i limba între buze. Se răsuci apoi deasupra ei, uitându-se în acei ochi de nuanța chihlimbarului care îl priveau plini de dorință, îi murmură la ureche lucruri fără noimă, ademenind-o stăruitor spre o culme pe care ea o atinsese nu numai o dată, ci de mai multe ori. Rebecca îl

strigă de pe partea cealaltă a aceluși loc minunat, impulsivându-se să vină. Ea era acolo, cunoștea frumusețea aceluși loc, întâmpinase cu dragă inimă identificarea cu el, de care Behringer își dăduse seama din prima clipă în care o văzuse strălucind udă în camera lui. Apoi, el auzi cuvintele ei îndrăznețe descriind locul și plutind pe culmile acestuia șopti numele ei. Mișcările ei ispititoare îl atraseră de cealaltă parte.

Timp de mai multe clipe plutiră tăcuți peste acel spațiu în care amândoi trăiau într-o singură ființă. El îi mângâie părul și gâtul catifelat, iar ea se minună simțind sub degete forța umerilor lui.

Oftând satisfăcut, el se așeză lângă Rebecca și privi în sus la frunzele verzi ale stejarilor care îi umbreau. Ea se întoarse atunci pe o parte și se ghemui la pieptul lui. Sărutând-o pe păr, el o îmbrățișă.

— Mulțumesc că ai împărțit cu mine sanctuarul tău minunat, Garit.

— Primăvara, acest loc este superb. O să ne întoarcem atunci când va fi mai cald. Nu voi mai veni niciodată aici fără să nu mai gândesc la tine.

Buzele ei se încrețiră ușor și-i atinseră pieptul.

— Nimeni nu a mai fost până acum aici?

El zâmbi amuzat de curiozitatea ei, știind exact la cine se referea. Scutură din cap.

— Numai tu.

Mulțumită de răspunsul lui, ea ațipi în căldura ce urma dragostei. Și el, la rândul lui, se gândi la femeia cu care fusese căsătorit odinioară. Din nou sentimentul de vină, mai palid acum, egalat de incredibila fericire din suflet, îi sfredeli inima. Pentru ultima dată. Ieri în timp ce ploaia rece de decembrie îl bătuse în spate, își luase adio de la Sarah și de la Peter.

Senzația de liniște îl învălui odată cu această imensă recunoștință pentru fata de lângă el care îl învățase cât era de important să dăruiești dragoste. Să iubești pe cineva. Diseară, după supeu, avea să o viziteze pe Vivian, avea să-i spună adevărul și să uite vechile necazuri. O strânse puternic pe Rebecca și se încruntă când ea se trezi.

— Iartă-mă, șopti el. Dormi.

Rebecca deschise ochii, zâmbind. Visul ei minunat era adevărat. Behringer era acolo, o ținea în brațe și împărțise cu ea locul lui cel mai intim. Încet, ea se sprijini în cot și privi atentă la bărbatul care stătea alături. Era fără doar și poate cel mai arrogant, cel mai mânios și mai nerușinat bărbat pe care îl cunoscuse. Dar și cel mai frumos. Așa îi și spuse.

El chicoti, iar Rebecca se simți cuprinsă de un val de tandrețe, văzând expresia lui de plăcere. Se bucura când se știa admirat de ea.

— Eu cred că tu, copila mea, ești cea frumoasă.

Rămaseră unul în brațele celuilalt, sorbindu-și vinul, până ce căldura după-amiezei se stinse în murmurul blând al brizei de seară. Se îmbrăcară repede, după care strânseră resturile prânzului și le îngrămădiră în coș. La ieșirea din poieniță Rebecca se opri.

Întorcându-se să privească la sanctuarul lor minunat, o greutate, asemănătoare acelei stranii presimțiri care o învăluisese când sosise în Jefferson, îi încleștă inima.

Conștientiză brusc că era pentru ultima dată când privea acest peisaj frumos. Că niciodată nu aveau să mai împărtășească împreună clipe tandre atât de minunate și că nu avea să vadă niciodată frumusețea acestui loc primăvara. Încă o dată vocea lăuntrică vorbi, amintindu-i că scopul pentru care se afla acolo era doar să preîntâmpine o moarte inutilă.

Data viitoare când vei sta în acest loc, vei fi singură. Nu va exista lângă tine niciun Garit tandru și acest spațiu nu va mai fi niciodată la fel. Acceptă-l acum și durerea îți va fi mai ușor de îndurat.

De ce nu-i spusese cât stătuse în brațele lui, cât de mult îl iubea? Nu ar fi făcut decât să-i înmoaie inima, nu i-ar fi făcut decât mai reală capacitatea de a iubi. De-a o iubi.

— Rebecca? Vocea lui o trezi din regret. Întorcându-se spre el cumpăni dacă să-i spună acum.

El o țintui cu privirea, purtând în ochi și pe buze o undă de ironie, iar Rebecca râzând ușor, îl luă de braț. Niciunul nu rosti nimic și braț la braț se îndreptară spre șaretă. El o strânse la piept, mângâindu-i părul despletit.

— Vrei să ieși cina în oraș cu mine în seara asta?

În oraș. O ducea în oraș, în ciuda tuturor celor care aveau să se uite curioși, Cu un zâmbet pe buze ea încuviință.

— Trebuie să duc mai întâi cartea mamei tale la tipografie, însă după aceea cred că programul meu este liber.

Rebecca nu putu să anticipeze că la întoarcere el avea s-o apuce pe cel mai scurt drum, ducând-o prin mijlocul orașului, așa cum era, cu părul despletit și hainele mototolite de pe urma dragostei care o făcuseră. Declarația lui tăcută o ului. Când adierea rece care îi aminti că iarna era încă stăpână o făcu să tremure, Behringer își puse tăcut brațul în jurul umerilor ei și o trase aproape de căldura lui.

Soarele după-amiezei târzii cobora în spatele copacilor când ei ajunseră acasă. El o sărută pe frunte.

— Vai, rosti Behringer încet, uitându-se spre verandă, făcând-o pe ea să-și întoarcă privirea de la chipul lui.

Charles Norton ședea cu Maria pe leagănul de pe veranda din față. Cei doi urmărind apropierea șaretei, văzură îmbrățișarea intimă a unui bărbat și a unei femei care evident se iubeau.

Capitolul 32

Garit își îndepărtă discret brațul de pe Rebecca, încercând să mai salveze ceva din demnitate, pentru confruntarea care îi aștepta. Norton se ridică din leagănul de pe verandă și se îndreptă spre trepte.

— Behringer?

Cuvântul era o întrebare, o acuzare, o provocare. Behringer era pregătit să răspundă la toate trei.

— Nu, Garit. Asta este între mine și Charles.

Rebecca coborî din șaretă, iar Maria și fiul ei îi lăsară singuri pe cei doi. Rebecca rămase pe scară, în timp ce Charles se rezemă de una din coloane. Se așternu o tăcere de câteva minute, în care ea încercă să găsească o cale prin care trebuia să-i explice tot.

— Trebuie să-ți prezint felicitări? întrebă sec Charles, zâmbind cu jumătate de gură.

Rebecca își ridică privirea spre el.

— Charles, îmi pare rău.

— Îl iubești?

— Îl iubesc într-un fel care nu credeam că există.

Charles înclină înțeleghător din cap.

— Cred că în tot acest timp asta aveam nevoie să aud. Dumnezeu știe că am refuzat orice aluzii.

— M-am purtat într-un mod de neiertat. Nu meritai.

— Dacă plec mâine dimineață îl mai pot prinde pe tata. Acum nu ne-a mai rămas decât să ne luăm la revedere.

— La revedere?

— Mă întorc la Londra, desigur. Viața mea în America a fost interesantă, dar neîmplinită. Dragostea ta ar fi împlinit-o, Rebecca. Apoi, jenat de ceea ce suna a acuzație, continuă: Dar sunt mulțumit că ești fericită.

— Nu este nevoie să pleci din Jefferson, Charles. Eu prețuiesc foarte mult prietenia ta.

— Prietenia, draga mea, nu poate dăruii copii unui bărbat. Ea închise ochii.

— Să știi, că am fi fost o pereche frumoasă, zise el cu jumătate de gură, încercând să se bine-dispună.

El îi auzi remarca și pentru o clipă avu în față imaginea. Ei doi îmbrăcați în culori vii, pe coperta unei broșuri ieftine, scăldați în lumina purpurie a unui apus de soare. Perechea perfectă.

— Dar cu casa ta cum rămâne?

— Avocatul meu o să facă toate aranjamentele.

— Afacerea, ce se va alege de ea?

— Mă tem, că se va lichida.

Conștientizând cuvintele lui, ea simți neașteptat dorința ca el să rămână. Să-și clădească viața, viitorul în Jefferson.

— Jefferson-ul are nevoie de tine, Charles.

El pufni în râs.

— Și eu am nevoie de tine. Nu putem avea toți ceea ce ne dorim, dragostea mea.

— Pe-aici există multe, foarte multe, domnișoare bune de măritat, Charles.

El îi zâmbi.

— Te gândești să mă însori cu Vivian?

— Ei, nu, dar...

— Dacă este să mă angajez într-o căsătorie fără dragoste, pot să o fac foarte bine și în Anglia. Acasă.

Străbătând spațiul dintre ei, Charles cuprinse mâinile Rebeccăi în palme. O clipă o privi fix, dezolarea înghețând ochii lui albaștri. El închise apoi acei ochi viorii și-i zdrobi degetele de buzele lui.

— Îți doresc fericire.

Spunând acestea plecă. Părăsi tot. Pe Rebecca. Jefferson-ul. Pentru totdeauna.

Rebecca o găsi pe Maria în sufragerie, așezând masa pentru cină.

Femeia se opri și întrebătoare își ridică privirea strălucitoare spre ea. Încet, Rebecca rosti.

— Eu și Garit vom lua masa în seara aceasta la Henrique.

Maria surise delicat, împăcată.

— Te iubește, știam eu. Și vă veți căsători.

— N-a spus niciuna, nici alta. În ciuda tuturor celor întâmplate, el tot intenționează să se căsătorească cu Vivian. Însă eu îl iubesc și asta este tot ce contează. Am să-l iubesc cum am să știu mai bine și poate într-o zi voi cunoaște și eu dragostea lui.

Maria își sprijini gravă mâinile pe brațele Rebeccăi.

— Ai răbdare, Rebecca. Până vei găsi fericirea alături de Garit, va trebui să treci multe punți înșelătoare, va exista multă suferință. Să nu renunți însă niciodată la dragostea ta pentru el, și ce este mai important, să nu-ți pierzi niciodată încrederea în această dragoste. În cele din urmă, aceasta va înfrânge toate piedicile. Într-o zi, te vei uita la povestea mea și vei crede fiecare cuvânt pe care l-am scris. Să nu uiți, când vei face asta, că te-am iubit foarte mult.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, Rebecca rosti:

— Oh, Maria, eu...

Maria înăbuși glasul Rebeccăi cu vârful degetelor.

— Ai răbdare, repetă ea. Mai întâi va veni o vreme când te vei gândi la mine ca la o bătrânică mincinoasă. O adevărată romantică nesăbuită.

Tristețea din ochii Mariei o înspăimântă pe Rebecca. Femeia o îmbrățișă din nou, iar apoi se îndreptă spre bufet. Ridicând vraful

greu de hârtii, se întoarse spre Rebecca și-i așeză în brațe povara dragostei ei.

— Mai ții minte unde este magazinul domnului Henderson?

Rebecca își aminti vechiul magazin straniu care avea să supraviețuiască în secolul douăzeci în proprietatea aceleiași familii. Ea înclină afirmativ din cap.

— Așteaptă aceste pagini. Grăbește-te căci s-ar putea să fi închis deja. Și ai grijă de ele, zise ea, ochii strălucindu-i amuzați. Este o lucrare foarte importantă.

Rebecca părăsi camera, aruncând peste umăr o ultimă privire Mariei. Expresia calmă încurajatoare o întări și aducând șareta din grajduri se îndreptă spre oraș. În fața firmei lui Henderson opri caii, asigură șareta și intră în magazin. Privi de jur împrejur uimită. Semăna atât de bine cu locul în care îl întâlnise pe straniul bătrânel.

Un tânăr ședea în spatele tejghelei.

— Domnișoara Reynolds?

Rebecca încuviință din cap, trezindu-se din visare.

— Eu sunt David, vânzătorul lui Malcolm Henderson. Ați adus manuscrisul doamnei Behringer?

Ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Iată-l, zise ea, punându-i-l în brațe. Teama care nu-i dăduse pace cât timp scrisese cartea i se strecură din nou în inimă. Încredințând acum altcuiva comoara, ea oftă din greu. Te rog, adăugă ea, să ai mare grijă de manuscris. Este singurul exemplar care există.

— Am să-l păstrez ca pe aur, domnișoară Reynolds.

— Este mult mai valoros.

Mai stătu o clipă privind hârtiile și ieși apoi din magazin. Era puțin cam devreme pentru întâlnirea cu Behringer. Urcându-se în șaretă se hotărî să nu se ducă direct la Henrique, ci s-o apuce spre Lacul Caddo, locul în care Behringer își pierduse femeia pe care o iubise, precum și capacitatea de a iubi.

Merse pe drumul care însoțea râul până ajunse la debarcader, unde se opri. Era imposibil de măsurat profunzimea pierderii pe care Behringer o suferise aproape de acest loc. Oftând, ea hotărî să se întoarcă la Henrique. Ridică hățurile și îngheță. O adiere

extrem de rece îi biciui fața și gâtul, aducând cu sine strania senzație a unei primejdii amenințătoare.

Impresia trecu și Rebecca începu să chicotească.

— Lasă-ți imaginația deoparte, drăguțo, și revino în realitate.

Soarele apusese demult, iar Behringer o aștepta deja. Fu surprinsă să găsească debarcaderul pustiu, însă la urma urmelor era încă sărbătoare. Se hotărî s-o apuce pe scurtătură prin hățiş.

Mai avea vreo trei sute de metri până să ajungă la drumul care ducea spre Henrique, când auzi ropotul năvalnic al unor copite. Alarmată de apropierea călărețului, privi în jur. O potecuță intersecta cărarea pe care ea mergea și brusc de pe acel drum îi ieși în cale un armăsar negru, care se opri la numai câțiva metri în fața șaretei. Disperată ea strânse puternic din ochi și trase hățurile cât de tare putu. Caii se ridicară speriați pe picioarele din spate. Neașteptata reacție a lor o azvârli pe Rebecca din șaretă în tufișurile de pe marginea drumului. Când atinse pământul ea scăpă un țipăt, un strigăt mai mult de frică decât de durere.

În timp ce încercă să se ridice, sprijinindu-se pe rugul lunecos, acoperit de mușchi de sub ea, apărură un bărbat care o smulse de pe pământ. În întunericul umbrei ca nu reuși să-i zărească fața. Degetele lui lungi erau ca niște funii ude, puternic strânse în jurul brațelor ei. Nederanjat de zvârcolirile ei, bărbatul o târî până la malul râului. Văzând adâncurile apei conturându-i-se în față, Rebecca țipă. Împrospătată de ploile iernii, apa era probabil rece și destul de adâncă să înece și un bun înotător.

Luptându-se disperată cu atacatorul ei, Rebecca începu să țipe îngrozită și să se roage. *Dumnezeule, te rog, nu acum.* Nu acum când era la un pas de fericirea pe care și-o dorise toată viața.

Spre surprinderea ei, bărbatul se opri la câțiva metri de râu și o sili să îngenuncheze în noroi. O clipă respiră ușurată, însă numai până îl văzu pe bărbat aruncându-i un laț gros de funie în jurul genunchilor. Punându-i o gheată murdară pe spate o împinse, făcând-o să cadă pe coate. El apucă atunci funia, iar ea întoarse capul să-l vadă. Razele lunii de decembrie luminau clar trăsăturile lui. Harry Murphy ședea deasupra ei, obrazul fiindu-i umbrit de barba abia mijită. Inima Rebeccai fu cuprinsă de groază.

O șoaptă stridentă spintecă aerul nopții când Murphy scoase din gheată un cuțit cu lama fină și ascuțită. Frica o învălui pe Rebecca când cuțitul străluci în întuneric, reflectându-și luciul în ochii lui Murphy. Iute el tăie funia.

— De ce... de ce faci asta? Ce am făcut?

— Sfârșesc ce am început vara trecută. El rosti cuvintele apăsate, cu mare atenție, înșelând aparențele. Oricum, continuă el, zăbovind cu privirea lacomă pe partea din față a rochiei ei, ai plămâni sănătoși. Și deși mă îndoiesc că de aici ți se vor auzi țipetele până în oraș, n-am să-mi asum totuși acest risc.

Spunând acestea, el legănă ironic în mâna stângă o batistă dantelată. Dintr-odată, sătul parcă de glumă, chipul lui se întunecă, transformându-se într-o mască crudă.

— Îți spun eu, a fost mult mai ușor prima dată. Gelozia îți șterge aproape de tot morală.

Mintea ei începu să judece disperată, căutând să înțeleagă rostul vorbelor lui. În timp ce lupta din răputeri să se ferească de el, încercând zadarnic să se ridice din noroi, Murphy îi prinse o mână, apoi pe cealaltă și i le legă bine cu funia. Copleșită de frică, Rebecca plângea necontrolat și striga numele lui Behringer. Țipetele ei păreau inutile. Totul nu mai dură decât o clipă, până ce, după presupunerea ei, Murphy o lovi. Nu simți decât o durere cumplită în ceafă, și dintr-odată clipocitul liniștit al râului amuți.

Timp îndelungat, care păru să nu se mai sfârșească, ea retrăi viața pe care o împărțise cu Behringer. În ceea ce o privea, viața ei începuse și se terminase în brațele lui. Chiar și în clipele în care urâse aroganța lui, îi iubise vulnerabilitatea. Păstra în amintire chipul lui senin, care o tachina, o ispitea, o provoca să fie mai mult decât era. Strălucirea sub clarul de lună a părului lui răvășit, încordarea în razele soarelui a spatelui lui bronzat, profunzimea plăcută a vocii lui cerându-i să-i cunoască numele. Toate aceste amintiri o năpădiră când se cufundă în întuneric.

Capitolul 33

Behringer plecă de la Henrique. Rebecca întârziase zece minute. Când ajunse la Henderson, David tocmai închidea.

— David, ai văzut-o pe domnișoara Reynolds?

Bărbatul își scărpină capul surprins.

— Sigur. Cred, că a trecut pe aici acum cincisprezece minute. Era cu șaretă dumneavoastră și a luat-o spre debarcader.

— Spre debarcader?

David încuviință din cap.

— N-a spus unde se duce.

Behringer se întoarse, silit să mai piardă câteva minute prețioase ducându-se la grajd să ia un cal. Ce naiba voise să facă de se dusesse să se plimbe la o asemenea oră târzie? Nu știa cât era de periculos ca o femeie să hoinărească singură cu o șaretă după lăsarea întunericului?

El urcă în șa și-și îndemnă calul la galop. Trecu în goană pe strada Austin și ajunse în scurt timp pe dealul din apropierea debarcaderului. Înșelat de lumina palidă a lunii, el privi în jur la apele întunecate, la arborii ale căror ramuri se întindeau peste râu. În timp ce cerceta atent zona pustie, Behringer auzi un țipăt. Era numele lui. A încercă să stabilească din care parte venea, când un mic pleoscăit îi atrase atenția. Îndemnă calul în direcția sunetului. O clipă mai târziu, o văzu pe Rebecca cufundându-se în apă. La numai câțiva pași, o siluetă familiară deghizată dispăru în pădure.

Cuprins de durere, el dădu pinteni calului și începu să-și dezbrace haina din mers. Spintecând iute apa, Behringer ajunse lângă ea în mai puțin de un minut. O ridică la suprafață și-i scoase călușul ud. Trupul ei lipsit de vlagă nu opuse niciun fel de rezistență cât el înotă înapoi spre mal. O clipă ce păru să nu se termine, frica și amintirea îl dezorientară. Din nou, amorțeala îl surprinse în apele reci. Din nou, strângea la piept o femeie. De astă dată teama care îl cuprinsese era dublată de hotărâre; ea nu putea să moară.

Gâfâind el o întinse pe pământul rece. Așezându-se pe un genunchi, el o lovi ușor pe spate, ținând-o astfel încât ea să poată elimina apa sălcie. O tuse violentă o cuprinse până ce stomacul i se goli.

— Iisuse, scrâșni el printre dinți, trăgând-o pe genunchi și strângându-i capul la piept.

Ea clipi, iar amintirea grozăviei trăite îndureră inima lui Behringer. Cu mișcări iuți el desfăcu funia care strângea încheieturile ei. Privirea lui nu părăsi o clipă chipul Rebeccăi. Găsindu-și cu greu glasul, el șopti:

— Totul este în regulă, iubito. Ești în siguranță.

Mâinile ei vlăguite se ridicară și-l atinseră pe obraz.

Rebecca începu să-i rostească răgușit, printre suspine, numele, minunându-se că reușise să-l facă să apară din visele ei.

Lipindu-și buzele de fruntea ei, Behringer îi atinse obrazul rece.

— Dumnezeu, șopti el. Am crezut... înghiți, și apoi începu din nou. Doamne, Rebecca, când am văzut că nu respiri...

— Nu are importanță, bâgui ea, tremurând.

— Pe naiba, nu are! Vocea lui era încordată de emoție, și plecându-și fața în părul ei ud, Behringer încercă cu disperare să o încălzească împotriva răcoroasei nopți de decembrie. Te iubesc, șopti el.

Un hohot de râs răgușit scăpă din pieptul ei.

— Ce-ai spus?

Cuvintele pe care el le rosti, îl făcură să zâmbească nemilos. Trăgând-o la piept se ridică.

— Trebuie să te duc acasă.

Își luă haina, o puse pe umerii ei și apoi o sui pe Rebecca pe cal. Urcându-se și el în spatele ei, o strânse în brațe și îndemnă calul spre casă.

Cele zece minute de mers părură mai mult decât o oră. Ținând-o aproape, Behringer încercă să o ferească de vântul care sufla.

Maria le ieși în întimpinare și văzându-i țipă îngrozită.

— Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Rebecca a fost atacată la debarcader, explică el scurt. Am nevoie de o baie caldă.

În timp ce el urcă cu ea în brațe, sărind câte două trepte, Carolina dădu fuga să încălzească apa. Ajuns în cameră, Behringer se opri mai întâi și aprinse lumina. O dezbracă apoi o înfășură în pături. Abia după aceea înteți focul. Câteva minute mai târziu, după ce femeile care umplură cada ieșiră din cameră, se dădu și el după paravan și-și dezbracă hainele. În fine, erau singuri. Când Behringer se apropie de pat, Rebecca își ridică

privirea. El dădu la o parte păturile, o luă în brațe și se îndreptă cu ea spre cadă.

Murmurându-i cuvinte de dragoste la ureche, el intră în cadă. Atent, se cufundă în apă până ce căldura liniștitoare îi împresură. Rebecca lunecă între coapsele lui, șoldurile ei modelându-se intim pe formele lui. El o răsuci ușor, îndoindu-și genunchii, până ce ea se așeză confortabil în fața lui, picioarele lor alunecând unele pe lângă celelalte. Un geamăt scăpă buzelor ei, când se relaxă rezemându-se de trupul lui. El simți căldura pielii ei catifelate.

— Este mai bine?

Ea încuviință din cap și atinse mâna pe care el o ținea pe pântecul ei încordat. Ridică degetele bronzate în dreptul buzelor și apoi întoarse capul și-l sărută ușor pe gât.

— Te iubesc, șopti ea.

El o îmbrățișă puternic. Închise ochii și inspiră adânc, încercând să-și potolească dorința care vibra în trupul lui.

Îl iubea!

Mai târziu ședeau amândoi, îmbrățișați, în marele și căldurosul lui pat. Mângâind-o în lumina focului, Behringer o întrebă cu o naturalețe care îi ascundea teama:

— Ce părere ai de luna mai?

— Este o lună frumoasă, murmură ea.

— Oh, superbă! Știi, atunci încep trandafirii să îmbobocească. Arată minunat în părul tău.

— Și la reverul tău.

— Și pe tortul nostru de nuntă.

Rebecca închise ochii, savurând frumusețea cuvintelor lui. Tortul nostru de nuntă. Nunta noastră.

— Nu se poate, este adevărat?

El o îmbrățișă.

— Dumnezeu, așa sper.

Înconjurați de licărul focului, ei adormiră unul în brațele celuilalt, uitând de lumea exterioară.

Rebecca se trezi și inspiră, emoționată de mireasma masculină care o saluta. Își frecă ușor obrazul de pieptul lui, mulțumită de căldura și alinarea găsite acolo. Îi mângâie apoi barba, atingând amestecul irezistibil de blană fină și șmirghel.

Spre disperarea ei, el se descleștă din îmbrățișare și aruncându-și picioarele peste marginea patului se dădu jos. Un fior o străbătu când văzu trupul lui gol, zvelt și puternic, mișcându-se prin lumina palidă a focului. Behringer se opri în fața căminului și după ce ațâță tăciunii, aruncă o buturugă. O clipă mai târziu se întoarse în pat, cuprinzând-o în brațe.

— Iubito, povestește-mi despre noaptea trecută. Murphy ți-a spus ceva?

Ea se cutremură în fața amintirii și închise ochii.

— A spus că prima dată a fost mai ușor ca gelozia... Nu pot să-mi aduc aminte. Ceva de genul că gelozia te face să nu mai poți deosebi binele de rău,

Behringer tresări.

— Dumnezeu, șopti el. A fost Harry.

— Harry?

— El i-a ucis pe Sarah și pe Peter.

Behringer tăcu, mângâind absent spatele Rebeccăi. Ea se uită la chipul lui, așteptându-se să găsească acolo lacrimi, însă nu găsi decât o privire pustiită. Rebecca rămase în brațele lui, respectându-i tăcerea, alinându-i cicatricile provocate de focul pus de Harry Murphy. Nu înțelegea încă pe deplin, dar avea timp suficient pentru asta.

Într-un târziu, Behringer se ridică, iar ea îl urmări cum străbătu camera până la dulapul de unde urma să-și scoată hainele. Fața lui păstra urme adânci, încordate. Încercând cu disperare să-l bine dispună, ea murmură apreciativ:

— Ești o adevărată fantasmă.

Behringer își înălță capul în fața oglinzii de la toaletă.

— Cred că da.

Ea râse.

— O legendă în propria ta minte.

El zâmbi delicat și întorcându-se lângă ea, își aruncă hainele pe pat.

— Patul este de vină, murmură el, atingând ușor cu buzele umerii ei.

— Hmm? întrebă ea năucită.

— Patul provoacă o legendă. Este amplasat într-o cameră în care nu poți să dormi fără să nu te îndrăgostești

Surâsul Rebeccăi păli, cuvintele lui făcând-o să se minuneze și să se îngrozească în același timp. Apoi, fără să mai spună nimic, ea își strecură mâinile pe după gâtul lui.

Surprins de îmbrățișarea ei aprinsă și irațională, Behringer o mângâie pe păr.

— Iubito?

O clipă ea nu răspunse, ci rămase cu fața cuibărită în adâncitura gâtului lui.

— Te iubesc.

El chicoti ușor.

— Te iubesc. Haide să mergem la micul dejun.

Câteva minute mai târziu, coborâră amândoi în sufragerie, brațul lui Behringer ținând-o posesiv pe după talie. Maria și Jacob, aflați la masă, urmăriră cum fiul lor înainte de a-și ocupa scaunul, o ajută pe fată să ia loc.

Încăperea rămase cufundată în tăcere, cât timp Jacob privi de la fiul lui la Rebecca și invers. O clipă, chiar și focul din cămin amuți. Behringer vorbi.

— Tată, eu și Rebecca, ne vom căsători.

Ochii celor doi bărbați se ținură preț de o clipă. Apoi, satisfăcut de ceea ce găsi acolo, bărbatul mai vârstnic se întoarse spre Rebecca.

— Este adevărat, domnișoară?

Ea încuviință din cap.

— Da.

Încet, el sorbi lichidul din ceașcă.

— Îl iubești pe fiul meu la fel cum te iubește el pe tine?

Behringer își privi tăcut tatăl, surprins de răspunsul Rebeccăi. După toți acești ani, tatăl lui tot îi mai cunoștea fiecare bătaie a inimii. El n-ar fi putut să vorbească nici dacă l-ar fi implorat cineva.

Tatăl lui își întoarse apoi ochii negri spre el.

— Ei bine, sunt foarte bucuroși pentru tine, Garitson. Cu siguranță vei avea nevoie de sprijinul Rebeccăi ca să o poți înfrunța pe domnișoara Fairchild.

Numele trezi din nou focul la viață, ațâțând lupta contra neașteptatului frig ce învăluia camera.

— Cât de curând îi vei spune?

Behringer oftă.

— Nu... nu știu. El începu să se joace cu ouăle din farfurie. Ai aflat ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Jacob afirmă din cap și privi spre Rebecca.

— Știi cine te-a atacat?

— Harry Murphy, răspunse Behringer în locul ei. Bănuiesc că lucrează pentru Silas Fairchild.

Își aminti atunci de discuția avută în biroul lui Fairchild. *Vivian era doar o copilă când eu am hotărât ca tu să preiei conducerea firmei Fairchild&Sons.*

— Garitson, nu fi ridicol. Silas trăiește aici de o viață. Este un om pașnic.

Behringer vârî mâna în buzunar și scoase o batistă.

— Murphy a folosit-o pe-asta ca s-o sufoce pe Rebecca. Într-un colț batista avea monogramat cu vișiniu un F. Tată, continuă el, știu că este Fairchild. M-a amenințat din ziua în care a venit Rebecca.

Maria gemu.

— De ce nu ai spus la nimeni?

— Nu mi-a venit nici mie să cred, recunosc el. Am crezut că Murphy lucra pe cont propriu.

Jacob se ridică de la masă.

— Atunci vom merge la șerif.

— Oh, tată, gemu Behringer. Te rog, nu încerca acte de eroism. Șeriful Bagby îți va râde în nas.

— Dacă individul a avut o tentativă de crimă trebuie oprit.

— Tată, este ceva ce nu v-am spus niciodată. Focul de pe Mittie Stephens... Behringer se opri, gura strângându-i-se într-o linie subțire. Sarah și Peter, continuă el, erau închiși în cabină. Noaptea trecută, Murphy aproape că a mărturisit că i-a omorât. Aceasta nu a fost ultima lui încercare, iar data viitoare nu va mai greși. Dacă va auzi că șeriful este cu ochii pe el... Behringer scutură din cap. Trebuie să o protejez pe Rebecca până voi reuși să mă înțeleg într-un fel cu Fairchild.

— El a omorât-o pe Sarah? întrebă Jacob. Și pe micul meu Peter?

Behringer confirmă încet din cap.

Jacob se reîntoarse la scaunul lui, lăsându-se cu toată greutatea pe masă. O clipă el privi în gol la farfuria din față.

— Ce intenție ai?

Behringer o privi pe Rebecca.

— Dacă Rebecca nu are nimic împotriva, o voi duce în noaptea asta la mine acasă. Acolo va fi în siguranță. Toată lumea trebuie să creadă că ea este în oraș. Dacă îi vom lăsa să țină sub observație această casă, nu-i vor putea face niciun rău.

— Și cum crezi că-l vei convinge pe Fairchild să-ți urmeze ideile? își întrebă sarcastic Jacob fiul.

— Ceea ce vrea el de fapt este rațiunea mea. Vrea să-și scoată afacerea din încurcătura în care se află. După cum se vede, este dispus să ucidă mai multe persoane foarte dragi mie. Ei bine, am să-i conduc compania blestemată pe degeaba.

— De unde știi dacă va fi de acord?

— Înainte voia să-mi dea toată compania pe mână. Acum va rămâne stăpânul companiei, aceasta va funcționa din nou, iar el va fi capabil să-și vândă micuțul odor unei victime nebănuite.

Rebecca închise ultimul cufăr, pregătindu-se de plecare. O găsi pe Maria în salon și tresări când își dăduseama că femeia plângea. Aceasta ținea în mână o hârtie mototolită. Rebecca veni în grabă lângă ea.

— Maria?

Chipul delicat al Mariei se schimonosi.

— Este vorba de Katerina mea, rosti ea printre lacrimi.

Punându-și brațul pe umerii femeii, Rebecca o îmbrățișă. Ținând-o strâns, ea încercă să-i dea Mariei înapoi o parte din puterea pe care aceasta i-o dăruise timp de patru luni. Văzând jalea femeii, Rebecca se simți cuprinsă de groază.

— O să aibă un copil, gemu ea. Va veni acasă peste o lună.

Rebecca își dădu seama ce aveau să însemne aceste lucruri pentru o fată distinsă de genul lui Katy. O căsătorie rapidă, pe tăcute cu un bărbat pe care nu avea să-l iubească niciodată. Peste o sută de ani, dacă putea să treacă de trauma inițială, fata ar fi putut să-și nască pruncul fără să fie astfel stigmatizată. Însă în perioada anilor 1800, ar fi fost considerată o târfă, iar copilul un

bastard. Un simplu bebeluș, nevinovat, avea să fie înfierat drept fiul unei târfe.

Rebecca o îmbrățișă pe Maria, până ce suspinele acesteia, treptat, încetară.

— Întotdeauna ai fost puternică pentru mine. Ai stat alături de mine indiferent ce a spus lumea. Acum trebuie să faci același lucru pentru fiica ta. Nu poți să-i întorci spatele.

Maria își îndreptă spatele, de parcă ar fi fost acuzată de lașitate.

— Niciodată n-am să-i întorc spatele lui Katy, rosti ea.

Rebecca încuviință din cap.

— Știu. Știu. Ea continuă să o mângâie pe femeie. Stătură așa câteva minute, până ce ca din depărtare se auzi ușa din spate trântindu-se.

Garit apăru în prag, urmat la câteva secunde de Jacob. Strălucirea ochilor lui pieri în clipa în care le văzu pe cele două femei. Străbătu cu pași repezi camera și îngenunche în fața mamei lui.

— Mamă!

Ea îl privi tristă și aruncându-i hârtia mototolită în mâini se năpusti în brațele lui Jacob.

Rebecca își plimbă privirea de la fiu la vârstnicul cuplu. Ochii lui o țintuiau consternați. Ea scutură din cap și-i arătă spre hârtie. Behringer o desfăcu iute și citi cuvintele înșiruite acolo. În acest răstimp, Jacob își luă soția și o conduse în camera de sus.

Nespunând nimic, Behringer se apropie de cămin târșându-și picioarele și privi în gol la foc. Lăsă hârtia să plutească spre flăcările care o mistuiră într-o secundă. Rebecca îl urmări cu privirea minute în șir, însă el nu părea să-și dea seama de prezența ei.

Într-un târziu Behringer oftă.

— Bănuiesc, că sunt numeroși bărbați care vor fi dornici să se căsătorească cu ea, deși este grea cu copilul altuia.

Rebecca se încruntă și apoi rosti cu blândețe:

— Garit, nu te pripri cu concluziile.

El își coborî privirea uimită spre ea.

— Ce altă alternativă propui pentru o asemenea situație deplorabilă?

Rebecca se uită la el.

— În clipa asta aş putea să fiu și eu în locul ei.

— Situația nu se compară. Tu ai în față un bărbat care te iubește, care ar fi încântat să audă de copilul tău. De copilul nostru.

Cuvintele lui o înmuiară.

— Atunci probabil că există un bărbat care o iubește pe Katy la fel de mult.

Behringer se răsuci pe călcâie și începu să măsoare cu pasul lungimea covorului.

— Ea nu cunoaște niciun bărbat. Băiatul neagă că el ar fi tatăl. Susține că a fost unul din cei mulți.

— Împuțitul naibii, murmură ea.

El se întoarse.

— Poftim?

Rebecca inspiră adânc.

— Ceea ce contează este ca ea să găsească aici suportul familiei. Ca tu să stai de partea ei.

— Am să-i găsesc un soț bun, respectabil, o asigură Behringer.

— De unde știi că ea vrea ca tu să-i găsești un soț? întrebă Rebecca ridicându-se de pe canapea, străbătând mândră distanța dintre ei.

Behringer rosti apăsător:

— Sunt convins că asta își dorește. Cam asta s-a dedus și din scrisoarea ei.

— Atunci de ce nu vrei s-o asculți și pe ea înainte de a hotărî tu în locul ei?

— Am să fac ce este corect.

Ea tăcu, încercând să-i potolească furia.

— Dacă eu eram însărcinată acum?

— N-o lua de la început.

— Și dacă eram?

— Dacă erai ne-am căsătorit mai devreme.

— Și dacă ție ți se întâmplă ceva între timp?

— Aș dori să te căsătorești cu altcineva, zise el încordat.

— Ai dori, repetă ea ironică.

El își întoarse privirea.

— Da.

- Minți. Nu ai dori deloc ca un alt bărbat să-ți crească copilul.
- Aș dori din tot sufletul să știu că fiul nostru are un tată și că cineva vă poartă de grijă.
- Știi că aș putea să cresc singură copilul nostru.
- Tu nu ești Katy.

Ea oftă.

- Odată, ai spus că suntem amândouă la fel.
- Da, rosti el cu glas tunător, răsucindu-se. Amândouă sunteți niște nătângi încăpățânate.

Închizând ochii, ea își destinse ușor pumnii încleștați. Apoi își ridică mâinile pe reverele hainei lui.

- Iartă-mă, șopti ea.

Behringer o trase aproape, îmbrățișând-o strâns.

- Nu ești tu de vină, iubito. Eu sunt. Dumnezeu, sunt la fel de rău ca oricare altul din oraș! El oftă, iar umerii îi căzură într-un gest deznădăjduit. Este... este atât de tânără.

— Va avea nevoie acum de dragostea ta mai mult ca oricând, murmură Rebecca în pieptul lui.

El încuviință înclinând încet din cap.

- Uneori mă gândesc că tu ești singurul motiv din cauza căruia eu știu ce înseamnă iubirea. El își ridică ușor capul, expresia de pe chipul lui fiind cumplită. Am s-o ajut să-și găsească un soț, dacă va vrea ajutorul meu, zise el accentuând repede ultima parte a frazei. Altfel, cred că va trebui să se mulțumească cu dragostea mea. Voi avea grijă de ea până voi închide ochii.

Capitolul 34

Un zâmbet plin de promisiuni străluci pe chipul lui Behringer când ieși din salon și urcă spre dormitor cu sticla și paharele de șampanie. Deschise ușor ușa încăperii. Oprindu-se puțin, privi la imaginea din față și zâmbi tandru. Rebecca ședea întinsă pe covorul alb, mișos, cu mâinile încrucișate pe balansoarul lui, capul sprijinindu-i-se de ele, iar părul minunat atârându-i pe umeri ca puful unei lebede negre. Liniștită ca un apus de soare ea adormise sprijinindu-și capul de suprafața tare a balansoarului.

Prezența ei trezise casa la viață. Efectul venirii ei în casa lui rivaliza cu impactul pe care dragostea ei îl provocase inimii lui.

Străbătând încet camera, el puse sticla și paharele pe o măsuță și se așeză apoi lângă ea pe covorul moale. Sprijinindu-se pe coate, el privi atent la fata care ședea aproape de picioarele lui, preocupat de aceeași veche întrebare. De unde venise?

Se încruntă supărat gândindu-se la enigma fără sens. Așa cum spunea ea când era încolțită să dea un răspuns, nu conta. Ceea ce conta era că ea era acum acolo. Și totuși, ciudățenia faptului era prea de tot. El ajunsese acasă târziu în acea seară și o găsi scaldându-se în baia lui, de parcă ar fi fost normal, sperându-se de prezența lui la fel cum și el se sperie de prezența ei. Se întrebese de o sută de ori de atunci cum de se întâmplase, însă acum curiozitatea lui luase forma unui singur mister. Voia să afle ce secret din trecut o chinuia.

Frecându-și absent piciorul de covorul moale, el urmărea cum lumina focului se juca pe chipul ei minunat, zăbovindu-i pe buze, ascunzându-i ochii în umbră. Doar trosnetul focului și ropotul ploii din geam întrerupeau tăcerea singurătății lor.

Ea dormea liniștită, nepăsătoare la frigul de afară și la furtuna din sufletul lui. Lui Behringer i se părea o pedeapsă ca ea să-și poarte singură lupta împotriva amintirilor care o chiniau. Rebecca se mișcă în somn și-și încruntă fruntea, de parcă brusc ar fi devenit conștientă de privirea lui. Liniștea viselor ei pieri. Pe chip i se așternu supărarea. Cuvinte bolborosite îi alunecară pe buze.

— Nu, Jackie... nu mă pot încadra în termen... scrieți singură cartea...

Alarmat de coșmarul ei, el vru să o trezească, însă cuvintele pe care le rosti îl împiedicară.

— Mă duc la... Jefferson... la Hanul Behringer...

Brusc ea gemu îngrozită și se ridică de pe covor, cu o privire sălbatică și dezorientată. În grabă el o cuprinse în brațe.

— E-n regulă, iubito. A fost doar un coșmar.

Murmurând ușor cuvinte de îmbărbătare, el îi mângâie părul, răvășit de suferința ei. De unde naiba venise?

Când într-un târziu Rebecca se liniști el spuse:

— Cine este Jackie?

Behringer, simți fiorul ei.

— Nimeni, șopti ea tristă.

Tandru, el o trase pe covor, lângă el. Ridicându-se în cot, Behringer își coborî privirea spre ea.

— Ai spus numele ei în vis. Sau pe-al lui, adăugă el gânditor. Cine este, Rebecca?

— Este o prietenă.

— Unde locuiește? stăruie el.

— La New York, zise ea în șoaptă.

El simți cum trupul ei se încorda și tandru începu să-i dezmierde fruntea încruntată.

— De acolo ești și tu?

Făcând un efort, ea se ridică și-și întoarse capul în altă parte.

— Știi doar de unde sunt.

Recunoscând tipica eschivare, însoțită de privirea ferită, Behringer își alege atent cuvintele.

— Nu, Rebecca. Știu de unde nu ești. Nu ești din Shreveport.

Speriată de cuvintele lui, ea se întoarse cu fața spre el. Behringer o privi liniștit.

— Când am fost la Shreveport în septembrie i-am telegrafiat lui Katy ca să aflu numele părinților tăi, pentru a-i anunța că ești în siguranță.

Behringer o urmări cum se ridică de pe covor cu mișcări agitate.

— Atunci presupun că mai știi că nu am întâlnit-o niciodată pe sora ta.

El așteaptă fără să vorbească.

Rebecca începu să se miște prin cameră șovăielnic, cu mișcările unei căprioare încolțite pe un câmp deschis acoperit de omăt. Se apropie de fereastră și începu să tremure.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? De ce nu mi-ai dat în vileag șarada?

El zâmbi dându-i un răspuns simplu:

— Nu avea niciun rost.

Ea se întoarse ușor, ochii strălucindu-i în lumina focului.

— Ba are, șopti ea. Repezită își șterse lacrimile cu mâna.

În timp ce Behringer se ridică, pendula din colț începu să bată. El zâmbi tandru.

— Este miezul nopții, Cenușăreaso.

Surprins de groaza întipărită pe chipul ei, Behringer se apropie de ea în doi pași, iar brațele ei se stinseră puternic în jurul gâtului lui.

— Iubito, zise el încet, e-n regulă. Nu este decât noul an.

Când pendula tăcu, Behringer își ridică încet capul și atingându-i bărbia i-o întoarse ușor spre el. Întâlni acei ochi schimbători care păstrau o ștearsă urmă verde.

— Unul din mulții pe care intenționez să-i petrec cu tine în brațe.

Foarte curând, se gândi el pentru sine, avea să facă o călătorie la New York și trebuia să viziteze toate editurile. Era scriitoare. Una bună. Asta știa sigur. Îi citise manuscrisul și citise și însemnările date de mama lui. Rebecca le cizelase cu delicatețe și-și ascunsese atât de artistic talentul că nici măcar mama lui nu sesizase diferența. Se părea că era o scriitoare cu mult mai bună decât își imaginase el. În definitiv, numai scriitori angajați aveau termene de predare. Cu sau fără ajutorul ei, el avea să afle tot. Știa sigur că abia atunci aveau să cucerească acest lucru intangibil între ei.

Luându-i mâna mică în palmă, el o conduse pe Rebecca la masă și în timp ce destupa sticla privi expresia prudentă de pe chipul ei. Cât de puțin cunoștea el despre chinuita inimă a acestei fete.

Turnă lichidul înspumat în pahare și-și puse apoi unul în mână. Ridicându-și paharul e, zise:

— Un An Nou fericit, Rebecca.

Fără prea mare tragere de inimă, ea ridică paharul. Behringer oftă și-și așază cupa pe masă fără să bea din ea. Punând deoparte și paharul ei, el îi cuprinse fața cu ambele mâini.

— Iubito, îmi pasă mai puțin de ce ai făcut ieri sau alaltăieri. Îmi pasă însă enorm de ziua în care ai hotărât, indiferent pentru care motiv, să vii la Jefferson. Aceasta pentru mine are o însemnătate deosebită. Te-a adus în viața mea, din care ai făcut un loc frumos, și să fiu al naibii dacă îmi pasă vreun pic de persoana care ai fost în trecut.

El îi atinse buzele într-un sărut. Ușor, tandru, se trase apoi în lături, și după ce-i dădu paharul de șampanie și-l luă și el pe-al lui.

— Pentru viitorul nostru, zise el categoric, ridicându-și încă o dată cupa.

Ca hipnotizată, ea se uită la ei și sorbi din lichidul auriu. El știa că ea prelua din forța lui.

— Un loc, adăugă el, în care timpul este măsurat nu prin trecutul nostru, ci prin dragostea noastră.

Afundându-și obrazul în părul ei mătăsos și strălucitor, Behringer nu avea de unde să știe că nu trecutul — un loc drăguț care ei îi plăcea, căruia îi aparținea — o obseda. Ci viitorul pentru care el toastase.

Capitolul 35

Rebecca se foia agitată prin salon. De cinci zile era sechestrată în casa lui Garit, iar atmosfera cabanei era înnebunitoare. Era mai plăcut când el era acasă, căci în după-amiezele răcoroase făceau plimbări, iar seara citeau sau discutau liniștit.

Însă în diminețile frumoase, cum era aceasta, înnebunea gândindu-se că fiecare pas îi era păzit. Bietul Jim trebuia să se fi plictisit de moarte să tot stea de veghe, în fiecare zi când Behringer pleca în oraș, tânărul pe care îl alesese ca s-o păzească urca târșâind scările și se instala în postul de supraveghere. Punctul strategic îi permitea să țină sub observație drumul care venea dinspre oraș, cele două uși ale casei din față și din spate, precum și platforma de pe acoperiș.

Acum era acolo, se gândi Rebecca. Ridicându-și privirea ea întâlnește ochii lui, iar tânărul înclină din cap și zâmbi.

Avea să înnebunească.

Urcând scările, ea se îndreptă spre platforma de pe acoperiș. Acel loc reușea întotdeauna să-i liniștească agitația. Când ajunse la ușă, auzi în urma ei pașii grei ai lui Jim și se întoarse.

— Nu voiam decât să ies puțin afară, ca să iau aer, explică ea.

— În regulă, domnișoară Reynolds. Am să stau pe aproape.

Cuvintele lui o făcură să-și piardă entuziasmul, în ciuda tonului degajat pe care tânărul îl folosi.

— Iertați-mă, zise el încet. Dar domnul Behringer a spus...

— Știu, ripostă ea. Domnul Behringer crede că mă vor fura vulturii.

Privind în podea Jim își mută greutatea de pe un picior pe altul.

Rebecca oftă.

— Nu-i nimic, Jim. Ușa de la capătul culoarului îi atrase atenția. Ce este acolo? întrebă ea.

— Podul.

Rebecca străbătu mica distanță până la ușă. Apoi se uită peste umăr.

— Crezi că sunt în siguranță aici?

El chicoti.

— Oh, sigur. Duceți-vă liniștită. Eu mă întorc la scaunul meu.

Rebecca îi zâmbi, regretând cuvintele tăioase care le adresase bietului om. Și el trebuia să se simtă la fel de rău ca și ea.

Apăsă pe clanță. Ușa se deschise cu zgomot, iar ea intră în încăpere. Izolată de vitalitatea casei, atmosfera din pod era rece, uscată și învechită. Mai ales învechită.

Închise ușa în urma ei și se îndreptă spre ferestruică. Îți trebuiau mușchi ca s-o deschizi, însă în cele din urmă reuși. Adierea proaspătă și rece se furișă ușor în încăpere, biruind atmosfera stătută. Ea se încruntă. Nu chiar stătută. Oarecum liniștitoare, melancolică. Și absolut neatinsă de prezent. O senzație de uimire o învălui. Parcă ar fi fost într-un cimitir.

Privind în jur, observă lucruri oarecum obișnuite. O scară colo, o masă stranie dincolo. Mai multe cutii prăfuite lipite de perete, îi captivară atenția. Deschizând cu atenție încuietoarea unuia dintre ele, ridică ușor capacul. Era plin de haine bogate și frumoase. Hainele unei femei. Nu-i trebui prea multă vreme ca să-și dea seama cui aparținuseră.

Se opri știind că ar fi trebuit să închidă cutia și să plece, știind că ar fi trebuit să-și vadă de treaba ei. Și-l aminti pe Behringer, stând în lumina palidă a lunii și privind portretul lui Sarah, alinat doar de coniac. Încet scoase rochiile, una câte una.

La fundul cufărului găsi rochia grena pe care Sarah Behringer o purta în portretul aflat în sala de bal a conacului Behringer. Rebecca puse palma pe taftaua foșnitoare, înțelegând că Behringer păstra hainele ca pe o comoară. După ce așeză la loc lucrurile, cufărul următor pe care îl deschise o răscoli. O grămadă de hăinuțe din lână fină, satin și bumbac apretate erau acolo. Dar și costumașe din catifea, pantaloni scurți și cămășuțe cu volănașe. Hainele pe care copilul lui Behringer le purtase. Rebecca își lipi de față catifeaua moale, lăsându-se copleșită de delicatețea acesteia. Fiul lui Behringer. Vechea durere izvorâtă din faptul că nu avea copii o învălui și închizând ochii, își imaginează chinul din sufletul lui Behringer. Îl simțea ca fiind și al ei.

Minute în șir trecură examinând hainele. Într-un târziu, închise cufărul și deschise un al treilea, așteptându-se să găsească alte lucruri din garderoba lui Sarah. Curiozitatea ei crescuse când zări imensa colecție de obiecte personale. O perie, care mai păstra încă fire roșcate de păr. Se cutremură și puse obiectul la loc. Sticlute cu loțiuni și parfumuri, numeroase evantaie, pieptăni de mai multe dimensiuni. Pachete de scrisori, legate cu funde roz, decolorate.

Întinzându-se luă unul și examinează plicul din față. Șters și îngălbenit acesta era adresat doamnei Sarah Behringer, aflată la domiciliul domnului Saul Stein, Strada Houston 164, Jefferson, Texas. Literele aveau o caligrafie masculină, citeață pe care o recunoscuse imediat ca fiind a lui Garit. Scrisoarea era datată 12 octombrie 1863. Acum paisprezece ani, în timpul Războiului Civil.

Saul Stein. Tatăl ei, după toate aparențele. Strada Houston – o zonă din oraș care, chiar și peste o sută de ani avea să fie cunoscută sub numele de Cartierul Evreiesc. Se părea că prejudecățile erau eterne. Rebecca își ridică curioasă sprâncenele. Sarah fusese evreică. Interesant.

După o clipă de gândire ea puse deoparte scrisorile lui Garit. Ce simțise el odată pentru Sarah Behringer nu avea importanță. Și totuși... ea șovăi. Dacă asta o ajută să-l înțeleagă, să-l iubească mai mult...

Se uită la celălalt pachetel. Adresa era scrisă cu o caligrafie feminină, iar destinatarul era locotenentul Garitson Behringer.

Luptase în armata unionistă, își dădu ea seama zâmbind. Ar fi fost surprinzător să constate altceva.

De astă dată desfăcu pachetul. Deschise cu atenție scrisoarea. Despături paginile și începu să citească. După primele rânduri, Rebecca își dădu seama că Sarah fusese o femeie inteligentă, echilibrată, liniștită. Trebuie să fi avut simțul umorului dacă îl iubise pe Garit, însă dădea senzația că era sobră. Desigur, gândul că Garitson putea să moară, ar fi întristat orice femeie.

Un rând din finalul scrisorii îi atrase atenția. *L-am văzut ieri pe tatăl tău în oraș. Era împreună cu mama ta și ca de obicei m-a ignorat. Voi fi recunoscătoare lui Dumnezeu când acest război se va termina, iar tu, dragul meu, vei fi aici cu mine.*

Mama ta a vorbit cu mine. Mi-a spus să-ți transmit dragostea ei și a tatălui tău. O să-ți scrie și ea curând. Ca de obicei, mă roagă să-ți spun că Jacob te-a iertat pentru faptul că ne-am căsătorit așa cum...

Ușa de la pod scârțâi și Rebecca se întoarse. Garitson ședea în prag, ochii lui negri fiind tulburați de emoții nerostite.

Ea ar fi trebuit să se scuze. Tristețea disperată din ochii lui Behringer o împiedică însă. El o privea de parcă ea ar fi ținut viitorul lui pe vârful degetelor.

— Rebecca...

— N-am vrut să fiu indiscretă, zise ea punând deoparte scrisoarea pe care o citea.

— Vino jos, zise el, evident tulburat de acel loc.

Rebecca rămase nemișcată.

— Nu. Nu încă.

Durerea din ochii lui fu cât pe ce să o facă să cedeze stăruinței lui. În cele din urmă el intră în încăpere.

— Ar fi trebuit să le arunc demult, zise el liniștit. Se așeză pe un cufăr, cu fața spre fereastră, la mică distanță de Rebecca. Nu sunt lucruri pe care trebuie să le iei în considerare.

— A fost o femeie minunată, Garit și te-a iubit foarte mult. Acest lucru trebuie să-l păstrezi cu sfințenie mereu.

Behringer o privi peste umăr. Instantaneu, ea recunoscuse remușcarea din ochii lui negri. Rebecca așteptă.

— Merita un bărbat mai bun decât mine.

— N-ar fi găsit.

Behringer privi în gol pe fereastră.

— Întotdeauna a existat prea multă luptă. Eu nu am fost obișnuit cu așa ceva.

— Tatăl tău ți-a iertat vreodată faptul că te-ai căsătorit așa de repede?

El o privi, năucit.

— Repede?

Ea înghiți în sec, privirea fixându-i-se pe cufărul deschis.

— Ei bine, a trebuit să vă căsătoriți, zise ea în cele din urmă.

El scutură încet din cap,

— Bănuiesc că te referi la fiul nostru. Peter s-a născut abia după război, Rebecca. Eram căsătoriți de mai mulți ani când a apărut el.

— Am crezut că Peter avea șase sau șapte ani când s-a întâmplat accidentul,

— Abia împlinise trei ani. Era încă foarte mic.

— Atunci ce a cauzat conflictul cu tatăl tău?

— Au fost două motive. Probabil că ar fi putut să ierte faptul că mă însurasem cu nepoata proprietarului celei mai mari companii navale din Shreveport, însă nu a putut să ierte faptul că Sarah era evreică.

Rebecca rămase cu gura căscată.

— Tatăl tău?

Behringer pufni într-un hohot de râs trist.

— Rebecca de cinci luni de zile ești ținta prejudecăților lui. Sunt convins că poți să judeci și singură.

Ea așteptă ca el să continue. După un timp, care îi păru o veșnicie, Behringer o făcu.

— Este atât de complicat Rebecca că nici nu mă aștept să înțelegi. Numai Dumnezeu știe cât de mult te iubesc, căci nu am crezut niciodată că am să-ți spun toate astea. Când eram copil, eram foarte apropiat de tata, așa cum un fiu putea să fie de tatăl lui. Îl urmam ca un cățeluș. Obișnuiam să mă laud față de ceilalți copii că tatăl meu este cel mai deștept om de pe pământ. Apoi am crescut, am plecat la școală, am învățat să gândesc cu capul meu și m-am reîntors în Jefferson cu ideile mele.

Destul de ciudat, același tată care m-a încurajat să-mi formeze propria gândire, nu mă mai simpatiza atunci când îmi susțineam

ideile contra lui. S-a mâniat tare când în loc să preiau afacerea lui de transport naval mi-am făcut o meserie din a sfătui oamenii cum să-și investească averile. Tata era mulțumit de transportul naval. Îl deranja concurența căii ferate. Desigur, ăsta era neamțul din el. În Germania, ar fi spus el, nu se uzurpa mijlocul de trai al altuia. La multe din întrunirile orășenești susținea sus și tare că în Germania era ilegal să construiești o cale ferată aproape de cursul unui râu. Ba chiar la una din ele a spus că dacă Dumnezeu ar fi vrut ca oamenii să călătorească cu trenul, ar fi făcut în loc de râuri, șine de cale ferată.

Rebecca chicoti ușor.

Behringer înclină din cap aprobator.

— I-am spus că dacă Dumnezeu n-ar fi dorit ca noi să călătorim cu trenul, nu ne-ar fi dat creier. El a ripostat atunci zicând că aceia care proteste propuneau să se renunțe la comerțul naval nu erau decât niște idioți cu studii. Eu, în felul meu politicos, am răspuns că aceia care nu puteau să trăiască decât în trecut erau doar niște bătrâni proști. În seara următoare a fost o petrecere în oraș. Acolo am cunoscut-o pe Sarah. Se mutaseră de curând din Shreveport. Nici nu știu cum de era acolo, căci tatăl ei o ținea departe de ceea ce considera influență nepotrivită. Cred că nu voia decât să o ferească de respingere, în acea seară eram acolo cu Harry Murphy, zise el, bărbia încordându-se când rosti numele.

Behringer își drese glasul și continuă.

— O rivalitate prietenească s-a născut între noi. Amândoi ne-am întrecut ca să-i câștigăm dragostea, până am aflat că era evreică. Harry Murphy, ca orice bun creștin, s-a retras.

— Iar tu? întrebă prompt Rebecca.

— Eu... eu, provenit dintr-o familie care își înscrisesse numele printre cruciați, am văzut o minunată șansă de a mă separa de tatăl meu. Și a mers.

— Poftim?

El își lipi palmele de față, apoi își trecu degetele prin păr și oftă.

— Mi-am ales într-adevăr un motiv prețios pentru a mă căsători cu ea, nu-i așa?

— Nu mă poți convinge că te-ai căsătorit cu Sarah ca să-i faci în ciudă tatălui tău.

— Până la urmă nu știu. Când ne-am căsătorit, eu și tata abia dacă ne vorbeam. Fără doar și poate am curtat-o ca să-i fac în ciudă. A fost un adevărat spectacol. Am dus-o la biserică, deși ea nu avea niciun fel de intenție să se lase de religia ei. Practic m-am așteptat ca părintele Michael să ne dea afară pe amândoi. De ce mă întâlneam mai des cu ea, de aceea tata se supăra mai tare și-mi cerea să încetez să o mai văd. Când i-am spus că ne căsătorim, el mi-a răspuns că nu-mi permite, de parcă eu aveam șapte ani și-l rugam să mă scutească de lecția de pian. Aproape imediat m-am căsătorit cu ea și m-am înrolat în armata unionistă. Când războiul s-a terminat, m-am întors acasă. Eu și tata nu ne mai vorbeam, și...

Rebecca aștepta ca el să-și găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Asta mă ucidea. Eu și Sarah nu am discutat niciodată despre conflictul dintre mine și tata.

— Niciodată? repetă Rebecca nevenindu-i să creadă.

El scutură din cap.

— Ea era genul de femeie care era întotdeauna mulțumită. Mă enerva că acest lucru îngrozitor stătea între mine și tata și că pe ea părea să nu o deranjeze. Dacă ar fi observat măcar cât de mult mă preocupă, poate că... nu știu. Am început să resping asta. Am început s-o resping. Cuvintele lui fuseseră rostite în șoaptă.

Rebecca se ridică, se apropie de el, își puse degetele reci pe umerii lui. În răcoarea de iarnă a camerei, transpirația îl umezise pe spate.

— Apoi s-a născut Peter. Fiul meu a devenit motivul pentru care trăiam. Era frumos, și, Dumnezeule, atât de dulce... Glasul i se stinse, înăbușit de amintirea tristă. Tata probabil că l-a iubit la fel de mult ca mine. Căci numai o astfel de dragoste l-a putut face să-și calce pe inimă și să ne viziteze pentru prima dată. Începusem să cred că mai există o speranță pentru noi. Apoi, am fost invitați la o reuniune a familiei ei, în Shreveport. Eu nu m-am dus. Sarah s-a dus. L-am trimis pe Harry Murphy să aibă grijă de ea.

Rebecca îi mângâia gâtul, în timp ce cuvintele lui și tremurul glasului o făcură să nu-și mai stăpânească lacrimile.

— După dispariția lor... după ce m-am refăcut, am găsit scrisori vechi de-ale ei și le-am citit într-o nouă lumină. Dumnezeu, Rebecca, eram atât de afectat de respingerea tatălui meu că nu am văzut ce mult această respingere o făcea pe ea să sufere. Sarah și-a dedicat întreaga viață fericirii mele, iar eu nu am făcut decât să o resping. Dacă mi-aș fi dăruit inima la fel de ușor ca ea, Sarah ar fi trăit și astăzi.

O mie de vechi reproșuri răsunară în mintea ei. Nu știi ce înseamnă să dăruiești dragoste. Nu știi decât cum să o iei.

— În toți anii cât am fost împreună, șopti el, nu i-am spus niciodată că o iubesc. Nu i-am oferit niciodată bucuria acestor cuvinte.

— Garit, stărui Rebecca, nu te mai învinovăți.

Rebecca îi răsuci fața spre ea și văzu în ochii lui negri strălucind lacrimi.

— Nu i-am spus niciodată pentru că nu credeam nici eu.

Neliniștită ea trecu cu degetele pe sub ochii lui ștergându-i lacrimile.

— Niciodată? întrebă ea, nevenindu-i parcă a crede. Nu te-ai uitat nici măcar o dată în ochii ei de parcă ar fi fost cea mai frumoasă femeie de pe pământ? Nu i-ai adus niciodată flori? Nici măcar un fleac, ca de pildă un evantai cu care să se răcorească? O casă în care să se încălzească, în care să-ți crească copiii?

Rebecca își lipi fața de umărul lui, conștientizând respirațiile lui profunde, tremurătoare.

— N-ai încercat niciodată să-i faci viața mai frumoasă? Nu i-ai ținut tu tandru în brațe fiul și nu te-ai rugat pentru el? Nu i-ai rostit numele măcar o dată în rugăciunile tale? N-ai înfruntat tu iadul pentru ea?

Ultima întrebare fu rostită încet, căci lacrimile începuseră să-i curgă tăcute pe obraji, căldura lor încălzindu-i pielea rece. Behringer se întoarse atunci și lipindu-se de ea, își îngropă fața în părul ei. Ea îl strânse puternic, absorbindu-i durerea, simțindu-i pe gât umezeala feței.

— Cred că i-ai spus de multe ori, zi de zi, iubita mea, șopti ea. Noi femeile nu suntem creaturi tâmpite. Și... chiar dacă nu ai făcut niciodată pentru ea niciunul din multele favoruri pe care știu că le-ai făcut... dragostea ei a fost totuși împlinită. A iubi pe

cineva nu înseamnă să stai să aștepti să ți se întoarcă dragostea. Dragostea înseamnă a oferi cel mai frumos dar altei persoane. Iubirea pe care ți-o purta a făcut din Sarah o femeie fericită. Faptul că în adâncul sufletului ei ea știa, lucru de care nu trebuie să te mai îndoiești, că și tu o iubeai, nu era decât o răsplată.

Într-un târziu, Behringer își ridică încet capul.

— Ești un dar neprețuit în viața mea, Rebecca. Dacă n-ai fi fost tu, l-aș fi băgat pe Silas în pușcărie, iar pe mine nu m-ar fi așteptat decât o viață pustie.

Buzele ei se încrețiră și se lipiră de gura lui. Rebecca izbucni apoi într-un delicat hohot de râs.

— În loc de un amețitor viitor împreună cu mine.

Behringer chicoti încet văzându-i bucuria, sunetul alinând inima ei. El o ridică în brațe și plecă cu ea din cameră, departe de trecutul lui. În viitorul lor împreună.

Capitolul 36

A treia duminică a anului 1877 începuse în Jefferson cu o dimineață plumburie. Behringer și Rebecca se plimbau cu pași nepăsători pe una din străzile orașului. Totul în jurul ei fremăta, oamenii se învârteau în toate direcțiile, bărbați eleganți, îmbrăcați în negru și maron stăteau adunați în grup, femei râdeau vesele, copii cărora le curgea nasul se jucau nepăsători. Rebecca era la fel de entuziasmată ca acei copii, căci astăzi era în vacanță. Silas Fairchild era plecat din oraș și-și luase cu el și încântătoarea fiică. În absența lor, Behringer îngăduise această ieșire.

— Nu miroase nemaipomenit? Urmând direcția tentantei miresme, Rebecca privi în jur. Indiferent cine este persoana care gătește mi-a făcut o poftă imensă.

Behringer chicoti.

— Este fără doar și poate bucătarul de aici de la Brooks House, zise el arătând spre clădirea din fața lor.

Rebecca simți că inima i se oprește când privi spre casă și văzu că în pragul ușii din față apăru o tânără. Știa de ce păstra o teribilă amintire în legătură cu Brooks House. La numai cincizeci

de metri în fața lor ședea Bessie Moore, îmbrăcată într-o uluitoare rochie de catifea gri-bleu, purtând la gât și la urechi diamante strălucitoare.

— Ce zi este astăzi? întrebă Rebecca într-o șoaptă răgușită, agățându-se cu disperare de haina lui Behringer.

Tulburat de agitația ei, el îi atinse ușor mâna.

— Va trebui să-ți dăm un calendar, iubito. Este douăzeci, adăugă el calm.

20 ianuarie 1877. Bessie își aranjă fustele, privind în direcția opusă, iar Rebecca o fixă indecisă. Scopul ei în acest oraș, la această dată, era în fața ei. Behringer își așează întrebător mâna pe umărul ei. Inima Rebeccăi bătea puternic. Bessie nu o văzuse. Pleacă de aici, își zise ea disperată, și vei putea astfel să-ți petreci în fericire restul zilelor cu el.

Bessie Moore este singurul motiv pentru care ai putut să petreci chiar și numai câteva zile cu el, îi zise o voce lăuntrică, Rebecca luptând împotriva mesajului cu fiecare bătaie a inimii. Știa că dacă avea să facă altfel, fericirea ei alături de Garit, avea să fie mereu umbrită de vină, de sentimentul nereușitei.

— Trebuie s-o fac, șopti ea.

— Ce să faci, rază de soare?

Cu o durere în inimă, ea își ridică privirea spre Behringer. Puritatea dragostei lui era umbrită de propria lui confuzie. O neașteptată fărâmă de speranță încolți în pieptul ei. Poate dacă reușea... destinul avea să se îmbuneze și să-i îndeplinească o nebunească dorință care să schimbe istoria și să-i ofere fericirea.

Rebecca zâmbi hotărâtă și ridicându-se pe vârfuri îl sărută pe obraz.

— Mă întorc imediat, șopti ea, Așteaptă-mă aici.

— Crede-mă, murmură el, n-am să plec nicăieri.

Ea se răsuci și străbătând drumul pavat cu piatră se apropie de Bessie. Femeia își lăsă privirea asupra ei. Durerea acelor ochi, ce oglindeau neliniștea cerului înainte de furtună, o îngrozi pe Rebecca.

— Rebecca! zise Bessie îmbrățișând-o.

— Ce mai faci? Unde este Abe?

Devenind instantaneu abătută, Bessie oftă.

— Este sus. Probabil mă urmărește de la fereastră. Agitată, își atinse colierul greu de diamante, și pufni într-un râs forțat.

— Cum îți place noul meu colier?

— Este minunat, remarcă Rebecca nesinceră. De unde îl ai?

— Cadou de la Abe.

Vestea o făcu pe Rebecca să tresară.

— Vrea să îndrepte lucrurile dintre noi, continuă Bessie calmă. M-a găsit cu Benjamin la New Orleans. Dacă am fi plecat cu o zi mai devreme... Am vrut să sărbătorim revelionul acolo, iar după aceea să începem o viață nouă la Dallas. El spune că acest dar este un simbol al noii noastre vieți. Al noului om care a devenit. Trebuie să recunosc că atitudinea lui este cu totul altfel, exact cum am visat. Mă tratează ca pe o femeie, nu ca pe o... Neașteptat, lui Bessie vocea începu să-i tremure, iar lacrimile să-i curgă pe obraz. Vrea să formăm o familie.

Rebecca, ținând-o pe după umeri, o conduse pe scări spre un leagăn aflat pe veranda hotelului.

— E-n regulă, Bessie.

— Rebecca, sunt însărcinată, iar copilul este al lui Benjamin. Dacă am fi plecat spre Dallas, suspină ea. Oh, am făcut o greșeală atât de mare. Îl iubesc pe Benjamin mai mult decât orice pe lume, însă dragostea nu cumpără respectul unui copil, nu va permite unui băiețel să meargă la școlile cele mai bune, nu va oferi unei fetițe soțul și căminul la care visează.

Rebecca simți durerea disperată din glasul lui Bessie. Femeia alesese să se întoarcă la Rothschild ca să asigure copilului ei un viitor pe care ea nu-l avusese. Rebecca încercă să-și regăsească înțelepciunea de care avea atâta nevoie.

Înțelepciune? Știa că Rothschild intenționa să o ucidă pe Bessie, și cu toate astea stătea aici, ca o incurabilă și eternă romantică, lăsându-se păcălită de toate dulcegăriile lui. Și totuși... nu avea sens. De ce bărbatul ar fi copleșit-o cu bijuterii dacă ar intenționa să o ucidă? Își aminti de pasiunea din vocea lui din dimineața în care îl cunoscuse, de amenințarea pe care o rostise când o luase drept Bessie. *Vei regreta ziua în care m-ai părăsit.*

— Bessie, zise ea cât putu de calmă, n-ar trebui să stai cu Abe. Este capabil de violență. Eu locuiesc în casa lui Garitson

Behringer, de pe malul celălalt al râului. Dacă urmezi drumul de dincolo de pod nu se poate să-ți scape. Dacă vrei să te ajutăm să-l găsești din nou pe Benjamin, ești binevenită să stai la noi. Garit este un om influent și sunt convinsă că te va duce la Benjamin. Se opri puțin și apoi adăugă gânditoare: Nu este Benjamin genul de soț la care ai visat când erai copilă?

Bessie o privea uluită, genele ei negre fiind înăsprite de abundența lacrimilor. Rebecca o îmbrățișă delicat.

Behringer se plimba de colo-colo pe trotuarul de vizavi, oprindu-se din când în când și uitându-se la femeile care ședeau pe leagănul de pe veranda hotelului. Puteau fi luate drept gemene, se gândi el absent, privind când la una când la cealaltă, remarcându-le părul negru, tenul alb, gura senzuală.

Trecutul Rebeccăi îl chinuia teribil când o vedea pe fată alinând o prostituată din New Orleans. Își aminti de furia ce o cuprinsese pe Rebecca în ziua în care el insistase să-i găsească un soț lui Katy. Păruse supărată că el privea problema lui Katy ca pe un scandal. Încăpățanată, ea își apăraseră trecutul, însă refuzase să destăinuie vreun detaliu. Evident era o femeie insensibilă la bârfe, dar îl disprețuise când bănuise că o voia doar ca metresă. Ei bine, ce femeie n-ar fi făcut astfel?

Behringer privi din nou spre verandă. Și totuși ceva nu mergea. Cele două semănau foarte mult, însă se deosebeau precum ziua de noapte. Voios, el își aminti fiorul de teamă care o trecuse pe Rebecca când o văzuse pe Bessie Rothschild. Știa că trecutul Rebeccăi era legat de cel al acestei femei rău famate. Când le văzu ridicându-se își schimbă imediat privirea, prefăcându-se concentrat în altă parte.

Rebecca își îndreptă umerii și se apropie de Behringer. Ochii lui erau întrebători.

— Totul este în ordine?

Ea încuviință din cap și-l luă de braț, conștientă de privirea lui. Mai târziu avea să-i explice.

Drumul până la magazinul lui Henderson fu scurt. Încăperea din față era pustie, iar Garitson înaintă spre teighea. Rebecca se opri în fața unei piese de sticlă.

— Bună dimineața, Malcolm.

— Bună dimineața, domnule Behringer.

Rebecca se întoarse încet spre strania voce și privirea i se opri pe omul din spatele tejghelei. Ar fi gemut însă aerul i se blocase undeva în plămâni. Bărbatul ocoli etajera cu exponate și-i scutură mâna lui Garitson. Trebuia să fie o stranie coincidență, un caz de izbitoră asemănare a strămoșilor cu urmașii. El se întoarse cu fața spre ea. Privirea Rebeccăi se opri pe cicatricea din colțul ochiului lui stâng. Urma unei răni din copilărie.

Privirea ei rămase ațintită asupra bărbatului care se apropia.

Garitson îl urmă.

— Rebecca, el este Malcolm Henderson, care va supraveghea editarea cărții mamei.

Ochii albaștri ai bărbatului zâmbiră veseli.

— Oh, bună domnișoară. Îmi pare bine să te revăd.

Rebecca deschise încet gura, însă nu reuși să articuleze niciun cuvânt.

— Malcolm mi-a dat cartea pe care ți-am dăruit-o de Crăciun, zise Behringer. N-a vrut să i-o cumpăr.

— M-am gândit că aveai un interes deosebit cu ea, continuă Malcolm, uitându-se la Rebecca cu ochii care păstrau același clipit. El strânse atunci șmecherește din pleoapă.

— Cum te descurci cu cartea de bucate?

Rebecca începu să vadă în fața ochilor tot felul de stelute rotitoare și simți cum i se taie respirația.

— Bine. Foarte bine.

Malcolm Henderson o bătu ușor pe braț.

— Așa m-am gândit și eu.

Ea dădu să se sprijine de tocul ușii ca să se echilibreze, însă Behringer într-o clipă o prinse în brațe..

— Mă duc să-ți aduc pachetul, Garitson, zise Malcolm, lăsându-i singuri.

— Te simți bine? Glasul lui Garitson răsună blând în urechea ei. Rebecca încuviință ușor.

Malcolm reveni.

— Uite-l. Sper că mama ta va fi fericită s-o vadă gata.

Un zâmbet se așternu pe buzele lui Behringer atunci când desfăcu pachetul și dădu la o parte hârtia maron. Se opri și se uită la Rebecca. Așeză obiectul înfășurat în hârtie de mătase în mâinile ei și zâmbetul îi deveni mai larg.

Privind uimită la legătura mică, netedă, de formă dreptunghiulară din mâinile ei, Rebecca nu făcu niciun gest ca să deschidă pachetul. Malcolm se scuză și se retrase în cămăruța din spatele magazinului.

Pe un ton confidențial, Behringer șopti:

— Uh... vei reuși să spui mult mai multe dacă dai hârtia la o parte.

Încrețindu-și buza într-un surâs, Rebecca desfăcu hârtia. Zâmbetul îi pieri atunci când privi la țesătura pe tonuri de mov și roz, prinsă într-o ramă de lemn. Cuvintele, ștanțate cu auriu, erau centrate pe copertă. Visul unei fetițe. De Maria Behringer. Mai jos puțin, broșa familiei Behringer fusese reprodusă în relief în nuanță aurie.

Rebecca nu făcu nicio încercare ca să-și înăbușe emoția ce-i pusese stăpânire pe gât. În mâinile ei se afla prima și ultima treaptă a visului Mariei — publicarea unei cărți. Și totuși, ea se gândi la încăpățânarea femeii. Dacă exista vreo femeie care făcuse exact ce voise, aceasta era mama lui Garitson. De ce nu încercase să scrie până atunci? Ce ar fi spus atunci despre visul ei de fetiță?

Jacob Behringer. El era visul Mariei. Un băiat scund și îndesat, cu mai mult păr grizonat decât negru. Ea știa că în el Maria nu văzuse decât pe chipeșul german care o salvase din New Orleans. Din acest unghi ea îi cunoștea visul. Sub această formă, visul ascuns în inima ei de fetiță nu avea să piară niciodată. Se gândi la Bessie. Se gândi la ea. Visul Mariei nu era prea deosebit de al altor fetițe.

— Este minunată, murmură ea într-un târziu. Își dresе glasul ca să-și înăbușe emoția copleșitoare.

— Este o poveste frumoasă. Merită o copertă măreață.

Ea își ridică privirea surprinsă spre el.

— Ți-a povestit Maria cartea?

Ochii lui Behringer o sfredeleau.

— Nu. I-am spus că n-am să mă ocup de distribuirea romanului decât dacă îmi îngăduie să-l citesc.

Trecuseră ani de când ea nu mai simțise nevoia să-i laude cineva scrierile. Acum stătea și-l privea întrebătoare.

— Ce părere ai despre ea?

El se opri, mușcându-și buza de jos.

— Mai bine mi-ai spune tu ce crezi despre ea. Are un sfârșit oarecum imposibil, să știi.

— A fost singurul fel în care se putea termina.

El luă coperta din mâinile ei și o puse deoparte. Cuprinzându-i obrazii în palme îi înclină capul astfel încât oa să-l privească drept în ochi.

— Tu crezi că dragostea poate birui tot, Rebecca? Chiar și trecutul?

Lacrimile încețoșară imaginea lui Behringer care o privea stăruitor.

— Garit, sunt atât de multe lucruri pe care nu le cunoști. Atât de multe lucruri pe care nu le-ai putea înțelege niciodată.

— Te iubesc, Rebecca. Nimic din trecutul tău nu are importanță. Poți să pricepi acest lucru? Dacă ai vrea să-mi spui, poate te-aș putea ajuta să suporti totul mai ușor.

Brațele ei se strânsură în jurul gâtului lui, căutându-i puterea.

— Va necesita timp, zise ea încet.

El oftă, apoi chicoti.

— Dacă este vreun lucru de care dispun din plin, atunci este timpul. Eternul timp.

Rebecca se agăță de el, de realitatea existentă în brațele lui. Dacă n-ar exista între ei acest etern timp.

Behringer îi înapoie coperta lui Malcolm care o privi pe Rebecca cu omniprezentul lui tic din pleoapă.

— Cred că o să ți se pară perfect. Însă numai dacă vei crede.

Să creadă? În ce să creadă? se întrebă ea, incapabilă să răspundă. Bărbatul vorbi de parcă romanul era un talisman.

El chicoti, citindu-i parcă gândurile.

— Nu te neliniști, domnișoară. Până în final totul va ieși la iveală.

Trăsura îi aștepta în fața magazinului lui Henderson, iar scurtul drum până la conacul Behringer îl parcurseră. În tăcere. Maria îi întâmpină în prag și aruncându-și brațele în jurul Rebeccăi o îmbrățișă cu mare drag.

— Ce dor mi-a fost de tine!

Rebecca râse.

— Sunt atât de bucuroasă că am putut veni.

Cei trei intrară în casa călduroasă, grăbindu-se spre focul care îi primi cu un salut fierbinte.

— De la ce naiba vine mirosul ăsta nemaipomenit, mamă?

Jacob Behringer se așeză cu ei la masă, sărutând-o pe Rebecca cu zgomot pe gură. Gestul lui de afecțiune o făcu pe Rebecca să zâmbească și să înțeleagă că în cele din urmă Jacob o acceptase. Bărbatul rosti o scurtă rugăciune și familia începu să mănânce.

— Te simți emoționată de petrecere, Rebecca? Broșa îți va veni atât de bine, rosti Maria.

Numeroase lucruri se întâmplară simultan în următoarea clipă. Behringer gemu, lăsându-se în spătarul scaunului. Ochii Mariei se măriră nevinovați, iar furculița i se opri undeva la jumătatea drumului spre gură. Rebecca își ridică sprâncenele. Iar Jacob pufni în râs.

— Din nou, zise Jacob, atenționându-și fiul cu degetul, are succes cea mai rapidă formă de comunicație.

— Mii de mulțumiri, mamă.

Rebecca surise.

— Garit, este ceva ce ai dori să-mi spui?

El se întoarse spre ea, chipul fiindu-i o exagerată paletă de culori.

— Rebecca, ai vrea să mă însoțești la petrecerea de întâmpinare a surorii mele? Se va ține aici, de luni în două săptămâni, în ziua sosirii ei.

— Oh! gemu Maria. Deci nu știa despre broșă?

Behringer își privi mama, după care se întoarse spre Rebecca.

— Sperasem să-ți fac o surprinză anunțând la petrecere logodna noastră, mărturisi el posac. Broșa Behringer va fi atunci a ta. Însă să nu o mai schimbi pe vreo altă cameră de hotel.

Emoționată de surpriză, mișcată de umorul lui, Rebecca se întinse să-i atingă mâna.

— Ce drăguț ești!

— Oh, este broșa mamei. Darul ei pentru următoarea mireasă Behringer, după cum este tradiția, continuă el încă îmbufnat. Se uită din nou încruntat la Maria. Singurul lucru pe care îl aveam și eu de oferit era surpriza.

— Îmi pare rău, Rebecca, zise Maria încet.

Rebecca râse.

— Te rog, nu te scuza. Sunteți toți atât de drăguți că v-ați gândit să plănuți o asemenea surpriză.

— După cum vezi, chicoti Maria, eu n-am știut că era o surpriză. M-am gândit doar cât de bucuroase veți fi voi, tu și Katy, când vă veți vedea.

Behringer sorbi din vin.

— Nu pot decât să sper că în cele cinci luni de când este plecată, Katy a învățat să-și țină gura. El chicoti. Voi două sunteți ca două boabe ale aceleiași păstăi. Mă cuprinde groaza când mă gândesc ce ar însemna să vă uniți amândouă.

Rebecca râse din nou.

— Aștept cu nerăbdare să o cunosc, zise ea.

Luându-și paharul de vin în mână, Rebecca conștientiză cele trei perechi de ochi ațintite asupra ei. Dându-și seama de cuvintele rostite, ea se uită mai întâi la chipul enigmatic al lui Jacob, apoi la cel plin de curiozitate al Mariei, oprindu-se în final pe licărul surâzător al privirii lui Garit. El își puse cotul pe masă, își cuprinse bărbia în palmă și începu să-și muște alene buza de jos.

— Dacă este adevărat că mărturisirea ușurează sufletul, zise el vesel, atunci voi două vă apropiați de rai.

Uitându-se spre Maria, ea începu:

— Eu...

Maria înclină înțelegătoare din cap, curiozitatea fiindu-i în fine satisfăcută.

— Sunt convinsă că și ea este la fel de dornică să te cunoască.

În clipa care urmă, Rebecca își dădu seama că niciunul din ei nu crezuse vreodată că ea o cunoscuse pe Katy. Căldura o învălui gândindu-se la generozitatea acceptării lor, la protecția pe care i-o oferiseră când bănuiseră ce era mai rău despre ea.

După masă se adunară în salon, unde petrecură liniștita și mohorâta după-amiază. Răspunzând insistențelor neîncetate ale Mariei, Garitson le oferă un concert, alergându-și din variatul repertoriu cântece liniștitoare. Când trecu la ritmurile line ale unei melodii pe care ea nu o mai auzise până atunci, mama lui se ridică și se așeză lângă pian. Fiul ei îi zâmbi, și ea începu să cânte încet.

Glasul Mariei, pătrunzător și tandru, dădea farmec baladei germane. Rebecca îi privea de pe scaunul ei din colț, cu inima plină. Când melodia se încheie, un șuierat surd străbătu atmosfera încăperii, șoptind sacadat la fereastra de lângă ea. Viscol. Ea oftă, dezamăgită să constate că vizita lor se apropia de sfârșit.

Jacob își conduse fiul la ușă, iar Maria o cuprinse pe Rebecca de mâini.

— Sunt atât de bucuroasă pentru tine și Garit. Nu doresc decât ca și Katy să găsească fericirea voastră.

— Să nu o părăsești pe Katy. Nu este decât o copilă. Fără îndoială că va întâlni în viață odată și-odată dragostea.

Maria oftă.

— Sper să ai dreptate. Abia aștept să o cunoști. Îți seamănă atât de mult.

— Maria, iartă-mă că nu ți-am spus niciodată adevărul.

— Nu te mai preocupa de trecut, Rebecca. Și viitorul este la fel de lipsit de importanță. Trecutul și viitorul nu există. Nu contează decât clipa de față. Dragostea pe care o împărți cu Garitson. Restul se va rezolva de la sine, dacă te vei încrede în dragostea lui.

— Îți mulțumesc, Maria. Mulțumesc că ai crezut în mine.

— Te iubesc, copila mea. Femeia își ridică încet capul, afișând același surâs tandru ca-n după-amiaza în care o întâlnise pentru prima dată. Această expresie avea să-i rămână întipărită în minte.

— Garitson, așteaptă, zise ea încet.

În trăsură, Behringer o luă pe genunchi și trase pătura peste amândoi.

Ea se cuibări la pieptul lui, lipindu-se cu capul de umărul lui.

— Au știut tot timpul.

— Și cu toate acestea nu le pasă, rosti el pe un ton blând.

Ea atinse pieptul lui lat, ascuns în lână și blănuri.

— N-am știut niciodată că viața poate fi atât de frumoasă.

El își coborî tandra dezmierdare pe părul ei, iar când vorbi, glasul îi fu o șoaptă de uimire, îndulcită de căldura brandy-ului.

— A te ține în brațe este ca și cum ai ține în brațe un înger. A te privi este ca și cum ai privi o fantasmă din cer.

Ea zâmbi gingășiei lui.

— Te iubesc.

— Mă înfior când mă gândesc cum ar fi viața mea fără tine, continuă el, chicotind apoi. Foarte probabil o privești de iad.

Rebecca oftă, îi atinse barba, îi dezmierdă obrazul și ignoră groaza sădită în inimă de obsedanta familiaritate din cuvintele lui. Ceva despre trecut și despre viitor.

Trecutul și viitorul nu există.

Ropotul sticlos al zloatei se stinse, alungat de bătăile ritmice ale inimii lui Behringer. Frigul din trăsură dispăru încălzit de lunga dezmierdare a sărutului lui. Teama din sufletul ei pieri, biruită de realitatea dragostei lui.

Capitolul 37

Ceața dimineții se împrăștie până după-amiază, când Rebecca îl însoți pe Garit până la trăsură.

— Am să mă întorc mâine după-amiază, zise el sărutând-o pe gură.

Când el dădu să urce în trăsură, Rebecca auzi un glas stins strigându-i numele. Privi în direcția sunetului și încremeni.

O bucurie delirantă îi umplu inima când o văzu pe femeia ce alerga pe potecă spre ea. Bessie Moore. 21 ianuarie 1877 și Bessie era încă în viață. Trăia. Era la fel de vie ca toți ceilalți din visul ei.

Revărsând în jur numai veselie, Rebecca o porni în fugă spre Bessie. Străbătu distanța dintre ele în câteva clipe și o cuprinse în brațe pe femeie. Cuvintele rostite neclar murmurau bucuria revederii.

— Ai terminat cu picnicul? întrebă într-un târziu Rebecca.

Uimită de cuvintele ei, Bessie bâgui:

— Da, da. Dar de unde știi?

Rebecca surâse.

— N-are importanță. Ce ți-a spus?

— A fost de acord să mă lase să mă mai gândesc, spuse Bessie calmă.

Rebecca zâmbi din nou și luând-o de braț pe Bessie porniră spre Behringer.

— Nici nu știi ce bine îmi pare că te văd. Oh, Bessie, tu și Benjamin veți fi atât de fericiți!

Bessie își plecă încet capul.

— Trebuie să mă gândesc bine. Așa e corect.

Behringer zâmbi, rezemându-se de trăsură.

— Eu am să-ți cunosc vreodată prietena, iubito?

Rebecca surâse.

— Garit, ea este Bessie Moore. Bessie, el este logodnicul meu, Garitson Behringer.

Behringer o privi pe femeie, repetându-i în gând numele. Numele ei era Rothschild, asta știa sigur. Și totuși numele de Bessie Moore îi era oarecum cunoscut. Nu putea să-și dea seama însă de unde îl știa. Se dădea femeia drept altcineva? Nu. Rebecca afirmase că soțul lui Bessie era recunoscut pentru cruzimea lui.

Pregătindu-se încă o dată de plecare, Behringer luă mâna Rebeccăi și o puse la piept.

— Sunt bucuros pentru tine, iubito.

Ea surâse și-și ridică buzele spre el.

— Să te întorci repede.

El încuviință din cap.

— Cel mai târziu la sfârșitul săptămânii.

Dezamăgirea pe care plecarea lui Garit i-o provoca Rebeccăi fu oarecum îndulcită de venirea lui Bessie. Bessie trăia! Această realizare o bucură enorm.

Luată de vârtoarea sosirii lui Bessie, Rebecca nu mai avu vreme să cugete la vechile ei temeri și se lăsă prinsă de extazul succesului. Privind la trăsura lui Behringer care se depărta, frica o învălui iarăși, însă speranța care îi încolțise în suflet, depășea cu mult temerile ei. Inima îi era plină, viața îi era plină, iar dacă Garitson Behringer îndrăznea să contacteze vreun virus mortal, atunci nu avea decât să inventeze penicilina.

La nicio săptămână, Behringer se afla în fața biroului lui Silas Fairchild, privind fix la arhitectura respingătoare a clădirii. Expirând încet, el își forță trupul să se relaxeze, făcu un efort să-și alunge neliniștea care îi ținea pumnii încleștați și gâtul încordat. Dacă Fairchild avea să-și dea seama de teama lui, nu avea să se încreadă în el. În acest moment avea neapărată nevoie

de încrederea lui Fairchild. Își desfăcu degetele, le mai încleștă o dată și apoi se apropie de ușă.

Bărbatul cel puțin era într-o dispoziție bună, observă Behringer când îi strânse mâna salutându-l.

— Ia loc, Garitson.

Behringer scutură din cap.

— Mulțumesc. Silas, avem de discutat o problemă importantă. Silas îl privi, cu o expresie împietrită. Când se afla în fața unor situații dificile el nu trăda niciodată nici cea mai mică emoție și evident nu avea de gând să o facă nici acum.

Behringer respiră adânc și apoi vorbește.

— Am să trec direct la obiect. N-am să mă căsătoresc cu Vivian.

Mai vârstnicul bărbat rămase neclintit în scaun. Dacă Behringer n-ar fi stat față în față cu el și nu i-ar fi văzut chipul imobil, ar fi crezut că bărbatul nu-l auzise.

Numai în ochi mânia îi era foarte clară. Acei ochi de regulă liniștiți se micșorară până ce pupilele se făcură cât niște gămălii. Într-un final, Fairchild rosti:

— Ce dracu vrea să însemne asta?

Neclintindu-se, Behringer continuă să-i înfrunte privirea.

— Mă căsătoresc cu Rebecca Reynolds.

Dacă până atunci mai avusese dubii în legătură cu amestecul lui în atacurile suferite de Rebecca, în acel moment acestea dispărură. Furia nemascată înăspri chipul bărbatului.

— Cu târfa aia?

Behringer se sprijini cu ambele mâini de biroul lui și-l privi cu răceală drept în ochi.

— Dacă ți-ai cântări mai atent viața, n-ai mai spune așa ceva.

Apoi, calm, Behringer își încrucișă mâinile pe piept.

— Pentru mine nu contează dacă am să mă căsătoresc cu ea aici sau în altă parte. Dar de căsătorit cu ea, tot am să mă căsătoresc. Îți pot garanta că Vivian este la fel de neprihănită ca în ziua în care am anunțat logodna premergătoare căsătoriei noastre din interes. Cu toate că regret eventualul scandal ce ar putea să se declanșeze în jurul ei, preocuparea mea principală ești tu. De aceea în schimbul eliberării mele de obligațiile logodnei sunt dispus să continui așa cum am plănuțit, până ce compania

Fairchild & Sons se va pune pe picioare. Am să conduc compania și am s-o scot din situația grea, făcându-ți astfel o favoare.

Behringer își simți stomacul fremătând atunci când văzu reacția bărbatului. Fairchild își recăpătase între timp calmul, expresia feței i se liniștise. Ticălosul naibii, ar fi ucis-o pe Rebecca numai ca să-și salveze fundul. Nimic nu avea de-a face cu grija pentru fiica lui.

Fairchild se ridică atunci și se îndreptă spre fereastră.

— Să mă asigur că am înțeles bine. Dacă am să consimt... dacă n-am să protestez în niciun fel, să zicem... față de căsătoria ta cu domnișoara Reynolds, vei prelua conducerea companiei, așa cum am plănuțit?

Behringer aprobă înclinându-și capul.

— Până va deveni din nou profitabilă.

Întorcându-se, Fairchild își încrucișă mâinile la piept.

— Și până voi găsi un succesorespunsător.

Behringer consimți.

— Îți dai seama cât timp poate să însemne?

— Nu-mi pasă nici dacă durează cincizeci de ani.

— S-ar putea, zise Silas amuzat.

— Vei găsi pe cineva. Dacă va fi nevoie, voi găsi eu pe cineva.

Încet, Silas își reluă locul la birou.

— Ai încheiat o adevărată afacere, Garitson.

— Nu chiar. Și încă ceva.

Fairchild ridică surprins din sprinceană.

— Încetează atacurile.

Un vâl acoperi privirea lui Fairchild.

— Atacurile?

— Atacurile împotriva Rebeccăi, Fairchild. Sunt în posesia unei batiste identice cu cea din buzunarul tău. Un anumit partener de-al tău a folosit-o încercând s-o înece pe Rebecca zilele trecute. Cunosc oameni în guvern care ar fi interesați să audă motivul tragediei de pe *Mittie Stephens*. O singură aluzie de violență și se vor năpusti asupra acestui birou cât ai clipi din ochi.

Fairchild păli. Behringer îi întoarse spatele.

— Garitson?

— Ce?

— Ai vorbit cu Vivian?

— Nu.

— Atunci să nu vorbești. Aș prefera să gădesc un alt pretendent până va ieși la iveală această poveste.

Behringer îl privi peste umăr.

— Ai timp o săptămână.

Fairchild rosti încet:

— Domnișoara Reynolds este norocoasă că te căsătorești cu ea. Altfel ar fi putut să rămână în istoria Jefferson-ului drept femeia care l-a distrus pe Garitson Behringer.

Behringer nu încercă să-și imagineze acest lucru.

— Nu mă amenința, Fairchild.

Spunând acestea, îl lăsă pe Silas Fairchild să-și îndeplinească misiunea de a găsi un soț fiicei lui mai mari.

Rebecca și Bessie ședeau în solariu, sporovăind și sorbindu-și cafelele. Bessie depășise faza grețurilor matinale, incandescența senzație de sănătate sporindu-i plăcutul sentiment de fericire.

— Ai curaj să coși rochițe roz înainte de nașterea copilului.

Bessie zâmbi.

— Înainte de nașterea ei. Va fi fetiță. Făcu o pauză și apoi continuă: Bietul Abe. I-ar fi plăcut un băiat.

— Sunt convinsă că el se va descurca, Bessie.

Balansoarul lui Bessie se opri din legănat.

— Nu știu. Este un om slab. Eu am avut întotdeauna putere pentru amândoi. Mă tem că va face ceva... nechibzuit.

— Ce vrei să spui?

Ea ridică din umeri stânjenită.

— A spus că pentru el viața fără mine nu există.

— Crezi că te mai așteaptă încă?

Bessie scutură lent din cap.

— Nu, este în drum spre Cincinnati. A spus că va pleca marți în zori cu sau fără mine.

— Eu tot cred că trebuie să mergem să-ți luăm lucrurile. Faptul că Bessie plecase de la Brooks House lăsându-și lucrurile acolo o neliniște pe Rebecca.

— Toate fac parte din trecut. Din trecutul meu cu Abe. Nu le mai doresc.

— Ai păstrat diamantele, îi aminti Rebecca cu blândețe.

Ea își dădu seama că trecuse o linie delicată atunci când senzația de vină îmbujoră chipul femeii. Bessie puse lucrul deoparte și-și atinse strălucitorul colier de la gât. Pietrele erau mult prea prețioase pentru viața la țară, dar ea nu le dăduse jos.

— Rebecca, tu știi că în locul tuturor diamantelor din lume aș prefera o singură gardenie de la Benjamin. Abe n-a vrut să le ia înapoi. A spus că vrea ca de câte ori mă voi uita la ele să-mi amintească ce am părăsit.

— Deci te vei pedepsi pentru tot restul vieții pentru că ai ales fericirea alături de Benjamin?

Bessie se uită la Rebecca, cu o expresie obosită.

— El crede că dacă nu voi avea bijuteriile pe care să le privesc, îl voi uita. Va veni o vreme când am să le pun deoparte. S-ar putea să vină timpuri când vom avea nevoie de ele. Deocamdată am să le port. Pentru Abe.

Căldura liniștitoare învălui atmosfera din încăpere când femeile își reluară lucrul. Într-un târziu Bessie rosti:

— Presupun că tu și Garitson veți avea copii într-o zi?

— Cât de curând, sper, zise Rebecca încet. Apoi zâmbi. Va trebui să ne străduim mai mult.

— Copiii au un farmec pur deosebit, murmură Bessie. Ei te iubesc indiferent cine ai fi.

Cuvintele lui Bessie accentuară încă o dată tristul adevăr, și anume că ea își trăise întreaga viață, arătată cu degetul. Bessie se ridică.

— Am obosit, Rebecca. Cred că o să mă duc să trag un pui de somn.

După ce Bessie ieși din încăpere, Rebecca puse deoparte andrelele. Purtată parcă pe aripile dorinței, auzi roțile trăsurii lui Behringer. Trecând repede prin hol o apucă spre intrare.

Ușa se deschise, iar imaginea bărbatului din prag făcu să pălească rafalele vântului. Purta în obraji roșeața frigului de ianuarie, în păr adierea puternică a iernii, iar ochii negri îi străluceau de fericire. Rebecca se aruncă în căldura brațelor lui Behringer. Buzele lui, reci și fierbinți în același timp, găsiră gura ei.

Strângând-o tare la piept, el o sărută profund, dăruindu-i și primind esența ei. Prezența ei. Vitalitatea ei. Dragostea ei.

— De ce-ai întârziat atât de mult? se plânse ea.

— A trebuit să mă opresc pe la ziar, mărturisi el, oftând din greu. A trebuit să fac dau anunț.

Alarmată de comportamentul lui straniu, ea se depărtă puțin.

— Ce fel de anunț?

— Vino cu mine, iubito.

Cât timp Behringer o conduse în bibliotecă, ea îl privi nerăbdătoare.

— Au fost cele mai dificile rânduri pe care le-am scris vreodată. Înjghebam ceva de forma: *Garitson Behringer, fiul domnului și al doamnei Jacob Behringer, are plăcerea să vă anunțe...* și atunci m-a trăsnet. Nu așa se scria un anunț de logodnă.

Un zâmbet se răsrânse pe gura ei, immobilizând-o.

— Desigur, trebuie citit din alt punct de vedere. De exemplu: *Distinsul domn și distinsa doamnă John Reynolds, din statul New York, sunt încântați să vă anunțe logodna frumoasei lor fiice...*

Behringer amuți când femeia întoarse capul. Brusc el îi cuprinse umerii.

— Rebecca, uită-te la mine.

Ea își ridică bărbia și-l privi cu răceală.

— Ce importanță are?

— Pentru mine absolut niciuna. Însă pentru părinții tăi s-ar putea să aibă. Și într-o zi s-ar putea să aibă și pentru tine.

— Ei nu pot veni. Nu poți să te împaci cu gândul acesta?

— De ce?

Tăcerea se așternu o clipă.

— Locuiesc extrem de departe.

— New York este într-adevăr departe, dar până în mai este destul timp.

Ea oftă.

— Garit, vreau să mă asculți. Dacă mă iubești, te rog ascultă-mă. Îmi iubesc părinții și ei mă iubesc pe mine, însă ei aparțin trecutului meu. Dacă vrem ca noi doi să fim fericiți nu trebuie să mai discutăm niciodată acest subiect. Glasul ei se stinse, cuvintele pierzându-se într-o șoaptă. Niciodată? Înțelegi? Poți să înțelegi?

Behringer se ridică. Cu inima bătându-i în piept în cadența pendulei bunicului, ea îl urmărește cum el începu să se plimbe prin cameră. Recunoscuse imediat poziția îndurerată a umerilor lui.

— Nu, zise el. Nu pot. Nu pot să pricep drept ce mă ieși de continui această înșelătorie. Știu, te preocupă mult. Eu ce trebuie să cred?

Durerea lui străpunse groaza Rebeccăi. Se apropie de el și-și așează mâinile pe umerii lui.

— Nu are nimic de-a face cu tine, Garit. Dacă ți-aș spune, m-ai considera poate nebună. Este ceva... Dumnezeu, este ceva supranatural. N-ai să poți înțelege, cum de altfel nu pot nici eu. Tot ce fac, în fiecare zi, este să-i mulțumesc lui Dumnezeu, că suntem împreună.

El se răsuci, chipul lui păstrând o expresie întunecată. Lacrimi fierbinți îneacă ochii Rebeccăi, iar cândea clipi, acestea începură să-i șiroiască pe obraji.

— Îți promit ceva. În ziua în care se va naște primul nostru copil, am să-ți spun întreaga poveste.

Behringer o privi cu blândețe.

— Primul nostru copil?

Ea încuviință din cap.

Chinuit de cuvintele, de lacrimile ei, Behringer închise ochii și strângându-o la piept, oftă chicotind.

— Mi s-a dat un nou stimulent. Vrei să facem o plimbare?

Ea înclină din cap afirmativ, bucuroasă că aerul proaspăt avea să-i limpezească mintea.

Behringer o trase aproape de el și ieșiră afară. În cealaltă mână, el ducea o pătură. Merseră tăcuți pe cărarea clisoasă, bucurându-se de mireasma înviorătoare a dimineții, de slaba umezeală a ploii ușoare de peste noapte. Rebecca inhală frumusețea vieții ei.

Recunoscuse cărarea pe care mai fuseseră o dată. Behringer o conduse cu grijă printre rugi, pătrunzând în desișul pădurii. Câteva minute mai târziu, ședeau pentru a doua oară în sanctuarul lor. Locul era în afara timpului, la fel ca dragostea lor. Când Behringer o duse aproape de marginea pârâului, ea se opri admirând priveliștea din față.

Nu se gândise niciodată să privească minunăția locului în care dragostea lor se împlinise. Rebecca își înclină fața și privi în ochii lui, desfătându-se în dragostea pe care o găsi acolo. Desfătându-se în liniștea și răcoarea care îi înconjurau. Desfătându-se în fericirea pe care o găsisese. Savurând, în fine, semnul întregii întâmplări.

El îi întoarse privirea, surprins să-i vadă ochii plini de lacrimi. Oftând, scutură din cap și, cuprinzând-o în brațe, îi lipi capul de piept.

— Întotdeauna reușești să mă uluiești, zise el cu blândețe. Acum în legătură cu primul nostru copil...

Buzele ei arcuite într-un zâmbet găsiră căldura gâtului lui. Împreună, oficiară sanctuarul lor intim, preocupați acum de ideea conceperii primului copil.

Capitolul 38

Vântul năpraznic de iarnă începu să-i răvășească lui Behringer părul negru în timp ce stăteau amândoi în pragul ușii. El strânse mai aproape șalul în jurul ei și o sărută pe gură.

— Mergi înăuntru. Dacă în norii ăștia n-o fi zăpadă, nu știu ce-o să fie. Să nu ieși afară în seara asta. Jim!

Bărbatul veni degrabă din postul lui din hol.

— Să nu o lași pe domnișoara Reynolds să iasă afară în seara asta. Ai înțeles?

Jim aprobă înclinând din cap.

— Da, domnule.

— Iar, tu Rose, să ai grijă de domnișoara Reynolds.

Slujnica zâmbi.

— Întotdeauna am, domnule Behringer.

Rebecca îi mângâie barba lui Behringer.

— Cât de târziu crezi că te vei întoarce?

Încruntându-se, el scutură din cap.

— La naiba, nu știu. Fairchild o fi făcut pact cu diavolul de pune toate întrunirile astea noaptea. Poate pe la unsprezece sau mai târziu.

— Gândește-te la mine, zise ea. Am să te aștept cu o baie fierbinte.

Urcându-se în trăsură ochii lui o pârjolară.

— Să fii în cadă.

Buzele ei se arcuiră sub privirea lui intimă, iar mâna i se legănă ușor când el porunci vizitiului să plece.

Intrând în casă, Rebecca îl întâlni în living pe Jim.

— Domnișoară Reynolds, credeți oare c-aș putea să dau și eu o fugă până acasă să iau masa de seară cu familia. Mă întorc într-o oră sau cel mult într-o oră și jumătate.

Ea consimți din cap, mișcată de devotamentul lui față de familie.

— Bineînțeles, Jim.

— Va trebui să-mi promiteți că nu veți ieși afară cât lipsesc, îi reaminti el aspru.

Ea surâse.

— Promit.

După ce Jim plecă, Rebecca urcă în încăperea unde își ținea garderoba. Aruncând o privire pe furiș în dulap, zâmbi văzând frumoasa rochie de catifea albastră. Behringer îi făcuse o plăcută surpriză cu rochia pentru petrecere și cu nenumărate alte lucruri noi care le fuseseră expediate până în prag în șase cutii. El aranjase o femeie în Marshall ca să-i coasă haine de iarnă, dându-i ca măsură rochia ei cu trandafiri.

În seara următoare avea să poarte la conacul Behringer rochia albastră. Katy trebuia să sosească a doua zi și amândouă aveau să satisfacă neînfricate curiozitatea multor invitați, oameni care până atunci nu mai participaseră la nicio petrecere a familiei Behringer. Avea să fie cel mai grandios bal din istoria casei. Poate chiar din istoria Jefferson-ului. Acolo Behringer avea să anunțe intenția lor de căsătorie. Anunțul fusese publicat în ziarul de dimineață.

Un ciocănit în ușa de la dormitor o trezi din visare.

Bessie deschise ușa, și o privi cu ochii ei gri, strălucind de durere.

— La ce visai?

Surâsul delicat al Rebeccăi se lărgi.

— Nu visam. Nu este nevoie de așa ceva.

— Atunci înseamnă că te gândeai la ceva ce urmează să se întâmple, insistă Bessie.

Rebecca se ridică de pe pat, chicotind.

— Cina este gata?

Bessie încuviință din cap și amândouă se îndreptară spre sufragerie. Personalul bucătăriei se întrecuse, pe sine în acea seară, toate fiind însă lucruri periculoase pentru siluetă.

La un moment dat, în timp ce mâncau, Bessie se ridică de pe scaun și arătă spre fereastră. Încântată, scăpă un chiot de bucurie.

— Uite, ninge!

Îngrozită, Rebecca așeză pe masă furculița și privi pe fereastră la fulgii mari de nea care cădeau pe pământul rece și tare. Repede aceștia începură să se depună într-un strat subțire, alburii.

Văzând zăpada care se aduna pe pământ, Rebeccăi apetitul îi scăzu treptat până îi pieri de tot. De ce gândul zăpezii o tulbură atât de tare în seara aceasta? Zăpada era un lucru care mereu îi plăcuse în Dallas, pentru faptul că era atât de rară. Nimic nu era mai frumos decât să stai în pat, să bei dintr-o cacao și să citești, iar afară să ningă viscolit. Însă în Texas furtunile de zăpadă erau puține și rare. Aceasta era prima zăpadă din an. Și după cunoștințele ei probabil avea să fie și ultima. Niciodată nu ninge în Texas.

Neașteptat o amintire începu să o obsedeze.

În iarna aceasta va ninge căci este nunta mea.

Rebecca se cutremură și pentru prima dată i se făcu milă de fata cu care Behringer refuzase să se mai căsătorească. Își imagina în ce disperare trebuia să fie Vivian, mai ales dacă citise și anunțul din ziarul de dimineață.

Vag, își reaminti de asigurarea lui Behringer. Fairchild a găsit pe cineva cu care s-o căsătorească. O să-i fie bine.

Rebecca oftă. Dacă vreo persoană putea să trateze cu indiferență o anulare de căsătorie, atunci aceasta era. Vivian Fairchild. Alinată de acest gând, pricepând reținerea care o avea față de zăpadă, ea sorbi din cafea și privi la omătul care se depunea la fereastră.

— Rebecca?

Ridicându-și privirea spre chipul îngrijorat al lui Bessie, Rebecca scutură din cap liniștitor.

— Mă simt bine. Mă gândeam doar.

— Ei bine, încetează, porunci Bessie. Ai să faci riduri.

Rebecca ridică din umeri.

— Cu ce-o să te îmbraci la petrecere, Bessie?

Bessie ridică din umeri.

— Oh, nu știu. M-am gândit c-ar fi mai bine să rămân acasă.

Ezitatea ei o făcu pe Rebecca să înțeleagă numaidecât.

— Nu fi proastă. Rebecca se încruntă. Hai să mergem să căutăm ceva. Ceva nemaipomenit. Doar nu vrei să arăți rău, mai ales dacă se va întâmpla să apară și Benjamin, nu-i așa?

Bessie chicoti.

— Haide. Să mergem să vedem ce-ți place.

Urcară scările împreună, râzând de preocuparea lor copilărească. Rebecca era recunoscătoare că nu îmbrăcase prea multe din rochiile care atârnau prin șifoniere.

Se lăsă în genunchi în fața scrinului și începu să tragă afară din sertare o mulțime de eșarfe și evantaie.

— Singurul lucru pe care nu putem să ți-l oferim sunt bijuteriile, remarcă Rebecca sarcastică. Cealaltă femeie pufni în râs.

Un ciocănit rapid în ușă o făcu pe Rebecca să se ridice în picioare. Când deschise ușa o văzu pe Rose în prag, tremurând.

— Un bărbat a adus asta, bâigui ea, împingând spre Rebecca un plic. Nu l-am mai văzut niciodată.

Rebecca privi la hârtia albă, fină, pe care adresa era scrisă cu litere mari și apăstate. *Domnișoarei Rebecca Reynolds*. Ceva din caligrafia ostentativă a scrisului o neliniști.

— Cine a fost?

Rose scutură din cap.

— N-a spus. Însă era un bărbat arătos.

Ea își șopti mulțumirea, iar ușa se închise în urma lui Rose.

Bessie se apropie de Rebecca când aceasta din urmă rupse sigiliul de pe plic. Despături singura hârtie existentă și citi mesajul în gând. Cuvintele scrise acolo îi prinseră inima ca într-o gheară și-o făcură să tremure.

— Bessie... Dumnezeuule.

Bessie luă hârtia din mâinile Rebeccăi și începu s-o citească cu glas tare.

Dragă domnișoară Reynolds. Nu găsiți că este supărător când bărbații nu-și respectă angajamentele? Dacă aș fi în locul dumneavoastră nu mi s-ar părea demn de încredere un bărbat care a cerut în căsătorie o femeie și apoi a abandonat-o pentru alta. N-ar fi posibil ca și acest nou angajament să sfârșească la fel ca primul? A doua femeie ar putea să-și pună o asemenea întrebare. Din propria mea experiență, un astfel de bărbat nu are dreptul să facă o asemenea promisiune, dat fiind faptul că nu și-a ținut-o pe prima. Părerea mea este că un astfel de bărbat nu are dreptul nici măcar să trăiască. Sincer sper că v-ați îmbrățișat tandru iubitul la despărțire, pentru că vă asigur că l-ați văzut pentru ultima dată.

Bessie își ridică priviră gravă spre Rebecca.

Smulgând biletul din mâna lui Bessie, Rebecca se uită peste scrisoare, căutând să-și confirme bănuielile. *Dragă domnișoară Reynolds... Dacă aș fi... Din propria mea experiență.*

Toate D-urile cu înflorituri își băteau parcă joc de ea când recunoscuseră scrisul bombastic. Îl văzuse pe invitațiile de nuntă, pe plicurile care ar fi trebuit expediate în ziua primei ninsori.

Rebecca se apropie de dulap și-și luă pelerina cea mai groasă. Sărind câte două trepte, fugi în goană spre ușa de la intrare. Era posibil ca acum Garit să zacă pe undeva, neajutorat, rănit, însângerat... își alungă din minte gândurile confuze.

— Rebecca! strigă Bessie după ea. Nu poți face asta.

Bessie și Rose o ajunseră din urmă pe Rebecca la ușă. Rebecca își legă pe dibuite șnurul de sub gât, iar când lacrimile începură să-i curgă pe obraji, își trase gluga pe cap.

— Ți-ai pierdut mințile? întrebă Bessie. Mă duc eu. Nu este drum lung până la biroul lui Fairchild.

— Ba am să mă duc eu, repetă Rebecca, strângând cu o mână clanța, iar cu cealaltă pălăria de blană.

— Uită-te la tine, Rebecca. N-ai nici pantofi în picioare! zise Bessie. Dumnezeuule, poate chiar te vei rătăci. Dă-mi pelerina, dragă.

Supărată, Rebecca își șterse lacrimile de pe față, știind că nu mai era timp de discuții. Repede se chină să-și desfacă legătura

de la gât. Calmă, Bessie o ajută să se dezbrace. Punându-și pelerina peste puloverul călduros și peste șal, Bessie îi surâse Rebeccăi.

— Nu-ți face griji. Am să-l găsesc la timp.

— Uite. Pune-ți pălăria. Să-ți aduc un cal.

Bessie deschise ușa.

— Durează prea mult până vei pregăti unul. Nu este mult de mers.

Rebecca o îmbrățișă pe Bessie.

— Ești cea mai dragă prietenă pe care o am.

Bătându-și ușor prietena pe spate, Bessie șopti:

— Tu îmi ești și mai dragă, Rebecca. Numai tu ai văzut binele din mine, când toți ceilalți susțineau că nu există.

Făcându-i un semn scurt de rămas-bun, Bessie coborî atentă pe trepte, după care o apucă grăbită spre Jefferson. Rebecca rămase pe verandă, nesimțind vântul care îi biciuia obrazii, nesimțind gheața de sub tălpile goale.

Într-un târziu Rose o făcu să intre în casă, închizând ușa în urma ei. Împietrită, Rebecca o lăsă pe Rose să o conducă în bibliotecă și să o așeze în fotoliul lui Behringer. Rose plecă, dar în scurt timp se întoarse cu cidru fiert, pe care însă Rebecca îl ignoră.

Degetele ei se încleștară pe brațele netede și moi ale fotoliului, căutând căldura lui Garit. El era peste tot în cameră. În mireasma de piele și de tutun ce îmbălsăma încăperea, în tăcutele clape ivorii ale pianului, în volumul de Longfellow care stătea acolo unde îl lăsase. Rebecca luă cartea în mână și tandru mângâie coperta din piele.

Ce scriitor extraordinar! Să fie silit să îndure o asemenea pierdere. Soția bietului om a ars de vie. Buzele ei începură să tremure când își aminti cuvintele sentimentale cu care el îl elogiase pe marele poet.

O tragedie din care nu s-a mai refăcut complet. Desigur, el nu te-a avut pe tine.

Rebecca strânse cartea la piept și plecându-și capul își lipi obrazul de marginile acesteia. Preț de o clipă, o mie de imagini în care Behringer nu era prezent i se învârtiră chinuitor în minte și ridicându-și capul privi în gol la focul din cămin. În liniște,

disperată, începu să se roage, strângând în brațe amintirea lui. Avea atâtea amintiri despre el. Ținea enorm la ele și le retrăi, venerându-le în liniște pe fiecare așa cum o femeie și-ar fi scos vechile scrisori de dragoste și ar fi suspinat deasupra lor.

Rose apăru ca să ațâțe focul. Pendula bătu, iar Rebecca începu să tremure cât privi la ceas. Mesagerul timpului care nu se oprea niciodată, care neobosit, fără să țină seama de nimeni își continua drumul.

Bessie plecase de mai mult de o oră.

Rebecca se ridică din fotoliu și începu să se plimbe neliniștită prin cameră. Se îndreptă spre fereastră și trăgând nesigură draperiile în lături, privi la zăpada care demult acoperise urmele mici ale pașilor lui Bessie. Se uită spre pădurea ce însoțea cărarea spre Jefferson. Și în timp ce privea în gol la pustietatea iernii, un fior îi scutură convulsiv trupul.

— *Oh, Dumnezeu...*

Geamătul groaznic care prinsese viață în adâncul sufletului ei chinuit explodă asurzitor în liniștea camerei calde.

Au stat la Brooks House... era pe la sfârșitul lui ianuarie 1877... el o dusesse la un picnic într-un loc aflat dincolo de pod... Rothschild s-a întors singur spunând că Bessie s-a dus să-și viziteze niște prieteni din zonă... două săptămâni mai târziu au găsit cadavrul ei în zăpadă.

— Bessie!

Ieșind din cameră în fugă și îndreptându-se spre ușa de la intrare, ea nu-și dădu seama că Rose o urmă. Deschise ușa larg, însă aerul rece îi tăie răsufierea, iar bărbatul peste care dădu în prag o făcu să tresară speriată.

Uluit de forța cu care Rebecca se lupta să treacă de el, Jim o imobiliză.

— Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— La naiba, dă-mi drumul! Ea îl lovi în picioare și îi zgârie brațele care o înlănțuiau peste pântec, refuzând să o elibereze.

— Nu pot să fac asta, domnișoară Reynolds. Domnul Behringer a spus...

Jim o târî dincolo de prag, iar Rose încuie ușa în urma lui.

— Este îngrijorată din pricina domnului Behringer, Jim.

— Nu din cauza lui Garit! strigă Rebecca tare, zvârcolindu-se și încercând disperată să se elibereze de masivele brațe care o țineau locului. Toți s-au înșelat, continuă ea. Nu Rothschild a ucis-o. Ci Silas! A crezut că sunt eu... Glasul Rebeccăi se stinse înecat de lacrimi neputincioase.

— Vai de mine, murmură Rose. Mai bine mă duc să aduc ceva care să o liniștească.

Eforturile Rebeccăi erau zadarnice, dar cu toate acestea ea continuă să se lupte împotriva fermei încleștări a lui Jim.

— Nu veți pleca nicăieri, domnișoară.

— Dă-mi drumul! strigă ea, înfigându-i un cot între coaste.

— Au, rosti el printre dinți. Vă rog, domnișoară Reynolds, doare.

Argatul ignoră țipetele ei neîncetate, cu toate că acestea îl convinseseră pe el și pe servitoare că femeia își pierduse mințile de teamă pentru Behringer.

Când Rose se întoarse cu un pahar de lapte cald, glasul Rebeccăi se stinse răgușit. Gâtul îi era în flăcări, iar trupul tot îi era transpirat. Se prăbuși vlăguită în brațele lui Jim. Acesta o duse în salon și o așeză pe canapea și indiferentă acceptă căldura liniștitoare a laptelui oferit de Rose.

— Du-te și caută-l pe domnul Behringer, șopti Rose. Și uită-te pe drum și după domnișoara Bessie.

Rebecca își pironi privirea în covorul maroniu din salon, fără să conștientizeze mâinile delicate care o mângâiau pe păr, încercând să o liniștească. Fără să conștientizeze focul care nu reuși să-i alunge frisoanele. Fără să conștientizeze greutatea pleoapelor atunci când cedă în fața somniferului strecurat de Rose în, laptele cald. Stând întinsă pe canapea, un singur gând îi persistă în memorie.

Numai tu ai văzut binele din mine când toți ceilalți susțineau că nu există.

Capitolul 39

Rebecca se trezi brusc, amintirile zilei precedente năpădind-o. Ochii ei îl zăriră imediat pe Behringer care se ridică de pe scaun și

străbătu camera spre ea. Tăcut, o cuprinse în brațe și o strânse la piept.

Din locul ei de lângă cămin, el îi veghease somnul, blestemându-se că fusese atât de prost încât să o lase singură, încât să creadă că Fairchild avea să respecte târgul. Trebuia să i-o plătească omului, gândi el amarnic. Fairchild nu numai că-i asigurase fiicei o căsătorie fericită terorizând-o inutil pe Rebecca, dar înainte de a trece la asemenea fapte oribile își clădise un alibi puternic și-l atrăsese pe el departe de Rebecca. Fairchild n-ar fi putut niciodată să fie acuzat că-l amenințase în bilet când toată noaptea ei doi stătuseră unul în fața celuilalt. Din ceea ce-i spusese Rose despre bilet, era sigur că Fairchild îl scrisese. Primul lucru pe care avea să-l facă a doua zi era să expedieze o telegramă la Washington. Avea acum dovada care îi trebuia ca să întocmească un dosar împotriva lui Fairchild.

— Trebuie să mergem în oraș, Garit. Trebuie să o găsim pe Bessie. S-ar putea să fie grav rănită. Răgușeala din glasul ei, groaza din cuvintele ei îl loviră ca un pumnal pe Behringer.

— A fost o ninsoare teribilă noaptea trecută, iubito. Sunt convins că s-a adăpostit undeva pe drum. Vom merge s-o căutăm!

Temperatura începu să crească pe la primele ore ale dimineții, iar până la prânz zăpada aproape că se topise. În timp ce trăsura își croia drum pe cărarea noroioasă, Rebecca privea pe fereastră, căutând o urmă care s-o conducă la Bessie.

— La naiba, mormăi Behringer. Ce se întâmplă?

Ea îi urmări privirea și se uită pe cealaltă parte a drumului. Mai mulți cai erau legați de un copac din vecinătatea digului și un grup de persoane se strânseseră într-un cerc. Behringer porunci vizitiului să oprească și deschise portiera. Într-o clipă Rebecca atinse pământul bolborosind incoerente versuri ale unei rugăciuni. Se împiedică ușor, dar reechilibrându-se repede o apucă în goană spre grupul adunat pe mica ridicătură. Behringer o urmă, pașii lui mari devorând distanța. Inima lui zvâcni când țipătul ei puternic străpunse liniștea pădurii.

În câteva clipe o ajunse din urmă. Un pumn invizibil îl pocni în mijlocul pieptului când o văzu pe Rebecca prăbușindu-se în genunchi și plângând încet peste trupul fără viață întins pe

pământ. Dâre de sânge coagulat mânjeau fața femeii, sânge care se adunase într-o băltoacă sub cap, iar apoi se infiltrase prin zăpada care se topea. Femeia fusese împușcată în cap.

Nesimțitoare la frig și la noroi, Rebecca o ridică pe Bessie de umeri și o strânse disperată la piept, fără să conștientizeze îngrozitoarea realitate că sângele rece al prietenei ei se prelingea printre degete. Behringer recunoscu pelerina și pălăria pe care Rebecca le împrumutase femeii și simți cum genunchii i se înmoaie. Ca prin vis, își dădu seama că cineva șoptea lângă el:

— Este logodnica lui Garitson Behringer, nu-i așa?

— Da. Uite, fata asta se pare că a ținut la ea.

— O fi din Shreveport, ca și ea.

Rebecca încetă să mai suspine și îndepărtând pelerina de pe umerii lui Bessie o împături și i-o puse sub cap.

Behringer era recunoscător că în grupul adunat nu se strecurase bârfa care circula prin oraș.

— O fată drăguță și frumoasă, murmură cineva. Păcat că o asemenea tragedie s-a întâmplat unei doamne așa de distinse. N-ai să vezi niciodată întâmplându-se așa ceva unei târfe din New Orleans.

Fără să se gândească, Behringer păși în față când șovăind Rebecca se ridică în picioare, replicându-i furioasă bărbatului care vorbise.

— Trec prin lucruri și mai crunte, domnule, dar nimeni nu dă două parale pe ce li se întâmplă lor. Ea nu este din Shreveport, cum de altfel nu sunt nici eu...

Behringer îi acoperi ușor buzele și o trase deoparte, își plecă gura la urechea ei.

— Ajunge, iubito. Ea nu ar vrea să fie ținută minte astfel.

Abia atunci ea se prăbuși în brațele lui plângând încet.

— Garit, era să fiu eu... ar fi trebuit să fiu eu...

Atunci de undeva din puzderia de amintiri pe care le avea despre Rebecca, un răspuns bizar pe care i-l dăduse cu mult timp în urmă ieși la suprafață. *Iar eu, domnule Behringer, sunt Diamond Bessie Moore. Sunt foarte obosită, foarte înfrigurată și vreau să mă odihnesc bine în noaptea aceasta, înainte de a-mi primi glonțul în cap...*

Amintirea, premoniția ei, păru să-i oprească lui Behringer pulsul. Rebecca știuse. Știuse că Bessie Moore avea să aibă un asemenea sfârșit tragic. Toate faptele petrecute între ele, la care el fusese martor îi veniră în minte. Rebecca încercase cu disperare, însă zadarnic, să prevină moartea femeii.

Cutremurându-se, o strânse puternic pe Rebecca și încet o conduse spre trăsură. Îi porunci vizitiului să-i ducă acasă și începu să o mângâie încet pe păr. Neputincioasă, ea bolborosea întruna: „Ar fi trebuit să fiu eu... ar fi trebuit să fiu eu...”

Behringer închise ochii și cuprinzându-i obrazul rece în palmă, i-l lipi pe pieptul lui în timp ce ea exprima în cuvinte groaza care se strecurase în inima lui când văzuse trupul lipsit de viață al lui Bessie. Cu inima plină de bucurie, Behringer se rugă ca Bessie să-l ierte.

Slavă Cerului... oh, slavă Cerului că n-a fost ea.

Capitolul 40

Behringer își dădu seama, în timp ce o privea pe Rebecca dormind, că ea era în siguranță. Bessie Moore plătise scump pentru a oferi această siguranță prietenei ei. Fairchild credea că Rebecca era moartă. Behringer privi la ceasul de deasupra căminului. Tocmai trecuse de unu. Se aplecă și-i atinse ușor buzele într-un sărut.

Rebecca rătăcea într-un vis fericit: era sărutată. Nu, se gândi ea. Visase doar că era sărutată. Alungă amintirea, refuzând să înfrunte realitatea. Dacă deschidea ochii nu avea să-l găsească pe el acolo. Atâta vreme cât se ținea aproape de el, atâta vreme cât rămâneau în siguranță în acest vis, ea nu trebuia să-și aducă aminte că nu reușise. Nu reușise.

— Deschide ochii, iubito.

Încet, ea se uită la el, în ochii ei căprui strălucind irizații verzi și roșcate. Behringer îi atinse tandru obrazul.

— Îmi pare rău, Rebecca.

Ea începu să plângă încet, încolăcindu-și disperată brațele în jurul gâtului lui.

— Sunt încă aici, șopti ea, desfătându-se în căldura lui.

Behringer nu analiză ciudăţenia cuvintelor ei. O mângâie pe păr, îngăduindu-i să plângă pe umărul lui. Într-un târziu, ea se potoli. Apoi, încet, aproape pragmatic, șopti:

— N-am prevenit tragedia... am cauzat-o. Dacă aş fi lăsat-o să se ducă cu Rothschild, ar fi trăit și astăzi.

El răsuci între degete o şuviță moale a părului ei negru.

— Dacă eu n-aş fi lăsat-o pe Sarah să se ducă la Shreveport, ar fi trăit și astăzi.

Rebecca se întoarse spre el.

— Ce-ai spus?

— Nimic. El ridică din umeri. Există lucruri pe care nu le poți schimba, Rebecca. Trecutul este unul din ele.

Dorința de a-i spune pur și simplu întreaga poveste o copleși. Își aminti de prima ei noapte în Jefferson, când se simți atrasă de aceeași intenție. Cu siguranță că el cunoștea calea prin care ea să se întoarcă în locul ei din istorie. Acum însă perspectiva o îngrozea.

Ea se ridică în pat și dădu la o parte așternuturile.

— Nu te duci să o aduci pe Katy?

— Îl trimit pe Jim.

— Nu se poate. Rebecca își înnodă cordonul de la capot și se dădu jos din pat. Sora ta, domnule Behringer, are nevoie de sprijinul tău acum mai mult decât oricând.

— Ei bine, domnișoară Reynolds... începu el, ridicându-se încet, cu o grație amețitoare. Apropo, cred că este timpul să rezolvăm și chestiunea aceasta.

— Apropo de ce?

— De acest nume înnebunitor. Ori de câte ori îmi spui domnule Behringer, am copleșitoarea tendință de a te numi doamna Behringer.

Ea surâse liniștită.

— Acesta nu este numele meu.

— Așa cum am spus, propun să-l schimbăm. Duminică după-amiază în mijlocul familiei și al câtorva prieteni. Lumea va afla adevărul în seara aceasta Rebecca. Vreau să fii în siguranță.

Rebecca se rezemă de el, având nevoie de puterea lui, desfătându-se în ea.

— Atunci până diseară voi fi în siguranță?

— Îmi pun viața pentru asta.

— Atunci du-te la gară și adu-o pe Katy.

— Vino cu mine.

Ea oftă și se depărtă.

— Garit, am nevoie de puțin timp să fiu singură.

În cele din urmă, fără prea mare tragere de inimă, Behringer acceptă să-i acorde intimitatea. În timp ce se pregătea de plecare, el se dojeni aspru că le dăduse liber servitorilor. În inima lui între rațiune și teamă se dădea o luptă aprigă. Știa că ea era în siguranță. Intenționat îi lăsase pe oameni să creadă că Rebecca fusese ucisă. Era sigur, că și acum, lumea discuta despre frumoasa fată cu păr negru, din Shreveport care fusese sălbatic omorâtă lângă pod. Își imaginează prefăcuta uimire de pe chipul lui Fairchild la aflarea veștii.

Curajul se războia cu disperarea și cu teama ce sălășluiau în inima Rebeccăi, iar surâsul ei frumos tremură când buzele i se lipiră de obrazul lui Behringer în semn de rămas-bun.

El își îndreptă spatele și o privi pătrunzător. După o clipă de tăcere, Behringer o atinse pe obraz.

— Să-ți cureți chipul de sentimentul acesta de vină, o povățui el, frecându-i bărbia, încercând parcă să o ajute. Este groaznic.

Nereușind să o înveselească, el căută o altă tactică. Luându-i tandru mâna stângă i-o sărută și începu să se joace cu degetul ei subțire, fără inel.

— Am un dar pentru tine, zise el încet, seducător. Ceva la care să te uiți mereu și să-ți amintească de dragostea mea.

Ea îl privi pe Behringer făcându-i semn cu mâna din trăsură, mișcată de încercările lui copilărești de a o bine dispune. Abia când imaginea lui dispăru în depărtare, ea închise ușa și începu să se plimbe prin casa pustie. Deci, se gândi Rebecca, privind prin camerele prin care trecea. Aceasta avea să fie casa ei. Casa în care avea să împartă fericirea cu Garit, în care avea să dea naștere copiilor lui, în care avea să îmbătrânească și să se zbârcească și în care, înainte de toate, avea să cunoască dragostea lui. Avea să fie răsplătită, cu toate că nu-și îndeplinise misiunea. Era un preț dulce-amar.

Ajunse la solariul din spatele casei. Căldura acestuia o trase înăuntru și o făcu să se așeze pe perna pufoasă roșie-aurie, a

balansoarului. Privind în gol pe fereastră se legăna în lumina după-amiezei târzii. În timp ce se legăna ceva o atinse pe picior, făcând-o să-și coboare privirea. Se opri brusc din legănat.

Sub balansoar, așteptând să fie luat de acolo, ședea coșul de cusut al lui Bessie, având capacul încă ridicat, așa cum îl lăsase.

Rebecca trase coșulețul. Privi fascinată la ceea ce era împăturit acolo și ridică cu mâini tremurânde o rochiță. Cămășuța de noapte a pruncului se desfăcu peste mâinile ei, îngăduindu-i să observe că lângă guleraș era brodat un mic cuvânt.

Rebecca.

Strângând între degete rochița de bumbac, Rebecca nu se mai lăsă cuprinsă de lacrimi. Nici de isteria inutilă, nici de căința zadarnică. Un singur dușman aprig îi pârjolea inima, arzând mai puternic decât oricare alt foc de octombrie. Mânia.

Mânie față de soarta care oferea fericirea unei femei și apoi i-o smulgea fără de milă. Furie față de destinul care în numele lăcomiei distrugea vieți nevinovate. Mânie față de un bărbat care în afară de a-și răsfăța fiica și de a-i îndeplini toate capriciile, nu mai știa nimic. Mânie, mai ales, față de lumea care nu avea să caute niciun fel de dreptate pentru o moarte atât de zadarnică.

— Bessie, șopti ea. Iartă-mă.

În cele din urmă, lacrimile o podidiră, de parcă ar fi fost picăturile unui țurture topit dintr-o inimă pe care mânia o înghețase. Rochia pruncului îi scăpă printre degete, care se încleștară mânioase. În ciuda tuturor eforturilor, nu reușise s-o ajute pe Bessie. Fusesse prietena ei, iar sacrificiul pe care Bessie îl făcuse în numele prieteniei lor o costase viața. Nu avea de gând s-o lase pe Bessie să nu-și găsească tihna. Avea să-l pună sub acuzație pe Silas Fairchild pentru crimele lui, iar fiica lui avea să sufere o traumă, care pentru o fată de rangul ei avea să fie mai rea decât moartea. Rușinea dizgrației.

Când puse capăt gândurilor ei, o incredibilă liniște sufletească o învălui și ridicându-se de pe balansoar se îndreptă spre ușă. Razele soarelui aruncau palide umbre prin casă, însă liniștea încăperilor o întări, îngăduindu-i să gândească.

Ocoli patul ale cărui așternuturi erau încă în dezordine. Cu grijă deschise ușile dulapului, scoase rochia de catifea și o așeză

pe pat. Amintirea sprijinului statornic al lui Behringer o impulsiona.

După ce se spală în lavoar, își aranjează părul, ridicându-l într-o coafură care avea să fie la modă abia peste vreo cincisprezece ani. Se întinse pe pat, relaxându-se și închise ochii.

Clinchetul unor clopoței și ropotul copitelor de cai o făcură să tresară din moțăială și să se ridice liniștită de pe pat. Era probabil trăsura lui Garit care sosise să o ducă la petrecere. Se apropie de fereastră și constată că o trăsură străină se oprise în fața casei.

Cercetă atentă vehiculul întunecat. Portiera se deschise și din trăsură coborî un bărbat, urmat de o femeie elegant îmbrăcată. Harry Murphy și Vivian Fairchild.

Un fior o străbătu pe toată șira spinării. Abia când auzi ușa de la intrare deschizându-se începu să se agite. Zgomotul ascuțit al tocurilor ce urcau scările îi răsună în auz, împletindu-i-se cu ritmicele bătăi ale inimii. Îl văzuseră pe Garit în oraș și probabil își închipuiseră că nu era nimeni acasă.

Ea își aminti înghețată că ei o credeau moartă. Silas Fairchild era într-adevăr un ticălos nerușinat.

Cu mișcări rapide și tăcute, își strânse capotul, rochia de catifea și prosopul ud la piept și intră în dulap.

Ei bine, se gândi ea sarcastică, iată-mă din nou aici.

Când cei doi intrară în încăpere era sigură că-și ținuse respirația, iar după o clipă de tăcere vocile lor pătrunseră cu ușurință prin ușile dulapului din lemn de pin.

Murphy chicoti.

— Deci, acesta este cuibul porumbeilor.

— Taci, Harry. Am venit aici cu un scop precis, nu ca să-ți împlinești dezgustătoarele tale vise.

Netulburat, el întrebă:

— Așa se vorbește cu un logodnic?

— Te afli temporar în această postură, Harry. Știi foarte bine că dacă n-ar fi fost târfulița aceea, eram demult măritată cu Garitson. Până la urmă tot îl voi avea. Ar fi bine să nu uiți acest lucru.

— Sunt convins că n-ai să-mi îngădui să uit.

Un chicotit vesel se auzi în timp ce Vivian străbătu începerea, trecând pe lângă dulap.

— Ai dreptate, dragule. Acum ajută-mă să gădesc broșa aceea. Nu avem prea mult timp, zise ea. Se opri în fața toaletei și începu să tragă de sertare.

Murphy se apropie de scrin și-i imită acțiunile.

— Pur și simplu nu-l înțeleg pe Behringer. Se târguie pentru zece cenți o oră și jumătate din spirit cavaleresc, în schimb lasă casa pustie dând liber la toată gloata de negri ca să sărbătorească întoarcerea puștoaicei în oraș.

Vivian se opri din căutat și începu să bată din palme..

— Nu este nostim? Tatăl ei întotdeauna a crezut că pentru încrezuta aia mică nu era nimeni destul de bun în Jefferson, așa că a trimis-o la Richmond să-și găsească un soț.

— Ei bine, zise Murphy, sigur a găsit ceva, nu-i așa?

— Da. Un pântec rotund.

— Behringer ăsta este un prost cum nu se poate mai mare. Spune că sora lui va hotărî dacă se va căsători sau nu. Până la urmă va sfârși crescându-i plodul.

Vivian, reluându-și scotoceala, remarcă indiferentă:

— Tu nu l-ai înțelege pe Garitson Behringer nici dacă te-ai gândi până te-ar dura capul, Harry. Tu și el sunteți precum Pisica și motoceii. Apoi, continuă cu glas vesel: În definitiv, dacă ai fi fost Garitson, n-ai fi lăsat un lucru atât de neimportant ca religia să stea între tine și femeia cu care voiai să te căsătorești.

Singurul zgomot din încăpere era respirația greoaie a Rebeccăi.

— La naiba!

— Oh, este adevărat și tu știi asta. Dacă te-ai fi căsătorit cu ea, viața ar fi fost mai simplă.

— Știi doar că nu puteam, rosti el șuierând, apropiindu-se de noptieră.

— N-ai vrut, Harry. Cuvintele îndrăznețe ale lui Vivian îl provocară.

— Ei bine, n-am vrut! De unde era să știu eu că era o evreică blestemată?

— Harry, Harry, Harry. Mai are acum importanță? Îmi pare rău că am deschis discuția.

Harry vorbi pe un ton obsedant.

— Nu-ți mai închipui că ești atât de deșteaptă și amintește-ți doar ce am făcut pentru tine ca să te poți căsători cu acest ticălos.

— Ai făcut și atunci treabă de cârpaci. Garitson era cât pe-aci să moară.

— L-am salvat Vivian. Ai uitat?

— Oh, ai fost un adevărat erou. Dacă ai fi fost mai atent... Ți-am spus eu să omori copilul?

— Nu. Glasul lui Murphy era stins. Un simplu ecou al anilor de acuzări.

Rebecca închise pleoapele, auzind discuția lor. Oh, Dumnezeuule.

— Dacă băiatul ar fi trăit, eram probabil măritată de ani de zile cu Garitson. Copilul era fără mamă. Aș fi putut să învăț să mă împac cu el. Compania ar fi fost până acum pusă pe roate, iar tu și cu mine am fi petrecut atât de frumos. Acum am ajuns la aproape douăzeci și cinci de ani; o fată bătrână ce mai! Și în fine mă mărit.

— N-am putut să-i despart pe cei doi, continuă Harry calm, cufundat în propriul lui chin. Am încercat de o mie de ori în timpul călătoriei s-o fac să-l lase cu mine, dar ce crezi că a vrut? Pe naiba, îl ținea de parcă ar fi fost o nestemată. Cuvintele lui se stinseră într-o șoaptă: Ce mamă grozavă era! Emoția îl făcu să-și recapete glasul și să continue: Ne apropiasem însă de casă și trebuia să fac ceva, cu sau fără băiat.

— Ce încurcătură, remarcă Vivian dezgustată. Nu puteai să procedezi și tu cu mai multă finețe? Lumea spunea că se simțea mirosul greu de la kilometri distanță.

— Sigur, puteam s-o arunc în râu. El râse atunci, iar Rebecca se cutremură simțind lipsa de remușcare din glasul lui. Sau puteam să-i trag un glonț în cap.

— Nu, cu Sarah nu puteai să procedezi astfel. A trebuit s-o încui ca să nu fi obligat să o privești murind.

— La naiba, mormăi el. Vivian începu să se smiorcăie. Dacă vei aminti vreodată de acea noapte, te voi strânge de gât cu acel colier blestemat și voi savura fiecare clipă.

După o lungă tăcere care dură până ce Harry ajunse din nou la scriu, Vivian rosti calmă:

— Mulțumesc, pentru colier, Harry. Și pentru cercei.

— Bijuteriile unei femei moarte, mormăi el. Bucură-te de ele.

— Ceva ce mi-ar fi aparținut dacă n-ar fi apărut ea. Exact cum mi-ar fi aparținut și broșa. Haide s-o găsim.

Scârbită și clocotind de supărare, Rebecca își încleștă degetele în jurul prosopului ud. Începu să respire profund și ușor ca să-și alunge mânia din inimă care îi producea greață. El o omorâse pe Sarah. El îl omorâse pe micuțul Peter. El o omorâse pe Bessie. Și asta numai ca s-o mulțumească pe monstruoasa creatură care, insensibilă și plină de grație, scotocea prin sertarele ei, căutând ceva ce nu-i aparținea. Ceva ce Rebecca cu oarecare satisfacție, știa că nu avea să găsească.

— La naiba, rosti printre dinți Murphy. Vine unul din negri. Haide să plecăm dracului de-aici.

Cei doi ieșiră din cameră, iar Rebecca se prăbuși pe un morman de lucruri din șifonier, lacrimile umplându-i ochii și înecându-i gâtul. Timp de câteva minute stătu ghemuită acolo, ascultând posomorită cum trăsura se îndepărta, cum servitorii se apropiau. Într-un târziu, durerea îi trecu și împingând ușa se ridică ușor în picioare.

Găsise o fărâmă de liniște și odată cu această speranță că și Garit avea să cunoască în fine aceeași pace sufletească. Aranjându-și rochia, gesturile ei căpătară o rapiditate bruscă. Când trăsura lui Behringer se apropie de casă, ea era deja pe marginea drumului. Privi la casa minunată și un zâmbet delicat îi arcui buzele. Păstrând o oarecare tristețe. Dar cu o imensă speranță pentru viitor. Era o casă în care avea să-și petreacă viitorul cu Garit, eliberată de coșmaruri și de misterele neelucidate ale trecutului.

Capitolul 41

În colțurile conacului Behringer străluceau discret luminițele lămpilor. Chipul Rebeccăi era inundat de același zâmbet senin. Fațada masivă a clădirii licărea palid în întunericul iernii în timp ce Rebecca se apropia cu trăsura lui Behringer. Era cel mai drag cămin pe care îl cunoscuse vreodată și întotdeauna reușea să-i inspire aceeași senzație de liniște sufletească pe care o cunoscuse

prima dată când îl văzuse. Acum își dădea seama că fusese un har faptul că Maria intrase în viața soțului ei. Ea intenționa să insufle același gen de dragoste senină și în relația cu Garit, astfel încât dacă vreodată o scriitoare însetată de povești de dragoste avea să sosească disprețuitoare peste o sută de ani, să găsească ca mărturie a acestei iubiri nu doar legenda unei camere. Ci o întreagă casă.

Un servitor deschise porțile, iar vizitiul trase trăsura în fața ușii principale, unde un alt servitor o salută și o ajută să coboare. Aerul proaspăt de februarie o făcu să tremure. Iarna fusese grea, însă primăvara se apropia.

Râsete vesele răsunară din casă, făcând-o să zâmbească. În capul scărilor late și albe se opri și gândindu-se la această după-amiază, la toate câte aflase simțindu-se copleșită de o dorință. Garit avea să se liniștească aflând în fine adevărul, în ciuda absurdității acestuia. Era mai bine ca el să afle.

Încet, urcă treptele verandei, zâmbetul răsfrângându-i-se pe față pe măsură ce recunoștea prin ferestrele salonului diferitele fizionomii ale oamenilor din oraș. Înăuntrul acestei case, sora lui Garit aștepta să o cunoască, cu aceeași nerăbdare cu care aștepta și ea s-o întâlnească. Știa că pentru ea, Katy avea să fie o alinare acum după ce o pierduse pe Bessie.

Ciocăni la ușă, iar Caroline, purtând o rochie neagră și un șorțuleț cu volane apretat, îi deschise. Normala rezervă a fetei dispăru când o văzu și aruncându-se asupra ei o îmbrățișă.

— Domnișoară Reynolds, ne-a fost atât de dor de dumneavoastră! Suntem atât de bucuroși că v-ați întors teafără și nevătămată.

— Rebecca, dragostea mea!

Văzând-o pe Maria croindu-și drum prin mulțime Rebecca se răsuci ca să-și întâmpine viitoarea soacră. Cele două femei se întâlniră în hol, iar Maria o îmbrățișă cu drag.

— Ah, arăți superb, murmură ea, surâzând delicat. Maria se trase puțin în spate privindu-i chipul, după care își plecă ușor ochii spre pântecul ei neted. Este ceva ce ai dori să-mi spui? întrebă ea.

Înțelegându-i imediat cuvintele, Rebecca izbucni în râs.

— Doresc atât de mult să-ți spun acel ceva, dar deocamdată mă tem că nu pot.

Maria făcu o grimasă.

— Eu sunt de cu totul altă părere. Katy va fi bucuroasă să aibă cui împărtăși experiența creșterii unui copil.

— Maria, Maria. Gândul de a purta în pânțele copilul lui Garit mări strălucirea din obrazii ei.

Maria râse.

— Abia aștept să-ți văd puzderia de copii jucându-se prin casă. Jumătate cu ochi negri și jumătate cu ochi verzi.

— Căprui.

— Adevărul este că nuanța depinde de dispoziția ta. Pe aici, cea mai mare parte din timp au fost verzi.

— Asta numai din cauza fiului tău exasperant.

Maria o sărută delicat pe obraz.

— Te iubesc atât de mult, Rebecca. Este o dragoste care poate birui orice. Să nu uiți asta.

— Cred că deja a biruit, Maria.

Maria o țintui calmă cu privirea, apoi zâmbi.

— Dacă ai crede numai.

Rebecca se uită la ea.

În timp ce o privea pe Maria, auzi în hol vocea lui Behringer. Simți aceeași tresărire pe care o cunoscuse în noaptea în care îl văzuse pentru prima dată, privind-o alene de pe pat, și se întoarse spre el. Behringer căută să scape de persoana în compania căreia se afla, ochii strălucindu-i de nerăbdare atunci când o zări pe Rebecca.

Într-un târziu ajunse lângă ea, o luă în brațe și o sărută pe gură, în fața nenumăraților oaspeți.

— Garitson, îl dojeni mama lui. N-o face să se simtă stingherită.

— Credeam că în seara aceasta se vor satisface bârfele.

— În seara aceasta, dragul meu băiat, vei spune bârfelor să se ducă naibii.

El încuviință convins.

— O idee strașnică, rosti fel și o sărută din nou pe Rebecca.

Trăgându-se ușor în spate el continuă:

— Uite ce a sosit astăzi.

Maria îi smulse brusc lui Behringer cartea pe care o ținea în mâini.

— Nu, șopti ea. Nu încă.

Behringer își înalță privirea întrebătoare spre mama lui.

— Hai, că ești nostimă.

Ea ridică dintr-o sprinceană.

— Și tu la fel, fiule. N-ai un dar mult mai fermecător de oferit iubitei tale?

— Mai multe, chiar, zise el, ridicându-și nasul în vânt. Dar astea nu sunt pentru ochii tuturor.

Când Behringer o luă pe Rebecca de mână, Maria zise brusc:

— Rebecca!

Rebecca se întoarse.

Maria tăcu, nedorind parcă să o lase pe Rebecca să plece.

— N-ai cunoscut-o încă pe Katy.

Rebecca înclină din cap afirmativ, simțind o ciudată dorință de a nu o părăsi pe Maria. Surâse bizar spre ea.

— Mă întorc imediat.

Maria înclină înțelegătoare din cap.

— Să nu uiți ce ți-am spus, Rebecca.

Cuvintele o tulbură și gândindu-se la ele, îl lăsă pe Behringer să o conducă prin mulțime spre liniștita bibliotecă. Nu peste mult timp încăperea avea să se umple de bărbați și de fumul țigărilor lor. Acum era învăluită în liniște.

— Garit, începu Rebecca, de îndată ce ușile se închiseră în urma lor, trebuie să-ți spun ceva.

— Nu, iubito. Eu mai întâi.

Ea îl atinse pe piept, buna ei dispoziție pierind amintindu-și de veștile pe care voia să i le dea.

— Te rog. Știu cine a ucis-o pe Sarah. Și pe Peter.

El îi atinse delicat obrazul.

— Rebecca.

— Și de ce au fost uciși.

Privirea lui liniștită era ca un balsam pentru ea.

— În fine, șopti ea, mângâindu-l pe gât, poți să-i aduci pe ucigași în fața justiției.

— Fairchild nu va fi niciodată adus în fața justiției, iubito. Însă după noaptea aceasta, va renunța.

— Nu este Fairchild, Garit.

— Nu mă interesează nici dacă este J.P. Morgan sau Jay Gould, zise el. Seara aceasta, este mult mai importantă.

— Garit! Este...

Behringer o sărută. Când își ridică ușor capul, în ochii lui licărea dragostea.

— Draga mea Rebecca. Despre asta putem discuta mai târziu. Mi-am irosit prea mulți ani din viață cu enigme inutile. M-am chinuit aproape opt ani dintr-un singur motiv. Nu puteam să mă împac cu ideea că am fost atât de prost și că nu i-am spus lui Sarah nici măcar o dată cât de mult am ținut la ea. El se lipi pentru câteva clipe cu fața de obrazul ei. Dacă n-ai fi existat tu, tot restul vieții m-aș fi urât pentru că am fost un soț atât de groaznic. Deocamdată nu intenționez să fac aceeași greșală și cu tine.

El tăcu și o sărută lung.

— Vino cu mine, iubito.

Oftând, ea îl urmă în hol, grăbindu-se să țină pasul cu el.

— Dar, Garit, începu ea. El nu o luă în seamă.

În sala de bal lucrurile nu erau încă strânse, așa cum aveau să fie nu peste multă vreme. Majoritatea oaspeților erau adunați într-un colț al încăperii. Garit o trase în partea opusă și se opri lângă pian.

— Îți amintești de prima noapte când am fost în această cameră?

Ea surâse.

— Ai stat lângă mine pe canapea și m-ai ținut pe după umeri.

El încuviință din cap, ochii lui strălucind în lumina nenumăratelor lumânări.

— Iar tu ai plecat de lângă mine și ai început să te răcorești cu evantaiul.

— Mă înfierbântasem din cauza ta, mărturisi ea.

Zâmbetul din ochi pluti pe chipul lui până i se opri pe gura senzuală.

— Zău?

— Da, arogantule.

El deveni serios.

— În acea noapte, pentru a doua oară în viață, am simțit o senzație de vină de o intensitate cum nu mai avusesem până să te Cunosc. Știi de ce?

Ea nu-și luă ochii de la acea privire pârjolitoare. De la acel chip drag. Tăcută, scutură din cap.

— Din cauza aceluiași motiv pentru care am devenit atât de agitat din ziua în care te-am văzut. Pentru prima dată după șapte ani, eram gata să încep să trăiesc din nou. Eram gata să renunț la visul care începea și se sfârșea cu moarte. Eram sigur că nu-mi puteam afla liniștea sufletească decât găsindu-i pe Sarah și Peter într-o altă viață. Când te-am văzut, udă și atât de plină de viață, ca un copil în fața pomului de Crăciun, nu mi-am dorit nimic altceva decât să trăiesc.

— Garit, șopti Rebecca, furișându-și mâinile pe după gâtul lui și strângându-l aproape. Încet ea se depărtă și-l privi în ochi. Nu este nimic rău în a-ți aminti cu drag de Sarah. Ea te-a iubit. Ea...

Rebecca își ridică mai întâi mâna apoi privirea spre portretul femeii într-un gest de implorare. Atunci se opri, căci nu portretul lui Sarah era cel la care se uita. Acesta dispăruse.

În locul lui era o strălucitoare oglindă dreptunghiulară, ale cărei colțuri sclipitoare o ademeneau. Hipnotizată ea își fixă privirea pe chipul multiplicat, fiecare imagine propagându-se departe, tot mai departe în eternitate. Într-un târziu ea reuși să-și smulgă privirea din vraja oglinzii și-și îngropă fața în umărul lui Behringer.

— Nu. Nu! O simplă șoaptă.

Simțind în adâncul sufletului un puternic tremur, Rebecca începu să lupte împotriva acestuia cu toată ființa ei. Cu fiecare bătaie a inimii. Dragostea poate birui orice, își șopti ea în gând. Orice.

— Primul meu dar, o curiozitate de la Malcolm Henderson, zise Behringer calm. Ori de câte ori te vei uita pe acest perete singurul lucru pe care îl vei vedea va fi chipul de care m-am îndrăgostit. Visul pe care îl am de la paisprezece ani.

— Te iubesc, Garit, suspină ea. Tu ești exact cum am visat. Am să te iubesc veșnic. Ea își auzi cuvintele rostite și-și simți pleoapele închizându-i-se.

— Dumnezeu, cât de mult trebuie să te fi făcut să suferi, murmură el, mângâindu-i trupul care tremura, încercând s-o aline. Își afundă mâna în buzunar și scoțând-o își întinse palma în fața ei. Rebecca privi la inelul cuibărit acolo. S-a terminat cu trecutul, Rebecca. A sosit vremea să trăim în prezent.

Cu lăcomia hoțului care strânge cheile eliberării, ea îl apucă de mână și-l trase spre verandă.

— Te rog, Garitson. Vino cu mine. Acum. Departe de aici.

— Rebecca? Nu înțeleg... ce s-a întâmplat?

Rebecca ajunse la ușă și încercă să o deschidă.

Aceasta se opuse mișcărilor ei de parcă rugina ar fi blocat-o. Neluând în seamă confuzia lui, ea se agăță disperată de mâna lui.

— Te iubesc, dragă. Să nu... Vocea lui îi răsună ciudat în ureche. Behringer îi dădu drumul la mână și-i deschise ușa.

Rebecca păși în noapte, tremurând și udă de transpirație. O apucă în goană pe trepte îndreptându-se spre grajduri. Atunci, groaza îi puse stăpânire pe inimă, oprindu-i-o aproape. Pe aleea asfaltată, la nici treizeci de metri de ea, stătea un automobil roșu, arătos, dar ieftin. Mercedes-ul ei.

— Garit! strigătul ei disperat străpunse liniștea nopții când văzu sala de bal. Aceasta nu era decât un loc pustiu, dezolant, vechi de peste o sută cincizeci de ani.

Privind îngrozită la ușa deschisă spre verandă, începu să urce scările, însă se împiedică.

Căzu și rămase acolo. Lacrimile începură să-i curgă pe față, încețoșând realitatea din fața ei. Distrugându-i ultima speranță... că evadase și el, din viziunea în care ea privise. O viziune a vieții fără el. O viziune a iadului.

— Te iubesc, Garit, suspină ea zdrobită. Te iubesc.

Capitolul 42

Primele raze ale soarelui de august o găsiră pe Rebecca tot pe treptele verandei, cu fața scaldată în lacrimi și cu capul sprijinit pe braț. O durere surdă o învălui văzând cum soarele se ridică încet pe cer și cum Jefferson-ul se trezea la viață. Camioanele începură să huruie pe stradă, însă ea nu le conștientiză

claxoanele. Radioul unei mașini începu să urle, însă ea nu auzea niciun fel de muzică. Se uita în gol la ramurile stejarului, printre care se strecurau strălucitoarele raze de soare ale dimineții.

Încet, privirea îi lunecă descriind un arc de cerc, de la crengile copacului pe pământ. La câțiva pași de rădăcinile groase ale arborelui se afla o imensă tufă de trandafiri, ale cărei ramuri ghimpoase erau încărcate de florile galbene ale unei veri târzii. Făcând un efort își îndreptă spatele și privind fix la flori înțelese de ce le iubise toată viața. Insensibilă la durerile din articulațiile și mușchii trupului, se ridică și se duse la boschet. Ignorând țepii care îi zgâriară brațul, culese câțiva trandafiri și apoi, ridicând buchetul la nas îl mirosi.

— Trandafirii Mariei, murmură ea pentru sine.

— Tot restul vieții a fost mâhnită din cauza ta.

Glasul blând, cu inflexiuni sudiste o făcu să tresară și să se întoarcă.

Myra Abigail stătea acolo, privind-o cu bunătate. Un cuțit se răsuci în inima Rebeccăi, auzind compasiunea femeii.

A știut, se gândi Rebecca. A știut tot timpul. A știut cât de curioasă voi fi în privința oglinzilor acelora blestemate. În privința oglinzilor acelora dragi.

Femeia o cuprinse pe Rebecca în brațe și-o mângâie ușor pe păr. Preț de câteva clipe stătură acolo fără să scoată un cuvânt, femeia mai în vârstă absorbind durerea tinerei.

Într-un târziu, Myra surâse delicat.

— Haide să mergem înăuntru.

Rebecca scutură din cap, oftând cuprinsă din nou de durere.

— Nu pot.

Femeia o bătău ușor pe mână.

— Haide.

Myra o conduse pe scări în camera lui Garitson. În drumul ei Rebecca privi fiecare pas făcut cu alți ochi. Văzu vechile urme în lemnul ușilor sălii de bal, semne care vorbeau despre scândurile care fuseseră bătute acolo din porunca lui Jacob Behringer. Poate, că în cele din urmă, o iubise și el puțin. Măcar cât îl iubise ea pe dificilul bărbat.

Ajunseră pe palier și înainte de a deschide ușa grea, Myra îi aruncă Rebeccăi o privire scurtă. Rebecca se opri în prag și privi

de jur împrejurul camerei aproape la fel cum făcuse cu o zi înainte. Masculinitatea colțuroasă a încăperii o alina, într-un fel în care nu reușise în ziua anterioară. Își dădea seama acum că prezența vitală a lui Behringer în această cameră, asemeni melodiilor cântate de el la pian, era cea care o liniștea.

În mijlocul încăperii se afla patul în care ea și Behringer făcuseră prima dată dragoste, unde ea dormise și se îndrăgostise. La piciorul acestuia, acolo unde o lăsase, era cuvertura cu florile de grădină a bunicii. Un dar de Crăciun de la mama ei.

În cada cu picioare în formă de labe puțină apă aflată acolo se răcise. O cadă în care ea nu se mai întorsese niciodată. În colț, ședea, acoperită, așa cum o lăsase, mașina de scris Remington, primul model. Încă o dată, mașina o atrase. Știa că nu simpla ciudățenie a camerei o atrăsese prima dată, ci Behringer.

El luase acest lucru de care ea se atașase atât de tare cât stătuse la ei și-l ținuse aproape. Îl adusesse în camera lui. Rebecca atinse mașina de scris cu drag, cum probabil făcuse și el.

Ce s-a întâmplat cu Garit?

De parcă i-ar fi auzit tăcută și disperata întrebare, Myra rosti:

— A... a părăsit Jefferson-ul la puțină vreme de la dispariția ta, după ce sora lui a născut, după ce în final a acceptat plecarea ta. Din câte știu eu, tot restul vieții te-a căutat.

Când se întoarse cu spatele ia mașina de scris buza îi tremura.

— Legenda Camerei lui Garitson a fost lansată special ca să atragă o anume romantică, zise încet Myra. Nimeni n-a mai dormit în camera lui Garitson de la plecarea lui.

Spunând acestea, Myra se întoarse și pe nesimțite părăsi încăperea. Rebecca rămase într-o ceață totală, înconjurată de o deznădejde cum nu mai cunoscuse niciodată. Încet, se aplecă după cuvertură și strângând-o la piept se așeză pe salteaua moale a patului. O întreagă noapte de jale îi secase lacrimile, lăsând în loc o durere surdă. Se ghemui pe pat și luă în brațe una din perne dorindu-și să fie aceeași pe care Behringer își așezase capul. Mângâind gingaș perna, Rebecca închise ochii.

Nu simți când Myra îi aduse tava cu micul dejun servit în vesela de argint. Când deschise ochii, lucitoarea suprafață a ceainicului străluci delicat în lumina camerei. Raza de soare care se furișă deasupra obiectului aflat exact în fața ceainicului de

argint, o făcu să se ridice în cot ca să-i observe mai bine. Îl luă în mână și rămase uimită de bijuterie. Broșa Behringer. Un dar pentru următoarea mireasă. Suprafața bijuteriei cu ornamentații încrustate străluci, diamantele licăriră în profunde nuanțe de bleu, iar smaraldele în tonurile verdelui crud al frunzelor de primăvară.

Ea mângâie bijuteria cu o tandrețe copleșitoare, amintindu-și de dragostea și de cuvintele Mariei. De numeroasele lecții pe care i le dăduse. Sulița mișlească a trădării o străpunse când își aminti de sfârșitul amar al lecțiilor Mariei. Cu mișcări rigide Rebecca se ridică în pat. O bucățică de hârtie de pe tavă îi atrase atenția. Deschise biletul șters și îngălbenit de vreme și zări o caligrafie gingașă. Doar patru cuvinte erau scrise acolo.

Numai dacă ai crede.

Strânse la piept hârtia câteva clipe și apoi o așeză într-unul din sertare.

Cum putea o femeie să creadă că într-o clipă părăsise anii 1990, ajunsese în anii 1870, unde petrecuse câteva luni, luni mai frumoase decât toți cei treizeci și patru de ani pe care îi trăise – numai ca să se întoarcă în clipa următoare la aceeași existență obscură cu care se obișnuise? Nu, nu la fel de obscură. Mult mai dezolantă, căci cunoscuse minunea dragostei. O dragoste fermecătoare pe care o cunoscuse în brațele lui Behringer.

Numai dacă ai crede.

Își aminti apoi cum stătuse cu Garitson în magazinul bătrânului și enigmaticului Malcolm Henderson, bărbatul care vorbea în dodii. Chiar și el rostise cuvintele stranii.

Numai dacă ai crede.

Cum naiba putea ea să creadă acum? Dar cum era să nu creadă?

Mâinile îi erau surprinzător de calme când își prinse broșa în piept. Hotărâtă se dădu jos din pat și se îndreptă spre mașina de scris din colț. Îi dădu la o parte învelitoarea și o privi. Își aminti de hotărârea de a scrie ultima poveste de dragoste, cea în care să-și aștearnă de la acea mașină prosteștile noțiuni de dragoste.

S-a terminat cu trecutul, Rebecca.

Cuvintele lui Behringer îi răsunară în ureche proaspete și clare, făcând-o să privească peste umăr, cu inima plină de o

speranță irațională. Nu zări însă nimic altceva decât o cameră goală. În colțul opus ședea laptop-ul ei.

A sosit vremea să trăiești în prezent.

Urmându-și automat pașii, deschise servieta laptopului și-și așează calculatorul pe masă. Întinse firul de alimentare, băgă ștecherul în priza din perete și dădu drumul computerului. Pe ecran apăru ultimul document introdus. „Există în casă o prezență care nu se poate defini, o prezență ciudată, deosebit de tulburătoare, dar totuși plăcută. Mângâietoare. Parcă cineva s-ar afla în spatele meu și ar privi peste umărul meu la ceea ce scriu...”

Vocea lui era cea care o umplea acum. Prezența lui era cea care o împresura, care o mângâia. Dragostea lui Garit, ca obsedanta tandrețe și intimitate a unei îmbrățișări, era cea pe care o simțise de cum intrase în Jefferson. Acum nu mai era înfricoșată.

Te iubesc, Rebecca.

Se desfătă în intangibila îmbrățișare, închizând ochii, până ce în cele din urmă dispăru. Continuând să stea cu ochii închiși își puse mâinile pe tastatură și-și aminti chipul uluit al lui Behringer când o întrebuse cum o cheamă. Fără să primească învoirea, degetele ei începură să danseze peste taste.

Până să priceapă tot trecu o oră, iar în acea clipă în care înțelese rămase ca trăsniță.

— Desigur! șopti ea bucuroasă. Sări în picioare și-și luă geanta, degetele tremurându-i în timp ce-și căuta cheile de la mașină. Malcolm Henderson era cheia. Malcolm deținea soluția, undeva în șaradele lui. Malcolm și bizara lui colecție de daruri.

Cinci minute mai târziu parcă lângă Excelsior House și se grăbi după colț. Trecu în partea istorică a orașului, disperată să ajungă la singurul om care era legătura ei cu Garitson.

O apucă în goană pe stradă spre colțul unde vagonetul aștepta cu un nou grup de turiști, dornici să afle despre trecutul mult discutat al Jefferson-ului. Imediat după colț se opri.

— Oh, Dumnezeule! Rebecca își înăbuși strigătul ducându-și mâna la gură.

În colț era o drogherie. Trei sute de metri mai jos era un magazin cu suveniruri ale vapoarelor cu aburi. Între acestea două, unde ar fi trebuit să fie magazinul lui Malcolm Henderson, era un loc viran, care se vedea că fusese distrus de foc. Era clar că

nu de un foc recent. Dărâăturile fuseseră demult curățate, în urmă rămânând un zid din cărămidă afumat. Rebecca stătu încremenită câteva momente incapabilă să se miște, gândurile învârtindu-i-se într-un cerc fără răspuns.

Năucită traversă apoi strada, oprindu-l pe ghid înainte ca acesta să se urce în vagonet.

— Ieri am făcut un tur cu dumneavoastră, începu ea.

El încuviință din cap zâmbind.

— Îmi amintesc. Sunteți cea care nu a crezut povestea lui Diamond Bessie Moore.

— Ce s-a întâmplat cu magazinul care era acolo?

— Acolo? Oh, acolo a fost demult *Lulie Mae's Shoes*. A ars. Toată lumea a iubit-o atât demult pe Lulie Mae, că nu au mai găsit puterea să-l reconstruiască.

— Nu, nu! Acolo era magazinul lui Malcolm Henderson. Vindea oglinzi, cărți și cristale.

El o măsură cu privirea și scutură lent din cap.

— Nu, doamnă. Acolo de douăzeci de ani nu mai este nimic.

Bărbia Rebeccai căzu. Era imposibil. Cartea de bucate pe care o achiziționase de la el se afla lângă laptop-ul ei.

— Poate că am greșit locul. Pe unde să fie atunci magazinul domnului Henderson?

— Ia stați puțin. Henderson ați spus?

Ea încuviință din cap.

— Într-adevăr acela este locul. Un bărbat pe nume Henderson a avut acum vreo sută de ani o prăvălioară acolo. Bunicul mi-a povestit că a închis magazinul și că nimeni n-a știut unde a plecat și nici cum de a putut să-și strângă atât de repede toate lucrurile. Într-o dimineață când bunicul meu a venit în oraș, toată lumea nu vorbea decât despre cum a dispărut tot în toiul nopții. N-a lăsat nimic în urmă. Ghidul scutură din cap și râse. Parcă n-ar fi existat niciodată.

Capitolul 43

În liniștita după-amiază de octombrie Rebecca începu să tremure. Nu însă din cauza frigului, căci era o zi neobișnuit de

caldă pentru acest anotimp. Când roțile vagonetului trecură pe lângă porțile de fier ale cimitirului Oakwood ea simți încă o dată lovitura regretului că înainte evitase acest lucru și pătrunzătoarea teamă că acum făcea la fel.

Era pentru prima dată, în ultimele șase săptămâni când părăsea Hanul Behringer. Legătura ei cu lumea exterioară se rezuma la scurte plimbări prin grădină. Restul zilei și-l împărțea între numeroasele ore petrecute în fața calculatorului și puținele ore de somn. Când foamea începea să nu-i dea pace părăsea camera doar cât îi era necesar să se hrănească. De regulă lucra optsprezece ore pe zi, făcând mici pauze ca să-și odihnească ochii sau ca să pună la punct vreo frază ambiguă.

Fără doar și poate, acesta nu fu un sacrificiu. Povestea ei prinse viață cu un realism pe care ea nu-l mai cunoscuse până acum. Dintr-o dată faptul că scrisese despre dragoste însemna ceva, descrierea deznădejdei provocată de despărțire îi îndurera sufletul, iar intensitatea disperării personajelor o făcu să suspine;

Cartea era acum terminată. Fără prea mare tragere de inimă ea se despărți de minunata dovadă a muncii ei, de acel balsam care o alinase în ultimele săptămâni deznădăjduite. Cu numai o săptămână în urmă îi expediase lui Jackie manuscrisul final. Simultan transmisese prin linia telefonică și fișierele de pe calculator. Garit ar zâmbi dacă ar vedea facilitățile din ziua de astăzi. Mai mult ca sigur că nu ar fi surprins, se gândi ea cu un zâmbet trist.

Îndreptându-și spatele, ea încercă să se întărească atunci când asfaltul cedă locul unui drum prăfuit, iar ghidul începu să le vorbească.

— Întemeietorii Jefferson-ului sunt îngropați aici, în cimitirul Oakwood. Cum de altfel sunt și criminalii acestui oraș. Doi condamnați sunt înmormântați aici, înlanțuiți pe vecie. Toată viața s-au urât unul pe celălalt. Șeriful, căruia i-au făcut viața mizerabilă, este îngropat la numai jumătate de metru de ei. Nu pare prea corect, nu-i așa? El chicoti și întoarse vagonetul pe un alt drum, unul pe care Rebecca fusese altădată, cu șase săptămâni în urmă. Ea începu să tremure.

— Aici este familia Frank. Opt au fost copiii pe care aceasta i-a pierdut.

Rebecca privi la pietrele funerare și simți o gheară în inimă. Gustav Frank. Adalheid Frank. Alături de ei erau opt mici pietre funerare. *De curând am pierdut al treilea copil...*

Amintirea o făcu să se cutremure. Aici odihnea vânjosul ziarist care încercase să o ajute să elucideze misterul, care se temuse pentru siguranța ei. Înainte de a închide ochii, lui Gustav și soției lui le fusese dat să-și mai vadă murind încă alți cinci copii. Vagonetul își continuă drumul spre destinația lui majoră.

Gardul de fier ce înconjura mormântul părea să ofere o protecție inefficientă în fața nemiloaselor și mult prea îndepărtatelor brațe ale morții. Chiar și acum, Bessie era vulnerabilă. Nu, se corectă ea. În fine, Bessie era insensibilă la rănilor dureroase ale bârfelor. Dacă cineva merita să fie erou popular atunci Bessie era aceea.

Vehiculul se opri în fața porții gardulețului, iar când ghidul începu să vorbească. Rebecca fără prea mare tragere de inimă coborî în flux cu ceilalți turiști.

— Diamond Bessie Moore, a fost ucisă în Jefferson, în urmă cu mai bine de o sută de ani, pe la începutul anului 1877. Soțul ei, Abe Rothschild, a împușcat-o în cap într-o duminică după-amiază când au mers la un picnic. Un bărbat bolnav. Când șeriful i-a dat de urmă în Cincinnati, el deja încercase să se omoare.

De durere. Rebecca era mai mult decât convinsă că Abe Rothschild se schimbase. Din cauza unui singur motiv. Pentru că o iubea la nebunie pe Bessie Moore. Ticălosul, când a fost extrădat în Texas, avea conștiința încărcată. Pentru tot restul vieții s-a simțit urmărit de cineva. Îmi închipui că pe cât era de criminal pe atât era de paranoic.

Rebecca încercă să înțeleagă. Ar fi trebuit să priceapă. O cunoscuse pe Bessie ca nimeni altcineva. Oare? În ultimele două săptămâni rațiunea ei luptase cu toate informațiile pe care le aflase. O batjocorise, râzându-i ironic peste umăr atunci când pusese punct absurdei ei povești. Dragostea biruia tot. O fantomă a cinismului îi arătă degetul costeliv și luă în răs această poveste, mai stranie decât oricare alt mit. Nu ai avut decât un vis urât, atâta tot. Ea se încruntă în fața soluției prostești. Și se trezi. Indolentă evadă din colțul în care o scriitoare fără imaginație se zugrăvise singură.

Și totuși, se gândi ea, cum ar fi putut să fie? De ce să fi fost? Acum, de ce și cum erau mai importante ca oricând și amândouă eclipsate de cu totul altă ciudățenie. Într-adevăr; s-ar fi putut întâmpla așa ceva?

— ... se spune că în fiecare ianuarie cam prin preajma perioadei în care a murit, un tren oprește în noaptea întunecată și din acesta coboară un bărbat care vine la mormântul ei, exact cum a făcut în acea după-amiază, câțiva ani după moartea ei. Întotdeauna când vine lasă flori și plânge ca un copil.

O adiere mișcă ramurile copacului din apropiere, în timp ce turiștii se plimbau printre morminte. Când nu mai rămăsese nimeni în jurul mormântului lui Bessie, Rebecca se apropie încet de gardulețul negru. Își pironi privirea în pământ, observând că iarba verde căpătase nuanța sumbră de maroniu. Niște frunze de stejar căzuseră aproape de piatra funerară, chiar lângă buchetul de flori albe, imaculate. Gardenii.

Ce drăguț din partea ta să-ți amintești de florile mele preferate!

Vocea dulce, melodioasă, răsună în mintea ei, precum acordurile unui pian. Își aminti de seara în care o cunoscuse pe Bessie, de încântarea femeii când văzuse florile.

Întotdeauna le voi ține minte, iubita mea.

Benjamin Jackson. Ea își dădu seama că el venise de la Dallas ca să se întâlnească cu femeia iubită, însă în Jefferson nu găsi decât vorbe despre moartea ei. Bărbatul care o iubise pe Bessie atât cât să o facă să renunțe la un standard de viață pe care el nu i-l putea asigura, avea cu siguranță să caute să-l omoare pe cel pe care îl credea vinovat de această faptă. Era posibil să-l fi urmărit pe Abe Rothschild, un om la fel de îndurerat de greaua pierdere. O pierdere care fusese o greșeală inutilă.

— Nimeni nu știe cine este vizitatorul, însă el vine cu un tren din Vest, remarcă ghidul.

Dacă vreodată vom avea motiv să trecem prin Jefferson cred că o vom face cu un tren venind din Vest.

Rebecca își aminti de scrisoarea lui Bessie și-și dădu seama de ce o tulburase. Exprimase aproape identic descrierea pe care ghidul o făcuse fantomaticelor vizite ale lui Benjamin.

Rebecca plecă mai departe și plimbându-se fără țintă ajunse într-un colț retras al cimitirului, la mormintele unei proeminente familii din Jefferson, marcate din pietre funerare din marmură. Numele dragi, alături de cele ale descendenților o tulburară.

Maria Elyse Behringer, iubita soție și mamă; Jacob Karl Behringer, iubit soț și tată; Katerina Behringer, iubită mamă; Karl Garitson Behringer, iubit tată; Matilda Behringer, iubită fiică.

Rebecca se uită la date. Maria murise la numai patru ani de la întâlnirea lor, iar Jacob la nicio lună după ea. Așa cum promisese, Katy nu se căsătorise și-și crescuse singură fiul pe care îl botează după tatăl și fratele ei. Inima Rebeccăi se întristă, gândindu-se la tragedia pe care o suferise Katy, crescându-și singură copilul și pierzându-și ambii părinți în același an. Nepoata lui Katy, Matilda, lăsase casa ultimului supraviețuitor al familiei de servitori, Myra Abigail.

Ocoli fără țintă aceste morminte și se pomeni în fața altei secțiuni a locurilor de veci a familiei Behringer. Strălucirea zidului de marmură fusese erodată de timp, iar pietrele funerare erau albe. *Sarah Stein Behringer, Benjamin Peter Behringer, și...*

Inima îi tresări când privi la iarba uscată de pe locul gol dintre mormântul lui Peter și zid. Lacrimile nevărsate i se înecară în gât imaginându-și-l pe Behringer găsindu-și departe de Jefferson o altă viață, un cămin necunoscut, fericirea și un mormânt. Amintindu-și de clipele din trecut, durerea din inimă i se amplifică și târându-și picioarele se îndreptă spre vagonet.

Sperând cu disperare, ea făcu o vizită bibliotecii din oraș, căutând în ziare vechi orice informație despre Garit. Despre Behringeri. Indiferent ce. Constată doar că ea știa amănunte despre familia Behringer pe care niciun reporter nu avusese șansa să le afle. Căutând prin ziare ea găsi un singur articol care i se păru să aibă sens. Un sens dulce-amar.

Miri proaspăt căsătoriți pier în flăcări, spunea titlul.

Domnul și doamna Harry Murphy, căsătoriți luna trecută, au murit într-un incendiu care a izbucnit în casa lor pe la primele ore ale dimineții. Sevitorii spun că domnul Murphy avea obiceiul să fumeze înainte de culcare și se crede că el și soția lui, fiica domnului Silas Fairchild, nu s-au mai trezit

niciodată ca să simtă pârjolul. Domnul Fairchild, distrus de durere, a atacat pe un anume om de afaceri din oraș, acuzându-l de provocarea incendiului. Domnul Fairchild care se afla sub îngrijire medicală; insista că focul a fost pus din răzbunare. Firma domnului Fairchild, Fairchild&Sons, aflată în mare deficit, se pare că-și va încheia activitatea în această săptămână.

Rebecca simți doar o macabră satisfacție. Fairchild știuse tot timpul de faptele lui Vivian și mersese până într-acolo încât acoperise vina ei. În final el îl acuzase pe Garitson de răzbunare împotriva fiicei lui.

Lipsit de sens. Totul fusese lipsit de sens. Puțina alinare pe care articolul ar fi trebuit să i-o aducă, fusese total știrbită de stupiditatea întâmplărilor.

Ce se câștigase de pe urma fantasticei ei călători? Istoria nu se îmbunătățise cu nimic. Nu se schimbase absolut nimic. Ea nu fusese acolo ca să prevină moartea lui Bessie ci ca s-o faciliteze. Nu fusese în stare decât să asiste la nașterea unui blestem fals, în loc să-l conteste. Încă se mai credea că Jay Gould blestemase orașul, ceea ce nu era decât o ridicolă presupunere. Acest om era atât de ocupat cu afacerile din Wall Street în anii șaizeci și șaptezeci încât sub niciun chip n-ar fi reușit să ajungă la Jefferson, deși orașul era recunoscut pentru înflorirea pe care o cunoscuse în anii de după războiul civil. Rebecca își aminti cum stătuse în august lângă gardulețul negru din fier ce înconjura mormântul lui Bessie și, înțelegând brusc, închise obosită ochii. Își aminti deznădejdea care o cuprinsese chiar și atunci. Știuse că nu putea să schimbe nimic. Behringer îi spusese de nenumărate ori că nu putea să schimbe trecutul. Însă abia acum acceptă ideea. Fetei lui Bessie nu-i fu dat să se nască niciodată. Eforturile Rebeccăi împotriva faptelor inevitabile fuseseră la fel de zadarnice ca și eforturile locuitorilor de a reînvia gloria zilelor apuse. Adevărul era că Jefferson-ul din urmă o sută de ani nu murise niciodată.

Scârțâind și trosnind, vagonetul se opri în aglomeratul colț unde se afla Excelsior House. Ea se gândi atunci la semnătura lui Gould de la Excelsior, care pecetluise „Sfârșitul Jefferson-ului, Texas”. Anumite istorioare exagerate povesteau că Jay Gould își

construise calea ferată prin Dallas deoarece Jefferson-ul îl refuzase disprețuitor, sugerând ostentativ că Jefferson-ul ar fi putut să ajungă ceea ce era Dallas-ul astăzi, dacă nu ar fi existat blestemul lui Gould. Rebecca se aplecă să privească de-a lungul străzii și se minună când constată ce puțin se schimbase orașul într-o sută de ani.

Aura acestuia era fa fel de ametoare, de romantică, de pitorească ca orașul însuși și ca legendele lui. Ceva intangibil care se împletise printre cărămizi și mortar cu nenumăratele istorii ale oamenilor care trăiseră și muriseră acolo, care există în pragul ce se balansa al hotelului Excelsior, considerat cu mândrie dovada numeroșilor călători care trecuseră pe acolo.

Rebecca își aminti de ultimul ziar pe care îl citise în Dallas. Una din puținele clădiri istorice rămase în centrul Dallas-ului fusese de curând demolată, în ciuda vehementelor proteste ale istoricilor. Progresul își puna amprenta pe fiecare profil din Dallas, pe fiecare șosea care traversa orașul. Copleșită de simțul dreptății și privind la imaginea blândă a Jefferson-ului, ea își dădu seama că până la urmă, Jefferson-ul, și nu Dallas-ul, fusese cel care supraviețuise intact în secolul XX. Dallas-ul din urmă cu o sută de ani dispăruse în ceața zilelor de mâine, lăsând în urmă un oraș care nu-și cunoștea prea bine identitatea. Păstrând trecutul, Jefferson-ul era mulțumit de prezent, oricare ar fi fost acesta. Jefferson-ul își sărbătorea existența.

În timp ce coborî din vagonet, Rebecca se simți cuprinsă de aceeași senzație de vomă care nu-i dădea pace de vreo săptămână. Știa că se suprasolicitase fără milă în ultimele săptămâni, însă efortul nu-i fusese zadarnic. Acum când romanul era terminat și expediat, trupul ei cerea să fie îngrijit. Luna trecută nu-i venise ciclul și fără să-și facă probleme atribuisse acest lucru emoțiilor prin care trecuse. Acum, însă trebuia să-i sosească în orice zi. Își numără în gând zilele și apoi se încruntă. Depășise din nou perioada.

O speranță irațională îi umplu inima timp de câteva clipe, cât se urcă la volan, până ca logica demonică să i-o înăbușe. Doctorul avea să găsească o explicație simplă problemei ei. O lipsă de vitamine sau ceva de genul acesta.

Oprindu-se la ieșirea din parcare, Rebecca se asigură din toate direcțiile. Când privi spre stradă, se văzu față în față cu podul care trecea peste râu. Un fior o străbătu când își aminti de fericirea pe care o cunoscuse în căminul ei de dincolo de râu. În casa lui Garitson.

Nu. Făcând un efort ea întoarse spatele tentației și se îndreptă spre Hanul Behringer. Ultimul lucru de care avea nevoie era dovada că nimic nu se întâmplase cu adevărat. Casa nu mai exista, era convinsă, căci altfel ar fi făcut parte din tur. Fusesse una din cele mai mari clădiri din Jefferson. Când trecu pragul telefonul începu să sune și grăbindu-se alergă să răspundă.

Jackie. Femeia vorbea veselă, plină de optimism, cum făcea de obicei. Este o schimbare de stil, zise ea. Este extraordinară, rosti ea. Este cea mai bună carte a ta, zise ea.

Ușile sălii de bal erau deschise invitând-o parcă, iar cuvintele lui Jackie se pierdură în depărtare când Rebecca observă evidenta diferență existentă acolo. Când vizitase prima dată hanul, Myra fusese foarte rezervată în privința oglinzilor, chiar și a camerei, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu ia contact cu primejdia existentă acolo. Oglinzile o atrăgeau chiar și acum, iar speranța îi umplu inima. Jackie îi puse o întrebare.

— Poftim?

— Tipul acela. Expertul în cărți vechi. Încă dorește să-ți ia un interviu. Este pentru revista *Time*, pentru numele lui Dumnezeu. Articolul așteaptă de două luni ca să-ți descurci tu ițele.

— Nu mă interesează cine este. Eu nu mă duc nicăieri.

Jackie nu era prea bucuroasă. O să-i treacă, se gândi Rebecca închizând telefonul. Intrând în sala de bal se opri în fața oglinzii. Încercă încă o dată să o așeze în același unghi ca în prima zi, așa cum încercase de o sută de ori în ultimele săptămâni, dar fu imposibil să mai capteze imaginea multiplicată a chipului ei. Nu vedea reflectată decât o singură imagine.

Ori de câte ori când vei privi la acest perete, singurul lucru pe care îl vei vedea va fi chipul de care m-am îndrăgostit.

Ea rămase cu privirea pironită în oglindă. Plină de speranță. Așa cum făcea în fiecare seară. În nenumărate seri, când adormise epuizată, îl visase pe Garit. Vise tulburătoare, vise liniștitoare. Vise ale vieții pe care ar fi avut-o cu el. Vise pe care

nu le-ar fi avut niciodată dacă nu l-ar fi cunoscut, și cu atât mai puțin ar fi putut să le redea într-o carte pe care n-ar fi putut s-o scrie dacă nu ar fi cunoscut dragostea lui.

Dacă n-ar fi cunoscut dragostea lui.

Ea se așeză cu greutate pe scaunul pianului, sprijinindu-și mâinile pe genunchi. În fine, își dădu seama. Da, fusese un destin romantic cel care îi îndreptase pașii spre Garitson Behringer, care îi îngăduise să trăiască alături de el suficient ca să învețe un singur lucru: Viețuirea în trecut este o absurditate egalată numai de viețuirea pentru viitor. Viața, își dădu ea acum seama, este o entitate veșnică ce există numai în prezent – o entitate care fără dragoste ar fi la fel de searbădă ca o simfonie de Mozart fără viori. Învățase ea oare că dragostea putea birui orice bariere ale vieții?

Rebecca se ridică încet. Un fior o săgetă, iar lacrimile îi umplură ochii. Întoarse spatele oglinzilor, disperării pe care o văzu reflectată în ele.

Capitolul 44

— Se pare că ești însărcinată, Rebecca.

Rebecca se bucură enorm auzind cuvintele doctorului Montgomery. Un val de ceață caldă o învălui atunci când își puse mâna pe pântecul încă neted. Era adevărat.

Era adevărat!

Ea chicoti ușor, iar doctorul rosti râzând:

— Presupun că este cazul să te felicit.

— Absolut. Se pare că îmi doresc acest copil de-o veșnicie, zise ea. Cel puțin de o sută de ani, se gândi în sinea ei.

Ieșind din cabinet începu să râdă pe strada pustie și să rostească cu glas tare.

— Sunt însărcinată!

Coborâse în această dimineață de pe deal în Mercedes. Căldura persistentă a zilei se răspândea peste frumusețea tăcută a Jefferson-ului, în timp ce ea conducea prin centru. Fără doar și poate, nu mai cunoscuse o asemenea bucurie. Prinse semaforul pe roșu și așteptând să se schimbe culoarea, drumul spre Lacul

Caddo o ispitea. Fericită, nedorind încă să se întoarcă acasă, știind în fine că fiecare fărâmbă a dragostei lui Behringer era la fel de reală ca dragostea ei pentru el, răsuci volanul și o apucă pe acel drum. Spre casa lui.

Un minut mai târziu, cotea pe aleea cu pietriș. În acea clipă își dădu seama că undeva în adâncul sufletului ei trăia senzația că se ducea să-i spună vestea cea mare. Apăsă brusc pe frâne, însă era prea târziu. Casa se ivise în față, jumătate ascunsă între stejarii și chiparoșii impozanți. Entuziasmul Rebeccai se transformă rapid în disperare.

Ceea ce altădată fusese una din cele mai mari case din Jefferson, splendoarea ei fiind ascunsă în singurătatea chiparoșilor, era acum o umbră gri și pustie. Văzând-o, ea scăpă un strigăt de durere și-și dădu seama imediat că Behringer nu mai locuise în această casă. În momentul în care el învățase să se încreadă în viață atât cât să accepte de la aceasta tot ce era mai bun, să-și deschidă inima ca să-i primească bogatele daruri, o soartă nemiloasă se abătuse asupra locului minunat în care dragostea înflorise, distrugându-l cu cruzime.

Scoase cheia din contact, coborî din mașină și rămase acolo câteva minute înainte de-a o apuca printre buruienile înalte până la genunchi. Păși cu grijă, păzindu-și averea prețioasă, deși nu se mai temea, căci se știa ferită de orice putere supranaturală. Garitson nu mai era, iar ea știa că durerea acestei pierderi nu avea să o părăsească complet. Rebecca nu avea să-și petreacă viața așa cum visase, în schimb copilul lui avea s-o aline, dând vieții ei țel și bucurie.

Când ajunse în capul scărilor durerea din piept i se intensifică. Ferestrele erau sparte, iar buruienile năpădiseră printre ziduri. Vopseaua se curățase demult, lăsând în urmă lemnul șters. Mireasma râului o învălui și înainte de-a apuca să-și schimbe gândurile, păși pe verandă. Când ea apăsă pe clanță ușa de la intrare scârțâi, protestând parcă.

Rebecca nu era pregătită. Scara semicirculară, șerpuită domina intrarea pustie, iar când privirea i se roti prin încăpere, inima i se strânse ușor. Se întrebă ce se întâmplase în această casă din noaptea în care plecase cu trăsura și până astăzi. Știa un

singur lucru cu siguranță. Ea și Garitson fuseseră ultimii oameni care locuiseră acolo.

Lăsându-se în voia pașilor, ea rătăci încet prin casă. Fiecare încăpere în care pătrundea, îi trezea amintirea fericitei săptămâni pe care o petrecuse acolo. Încet se îndreptă spre bibliotecă și deschise ușa. Se cutremură în fața singurei piese de mobilier care mai rămăsese și care se afla la numai câțiva pași de ea.

Pianul lui Behringer.

Îndurerată, atinse suprafața plină de praf a acestuia și o melodie începu să-i răsune în minte, de parcă o ascultase cu numai o oră în urmă. Amintirea pieri acoperită de îndepărtatul sunet pătrunzător al Jefferson-ului. Claxonul unui camion. Motorul unei mașini. Zgomotul încetă.

Rebecca oftă și ocolind pianul se apropie de fereastra care dădea spre râu; fereastra la care stătuse când își dăduse seama cum avea să moară Bessie Moore. Își aminti cum șezuse în fotoliul lui Behringer, loc de unde el îi citise versuri, unde o ținuse în brațe și se sărutaseră îndelung, de unde îi vorbise despre copiii pe care aveau să-i aibă împreună.

Stând acolo în încăperea pustie și dărăpănată în care visurile ei se împliniseră, ea încercă să-și spună, așa cum făcuse de o mie de ori până acum, că faptul că-l iubise și că i se dăruise copilul lui era o binecuvântare. Încercă să-și amintească de asemenea că mulți oameni treceau prin viață fără să-și dea seama ce pierdeau necunoscând dragostea, necunoscând eterna suferință pe care aceasta o provoca. Fără aceste luni furate timpului, ea ar fi rătăcit prin existența ei obscură și ar fi sfârșit în postura unei bătrânici amărâte. Încercă să se consoleze cu gândul că înăuntrul ei trăiau amintiri minunate, cu mult mai magnifice decât oricare plăsmuire romantică de-a ei și că pentru tot restul vieții nu avea să invoce decât acele instantanee din inima ei pentru a mai fi. Cu el împreună.

În ciuda asigurărilor bine intenționate, în interiorul ei ardeau numai pasiunile egoiste, copilărești, nerecunoscătoare. Toate lucrurile cu care fusese binecuvântată nu erau suficiente. În astfel de clipe când era forțată să se confrunte cu adevărul, ea știa că pur și simplu nu avea puterea să meargă mai departe fără el.

Rebecca își strânse brațele tremurânde în jurul trupului, iar ritmul inimii i se intensifică într-atât încât se temu că avea să-și piardă mințile.

— Îmi este dor de tine, șopti ea tristă. Îmi este atât de dor de tine.

— *Ce cauți aici?*

Rebecca închise ochii lăsându-se prinsă în mrejele sunetului. Amintirea unei voci blânde, joase care încă îi mai stârnea fiori. O voce la fel de pătrunzătoare ca o cafea aromată cu cel mai fin whisky. Lacrimile o podidiră.

— *Ești o vrăjitoare? Casa este fortificată.*

Ea deschise ochii la auzul glasului profund și se întoarse.

— *Impenetrabilă.*

Imposibil. Inima începu să-i zvâcnească. Nu era posibil.

Behringer.

Nu, își zise ea. Nu era posibil. Era doar un necunoscut care semăna cu el. În definitiv, acest bărbat purta un costum scump, de croială europeană. Și totuși, privind în ochii lui negri ca noaptea, remarcă veselia ascunsă acolo, veselia care se ivise în colțul gurii și-i arcuise într-un mod aparte sprinceana. Fantasma începu să vorbească și venind încet spre ea se opri lângă pian.

— Aștept... de o veșnicie... să fac un articol despre tine. Și despre acea poveste exagerată pe care o numești ultima ta lucrare. Jackie a fost atât de bună încât mi-a împrumutat un exemplar din șpalt.

Rebeccăi i se tăie răsufierea, însă privirea lui o măsură languros, zăbovind peste tot. Buza ei începu să tremure, iar ea și-o prinse între dinți. Privirea lui rătăcitoare se opri pe acel loc. Rebecca încercă din răspuțeri să răspundă însă simți o durere în gât.

— Are un sfârșit cam imposibil, murmură el.

Glasul ei era ca o șoaptă.

— Era singurul fel în care se putea termina.

— Nu crezi, începu el, străpungând-o în inimă cu amintirea, cu intensitatea privirii, că mesajul cărții este oarecum convențional?

Ea rosti cuvintele răgușit:

— Dragostea poate birui orice.

— Crezi asta?

Rebecca încuviință încet din cap, incapabilă să vorbească, îngrozită că el era un vis.

El tăcu o clipă și o privi neîndurător.

— Eu sunt un pasionat după cărți vechi, zise el încet, cu glasul încordat de emoție. Aș vrea să-ți știu părerea despre aceasta. Rebecca se uită la volumul subțire pe care el îl ținea și clipi.

Visul unei fetițe, de Maria Behringer.

Uluită, Rebecca deschise cu grijă cartea. Exact după îngălbenită pagină cu titlu urma o alta cu un singur rând: *Pentru Rebecca, pentru ca visul să i se împlinească.*

— Genul clasic, nu crezi?

Chipul lui îi apăru deodată încețoșat de valul de lacrimi din ochi. Rebecca clipi și în timp ce dovada dorinței ei deznădăjduite îi alunecă pe obraji, puse cartea pe pian.

— Scriitoarea cred că a fost... Ea nu putu să mai continue. Plângea.

Bărbatul își fixă privirea arzătoare în ochii ei și așteptă. Tremurând, Rebecca își ridică mâna la barba lui, ochii lui închizându-se când ea îl atinse. El rămase neclintit când degetele ei coborâră în dreptul gulerului și-i desfăcură cravata. Iute, descheindu-i cu stângăcie doi nasturi ai cămășii, Rebecca rătăci cu degetele pe pieptul lui, oprindu-se pe primul semn vinețiu. Țipă încet și-și furișă mâinile în jurul gâtului lui, în părul lui negru care i se răsucea pe degete.

— Tu ești, murmură ea sacadat, suspinele fiindu-i smulse parcă din prăpastia dezolării ei interioare. Tu ești.

Behringer o cuprinse neputincios în brațe, mâinile tremurându-i când o atingeau, de parcă l-ar fi asigurat că era ea cu adevărat, nu unul din nenumăratele vise pe care le avusese de când o pierduse. El își înfipse degetele în părul ei, strângând-o atât de aproape ca să n-o mai poată scăpa niciodată.

Hohote sălbatică de râs izvorâră din adâncul ei, însoțindu-i suspinele, împletindu-se cu râsetele lui, în clipa în care el începu să-i caute gura. O sărută disperat. Tandru. Nesfârșit.

Rebecca închise ochii, convinsă că visa, știind că era cel mai frumos vis. Își lipi obrazul de pieptul lui și-l îmbrățișă puternic.

— Nu pot să cred că ești tu. Nu pot.

— N-a fost ușor. Cred că am vorbit cu o sută de persoane pe distanța Jefferson, New York, dar până la urmă cred că a fost doar... destinul.

— Categoric. Și încă unul frumos.

El râse și o mângâie pe păr.

— Am adus cartea la New York. N-am știut ce importanță avea, însă mama știa. De aceea a și scris-o. Între ea și Malcolm Henderson a existat o veche prietenie. El i-a spus că oglinda pe care tata o cumpăraseră când s-au căsătorit avea puteri magice. Eu întotdeauna am crezut că bătrânul Malcolm era o fire bizară.

— Dar cum s-a întâmplat?

El scutură din cap.

— Îmi ceri o explicație logică? Tot ce pot să-ți spun este că s-a întâmplat. După ce ai plecat, Malcolm a venit la mine și mi-a spus că erai din alte timpuri. A trebuit să treacă ceva vreme până m-am lăsat convins. Eram sigur că Fairchild mi te luase de sub nas. Malcolm mi-a spus că a călători în timp nu este atât de straniu pe cât pare, că romanul lui Twain pe care mi-l dăduse pentru tine era despre călătoriile în timp. Apoi, când mi-a dat exemplarul din cartea mamei, mi-a spus că este un element care nu trebuie să existe în secolul al nouăsprezecelea, și că acesta este legătura cu tine.

— Așa că te-ai dus la New York.

— Am crezut că ești din New York. Apoi Malcolm a venit la mine și mi-a spus să te caut acolo, așa că din pură disperare am făcut acest lucru. Am bătut acele bulevarde pietruite în lung și-n lat, am intrat în toate editurile, până am dat de editoarea ta. Bineînțeles la vremea aceea nu aveam de unde să știu acest lucru, dar de îndată ce am intrat pe ușă mi-am dat seama că era ceva cu totul diferit. Nu mi-a trebuit decât o privire ca să-mi dau seama. El chicoti și continuă: Acest destin al nostru mi-a oferit șansa unei noi identități, cu experiență în profesia ta. Mi-a trebuit ceva vreme ca să pricep cum funcționa totul. Am intrat în clădire, am ajuns la o secretară și am întrebat-o dacă ei publicau scrieri de-ale tale. Nu aveam nevoie să-mi spună ea, căci deja simțeam. Știam că în fine te găsisem. Mi-am luat inima în dinți și am cerut să fiu primit de Jackie. În drum spre biroul ei am zărit un stand

de ziare. Am luat drept semn de bun augur prima revistă pe care am văzut-o.

— *Time*.

Amândoi izbucniră în râs.

Rebecca își ridică privirea pe chipul lui, spre fericirea din ochii lui și-i atinse buzele.

— Tu mi-ai trimis trandafirii în acea noapte la Dallas.

El confirmă din cap.

— N-am putut să rezist tentației.

— Și tot tu ai fost cel care m-a urmărit în sala de recepții a hotelului, nu-i așa?

Amintirea îl trezi din visare.

— Venisem să te aud vorbind. Trebuia să te văd măcar o dată înainte să pleci.

Ca trăsniță, ea rătăci cu mâinile pe pieptul lui.

— De ce m-ai făcut să trec prin toate astea? Te-am așteptat douăzeci de ani. Iar tu n-ai venit la întâlnire.

El zâmbi delicat.

— Te-ai fi încurcat cu mine? N-ai fi crezut că eram un alt ticălos?

Ea surâse, plecându-și ochii.

— Ei bine, de fapt chiar așa te-am și categorisit după ce ți-am citit biletul.

— Nu erai pregătită pentru mine. Trebuia să înveți dragostea, la fel cum făcusem eu.

— Oh, Garit! Vivian a fost. Vivian... a ucis-o pe Sarah și pe Peter.

El înclină din cap.

— Și pe Bessie.

— Ai știut?

El scutură din cap.

— Am aflat abia după ce ai dispărut. Fairchild și-a pierdut mințile și mi-a spus adevărul, pe care nici el nu l-a știut până ce Bessie n-a fost ucisă. Cunoșteam familia Fairchild de o veșnicie și bănuiesc că de copilă Vivian a devenit obsedată de mine. Era o fată bolnavă. Pe Harry Murphy îl juca pe degete. Un bărbat pe nume Benjamin Jackson, a venit cu un tren din Dallas în ziua ce a urmat dispariției tale, căutând-o pe Bessie. A auzit de la lume că

Bessie fusese omorâtă și până ca eu să apuc să-i explic cum a murit, a plecat spre Cincinnati. A crezut că soțul ei o ucisese și cred că a și încercat să-l omoare pe Abe. Pentru mine este uluitor felul în care Jefferson-ul și-a păstrat istoria.

Rebecca înclină aprobator din cap.

— Se zice că întreaga vină o poartă Jay Gould. Dar știi ce cred eu, Garit?

El îi contură obrazul cu mâna.

— Nu. Oi fi eu în stare să călătoresc în timp, dar să-ți citesc gândurile nu pot.

Rebecca surâse.

— Eu cred că Jefferson-ul a murit pentru că tu ai plecat.

El chicoti.

— Tu ai avut întotdeauna atât de multă încredere în mine. Iubito, nu există niciun vinovat pentru moartea Jefferson-ului. Acesta a fost pur și simplu ocolit de progres. Astfel de orașe există peste tot. Oamenii au remarcat acest lucru la Jefferson din cauza trecutului grandios pe care l-a avut și a legendelor perpetuate.

Rebecca aprobă din cap.

— Eu am crezut că am fost trimisă înapoi în timp la Jefferson ca să împiedic moartea lui Bessie Moore.

El surâse nemilos.

— Ce ți-am spus eu?

Ea consimți din nou.

— Ai avut dreptate. Nu poți schimba trecutul.

— Deci, dacă nu Bessie a fost motivul, atunci care a fost? întrebă el cu o voce blândă, atotcunoscătoare.

— Să scriu povestea Mariei despre ea și Jacob. Să învăț că dragostea poate birui orice.

Tăcerea se așternu între ei în timp ce Behringer lupta din răzputeri împotriva emoției care evident amenința să-l copleșească. El înghiți, dregându-și glasul, își schimbă privirea, pentru ca apoi s-o întoarcă iarăși spre ea și să-și încline capul dezorientat.

— Despre părinții mei? Crezi că povestea a fost despre părinții mei?

Ea îl iscodi cu privirea nepricepând.

Behringer îi contură obrazul cu degetele, îi dezmierdă bărbia și-și lipi buzele tremurânde de gura ei. Când ochii lor se întâlniră din nou, Rebecca observă că privirea lui era umedă, iar șoapta îi era emoționată.

— Cartea era despre tine și despre mine, Rebecca. Era despre noi.

O greutate începu să-o apese pe inimă când își aminti povestea — un german bogat, cu un trecut trist, se îndrăgostea de o tânără cu o origine dubioasă.

— Aceasta era partea din tine care rămăsese în timpul meu. Povestea dragostei noastre. Dacă n-ai fi crezut niciodată în ea, dacă tu și mama n-ați fi scris-o, eu nu te-aș mai fi așteptat când te-ai întors. Behringer șoptise cuvintele mângâind-o pe păr.

Când Rebecca reuși să vorbească, șopti:

— Îmi este dor de mama ta, Garit.

El încuviință din cap.

— Și mie.

Oftând ea se sprijini de el, mângâindu-l pe piept.

— Oh! rosti ea dintr-odată. Vom avea un copil!

El o fixă cu privirea, un zâmbet delicat încălzindu-i trăsăturile.

— Asta este într-adevăr o veste bună.

Rebecca îi întâlni privirea, desfătându-se în dragostea pe care o zări acolo. După multe minute, el înghiți și oftă, iar mai apoi scutură din cap.

— Astea sunt zile ciudate, comentă el încet, rătăcind cu degetul pe fața ei. Poți să obții bani dintr-o mașinărie, Rebecca.

— Zile ciudate, consimți ea. Femeilor le este mult mai ușor. Și mult, mult mai greu.

— Te asigur că nu-ți voi mai deschide nicio ușă cât voi trăi, dacă asta presupune să-ți dau drumul!

Zâmbind delicat, Rebecca îl luă de mână și ieși cu el din încăpere.

— Crezi că am putea renova casa?

— Mai bine am dărâma-o și am construi una nouă. Este într-o stare jalnică.

Ea îl strânse puternic, îngrozită de cuvintele lui.

— Garit! Este parte din trecut. Nu poți să dai cu piciorul trecutului.

El o împinse ușor înainte, mângâindu-i părul.

— Sunt fascinat de viitor.

Se uitară unul la celălalt, cuvintele fiind inutile. Această clipă era singura care conta. Aceasta și eternitatea dragostei oglindită în ochii lor.

În cele din urmă, ei închiseră Hanul Behringer și încă o dată îl transformară într-un cămin pentru copiii Behringer, un cămin plin de râsete și dragoste. Iar în nopțile de vară călduroase ședeau pe verandă privind-și copiii prinzând licurici.

Se văzură astfel înconjurați de fericire, întocmai cum erau înconjurați de verdele stejarilor, de meandrele râului pe malurile căruia se stabiliră și-și crescură copiii, întocmai cum erau înconjurați de anotimpuri. Erau înconjurați de o fericire veșnică și nesfârșită.

SFÂRȘIT